

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ebedi

maggie stiefvater

önce.

Tanıştıklarında Sam bir kurt, Grace ise genç bir kızdır. Sam insan olmanın yolunu bulur ve sevgileri mesafeli bir meraktan, ortak hayatın samimiyetine dönüşür.

şimdi.

Öyküleri aslında bu noktada sonlanmalıydı ancak Grace'in insan bedeninde kalamayacağı ortaya çıkar. Artık bir kurtttur. Ve Mercy Falls'un kurtları korkunç bir şekilde avlanma tehlikesiyle karşı karşıyadır.

ebedi.

Sam, Grace uğruna her şeyi feda etmeye hazırdır. Fakat bir erkeğin saf aşkı, yıkıcı ve saldırgan bir dünyayı değiştirmeye yetecek midir? Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek çarpışmak üzeredir.

Ölüm ya da yaşam, veda veya ebediyet...
Her şey bu çarpışmaya bağlı.

ebedi

ebedi

maggie stiefvater

İngilizceden çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 1336

Gençlik: 244

Ebedi

Maggie Stiefvater

Özgün Adı: Forever

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016

ISBN: 978-605-343-864-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Maggie Stiefvater, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Scholastic Inc., 557 Broadway, NY10012, USA'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet”i seçenlere

*Ach der geworfene, ach der gewagte Ball,
füllt er die Hände nicht anders mit Wiederkehr:
rein um sein Heimgewicht ist er mehr.*

*Ah, fırlatılan top, cüret edilen top,
Geri döndüğünde farklı doldurmaz mı ellerini:
sadece eve dönüşün ağırlığıyla.*

–Rainer Maria Rilke

GİRİŞ

• SHELBY •

Çok ama çok sessiz olabilirdim.

Acele sessizliği bozardı. Sabırsızlık avı mahvederdi.

Acele etmiyordum.

Karanlıkta ilerlerken sessizdim. Gece ormanda tozlar süzülüyordu; ayışığı tepedeki dalların arasından süzülürken toz zerrelerinden takımyıldızlar yaratıyordu.

Tek ses, dişlerimin arasından yavaşça içime çektiğim nefesimdi. Patilerimin tabanları ıslak otların üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Bunun deliklerim açılıp kapanıyordu. Yakınlardaki bir derenin şırıltısı arasında kendi kalp atışlarımı dinliyordum.

Kuru bir dal ayağımın altında çıtırdamaya başladı.

Duraksadım.

Bekledim.

Yavaş ilerliyordum. Patimi daldan kaldırmak için uzun süre bekledim. *Sessiz*, diye düşündüm. Sivri dişlerimin arasından süzülen nefesim soğuktu. Yakınlarda canlı, hışırtılı bir ses duydum; dikkatimi çekti. Midem boş ve gergindi.

Karanlığın içine doğru devam ettim. Kulaklarım seğirdi; paniğe kapılmış hayvan yakınlardaydı. Bir geyik miydi? Ben tekrar harekete geçmeden önce bir gece böceği, uzun bir anı tıkırtılı seslerle doldurdu.

O tıktılar arasında kalbim hızla atıyordu. Hayvanın büyüklüğü neydi? Yaralıysa, tek başıma avlanmam fark etmezdi.

Bir şey omzuma süründü. Yumuşak. Hafif.

İrkilecektim.

Dönüp onu dişlerimin arasına almak istedim.

Ancak fazla sessizdim. Uzun, çok uzun bir an donup kaldım, sonra kulağıma hâlâ kuştüyü hafifliğinde dokunan şeyi görmek için başımı çevirdim.

İsmlendiremediğim bir şey havada süzülüyor, esintiyle dalgalanıyordu. Kulağıma tekrar, tekrar, tekrar dokundu. Zihnim yanıyor, bükülüyor, isimlendirmek için çabalıyordu.

Kâğıt mıydı?

Onun orada ne işi olduğunu, yaprak olmadığı halde neden bir daldan yaprak gibi sarktığını anlayamıyordum. Beni huzursuz etmişti. Onun diğer tarafında, yabancı, düşman kokular yayan şeyler yere saçılmıştı. Tehlikeli bir hayvanın postu yüzölüp geride bırakılmıştı. Dudaklarımı kıvrıp dişlerimi göstererek onlardan uzaklaşırken aniden avımı gördüm.

Ancak bir geyik değildi.

Yerde kıvranan, elleriyle toprağı tutmaya çalışarak inilleyen bir kızdı. Ayışığının aydınlattığı kısımları, siyah zeminde bembeyaz görünüyordu. Benliğinden dalga dalga korku yayılıyordu. Burun deliklerim korkunun kokusunu alıyordu. Zaten huzursuzdum ve ensemdaki tüylerin diken diken kabardığını hissettim. Bir kurt değildi ama öyle kokuyordu.

Çok sessizdim.

Kız geldiğini görmedi.

Gözlerini açtığı anda tam karşısında duruyordum ve burnum neredeyse ona dokunuyordu. Yumuşak, sıcak nefeslerini yüzüme üflüyordu fakat beni görünce nefesi kesildi.

Birbirimize baktık.

Gözlerini gözlerime diktiği her saniye, ensemdeki ve omurgamdaki tüyler daha da kabarıyordu.

Parmaklarıyla toprağı kavramıştı. Kıpırdadığında daha az kurt, daha fazla insan kokuyordu. Kulaklarımda tehlike tıslıyordu.

Dişlerimi göstererek geri çekildim. Düşünebildiğim tek şey geri çekilmek, ağaçların arasına girmek ve ondan uzaklaşmaktı. Aniden ağaçtan sarkan kâğıdı ve yere bırakılmış postu hatırladım. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum; önümde bu tuhaf kız, arkamda o yabancı yaprak. Kuyruğumu bacaklarımin arasına sıkıştırarak yere çömelirken karnım otlara süründü.

O kadar yavaş hırlamaya başladım ki kulaklarımla duymadan önce dilimde hissettim.

Yerde yatan kız ile dalların arasında hareket eden, onun gibi kokan şeyler arasında kapana kısılmıştım. Kız bakışlarını hâlâ gözlerime dikmiş haldeydi, bana meydan okuyordu. Onun tutsağıydım ve kaçamıyordum.

Çığlık attığında onu öldürdüm.

BİRİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Demek artık hem kurtadam hem de hırsızdım.

Sınır Ormanı'nın ucunda kendimi insan bedenimde bulmuştum. Hangi ucu olduğunu bilmiyordum; orman çok büyüktü ve kilometrekarelerce alana yayılıyordu. Kurtken yol almak kolaydı; insan bedeninde değildi. Güzel, ılık bir gündü; Minnesota'da bahar standartlarına göre harikaydı. Yani çırlıçıplak ve kaybolmuş değilseniz.

Her yanımla ağrıyordu. Kemiklerim oyun hamurundan yılan yapılmış, sonra kemiğe dönüştürülmüş, sonra tekrar yılan yapılmış gibiydi. Derim, özellikle ayak bileklerim, dizlerim ve dirseklerim kaşınıyordu. Tek kulağım uğulduyordu. Başım dönüyordu ve dikkatimi toplayamıyordum. Tuhaf bir dejavu hissi yaşıyordum.

Sadece ormanda çırlıçıplak ve kaybolmuş halde olmadığımı, aynı zamanda medeniyete yakın bir yerde çırlıçıplak ve kaybolmuş halde olduğumu anlayınca rahatsızlığım daha da arttı. Sinekler etrafımda tembelce dönerken dimdik durup etrafıma bakındım. Ağaçların hemen diğer tarafındaki birkaç küçük evin arkasını görebiliyordum. Ayaklarımın dibinde yırtılmış bir siyah çöp poşeti vardı ve içindekiler yere saçılmıştı. Kahvaltım gibi görünüyordu. Bunu pek düşünmek istemiyordum.

Aslında *hiçbir şeyi* pek düşünmek istemiyordum. Düşüncele-
rim kesik kesik geri dönüyor, yarı yarıya unutulmuş rüyalar gibi
bir netleşip bir siliniyordu. Düşüncelerim dönerken bu anı –yeni
insana dönüştüğüm bu sersem anı– tekrar tekrar hatırlıyordum. En
azından on farklı ortamda. Yavaş yavaş hepsi geri geliyordu ve bu
yıl ilk kez dönüşmediğimi anlamaya başlıyordum. Aradaki her şeyi
de unutmuştum. Eh, neredeyse her şeyi.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. *Onun* yüzünü, sarı gözlerini, siyah
saçlarını görebiliyordum. Elimle elini tuttuğumu hatırlıyordum.
Artık var olduğunu sanmadığım bir araçta yanında oturduğumu
hatırlıyordum.

Ama adını hatırlayamıyordum. *Adını* nasıl unutabilmişim?

Uzaktan geçen bir arabanın lastik seslerini duydum. Araba
uzaklaşırken ses yavaş yavaş silindi ve gerçek dünyanın ne kadar
yakın olduğunu hatırlattı.

Gözlerimi tekrar açtım. Onu düşünemezdim. Düşünmeyecektim.
Zaman içinde geri dönecekti. Hepsini hatırlayacaktım. Şimdi, şu ana
ve buraya odaklanmalıydım.

Birkaç seçeneğim vardı. Biri şu ılık, bahar ormanına geri çekilmek
ve yakında tekrar kurda dönüşmeyi ummaktı. Bu seçenekle ilgili en
büyük sorun, şu anda kendimi baştan aşağı insan gibi hissetmemdi.
Bu da ikinci seçeneği önüme getiriyordu: Karşımdaki küçük mavi
evde oturan insanların merhametine sığınmak. Görünüşe bakılırsa
çöplerinden beslenmişim ve komşuların çöplerini de karıştırdığımı
tahmin ediyordum. Ancak bu seçenekle ilgili de bir sürü sorun
vardı. Şu anda kendimi tamamen insan gibi hissetsem de bunun
ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki. Üstelik ormandan çırlıçplak
çıkılmışım. Kendimi hastanede ya da bir karakolda bulmadan bunu
nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

Sam.

Adını aniden hatırladım ve beraberinde bin farklı şey daha geldi: Kulağıma çekingен bir sesle fısıldanan şiirler, ellerinde tuttuğı gitar, köprücük kemiğinin altındaki gölgenin biçimi, okuduğı bir kitabın sayfalarını parmaklarıyla düzeltişi. Kitabevinin duvarlarının rengi, yastığımda fısıldayan sesi, yazdığımız kararlar listesi. Ve geri kalanı: Rachel, Isabel, Olivia. Sam ve Cole'un yanındayken önümüze bir kurt leşini fırlatıp atan Tom Culpeper.

Annem ve babam. Ah, Tanrım. Annem ve babam! Mutfaklarında durduğumu, içimdeki kurdun dışarı çıktığını hissettiğimi ve Sam'le ilgili onlarla kavga ettiğimi hatırlıyordum. Sırt çantama giysilerimi tıkıp Beck'in evine kaçtığımı hatırlıyordum. Kendi kanımda boğulduğumu hatırlıyordum...

Grace Brisbane.

Kurtken bunların hepsini unutmuştum ve yine unutacaktım.

Ayakta durmak aniden çok zor gelince çömeldim ve kollarımı çıplak bacaklarıma sardım. Tepki verme fırsatı bulamadan kahverengi bir örümceğın ayak parmaklarımdın üzerinden geçtiğini gördüm. Başımın üzerinde kuşlar ötüşüyordu. Benek benek güneş ışığı, süzıldüğü noktalarda bütün gücüyle sıcaklık yayıyor, orman zeminini aydınlatıyordu. Dallardaki yeni yeşermiş yaprakların arasından ılık bir bahar esintisi süzülüyordu. Orman etrafımda tekrar tekrar iç çekiyordu. Ben yokken doğa her zamanki gibi normal bir şekilde yoluna devam etmişti ama şimdi burada, küçük ve imkânsız bir gerçekliktim ve artık nereye ait olduğumu ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Sonra neredeyse dayanılmaz şekilde peynirli bisküvi kokan ılık bir esinti saçlarımı dağıttı ve bana bir seçenek daha sundu. Anlaşılan biri, bu güzel havaya güvenerek bir tuğla kulübenin önüne çamaşır ipi gerip kurutmak için çamaşır asmıştı. Rüzgârda salman giysiler gözüme ilişti. Bir sıra düzgünce mandallanmış olasılık. Kulübede her kim oturuyorsa, benden birkaç beden büyük olduğu kesindi

fakat elbiselerden birinin belinde kuşak var gibi görünüyordu ki bu da işe yarayabileceği anlamına geliyordu. Tabii aynı zamanda birinin giysilerini de çalmak demektir.

Birçok kişinin doğru olmadığını düşünebileceği birçok şey yapmıştım ama hırsızlık bunlardan biri değildi. Böyle değil. Biri güzel elbisesini elle yıkamak zorunda kalıp asmıştı. Ve ipe iç çamaşırı, çorap ve yastık kılıfları da sıralanmıştı, yani bir kurutucuları olmayacak kadar yoksullardı. Mercy Falls'a dönebilme şansım olsun diye birinin özel günler için ayırdığı elbisesini almayı gerçekten ister miydim? Artık gerçekten böyle biri miydim?

Geri verecektim. İşim bitince.

Kendimi savunmasız hissederek ve avımı daha iyi görmeye çalışarak ıssız ormanda ilerledim. Peynirli bisküvi kokusu –muhtemelen kurt bedenimdeyken beni buraya çeken şey o olmuştu– bana evde biri olduğunu söylüyordu. Kimse o kokuyu bırakıp gidemezdi. Şimdi kokuyu almışken başka bir şey düşünmekte zorlanıyordum. Kendimi önümdeki soruna odaklanmaya zorladım. Bu peynirli bisküvileri yapanlar izliyor muydu? Ya da komşuları? Akıllıca hareket edersem görünmemeyi başarabilirdim.

Talihsiz kurbanımın arka bahçesi, Sınır Ormanı'nın yakınlarındaki evler için tipikti ve her zamanki şeyler vardı: Domates kafesleri, elle kazılmış mangal çukuru, kabloları hiçbir yere bağlanmayan televizyon antenleri. Üzeri naylonla yarı yarıya örtülmüş bir çim biçme makinesi. Tuhaf görünüşlü, kumla dolu çatlak plastik bir çocuk havuzuyla plastik ayçiçeği desenli örtüleri olan bahçe mobilyaları. Bir sürü şey... fakat hiçbirisi üste geçirmek açısından işe yarar değildi.

Gerçi bir kurdun arka bahçelerindeki çöp bidonundan yiyecek çaldığını da fark etmemişlerdi. Umarım çamaşır iplerinden bir elbise aşırın çırılçıplak bir liseli kızı da fark etmezlerdi.

Derin bir nefes alarak sürpriz bir matematik sınavına girmek ya da tıraşsız bacadan yara bandı çekip çıkarmak gibi basit bir şey

yapıyormuşum gibi hissetmeye çalışıp hızla koşarak doğruca bahçeye daldım. Bir yerlerde küçük bir köpek öfkeyle havlamaya başladı. Elbiseyi sımsıkı yakaladım.

Ne olduğunu bile anlayamadan bitti. Çaldığım elbiseyi ellerimde tutarak, nefes nefese, zehirli sumak olabilecek –ya da olmayabilecek– bir şeyin içinde gizlenecek şekilde ormana dönmeyi başarmıştım.

Evin içinde biri köpeğe bağıırıyordu. *Seni çöple dışarı atmadañ kapa çeneni!*

Kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Sonra suçluluk ve zafer duygularıyla elbiseyi başımdan geçirdim. Mavi çiçekli, güzel bir giysiydi. Mevsime göre inceydi ve açıkçası hâlâ biraz nemliydi. Üzerime uyması için arkasını biraz sıkıştırmam gerekti. Neredeyse güzel olmuştu.

On beş dakika sonra başka bir komşunun arka basamaklarından bir çift terlik kaptım (terliklerden birinin topuğuna köpek pisliği yapışmıştı, muhtemelen terlikleri dışarı bırakmalarının nedeni oydu) ve orada yaşıyormuş gibi sokaklarda rahatça dolaşmaya başladım. Sam'in uzun zaman önce bana gösterdiği şekilde kurt algılarımı kullanarak ortamla ilgili zihnimde gözlerimle olabileceğinden çok daha detaylı bir görüntü yaratabiliyordum. Bütün o bilgiyle bile nerede olduğum konusunda pek fikrim yoktu fakat şunu biliyordum: Mercy Falls yakınlarında filan değildim.

Yine de bir planım var sayılırdı. Biri elbiseyi ve ayaklarımdaki terlikleri tanımadan bu mahalleden uzaklaşmalıydım. Bir işyeri veya başka bir önemli bina bularak nerede olduğumu anlamalıydım ve bunu terlikler yüzünden ayaklarım su toplamadan yapmayı umuyordum. Sonra Sam'e geri dönmenin bir yolunu bulmalıydım.

Muhteşem bir plan değildi fakat başka seçeneğim yoktu.

İKİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Salıları sayarak zamanı ölçüyordum.

Okulların yaz tatiline girmesine üç salı vardı.

Grace hastanede ortadan kaybolduğundan bu yana yedi salı geçmişti.

Mezun olup Mercy Falls, Minnesota'dan kurtulmama elli beş salı vardı.

Cole St. Clair'i en son gördüğümden beri altı salı geçmişti.

Culpeper ailesinin evinde haftanın en kötü günü salıydı. Kavga günü. Eh, bizim evde her gün kavga günü *olabilirdi* fakat salı günleri kesindi. Ağabeyim Jack öldüğünden beri bir yıldır sürüyordu ve üç kata, iki saate yayılan bir aile bağışma maratonu ile annemin bir boşanma tehdidinden sonra babam bizimle birlikte grup danışmanlığına gelmeye başlamıştı. Yani her çarşamba aynıydı: Annem parfüm sürer, babam bir kez olsun telefonu gerçekten kapardı ve ben de babamın dev gibi mavi cipinde oturur, arka taraftan hâlâ kurt leşi kokusu gelmiyormuş gibi yapardım.

Çarşamba günleri herkes en iyi halini takınırdı. Danışmanlıktan sonraki birkaç saat –St. Paul'de akşam yemeği yemek, bilinçsizce alışveriş yapmak veya ailece sinemaya gitmek– müthişti. Sonra her-

kes saat saat o idealden uzaklaşır, sonunda salı günü patlamalar ve yumruklaşmalar başlardı.

Ben salı günleri genellikle ortalıkta olmamaya çalışırdım.

Ancak bu kez kendi kararsızlığımın kurbanı olmuşum. Okuldan eve döndükten sonra Taylor'ı ya da Madison'ı aramak içimden gelmemişti. Önceki hafta ikisiyle ve tanıdıkları birkaç çocukla birlikte Duluth'a gitmiş, anneme iki yüz dolarlık ayakkabı, kendime yüz dolarlık bir bluz almış, çocukların yemediğimiz dondurmalara onun üçte biri kadarını harcamalarına izin vermiştim. O sırada Madison'ı kredi kartı kullanımıyla şaşırtmak dışında farklı bir anlamı varmış gibi gelmemişti. Şimdi ayakkabılar annemin yatağının ayakucunda çürür, bluz tuhaf bir şekilde ancak evde giymeye uygun kalır ve ben çocukların isimlerini, birinin / harfiyle başlaması dışında hatırlayamazken, hâlâ bir anlamı varmış gibi gelmiyordu.

Bu yüzden boş zaman geçirmek için başka bir yola başvurmaya, kendi cipime atlayıp bakımsızlıktan ot bürümüş bir garaj yoluna çekip müzik dinlemeye, hayal kurmaya ve başka bir yerdeymişim gibi davranmaya niyetlenmişim. Genellikle annem yatağa girmeden ve kavganın en kötü kısmı bitmeden geri dönecek kadar zaman öldürmeyi başarırdım. İşin komik tarafı, Kaliforniya'daki evimizdeyken dışarı çıkmak için milyonlarca yol olurdu ama o sırada hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Asıl istediğim şey Grace'i aramak ve onunla birlikte yürüyüşe çıkmak ya da o ev ödevini yaparken kanepede yanında oturmaktı. Bunun bir daha mümkün olup olmayacağını biliyordum.

Seçeneklerimi düşünerek o kadar uzun zaman geçirmiştim ki kaçma fırsatını kaçırmıştım. Şimdi elimde emir vermemi bekleyen telefonumla antrede dururken, babamın koşarak merdivenden indiği anda annem salon kapısından çıkmaya yeltenmişti. İki hava cephesinin arasında kapana kısılmıştım. Şu anda fırtınaya hazırlanmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kendimi hazırladım.

Babam başımı okşadı. “Merhaba, balkabağım.”

Balkabağım mı?

Babam kendi şatosundaki bir dev gibi güçlü adımlarla yanımdan geçip giderken ben gözlerimi kırptırdım. Zamanda bir yıl geri gitmiş gibiydim.

Kapıda annemin yanında duraksadığında ona baktım. Birbirlerine dalmalarını bekliyordum. Oysa öpüştiler.

“Annemle babama ne yaptınız?” diye sordum.

“Hah!” dedi babam, *neşeli* olarak tanımlanabilecek bir sesle. “Yukarıda ev ödevinle uğraşmayacaksan Marshall gelmeden önce şu karnını bir şeylerle örtmeni rica edeceğim.”

Okuldan döndüğümde kapıdan girerken bluzumla ilgili tek kelime etmemiş olsa da, annem bana *sana söylemiştim* dercesine baktı.

“Kongre Üyesi Marshall mı?” dedim. Babamın itibar kazanmış birçok üniversite arkadaşı vardı fakat Jack öldüğünden beri onlarla çok zaman geçirmemişti. Onlarla ilgili hikâyeler duymuştum; özellikle yetişkinler alkol almaya başladıklarında. “Mantar Marshall” mı yani? Annemle senden önce düzüşen Marshall mı?”

“Sen Bay Landy diyeceksin,” dedi babam fakat yanımdan ayrılıyordu ve sesi hiç de gergin çıkmıyordu. “Annene kabalık etme,” diye ekledi.

Annem döndü ve babamın peşinden salona girdi. Konuştuklarını ve hatta bir ara annemin güldüğünü duydum.

Bir salı günü! Salı günüydü ve annem gülüyordu!

“Buraya neden geliyor ki?” diye sordum şüpheli bir tavırla, salondan mutfağa kadar peşlerinden giderken. Tezgâha baktım. Tezgâhın üzerinin yarısı cips ve sebze doluydu; diğer yarısıysa panolar, dosyalar ve not düşülmüş bloknolarla dolmuştu.

“Hâlâ bluzunu değiştirmedin,” dedi annem.

“Ben dışarı çıkıyorum,” diye karşılık verdim. O ana kadar buna karar vermemiştim. Babamın arkadaşlarının hepsi son derece komik olduklarını sanırdı ve son derece değillerdi, dolayısıyla kararımı vermiştim. “Marshall niye geliyor?”

“Bay Landy,” diye düzeltti babam. “Sadece bazı yasal konuları konuşuyoruz ve arayı kapıyoruz.”

“Bir dava mı?” Tezgâhın kâğıtlarla dolu kısmına yaklaşırken bir şey dikkatimi çekti. Gerçekten de gördüğümü sandığım kelime –*kurtlar*– her yerdedi. Kâğıtları incelerken huzursuz oldum. Geçen yıl Grace’le tanışmadan önce bu duygu tatlı bir intikam hissi olurdu çünkü kurtların Jack’i öldürmelerinin bedelini ödeyeceklerini düşünürdüm. Oysa şimdi inanılmaz bir şekilde gerilmiştim. “Kurtların Minnesotâda korunmasıyla ilgili galiba.”

“Uzun sürmeyebilir,” dedi babam. “Landy’nin bazı fikirleri var. Bütün sürünün ortadan kaldırılmasını sağlayabilir.”

Böylesine mutlu olmasının nedeni *bu* muydu? Landy ve annemle birlikte kafa kafaya verecek, kurtları öldürmek için plan mı yapacaklardı? Bunun Jack’in ölümünü daha iyi kılacağını düşündüğüne inanamıyordum.

Şu anda Grace o ormandaydı. Babam bunu bilmiyordu fakat onu öldürmekten söz ediyordu.

“Harika,” dedim. “Ben gidiyorum.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu annem.

“Madison’a.”

Annem bir cips paketini açarken duraksadı. Bütün Birleşik Devletler Kongre’sini doyuracak kadar yiyecek almışlardı. “*Gerçekten* Madison’a mı gidiyorsun yoksa kontrol edemeyecek kadar meşgul olacağımı bildiğin için Madison’a gideceğini mi söylüyorsun?”

“Tamam,” dedim. “Kenny’ye gidiyorum ve kimin benimle geleceğini bilmiyorum. Mutlu oldun mu?”

“Çok sevindim,” dedi annem. Aniden ona aldığım ayakkabıları giydiğini gördüm. Nedense bu bana kendimi tuhaf hissettirdi. Annem ve babam gülümsüyor, annem yeni ayakkabılarını giyyordu ve ben de yüksek kalibreli bir tüfikle arkadaşımı mıhlayıp mıhlamayacaklarını merak ediyordum.

Çantamı kaparak dışarı çıkıp arabama yöneldim. Kontağı filan çevirmeden arabanın içinde otururken telefonumu elimde tutuyor ve ne yapacağımı düşünüyordum. Ne yapmam *gerektiğini* biliyordum; sadece yapmak isteyip istemediğimden emin değildim. Onunla en son konuştuğumdan bu yana altı salı geçmişti. Belki de Sam telefonu açardı. Sam’le konuşabilirdim.

Hayır, Sam’le konuşmak *zorundaydım* çünkü Kongre Üyesi Marshall Landy ve babam patates cipsli savaş konseylerinde gerçekten bir şeyler planlayabilirlerdi. Seçeneğim yoktu.

Dudağımı ısırarak Beck’in evinin telefon numarasını tuşladım.
“Da.”

Hattın diğer ucundaki ses kesinlikle tanıdıktı ve sinirlerimin fısıltısı ulumaya dönüştü.

Sam değildi.

Kendi sesim istemeden buz gibi çıktı. “Cole, benim.”

“Ya,” dedi ve telefonu kapadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• GRACE •

Guruldayan midem zamanı benim yerime takip ediyordu, dolayısıyla bir işyerine ulaşana kadar bir ömür geçmiş gibi geldi. Gördüğüm ilk yer üstünde Ben'in Balıkçılık Malzemeleri yazan; ağaçların arasına inşa edilmiş, etrafındaki çamurlu zeminden yükselmiş gibi görünen gri bir binaydı. Kapıya ulaşabilmek için erimiş kar ve yağmur suyuyla kaplı çakıllı otoparktan geçmek zorunda kaldım. Kapı tokmağının üzerindeki tabelada U-Haul kamyonumun anahtarını bırakacaksam binanın yan tarafındaki kutuya koymam gerektiği yazılıydı. Başka bir tabelada satılık Beagle yavruları olduğu belirtiliyordu; iki erkek ve bir dişi.

Elimi tokmağa koydum. Çevirmeden önce zihnimde hikâyemi netleştirdim. Beni tanıma olasılıkları vardı; ilk kez kurda dönüştüğüm-den bu yana ne kadar zaman geçtiğini veya ortadan kayboluşumun ne kadar haber değeri olduğunu bilmediğimi fark ederek irkildim. Mercy Falls'ta tıkanmış klozetlerin bile manşet konusu olabildiğini biliyordum.

İçeri girerek kapıyı arkamdan kapadım. Yüzümü buruşturdum; içerisi inanılmaz sıcaktı ve ter kokuyordu. Balıkçılık malzemeleri, fare zehirleri ve köpüklü ambalaj naylonlarıyla dolu rafların arasından geçerek nihayet arka taraftaki tezgâha ulaştım. Tezgâhın arka tarafında

ufak tefek, yaşlı bir adam oturuyordu ve ter kokusunun kaynağının o ve uzun kollu gömleği olduğu buradan bile anlaşılıyordu.

“Kamyonlar için mi geldin?” Kare gözlüklü adam oturduğu yerde doğrularak bana baktı. Başının arkasındaki borulardan paket rafyaları sarkıyordu. Ağzımdan nefes alıp vermeye çalıştım.

“Selam,” dedim. “Buraya kamyonlar için gelmedim.” Bir nefes alıp biraz trajik görünmeye çalışarak yalanıma devam ettim. “Mesele şu ki arkadaşım ile kavga ettik. O da beni arabadan attı. Burada kala-kaldım. Telefonunuzu kullanmam mümkün mü acaba?”

Kaşlarını çattı ve bir an üstümün başımın çamurlu, saçlarımın dağınık olup olmadığını merak ettim. Saçlarımı düzelttim.

“Ne?” dedi sonra.

Acınası görünmeye dikkat ederek aynı hikâyeyi tekrarladım. Aslında görece acınası *hissediyordum*. Zor değildi. Hâlâ şüpheli gözlerle baktığı için ekledim: “Telefon? Beni alması için birini arayacağım da?”

“Bak şimdi,” dedi. “Uzun mesafe mi?”

İçimde bir umut ışığı belirdi. Uzun mesafe olup olmadığını biliyordum. “Mercy Falls,” dedim sadece.

“Hah,” dedi sorumu cevaplamayarak. “Bak şimdi.”

Acı dolu bir dakika boyunca bekledim. Arka tarafta birinin sert bir kahkaha patlattığını duydum.

“Karım telefonda,” dedi. “İşi bitince kullanabilirsin sanırım.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bu arada biz neredeyiz? Erkek arkadaşına beni nereden alması gerektiğini söyleyeyim.”

“Bak şimdi,” dedi adam tekrar. Bu ifadenin onun için bir anlamı olduğunu sanmıyordum; sadece düşünürken söylediği bir şeydi. “Ona Burntside’in üç kilometre ilerisinde olduğunu söyle.”

Burntside. Virajlarla dolu iki şeritli yolla gidilebilen Mercy Falls’tan yarım saatlik mesafedeydi. Bütün bu mesafeyi uyurgezer gibi aştığımı düşünmek huzursuz ediciydi.

“Teşekkürler,” dedim.

“Sanırım ayakkabında köpek pisliği var,” diye ekledi nazikçe. “Kokusunu alabiliyorum.”

Ayakkabıma bakar gibi yaptım. “Ah, sanırım haklısınız. Ben de nereden geliyor diye merak ediyordum.”

“İşi biraz uzun sürer,” diye uyardı. Karısını ve telefonu kastettiğini bir an sonra fark edebildim.

Ne demek istediğini anlamıştım. “Etrafa bakınırım,” dedim ve tezgâhın başında durduğum sürece benimle ilgilenmesi gerektiğini düşünüyormuş gibi rahatladı. Yem raflarına bakmak için uzaklaştığım anda tezgâhın arkasındaki işine geri döndüğünü duydum. Karısı da konuşmaya devam ediyor, havlar gibi gülüyordu ve dükkân hâlâ berbat bir şekilde ter kokuyordu.

Balık oltalarına, pembe bir beyzbol kasketi giydirilmiş bir geyik kafasına ve kuşları bahçelerden uzaklaştırmak için kullanılan sahte baykuşlara baktım. Köşede içi canlı yem kurdu dolu kutular vardı. Onlara bakarken ya titizlikten ya da dönüşümün uzak vaadinden midemin kaynadığını hissettim. O sırada kapı tekrar açıldı ve John Deere kasketli bir adam içeri girdi. Ter kokulu yaşlı adamla selamlaştılar. Parlak turuncu bir av köpeği tasmaına dokunurken zihnim büyük ölçüde vücuduma odaklanmıştı ve bugün yine dönüşüp dönüşmeyeceğime karar vermeye çalışıyordum.

Aniden dikkatim adamların konuştukları konuya odaklandı. John Deere kasketli adam, “Yani bir şeyler yapılmalı,” diyordu. “Bugün biri evimin arkasındaki çöp poşetlerinden birini kapmış. Karım köpek olduğunu sanmış ama ben izlerini gördüm... fazla büyüktü.”

Kurtlar. Kurtlarla ilgili konuşuyorlardı.

Benimle ilgili.

En alttaki metal rafta sıralanmış köpek maması paketlerine bakıyormuşum gibi yere çömeldim.

“Duyduğum kadarıyla Culpeper bir şeyler planlıyormuş,” dedi yaşlı adam.

John Deere kasketli adam hem burnundan hem de ağzından alaycı bir homurtu çıkardı. “Ne, geçen yılki gibi mi? O hiçbir halta yaramadı ki. Yaptığı tek şey karınlarını gıdıklamak oldu. Bu yıl balık avı lisanslarının fiyatı gerçekten bu mu?”

“Bu,” dedi yaşlı adam. “Şimdi sözünü ettiği şey bu değil. Onları Idaho’da yaptıkları gibi halletmeye çalışıyor. Helikopterler ve kiralık katillerle. Yok, öyle demiyorlardı. Keskin nişancılar. Evet, öyle dediler. Konuyu yasallaştırmaya çalışıyor.”

Midem yine altüst oldu. Konu her seferinde dönüp dolaşıp Tom Culpeper’a geliyordu. Sam’e ateş etmişti. Sonra Victor’a. Bunlar ona ne zaman yetecekti?

“Doğa âşıklerini atlatma konusunda iyi şanslar,” dedi John Deere. “O kurtlar koruma altında mıymış neymiş. Kuzenim birkaç yıl önce birini vurduğu için başı ciddi derde girdi. Lanet olasıca arabasını da neredeyse hurdaya çıkarıyordu. Culpeper’ın işi zor.”

Yaşlı adam cevap vermeden önce uzun süre bekledi; tezgâhın arkasında hışırtılı sesler çıkarıyordu. “Biraz ister misin? Hayır mı? Bak şimdi. Ama adam nüfuzlu bir avukat. Oğlu da kurtlar tarafından öldürüldü. Bunu yapabilecek biri varsa kesinlikle o. Idaho’daki bütün sürüyü öldürdüler. Ya da Wyoming’de. Oralarda bir yerde işte.”

Bütün sürü.

“Çöpleri karıştırdıkları için yapmadılar,” dedi John Deere.

“Koyunları. Bence bu çok daha kötü; kurtlar koyunlar yerine gençleri öldürüyor. Dolayısıyla yasayı değiştirebilir. Kim bilir...” Yaşlı adam duraksadı. “Hey, küçükhanım? Küçükhanım? Telefon müsait.”

Midem yine altüst oldu. Ayağa kalkarak kollarımı göğsümde kavuştururken John Deere’in elbiseyi tanımasını umuyordum fakat bana şöyle bir bakış attıktan sonra arkasını döndü. Kadınların ne giydiği gibi ince noktaları fark edecek birine benzemiyordu. Adamın yanına yaklaştım ve yaşlı adam telefonu bana uzattı.

“Bir dakika sürer,” dedim. Yaşlı adam söylediğimi duymadı bile; bu yüzden dükkânın köşesine çekildim. Adamlar konuşmaya devam ettiler ama artık konu kurtlar değildi.

Telefonu elimde tutarken arayabileceğim sadece üç numara olduğunu fark ettim. Sam. Isabel. Ailem.

Ailemi arayamazdım.

Aramayacaktım.

Sam’ın numarasını tuşladım. Arama tuşuna basmadan önce derin bir nefes alarak bir an gözlerimi kapadım ve telefona cevap vermesini ne kadar umutsuzca, kendime gerçekten itiraf etmek istemediğim kadar çok dilediğimi düşündüm. Gözlerim yaşlarla doldu ve öfkeyle gözlerimi kırptırdım.

Telefon çaldı. İki kez. Üç kez. Dört. Altı. Yedi.

Telefona cevap vermeyebileceğini düşünmeye başlamıştım.

“Alo?”

Sesi duyunca dizlerimin bağı çözüldü. Aniden çömelmek zorunda kaldım ve dengemi koruyabilmek için bir elimi yanımdaki metal rafa dayadım. Çalıntı elbisemin eteği yere değdi.

“Sam,” diye fısıldadım.

Bir sessizlik oldu. O kadar uzun sürdü ki telefonu kapadığından korktum. “Orada mısın?” diye sordum.

Titrek bir sesle güldü. “Be-ben... gerçekten sen olduğuna inanmadım. Sen... Sen olduğuna inanmadım.”

O anda düşündüm: Onun arabasıyla gelişini, kollarını boynuma dolayışını, güvende oluşumu, bir kez daha *kendim* oluşumu, daha sonra onu tekrar terk etmeyecekmişim gibi yapışımı hayal ettim. Bunu o kadar çok istiyordum ki içim sızlıyordu. “Beni almaya gelir misin?” diye sordum.

“Neredesin?”

“Ben’in Balıkçılık Malzemeleri. Burntside.”

“Tanrım.” Ve ekledi: “Yoldayım. Yirmi dakikaya orada olurum. Geliyorum.”

“Seni otoparkta bekleyeceğim,” dedim. Ben fark etmeden ya-
nağımdan süzülmeyi başaran gözyaşını sildim.

“Grace...” Duraksadı.

“Biliyorum,” dedim. “Ben de.”

• SAM •

Grace olmadan yüz farklı an yaşamıştım. Her saniye başka birinin müziği veya hiç okumadığım kitaplarla doluydu. İş. Para kazanma. Zihnimi oyalayacak her şey. Normal bir yaşam sürmeye, onsuz bir gün daha ve ertesi gün yürüyerek kapımdan gireceği, hayatın hiç bölünmemişçesine devam edeceği fikrine alışmaya çalışıyordum.

Grace yokken uyuyamadığım ve zihnimde çok fazla düşünce birikmesinden korktuğum için sürekli hareket eden bir makineydim. Her gece öncesinde gelen günün kopyası, her gün öncesinde gelen gecenin bir kopyasıydı. Her şey çok yanlış geliyordu: Ağzına kadar Cole St. Clair'den başka bir şeyle dolu olmayan bir ev; hafızamda kendi kanı içinde kurda dönüşen Grace'in görüntüleri; artık mevsimin etkileriyle dönüşmeyen kendi bedenim. İstasyona hiç gelmeyen bir treni bekleyip duruyordum. Ancak beklemekten vazgeçemiyordum çünkü o zaman kim olacaktım ki? Kendi dünyama aynadan bakıyordum.

Rilke şöyle demiş: “*Yazgının anlamı budur: Aksi olmak, her şeyin aksi olmak, başka bir şey değil ama aksi, daima aksi olmak.*”

Grace yokken onun sesiyle ilgili şarkılardan ve konuşmayı bıraktığında geride kalan yankıların şarkılarından başka bir şeyim yoktu.

Ve sonra aramıştı.

Telefon çaldığında Volkswagen’imi yıkamak için ılık günden yararlanıyor, sonsuzluk gibi gelen kış karından sonra son tuz ve kumları ovalayarak temizliyordum. Çalışırken çalan müziği duya-bilmek için ön camları indirmiştim. Düzenli vuruşlar ve giderek

hızlanan melodilerle dolu gitar sesini sonsuza dek o anın umuduyla bağdaştırıyordum: Telefonla aradığı ve *Beni almaya gelir misin?* diye sorduğu anın umuduyla.

Araba ve kollarım sabun köpüğü kaplıydı ama kurulamaya bile girişmedim. Sadece telefonumu yolcu koltuğuna atarak kontağı çevirdim. Geri geri çıkarken o kadar acelem vardı ki vitesi geriden birinciye alırken gaza çok fazla bastım ve ayağım debriyaj pedalından kaydı. Motorun yükselen sesi kalp atışlarımı yansıtıyordu.

Masmavi gökyüzü, ılık yeryüzünden hissedemeyeceğim kadar uzakta ince buz kristalleriyle boyanmış beyaz bulutlarla doluydu. Yola çıkalı on dakika olmuştu ki camları kaldırmayı unuttuğumu fark ettim; hava kollarımdaki sabunu beyaz şeritler halinde kurutmuştu. Otobanda başka bir arabaya rastladım ve sollama yasağı olan bir yerde solladım.

On dakika sonra Grace arabamın yolcu koltuğunda olacaktı. Her şey yoluna girecekti. Parmaklarımın parmaklarıma kenetlenmediğini, yanağını boynuma dayadığını şimdiden hissedebiliyordum. Onu kollarıma almalı, ellerimi sırtına bastırmalı yıllar geçmiş gibi geliyordu. Onu son öptüğümünden beri asırlar geçmiş gibiydi. Kahkahasını duymalı ömürler olmuştu.

Umutumun ağırlığıyla içim sızlıyordu. İki aydır Cole'la birlikte akşam yemeklerinde reçelli sandviçler, konserve ton balığı ve dondurulmuş burrito'larla yaşadığımız gibi inanılmayacak kadar önemsiz bir gerçeğe takıldım. Grace geri döndüğünde her şey daha iyi olacaktı. Bir kavanoz spagetti sosu ve makarna olduğunu hatırlıyordum. Onun geri dönüşü için düzgün bir akşam yemeği hazırlamak son derece önemli görünüyordu.

Her dakika ona biraz daha yaklaşıyordum. Zihnimin derinliklerinde endişeler vardı ve en büyükleri Grace'in ailesiyle ilgiliydi. Onun ortadan kayboluşuyla benim bir ilgim olduğundan emindiler çünkü dönüşmeden hemen önce benim için onlarla kavga etmişti. Grace

gittikten sonraki iki ayda polis arabamı aramış ve beni sorgulamıştı. Grace'in annesi ben çalışırken kitabevinin önünden geçmek için bahaneler bulmuş, ben görmemiş gibi yaparken o vitrinden bana bakmıştı. Grace ve Olivia'nın kayboluşlarıyla ilgili haberler yerel gazetede yer bulmuştu ve benimle ilgili her şeyi anlatıyor ama adımı vermiyorlardı.

Benliğimin derinliklerinde bütün bunların –Grace'in kurda, ailesinin düşmana ve benim Mercy Falls'ta bu yeni bedene dönüşmemin– bir kördüğüm olduğunu ve çözülmesinin imkânsızlığını biliyordum fakat Grace yanımda olsa her şey kesinlikle yoluna girerdi.

Çam ağaçlarının arasında büyük ölçüde gizlendiği için dikkat çekmeyen Ben'in Balıkçılık Malzemeleri'nin önünden neredeyse geçip gidiyordum. Otoparka girerken Volkswagen sarsıldı; çakıllı zemindeki çukurlar derindi ve çamurlu su şasiye sıçırıyordu. Otoparkı incelerken yavaşladım. Binanın arka tarafına park edilmiş birkaç U-Haul kamyonu vardı ve onların yanında, ağaçların yakınında...

Arabayı otoparkın kenarında bırakarak inerken kontağı bile kapamadım. Ahşap bir demiryolu traversine takılarak durdum. Ayaklarımın dibinde, ıslak çimenlerin üzerinde çiçekli bir elbise duruyordu. Birkaç adım ötemde terk edilmiş bir terlik ve bir metre kadar ileride yan duran eşini gördüm. Derin bir nefes çekerek elbiseyi almak için çömeldim. Kumaşı elimde büzüp top yaparken Grace'in kokusu burnuma geldi. Olduğum yerde doğrularak yutkundum.

Buradan bakınca Volkswagen'in otoparkın pisliliğiyle kaplanmış yan tarafını görebiliyordum. Sanki hiç yıkanmamış gibiydi.

Tekrar direksiyona geçerek elbiseyi arka koltuğa serdim ve ellerimi burnumla ağzımın üzerine kapayarak, dirseklerimi direksiyona dayayıp tekrar tekrar nefes alıp verdim. Bir süre orada öylece oturarak konsolun üzerinden geride bırakılmış terliklere baktım.

Kurt olan benken her şey çok daha kolaydı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• COLE •

Artık bir kurtadam olduğuma göre böyle birisiydim: Cole St. Clair'dim ve eskiden NARKOTIKA'ydım.

NARKOTIKA'nın gümbür gümbür baslarını, birkaç yüz bin hayranı ve turnelerle dolu takvimi ortadan kaldırınca benden geriye bir şey kalmayacağını sanırdım. Oysa aylar sonra işte hâlâ buradaydım ve kaldırdığım yara kabuğunun altından yeni deri çıkmıştı. Artık hayattaki basit zevklerin bir hayranıydım: Kıtır kısımlarında siyah lekeler olmayan ızgara peynirli sandviçler, hayati noktalarımı daracık sıkıştırmayan kot pantolonlar, birkaç parmak votka, günde on ila on iki saat uyku.

Isabel'in bütün bunlara nasıl uyduğundan emin değildim.

Mesele şu ki haftanın büyük bölümünü ızgara peynirleri ve votkayı düşünmeden geçirebilirdim ama Isabel için aynı şeyi söyleyemiyor gibiydim. Fantastik gündüz düşleri gibi iyi türde bir eğlence de değildi. Daha çok kaşındıran bir döküntü gibiydi. Gerçekten meşgulken unutulabiliyordu fakat hareket etmeyi bırakınca tam bir ölümdü.

Neredeyse iki ay geçmişti ve bıraktığım son derece eğlenceli sesli mesajlara rağmen ondan ses seda çıkmamıştı.

1. Sesli Mesaj: "Selam, Isabel Culpeper. Yatağımda uzanmış, tavana bakıyorum. Neredeyse çırılçıplağım. Aklımdan şey geçiyor... annen. Ara beni."

Ve şimdi mi arıyordu yani?

Mümkün değildi.

Yüzüme bakan telefonla evde öylece kalamayacağım için ayakka-bılarımı alarak dışarı çıktım. Grace'i hastaneden çıkardığımdan beri bizi kurda dönüştüren şeyi daha derinden araştırmaya başlamıştım. Burada, bu köhne yerde, bizi mikroskop altına koyup gerçek cevaplar almak mümkün değildi. Ancak bir laboratuvar gerektirmeyen birkaç deney planlamıştım; sadece şans, kendi bedenim ve biraz da cesaret gerekiyordu. Ve deneylerden biri, diğer kurtlardan birini de elime geçirebilirim daha iyi gidecekti. Dolayısıyla ormana gidip duruyordum. Aslında bunlara keşif gezisi demek daha doğru olurdu. Gecenin geç saatlerinde plastik ve kurutulmuş peynir sosuyla yapılmış hızlı yemekler almak için markete koşturduğumuzda Victor'ın kullandığı ifade buydu. Bilim adına Sınır Ormanı'na keşif gezilerine çıkıyordum. Kendimi başladığım şeyi bitirmek zorunda hissediyordum.

2. Sesli Mesaj: "Bee Gees'in I've Gotta Get a Message to You şarkısının ilk bir buçuk dakikası."

Bugün hava sıcaktı ve ormana işemiş her şeyin kokusunu alabiliyordum. Her zamanki yolumu izlemeye başladım.

Cole, benim.

Tanrım, deliriyordum. Isabel'inki olmazsa Victor'ın sesini duyuyordum ve zihnim bir hayli kalabalıklaşmaya başlamıştı. Isabel'in sutyenini çıkardığımı hayal etmezsem telefonun çalması için dua ediyordum ve bunu yapmazsam Isabel'in babasının Victor'ın cansız

bedenini garaj yoluna atışını hatırlıyordum. Onlarla Sam'in arasında üç hayaletle birlikte yaşıyordum.

3. Sesli Mesaj: "Sıkıldım. Eğlenmeye ihtiyacım var. Sam paspas yapıyor. Onu kendi gitarıyla öldürebilirim. Bu hem bana yapacak bir iş çıkarır hem de ona bir şeyler söyletir. Bir taşla iki kuş! Bütün bu eski deyimleri son derece şiddet içerikli buluyorum. Gül etrafındaki kızıl halka gibi. Onun salgınla ilgili olduğunu biliyor muydun? Elbette biliyordun. Salgın, şey, senin büyük kuzenin gibi. Hey, Sam seninle konuşuyor mu? Bana hiçbir şey söylemiyor. Tanrım, sıkıntıdan patlıyorum. Ara beni."

Kapanlar. Bunun yerine deneylerimi düşünecektim. Bir kurt yakalamak inanılmayacak kadar karmaşık hale geliyordu. Beck'in evinin bodrumunda bulduğum nesneleri kullanarak çok sayıda kapan, tuzaklar, sandık ve yem oluşturmuş, çeşitli hayvanlar yakalamıştım ama aralarında bir tane bile *Canis lupus* yoktu. Hangisinin daha sinir bozucu olduğunu kestirmek zordu; işe yaramaz bir hayvanı daha yakalamak mı yoksa bir elimi ya da bir gözümü kaybetmeden onu kapandan ya da tuzaktan çıkarmanın bir yolunu bulmak mı?

Bir hayli hızlanıyordum.

Cole, benim.

Bunca zamandan sonra beni aradığına ve ilk sözlerinin bir özür filan olmadığına inanamıyordum. Belki de o kısmı sonra gelecekti ve telefonu kapayarak bu şansını kaçırmıştım.

4. Sesli Mesaj: "Eagles'tan Hotel California'nın tamamı ama Kaliforniya kelimesinin geçtiği her yeri Minnesota ile değiştirerek."

Çürümüş bir kütüğü tekmeledim ve bir düzine siyah parçanın yağmurdan ıslanmış orman zeminine yağışını izledim. Isabel’le yatmayı reddetmiştim. Yıllardır sergilediğim ilk saygın davranıştı. *Hiçbir iyilik cezasız kalmaz*, derdi annem. Bu onun özlü sözüydü. Muhtemelen altımı değiştirirken buna inanmaya başlamış olmalıydı.

Isabel’in hâlâ telefonuna baktığını umuyordum. Ben dışarı çıktığımdan beri yüzüncü kez aradığını umuyordum. Benim gibi onun da kafasına taktığını umuyordum.

5. Sesli Mesaj: "Selam, ben Cole St. Clair. İki gerçek şey bilmek ister misin? Bir, bu telefonu hiç açmıyorsun. İki, sana uzun mesajlar bırakmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Terapi gibi. Biriyle konuşmam gerek. Hey, bugün ne fark ettiğimi biliyor musun? Victor öldü. Bunu dün de fark etmiştim. Her gün baştan fark ediyorum. Burada ne aradığımı bilmiyorum. Burada kimse yok ki benim..."

Kapanlarımı kontrol ettim. Son birkaç gündür evden çıkmama engel olan yağmur yüzünden her şey çamurla kaplanmıştı. Zemin ayaklarımın altında yapış yapıştı ve kapanlarım işe yaramaz haldeydi. Tepedekinde bir şey yoktu. Yola yakın olanda bir rakun vardı. Hendektekinde bir şey yoktu. Kulübenin yakınındaki yeni tip tuzak tamamen parçalanmış, ayakları topraktan çıkarılmış, kabloları her yere saçılmış, küçük dallar sökülmüş ve bütün yem yenmişti. Cthulhu’yu tuzığa düşürmeye çalışmışım gibi görünüyordu.

Bir kurt gibi düşünmem gerekiyordu ama görünüşe bakılırsa kurt olmadığım zamanlarda bunu yapmak son derece zordu.

Tuzığın parçalarını topladım ve tekrar kurabilmek için ne bulabileceğime bakmak amacıyla kulübeye döndüm. Hayatta tel keskiyle çözülemeyecek sorun yoktu.

Cole, benim.

Onu aramayacaktım.

Burnuma ölü bir şeyin kokusu geldi. Henüz çürümeye başlamamıştı ama yakında başlardı.

Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Isabel benim onu aradığım gibi beni yirmi kez arayabilirdi.

6. Sesli Mesaj: "Yani, evet, özür dilerim. O son mesaj biraz ters gitti. Bu ifadeyi sever misin? Geçen gün Sam de kullandı. Hey, şu teoriyi bir dene: Onun ölmüş bir İngiliz ev kadınının bir Beatles bedeninde yeniden doğmuş hali olduğunu düşünüyorum. Gösterilerinde sahte İngiliz aksanı kullanan bir grup vardı. Tanrım, dangalak olmalarının ötesinde berbattılar. Şimdi isimlerini hatırlayamıyorum. Ya bunuyorum ya da beynime yeterince çok şey yaptığım için artık bilgiler çözülüp kayboluyor. Bunu tek taraflı sürdürmem haksızlık, değil mi? Bu şeylerde hep kendimden söz ediyorum. Eh, sen nasılsın bakalım, Isabel Rosemary Culpeper? Son zamanlarda hiç gülümsedin mi? Hot Toddlers. Grubun adı buydu. The Hot Toddlers."

Elimdeki tuzağın tellerinden biri avcumu kesince küfrettim. Ellerimi metal ve tahta parçalarından hemen kurtaramadım. Tuzağı önümde yere atarak baktım. Bu hurda parçası bir daha bir şey yakalayabilecek gibi görünmüyordu. Arkamı dönüp gidebilirdim. Kimse benden Bilimci'yi oynamamı istememişti.

Çekip gidemeyeceğimi söyleyen hiçbir şey yoktu. Kışa kadar bir daha kurt olmayacaktım ve o zamana kadar yüzlerce kilometre uzaklaşabilirdim. Hatta eve dönebilirdim. Ancak ev sadece siyah Mustang'imi park ettiğim yerdi. Oraya da ancak Beck'in kurtlarına ait olduğum kadar aittim.

Grace'in içten gülümsemesini düşündüm. Sam'in teorime olan güvenini düşündüm. Grace'in benim sayemde yaşadığı gerçeğini

ebedi

düşündüm. Bir kez daha bir amacım olmasında belli belirsiz bir güzellik vardı.

Kanlı avcumu ağızma bastırarak kesici emdim. Sonra öne eğildim ve bütün parçaları tekrar elime aldım.

20. Sesli Mesaj: "Keşke cevap versen."

BEŞİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Onu izledim.

Kuyruğumu kendime yakın tutarak, ıslak çalılarının arasında ağrılar içinde ve yorgun bir halde çömelmişim ama onu bir türlü bırakıp gidemiyordum. Işık alçalıyor, etrafımdaki yaprakların diplerini aydınlatıyordu ama o yine de gitmiyordu. Onun bağırışları ve hayranlığım beni ürpertiyordu. Çenemi ön patilerime yaslayıp kulaklarımı başımın arkasına yatırdım. Kokusu esintiyle bana sürükleniyordu. Tanıyordum. İçimdeki her şey onu tanıyordu.

Bulunmak istiyordum.

Ama kaçmam gerekiyordu.

Sesi uzaklaştı, yaklaştı, sonra tekrar uzaklaştı. Bazen o kadar uzaklaşıyordu ki onu duyamıyordum. Peşinden gitmeyi düşünerek hafifçe doğruluyordum. Sonra o tekrar yaklaşırken kuşlar sessizleşiyordu ve beni gizleyen yaprakların arasına aceleyle geri çöküyordum. Her geçişi biraz daha uzuyor, geliş gidişleri arasındaki mesafe artıyordu. Ve ben sadece giderek daha da endişeleniyordum.

Onu takip edebilir miydim?

Neredeyse sessiz geçen uzun bir duraksamadan sonra tekrar geri geldi. Bu kez o kadar yakındı ki kıpırdamadan, gizlice yattığım yerden onu görebiliyordum. Bir an onun da beni gördüğünü sandım

fakat benden ötede bir noktaya odaklanmıştı. Gözlerinin biçimi içimi hoplattı. İçimdeki bir şey yine sızlayarak ona çekiliyordu. Ellerini ağzının iki yanına koyarak ormana seslendi.

Ayağa kalkarsam beni kesinlikle görecekti. Görülme isteğinin, ona yaklaşma isteğinin gücü kısık sesle inlememe neden oldu. Ne istediğini neredeyse biliyordum. Neredeyse biliyordum...

“Grace?”

Sesi içime işledi.

Çocuk beni hâlâ görmemişti. Sadece sesini boşluğa fırlatmıştı ve bir karşılık bekliyordu.

Çok korkuyordum. Güdülerim beni yere mıhlıyordu. *Grace*. Kelime içimde yankılanıyor, her tekrarında anlamını kaybediyordu.

Başı eğik halde döndü ve yavaşça benden uzaklaşarak ormanı çevreleyen ışığa doğru yürüdü. İçimde panik duygusu yayıldı. *Grace*. Kelimenin biçimini kaybediyordum. Bir şeyi kaybediyordum. Kaybolmuştum. Ben...

Ayağa kalktım. Eğer dönerse beni siyah ağaçların arasında koyu gri bir kurt olarak görmesi kaçınılmazdı. Onun kalmasına ihtiyacım vardı. Kalırsa belki içimdeki bu korkunç duyguyu hafifletebilirdi. Orada, açık alanda, ona öylesine yakın durmanın gücüyle bacaklarım titriyordu.

Yapması gereken tek şey arkasını dönmekti.

Ama dönmedi. Beraberinde kaybettiğim bir şeyi taşıyarak, ne kadar yaklaştığını bilmeden o kelimenin –*Grace*– anlamını taşıyarak yürümeye devam etti.

Ve ben geride kalarak onun beni bırakıp gidişini sessizce izledim.

ALTINCI BÖLÜM

• SAM •

Bir savaş alanında yaşıyordum.

Garaj yoluna girdiğimde müzik ellerini araba camlarına çarptı. Evin dışındaki hava gümbür gümbür bas sesiyle doluydu; bütün bina bir kolona dönüşmüş gibiydi. En yakın komşular kilometrelerce mesafedeydi, dolayısıyla Cole St. Clair denen hastalığın semptomlarından korunuyorlardı. Cole'un varlığı öylesine büyüktü ki dört duvarla sınırlanamazdı. Pencerelerden kanıyor, müzik setinin sesiyle haykırıyor, gecenin bir saatinde aniden bağırıyordu. Sahneyi ortadan kaldırırsanız da rock yıldızı hâlâ oradaydı.

Beck'in evinde –hayır, *benim* evimde– yaşamaya geldiğinden beri Cole orayı bambaşka bir yere dönüştürmüştü. Sanki bir şeyleri yok etmekten geri kalamıyormuş gibiydi; kargaşa, varlığının tam anlamıyla yan etkisiydi. Evdeki bütün CD kutularını salonun zeminine yayıyor, televizyonda reklamları açık bırakıyor, bir tavayı yakın dibinde yapış yapış bir şeyler kalmasına sebep oluyor, sonra da ocağın üzerinde unutup gidiyordu. Alt kat koridorunun zemini Cole'un odasından banyoya kadar kurt alfabesi gibi pençe izleri ve çentiklerle doluydu. Açıklanamaz bir şekilde, dolaptaki bütün bardakları çıkarıp boylarına göre tezgâhın üzerine sıralıyor, bütün dolap kapaklarını açık bırakıyor veya 80'lerden kalma bir düzine eski filmi

ortasına kadar izleyip kasetleri başa sarmadan bodrumdaki bir yerden çıkardığı video oynatıcının önünde yerde bırakıyordu.

Eve gelip ortamı bu halde bulduğum ilk seferinde konuyu kişisel algılama hatasına düşmüştüm ama öyle olmadığını anlamam haftalar sürmüştü. Konu kendisiydi. Cole için konu daima kendisiydi.

Volkswagen'imden indim ve doğruca eve yöneldim. Burada Cole'un müziğiyle ilgili endişelenecek kadar uzun süre kalmayı planlamıyordum. Tekrar dışarı çıkmadan önce alacağım eşyaların listesi kafamda netti. El feneri. Benadryl. Garajdan tel kafes. İlacı içine koymak için dana kıyması da alacaktım.

Bir kurtken hâlâ özgür iradeye sahip olup olunmadığına karar vermeye çalışıyordum; kız arkadaşımı ilaçla uyutup evimin bodrumuna sürüklemeyi planlamakla korkunç biri olup olmadığımı da. Sadece... Bir kurt olarak hiç çaba harcamadan ölmenin o kadar çok yolu vardı ki; otobanda bir saniye uzun süre kalmak, avlanmakta başarısızlıkla geçen birkaç gün, tüfeği olan sarhoş bir aptalın arka bahçesine girmek.

Onu kaybedeceğimi hissediyordum.

Zihnimde bununla bir gece daha geçiremezdim.

Arka kapıyı açtığımda bas sesi müziğe dönüştü. Ses çok yüksek olduğundan bozuk ve cızırtılı duyulan solist bağıırıyordu: "*Boğul, boğul, boğul!*" Ses tanıdık geliyordu ve bir an sonra NARKOTIKA olduğunu fark ettim; o kadar yüksek sesle çalışıyordu ki elektronik ritmi kendi kalp atışlarımla karıştırdım. Vuruşlar göğüs kafesimde yankılanıyordu.

Ona seslenme zahmetine girmedim; beni zaten duyamazdı. Açık bıraktığı ışıklar nerelere gittiğini gösteriyordu: Mutfaktan çıkıp koridordan geçmiş, odasına çıkmış, alt kattaki banyoya ve ses sisteminin bulunduğu salona girmişti. Bir an onu takip etmeyi düşündüm fakat hem Grace'i hem de onu avlayacak zamanım yoktu. Buzdolabının yanındaki dolaptan el feneri ve tezgâhın üzerinden

muz olarak koridordan devam ettim ama mutfaktan çıkar çıkmaz, Cole'un mutfaktan koridora açılan kapının önüne rastgele atılmış, çamur içindeki ayakkabılarına takıldım. Mutfak zemininin toprak dolu olduğunu şimdi görüyordum; Cole'un dolapların önünde kirli ayaklarla dolaştığı yerlerdeki izler zayıf sarı ışıktaki göze çarpıyordu.

Bir elimle saçlarımı sıvazladım. İçimden küfretmek geldi fakat bir şey söylemedim. Beck acaba Cole'la ne yaptı?

Bir defasında Ulrik'in iştenden eve dönerken getirdiği köpek aniden aklıma geldi; açıklanamaz bir şekilde Şoför adı verilmiş, neredeyse yetişkinliğe ulaşmış bir Rottweiler'dı. Ağırlığı neredeyse benimki kadar, kalçasında uyuz izleri olan, son derece dost canlısı bir hayvandı. Ulrik yüzünde parlak bir gülümsemeyle bekçi köpekleri ve *Schutzhund* hakkında konuşuyor, Şoför'le nasıl kardeş gibi olacağımızı anlatıyordu. Geldikten bir saat kadar sonra Şoför iki kilo kıyma yemiş, Margaret Thatcher'ın biyografisinin kapağını çiğnemiş –sanırım birinci bölümün çoğunu da yemişti– ve kanepenin üzerine dumanı tüten bir pislik yığını bırakmıştı. “O lanet olasıca iti götür buradan,” demişti Beck.

Ulrik, Beck'e bir *Wichser* olduğunu söylemiş ve köpeği alıp gitmişti. Beck bana *Wichser* kelimesini kullanmamamı çünkü cahil Alman erkeklerin haksız olduklarını bildikleri zaman bu sözü söylediklerini söylemişti ve Ulrik birkaç saat sonra yanında Şoför olmadan geri dönmüştü. O kanepenin o tarafına bir daha asla oturmamıştım.

Ama Cole'u öylece dışarı atamazdım. Gidecek başka yeri yoktu. Zaten Cole o kadar da dayanılmaz değildi. Asıl tahammül edilmez olan Cole'un sek, su katılmamış haliyle dibimde olmasıydı.

Bu ev insanlarla doluyken çok farklıydı.

Şarkı sona erdiğinde salon iki saniye kadar sessiz kaldı, sonra kolonlardan başka bir NARKOTIKA şarkısı gümbürdemeye başladı. Cole'un sesi koridorda yankılandı:

*Beni ayır parçalara
hepsi sığsın avcuna, bebeğim
hiç aklıma gelmezdi beni kurtaracağın
kır bir parça
ver arkadaşlarına
kır bir parça
sadece şans için
kır bir parça
sat onu, sat, sat
kır beni, parçala*

İşitme duyum kurt bedenimde olduğu kadar keskin değildi fakat yine de çoğu insanınkinden daha iyiydi. Müzik üstüme saldırıyor, sanki beni delip geçmeye çalışan fiziksel bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

Salon boştu –alt kata döndüğümde müziği kapayacaktım– ve merdivene ulaşmak için koşarak geçtim. Alt kattaki banyonun ecza dolabında ilaç bulabileceğimi biliyordum fakat onlara ulaşamazdım. Banyodaki küvette, geçmeme izin vermeyecek kadar çok anı vardı. Neyse ki geçmişimle ilgili duyarlı olan Beck üst kattaki banyoya başka bir ecza dolabı daha yerleştirmişti ve orada küvet yoktu.

Buradayken bile ayaklarımın altında basın titreşimini hissedebiliyordum. Kapiyı arkamdan kapadım ve aynalı ecza dolabını açmadan önce kollarımdaki kurumuş sabunları yıkayarak biraz rahatlardım. Ortak kullanılan çoğu banyo dolabında olduğu gibi, dolap başka insanların sevimsiz izleriyle doluydu. Çeşitli kremler, başka insanlara ait artık satılmayan eski haplar ve diş macunları, üstlerindeki saç telleri benimkilerin rengine uymayan fırçalar, son kullanma tarihi muhtemelen iki yıl önce geçmiş gargaralar. Hepsini atmalıydim. Bunu da halledecektim.

Başka bir şeye dokunmamaya çalışarak Benadryl'i aldım ve dolabın kapağını kaparken aynada kendimi gördüm. Saçlarım daha önce

hiç olmadığı kadar uzamıştı, gözlerim altlarındaki koyu halkalarla her zamankinden daha sarı parlıyordu. Ancak dikkatimi çeken şey saçlarım veya gözlerimin rengi değildi. Yüz ifademde tanımadığım, hem çaresiz hem de daha başka bir şeyler vardı; bu Sam her kimse onu tanıımıyordum.

El fenerini ve lavabonun köşesindeki muzı kaptım. Burada geçirdiğim her dakika Grace daha da uzaklaşıyor olabilirdi.

Basamakları ikişer ikişer inerek kulakları sağır eden müziğe yaklaştım. Salon hâlâ boş olduğundan, kapamak için müzik setine yöneldim. Ekose döşemeli kanepelerin yanındaki lambalar her yöne gölgeler düşürüyordu ve burada korkunç müziği dinleyecek kimsenin olmaması tuhaftı. Beni asıl huzursuz eden, boşluktan çok lambalardı. Krem rengi gölgelikleri ve koyu ahşap tabanlarıyla uyumsuz görünüyorlardı; onları buraya Beck getirmişti ve Paul de evin artık büyükannesininkine benzediğini söylemişti. Bu yüzden olsa gerek, lambalar hiç kullanılmamıştı; onların yerine her zaman daha parlak olan avizeyi kullanırdık ki hem kanepelerin soluk kırmızısını daha az hüznünlü gösterir hem de geceyi dışarıda tutardı. Şimdiyse lamba ışıkları bana bir sahnedeki spot ışıklarını hatırlatıyordu.

Kanepenin yanında durdum.

Salon boş filan değildi.

Işığın ulaşamadığı bir noktada, kanepenin dibinde, ağzı açık, dişleri belli olan, seğiren bir kurt yatıyordu. Kürkünün renginden ve bana bakan yeşil gözlerinden hemen tanımışım: Cole.

Dönüşüyordu. Mantıken dönüştüğünü biliyordum –kurttan insana mı yoksa insandan kurda mı, bilmiyordum– fakat yine de huzursuz olmuştum. Bir dakika kadar izlediğim sırada dışarı çıkması için kapıyı açmam gerekip gerekmediğini anlamaya çalıştım.

Şarkı sona ererken gürültülü müzik sustu ama ben ritmin hayalet gibi yankılarını hâlâ kulaklarımda hissediyordum. Malzemelerimi yumuşak bir şekilde yanımdaki kanepeye bırakırken tüylerim diken

dikendi. Diğer kanepenin yanında kurt hâlâ kasılıyor, başını şiddetli ve mekanik hareketlerle iki yana atıyordu. Bacaklarını dümdüz ileri uzatmıştı ve açık çenesinden salyası akıyordu.

Bu dönüşüm değildi. Nöbet geçiriyordu.

Kulağımın dibinde yumuşak bir piyano akoru duyunca irkildim ama sadece albümdeki bir sonraki parça başlamıştı.

Kanepenin etrafından dolaşarak Cole'un yanına çömeldim. Yanındaki halının üzerinde bir külot ve biraz ötesinde yarısı boş bir şırınga duruyordu.

"Cole," dedim panikle, "ne yaptın sen kendine?"

Kurdun başı omuzlarına doğru tekrar tekrar savrulmaya devam etti.

Cole'un piyanoyla birlikte gelen yavaş ve kararsız sesi kolonlardan yayılıyordu ve o zamana kadar duyduğum Cole'dan çok farklıydı:

Ben Hannibal'sam

Alplerim nerede?

Arayacak kimsem yoktu. 911'i arayamazdım. Beck ulaşamayacağı bir yerdeydi. Kitabevindeki patronum Karyn'e sırrımızı koruyacağına güvensen bile açıklamaya çalışmam çok uzun sürerdi. Grace ne yapılacağını bilebilirdi ama o da şimdi ormanda, benden uzaktaydı. Yaklaşan, kaçınılmaz kayıp duygusu içimde keskinleşiyor, her nefes alıp verişimde ciğerlerim zımparalanıyormuş gibi geliyordu.

Cole'un vücudu spazmlarla kasılıyor, başı tekrar tekrar savruluyordu. Bütün bunların sessizliğinde, artık sahip olmadığı sesi kolonlardan yankılanırken başının haliya sürtünerek çıkardığı hışırtı dışında hiçbir ses olmamasında derinden rahatsız edici bir şeyler vardı.

Elimi cebime daldırarak telefonumu çıkardım. Arayabileceğim sadece tek kişi vardı. Hemen numarayı tuşladım.

"Romulus," dedi Isabel iki çalıştan sonra. Yol gürültüsünü duydum. "Ben de seni aramayı düşünüyordum."

“Isabel,” dedim. Nedense yeterince ciddi bir sesle konuşamıyordum. Sesim hava durumundan söz ediyormuşum gibi çıkıyordu. “Sanırım Cole nöbet geçiriyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Hiç tereddüt etmedi. “Kendi salyasında boğulmaması için onu yan yatır.”

“Kurt bedeninde.”

Cole gözlerimin önünde hâlâ kasılıyor, kendisiyle savaşıyordu. Salyasında kan lekeleri vardı. Dilini ısırıldığını tahmin ediyordum.

“Tabii ya,” dedi Isabel. Sesindeki öfke tonunu fark edince gerçekten önemseddiğini anlamaya başladım. “Neredesin?”

“Evde.”

“İyi o zaman, birazdan görüşürüz.”

“Sen...”

“Sana söyledim,” dedi Isabel. “Ben de seni aramayı düşünüyordum.”

Cipinin evin önüne yanaşması sadece iki dakika sürdü.

Yirmi saniye sonra Cole’un artık nefes almadığını fark ettim.

YEDİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Isabel salona girerken telefonda konuşuyordu. Bana ve Cole'a neredeyse hiç bakmadan çantasını kanepenin üzerine fırlattı. "Dediğim gibi köpeğim nöbet geçiriyor," dedi telefondaki kişiye. "Arabam yok. Onun için ne yapabilirim? Hayır, bu Chloe için değil."

Karşıdaki kişinin cevabını beklerken bana baktı. Bir an ikimiz de birbirimize baktık. İki ay geçmişti ve Isabel değişmişti; saçları daha uzundu ama benimki gibi asıl fark gözlerindeydi. Bir yabancı olmuştu. Onun da benimle ilgili aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Telefondaki kişi ona bir soru sordu. Isabel soruyu bana aktardı. "Ne kadar oldu?"

Bakışlarımı saatime çevirdim. Ellerim buz gibiydi. "Ah... onu bulduğumdan beri altı dakika geçti. Nefes almıyor."

Isabel sakız renkli dudaklarını yaladı. Arkamda Cole'un yaşama döndürülmüş bir ceset gibi hâlâ seğirerek ama nefes almadan yattığı yere baktı. Yanında duran şırıngayı görünce gözlerini kırıştırdı. Telefonu ağzından uzaklaştırdı. "Buz torbası deneyin diyorlar. Belinin arkasına."

Buzdolabından iki paket dondurulmuş patates kaptım. Ben döndüğümde Isabel telefonu kapamış, yüksek topuklularıyla tehlikeli

bir şekilde Cole'un başına çömelmişti. Duruşunda dikkat çekici bir şey vardı; başını yana yatırışıyla ilgili. Güzel ve yalnız, çekici ama ulaşılmaz bir sanat eseri gibiydi.

Cole'un diğer yanına çömeldim ve kendimi işe yaramaz biri gibi hissederek paketleri kürekkemiklerinin arkasına bastırdım. Ölüme karşı savaşıyordum ve elimdeki tek silah bu paketlerdi.

"Artık," dedi Isabel, "yüzde otuz daha az tuzlu."

Paketlerin yan tarafındaki yazıları okuduğunu bir an sonra anlayabildim.

Cole'un sesi yakınımızdaki kolonlardan seksi ve alaycı bir tonla yankılanıyordu: "*Ben harcanabilirim.*"

"Ne yapıyordu?" diye sordu Isabel. Şıngıya bakmıyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Burada değildim."

Isabel paketleri daha sağlam tutmama yardım etmek için uzandı. "Lanet olasıca aptal!"

Titremelerin yavaşladığını fark ettim.

"Duruyor," dedim. Sonra fazla iyimser davrandığım için kaderin beni cezalandıracağını düşünerek ekledim: "Ya da öldü."

"Ölmedi," dedi Isabel. Ancak onun sesinde de kararsızlık vardı.

Kurt kıpırtısız kalmıştı ve başı iğrenç bir açıyla arkaya yatmıştı. Parmaklarım donmuş patates paketlerinin soğüğundan kıpkırmızı olmuştu. İkimizden de çıt çıkmıyordu. Grace şimdiye kadar aradığı yerden uzaklaşmış olmalıydı. Şimdi hepsi aptalca bir plan gibi geliyordu; bir çift dondurulmuş patates paketiyle Cole'un hayatını kurtarmaya çalışmaktan daha mantıklı değildi.

Kurdun göğsü hiç kıpırdamıyordu; en son nefes aldığından bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

"Eh," dedim kısık sesle. "Lanet olsun."

Isabel kucağında yumruklarını sıkı.

Aniden kurdun bedeni bir kez daha şiddetli bir hareketle sarsıldı. Bacakları savruldu.

“Buz,” diye bağırdı Isabel. “Sam, uyan!”

Ama kıpırdamadım. Cole’un vücudunun seğirip çırpınmasından hissettiğim rahatlama beni şaşırtmıştı. Bu yeni acıyı tanıyordum... Dönüşüyordu. Kurt seğiriyor, çırpınıyor, kürkü dökülerek geri çekiliyordu. Patileri parmaklara dönüşüyor, omuzları dalgalanarak genişliyor, omurgası kıvrılıyordu. Her şey sarsılıyordu. Kurdun vücudu inanılmaz bir şekilde esniyor, kasları derisini zorluyor, kemikler sesli bir şekilde birbirine sürtüyordu.

Ve sonunda gözlerimizin önünde soluklanmaya çalışan, dudakları morarmış, parmakları titreyen Cole’a dönüştü. Her titreşim nefesinde derisinin gerildiğini ve kaburgalarının etrafında yeniden biçimlendiğini görebiliyordum. Yeşil gözleri kısıktı ve ikisi de çok yavaş bir şekilde kırışıyordu.

Isabel’in nefesini tuttuğunu duyunca onu başını çevirmesi için uyarmam gerektiğini hatırladım. Elimi koluna koydum ve Isabel yüzünü buruşturdu.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

“İyiyim,” diye cevap verdi, yalan söylediğini belli edercesine hızlı bir şekilde. Bunu gördükten sonra kimse iyi olamazdı.

Albümün sıradaki parçası başladı ve davullar NARKOTIKA’nın en ünlü şarkılarından birinin girişini çalarken Cole sessizce, hiçbir şekilde mizah ya da neşe barındırmayan bir tavırla güldü.

Isabel kahkahayla yüzüne tokat yemiş gibi hissedercesine aniden ayağa kalktı.

“Buradaki işim bitti. Gidiyorum ben.”

Cole elini uzatıp genç kızın ayak bileğini yakaladı. Zorlukla konuşuyordu. “IshbelCulprepr.” Gözlerini kapayıp tekrar açtı. Kısık gözlerle bakıyordu. “Sinyahlseendensonra... bliyorsn.” Duraksadı. “Biip.”

Isabel’e baktım. Arka planda Victor’ın elleri davulu canavarca bir beceriyle dövüyordu.

“Bir dahaki sefere kendini dışarıda öldür,” dedi Isabel, Cole’a. “Sam’ın ortalığı temizlemesi daha kolay olur.”

“Isabel,” dedim sertçe.

Ama Cole etkilenmiş gibi görünmüyordu.

“Ben sadece,” dedi ve durdu. Bir süredir nefes alıp verdiği için dudakları artık daha az mordu. “Sadece bulmaya çalışıyordum...” Sonra tamamen susarak gözlerini kapadı. Kürekkemiğinin üzerindeki bir kas seğirdi.

Isabel onun üzerinden adım atıp kanepenin üzerinden çantasını kaptı. Çantanın yanına bıraktığım muza baktı ve o gün gördüğü her şey arasında en tuhaf olanı muzmuş gibi kaşlarını çatı.

Evde Cole’la –hem de o bu durumdayken– yalnız kalma fikri dayanılmazdı.

“Isabel,” dedim. Tereddüt ettim. “Gitmek zorunda değilsin.”

Tekrar Cole’a bakarken dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Uzun kirpiklerinin arasına takılmış bir nem görür gibi oldum. “Üzgünüm, Sam,” dedi.

Çıkarken arka kapıyı öyle sert çarptı ki Cole’un tezgâhın üzerinde bıraktığı bütün bardaklar zangırdadı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Hız göstergesini yüz kilometrenin üzerinde tuttuğum sürece gördüğüm tek şey yoldu.

Mercy Falls'un etrafındaki dar yolların hepsi karanlıktan sonra aynı görünüyordu. Büyük ağaçlar, küçük ağaçlar, inekler, büyük ağaçlar, sonra yine küçük ağaçlar ve yine inekler. Durula, tekrarlar. Kenarları bozuk virajlardan cipimi savurarak döndürüyor, birbirinin aynısı düzlüklerde gaza basıyordum. Bir virajdan o kadar hızlı döndüm ki bardak tutacağındaki boş kahve bardağım yerinden fırladı. Yolcu tarafındaki kapıya çarptı ve ben bir viraja daha girerken yere yuvarlandım. Hâlâ yeterince hızlı gidemiyormuşum gibi hissediyordum.

Asıl istediğim şey, sorudan daha hızlı gitmekti: *Ya kalsaydın?*

Daha önce hiç aşırı hızdan ceza yememiştim. Öfkesini kontrol edemeyen başarılı bir avukat babanızın olması harika bir caydırıcıydı; sadece haberi aldığı anda yüzünün alacağı hali düşünmek bile beni hız sınırının altında tutmaya genellikle yeterdi. Ayrıca, buralarda hız yapmanın gerçekten bir anlamı yoktu. Burası Mercy Falls'tu ve nüfus, sekiz kişiydi. Çok hızlı gidince Mercy Falls'un bir yanından girip hemen ardından öteki yanından çıkmak mümkündü.

Ancak şimdi bir polisle bağışarak tartışmaya girişmek, o zihin durumumda tam ihtiyacım olan şey gibi görünüyordu.

Eve gitmiyordum. Bulunduğum yerden eve yirmi dakika içinde gidebileceğimi biliyordum. Yeterince uzun değildi.

Sorun beni iyice kızdırmış olmasıydı. Ona tekrar yaklaşmış ve Cole'u yakalamıştım. Çok net semptomlarla gelmişti. Sinirlilik. Ruh hali değişiklikleri. Nefes darlığı. İştah kaybı. Uyuşuk, camlaşmış gözler. Yorgunluk. Sırada veba gibi çibanlar ve hıyarcıklar, sonra da ölüm vardı.

Gerçekten iyileştiğimi sanmıştım. Oysa sadece bir duraksamaymış.

Konu sadece Cole değildi. Sam'e babamdan ve Marshall'dan söz etmemiştim. Kendimi babamın kurtların korunma kanununu kaldıramayacağına inandırmıştım. Kongre üyeleriyle birlikte olsa bile. İkisi de kendi yaşadıkları yerlerde önemli insanlardı fakat bu, Minnesota'da önemli biri olmaktan farklıydı. Bu gece Sam'i uyar-
madığım için suçluluk duymama gerek yoktu.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki dikiz aynamda yanıp sönen mavi-kırmızı lambaları fark etmedim bile. Bir an sonra siren sesini duydum. Uzun değildi; sadece orada olduğunu bana haber verecek kadar.

Aniden bir polisle bağırıp çağırışma fikri o kadar da parlak görünmez oldu.

Kenara çektim. Ehliyetimi çantamdan çıkardım. Torpido gö-
zünden ruhsatı aldım ve camı indirdim.

Polis kapımın yanına geldiğinde üzerinde kahverengi bir üniforma ve başında tuhaf, kocaman bir şapka olduğunu gördüm; bir eyalet memuruydu. Bunlar asla uyarıda bulunmazdı.

Başım dertteydi.

El fenerinin ışığını yüzüme tuttu. Yüzümü buruşturdum ve feneri kapaması için kabin lambalarını yaktım.

"İyi akşamlar, küçükhanım. Ehliyet ve ruhsat, lütfen." Biraz kızgın görünüyordu. "Arkanızdan geldiğimi biliyor muydunuz?"

“Tabii ki,” dedim. Vites kolunu işaret ederek park konumuna aldım.

Memur babamın bazen telefonda konuşurken yaptığı gibi keyifsizce gülümsedi. Ehliyetimle ruhsatımı bakmadan aldı. “Siz durmadan önce iki kilometre boyunca sizi takip ettim.”

“Dalgındım,” dedim.

“Böyle araba kullanılmaz,” dedi memur. “Seksen kilometre bölgesinde yüz on ikiyle gittiğiniz için size ceza keseceğim, tamam mı? Hemen dönerim. Lütfen arabanızı kıpırdatmayın.”

Arabasına döndü. Böcekler aynalarındaki ışık yansımalarına çarpmaya başlamasına rağmen camı kaldırmadım. Babamın bu cezaya vereceği tepkiyi hayal ederken arkama yaslanarak gözlerimi kapadım. Evden çıkmama cezası alacaktım. Kredi kartım elimden alınacaktı. Telefon ayrıcalıklarımı kaybedecektim. Ailemin Kaliforniya’dayken geliştirdiği bir sürü işkence yöntemi vardı. Bir daha Sam veya Cole’u görmeye gitme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı çünkü son sınıfın geri kalanı boyunca evde hapsolacaktım.

“Küçükhanım?”

Gözlerimi açarak doğruldum. Memur yine kapımın yanındaydı ve ehliyetimle ruhsatımı uzatıyordu.

Sesi öncekinden farklıydı. “Ehliyetinizde adınız ‘Isabel R. Culpeper’ olarak geçiyor. Thomas Culpeper’la bir akrabalığınız var mı?”

“Babamdır.”

Memur kalemini deftere vurdu.

“Ya,” dedi. Ehliyetimle ruhsatımı bana geri verdi. “Ben de öyle tahmin etmiştim. Çok hızlı gidiyordunuz, küçükhamım. Bunu bir daha yaptığınızı görmek istemiyorum.”

Elimde tuttuğum ehliyete bir göz attıktan sonra bakışlarımı tekrar adamın yüzüne kaldırdım. “Ama ya...”

Memur şapkasının ucunu tutarak selam verdi. “İyi akşamlar, Bayan Culpeper.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

• SAM •

Bir generaldim. Gecenin büyük bölümünü haritaları ve Cole’la yüzleşme stratejilerini inceleyerek geçirirken bir türlü uyuyamıyordum. Beck’in koltuğunu kale olarak kullanıyor, oturduğum yerde ileri geri sallanıyor, Beck’in eski takviminin arkasına olası diyalog parçaları yazıyor ve bir karar vermek için iskambil fallarından yararlanıyordum. Bu fal açılırsa Cole’a evde kalmak için uyması gereken kuralları açıklayacaktım. Açılmazsa, hiçbir şey söylemeyecek ve olabilecekleri görmeyi bekleyecektim. Gece uzadıkça kendim için daha karmaşık kurallar yaratıyordum: Açılırsa ama açılması iki dakikadan uzun sürerse Cole’a bir not yazacak ve yatak odası kapısına bantlayacaktım. Açılırsa ve önce kupa papazını kaldırırsam, onu işyerinden arayıp kural listesini okuyacaktım.

Oyunların arasında zihnimde cümleler kuruyordum. Bir yerlerde Cole’a endişemi üstünlük taslamadan açıklamamı sağlayacak kelimeler vardı. Kulağa kibar ama ikna edici gelen kelimeler. O yer, bulmayı hayal edebileceğim bir yer değildi.

Bazen Beck’in ofisinden loş ışıklı gri koridora çıkarak salon kapısına yaklaşıyor, orada durup Cole’un nöbetten bitkin düşmüş bedenini, nefes aldığını gördüğümde emin olana kadar izliyordum.

Sonra öfke ve hayal kırıklığı daha fazla nafile plan için beni Beck'in ofisine geri gönderiyordu.

Yorgunluktan gözlerim yanıyordu ama uyuyamıyordum. Cole uyanırsa onunla konuşabilirdim. Bir fal açarsam. Uyanmasını ve onunla hemen konuşamama riskini göze alamazdım. Neden göze alamayacağımdan emin değildim; sadece uyanabileceğini bilerek uyuyamıyordum işte.

Telefon çaldığında Beck'in koltuğunu döndürecek kadar irkil-dim. Koltuğun turunu tamamlamasına izin verdikten sonra ahizeyi temkinli bir tavırla kaldırdım.

"Alo?"

"Sam," dedi Isabel. Sesi mesafeliydi. "Laflayacak zamanın var mı?"

Laflamak. Bir laflama aracı olarak telefonda özellikle nefret ederdim. Boşluklara, nefes almalara, sessizliklere izin vermezdi. Ya konuşurdun ya da hiçbir şey olmazdı ve bu bana anormal geliyordu. "Evet," dedim temkinle.

"Sana daha önce söyleme fırsatım olmadı," dedi Isabel. Sesinde hâlâ vergi memurlarının o keskin, duygusuz tonu vardı. "Babam bir kongre üyesiyle toplantı yapıyor ve kurtların korunma kanunundan çıkarılmasını sağlamayı amaçlıyorlar. Helikopterler ve keskin nişan-cılar filan düşün."

Bir şey söylemedim. Laflamak isteyeceği konunun bu olacağı hiç aklıma gelmemişti. Beck'in koltuğu hâlâ biraz dönüyordu; bu yüzden bir kez daha dönmesine izin verdim. Gözlerim başımın içinden oyulup çıkarılıyormuş gibi geliyordu. Cole'un henüz uyanıp uyanmadığını merak ettim. Acaba hâlâ nefes alıyor muydu? Kurtlar tarafından bir kar yığınınna itilen ufak tefek, şapkalı bir çocuğu hatırladım. Grace'in şimdi ne kadar uzaklarda olabileceğini düşündüm.

"Sam. Dediğimi duydu mu?"

"Helikopterler," dedim. "Keskin nişancılar. Evet."

Sesi soğuktu. "Grace, üç yüz metreden başından vurulmuş halde."

Canım yanmıştı ama bir haber spikerinin mesafeli sesinden dinliyormuşum gibi gelmişti. “Isabel,” dedim, “benden ne istiyorsun?”

“Her zaman istediğimi,” diye cevap verdi. “Bir şeyler yapmanı.”

O anda Grace’i iki aydır hiç olmadığı kadar çok özledim. Onu o kadar özlemiştim ki gerçekten nefesim kesiliyor, yokluğu sanki boğazıma bir şey takılıyormuş gibi hissettiriyordu. Onun burada olması, sorunları çözeceğinden ya da Isabel’in beni rahat bırakmasını sağlayacağından değil. Grace burada olsa, bu soruya tamamen farklı cevap vereceğinden. Sorduğumda aslında bir cevap istemediğimi bilirdi. Uyumamı söylerdi ve ben de bunu yapabiliirdim. Ve bu uzun, korkunç gün sona ererdi; sonra sabah uyandığımda her şey çok daha mantıklı gelirdi. Oysa şimdi sabah şifa gücünü kaybetmişti ve beni gözlerimi fal taşı gibi açılmış, yorgun halde etrafa bakınırken buluyordu.

“Sam. Tanrım, kendi kendime mi konuşuyorum?” Hattın diğer ucunda bir araba kapısının açıldığını ve kapı kapanırken Isabel’in keskin bir şekilde nefes aldığını duydum.

Nankörlük ettiğimi o zaman anladım. “Özür dilerim, Isabel. Sadece... gerçekten çok uzun bir gün oldu.”

“Bir de bana sor.” Çakıllı zeminde yürüdüğünü duydum. “O iyi mi?”

Telefonu alarak koridora çıktım. Lambaların loş ışığına gözlerimi alıştırmak —o kadar yorgundum ki bütün ışık kaynaklarının etrafında haleler görüyordum— ve Cole’un göğsünün kalkıp inişini izlemek için biraz beklemem gerekti.

“Evet,” diye fısıldadım. “Uyuyor.”

“Hak ettiğinden fazlası,” dedi Isabel.

İlgisizmiş gibi davranmayı bırakma zamanının geldiğine karar verdim. Hatta muhtemelen çok geçmişti. “Isabel,” dedim, “ikinizin arasında neler oldu?”

Isabel sessizdi.

“Senin hayatın beni ilgilendirmez elbette.” Tereddüt ettim. “Ama Cole’un ki ilgilendirir.”

“Ah, Sam, şimdi otorite kartını oynamak için biraz geç.”

Zalimlik etmek istediğini sanmıyordum ama öyle gelmişti. Beni telefonda tutan tek şey, Grace’in bana Isabel’le ilgili söyledikleri oldu; ortadan yok olduğumda, Grace benim öldüğümü sandığı dönemde Isabel’in ona nasıl yardımcı olduğunu anlatmıştı. “Söyle bana. Aranızda bir şeyler mi var?”

“Hayır,” diye tersledi Isabel.

Asıl anlamını anlamıştım ve belki de Isabel zaten bunu istemişti. *Şimdi olmaz*, diyen bir *hayır*dı. Cole’un yanındaki şırıngayı gördüğü zaman yüzünde beliren ifadeyi hatırladım ve hayır cevabının ne kadar büyük bir yalan olduğunu düşündüm. “Halletmesi gereken çok şey var,” dedim. “Şu anda kimseye bir faydası olmaz, Isabel.”

Isabel hemen karşılık vermedi. Menenjit baş ağrılarının hayaletini hissederek parmaklarımı başıma bastırdım. Bilgisayar ekranındaki oyun kâğıtlarına bakarken başka seçeneğim olmadığını görebiliyordum. Kronometre, falın açılmadığını anlamamın yedi dakika yirmi bir saniye aldığını gösteriyordu.

“Sen de öyleydin,” dedi Isabel.

ONUNCU BÖLÜM

• COLE •

New York denen gezegende tıp doktoru olan babam George St. Clair bilimsel yöntem tutkunuydu. Tam bir iyi niyetli deli bilim insanıydı. Nedenlere önem verirdi. Nasıllara önem verirdi. Deneğe ne yaptığını umursamadığı zamanlarda bile, deneyi tekrarlayabilmek için formülü nasıl ifade edeceğini umursardı.

Ben sonuçlarla ilgilenirdim.

Ayrıca hiçbir şekilde babam gibi olmamayı da çok derinden umursardım. Aslında yaşamsal kararlarımın çoğu Dr. George St. Clair olmama felsefesine dayanmıştı.

Dolayısıyla asla haberi olmasa bile onun için çok önemli bir konuda onunla aynı fikirde olmak acı veriyordu. Ancak gözlerimi açtığımda bütün iç organlarım dayak yemiş gibi hissederken yaptığım ilk şey, yanımdaki komodinin üzerinde duran günlüğe el yordamıyla uzanmaktı. Daha önce uyanmış, kendimi salon zemininde hayatta bulmuştum –bu bir sürprizdi– ve uyumak ya da ölme sürecini tamamlamak için yatak odama sürünmüştüm. Şimdi kollarım ve bacaklarım kalite kontrolü kötü bir fabrikada monte edilmiş gibi geliyordu. Gün veya gece olabilecek gri ışıktaki gözlerimi kısarak, cansız nesneler gibi gelen parmaklarla günlüğü açtım. Kendi yazılarıma ulaşabilmek için Beck'in elyazarıyla dolu sayfaları çevirmem gerekti. Sonra tarihi

yazdım ve günler önce kullandığım formatta yazmaya başladım. Karşımda duran sayfadaki yazım şimdi karaladığım harflerden daha düzgün görünüyordu.

EPINEFRİN/PSÖDOEFEDRİN KARIŞIMI 4
YÖNTEM: DAMAR ENJEKSİYONU
SONUÇ: BAŞARILI
(YAN ETKİLER: NÖBET)

Kitabı kapayarak göğsüme dayadım. Uyanık kalabilir hale gelir gelmez keşfimin şerefine şampanya patlatacaktım. Bu süreç hastalık gibi hissettirmekten uzaklaştığında.

Gözlerimi tekrar kapadım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

İlk kez kurda dönüştüğümde hayatta kalma konusunda hiçbir şey bilmiyordum.

Sürüye ilk geldiğimde bilmediğim şeyler bildiklerimi muazzam ölçüde gölgede bırakıyordu: Nasıl avlanacağım, kaybolduğumda diğer kurtları nasıl bulacağım, nerede uyuyacağım. Diğerleriyle konuşamıyordum. Kullandıkları çok çeşitli mimik ve görüntüleri anlamıyordum.

Yine de bildiğim bir şey vardı: Korkuya teslim olursam ölürdüm.

Sürüyü nasıl bulacağımı öğrenerek başladım. Kazara oldu. Kendimi yalnız, aç ve hiçbir yiyeceğin dolduramayacağı bir boşlukta bulunca, başımı umutsuzlukla arkaya atıp soğuk karanlığa haykırmıştım. Ulumadan çok ağlama gibiydi. Yakınımdaki kayalıklardan yankılanıyordu.

Kısa süre sonra bir cevap duydum. Uzun sürmeyen tiz bir havlama gibiydi. Sonra bir tane daha. Cevap vermemi beklediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Tekrar uludum, sonra diğer kurt hemen karşılık verdi. Daha ulumamı bitirmemiştim ki bir diğeri başladı; sonra bir tane daha. Ulumaları yankılanıyorsa bile duymuyordum; çok uzaklardaydılar.

Ama uzaklık hiçbir şeydi. Bu beden asla yorulmuyordu.

Böylece diğer kurtları nasıl bulacağımı öğrendim. Sürünün dinamiklerini öğrenmek günlerimi aldı. Lider olduğu açıkça anlaşılan büyük, siyah bir kurt vardı. En güçlü silahı bakışlarıydı: Diğer sürü üyelerini hemen yere çökmeye zorlayan sert bir bakış. Büyük gri kurt dışında onun kadar saygı gören bir başkası yoktu: O kulaklarını başının arkasına yatırıyor, kuyruğunu indiriyor ve hafifçe saygılı davranıyordu.

Onlardan hâkimiyet dilini öğrendim. Burnun üzerine doğru çekilen gergin dudaklar. Omurga boyunca kalkık tüyler.

Ve sürünün en alttaki üyelerinden teslimiyeti öğrendim. Gözler aşağı bakacak şekilde karın gökyüzüne dönüyor, daha küçük görünmek için bütün vücut yere büzülüyordu.

En alt seviyedeki kurda –gözleri akan hastalıklı bir şeydi– her gün yeri hatırlatılıyordu. Yere mıhlaniyor, orası burası ısırılıyor, en son yemeğe zorlanıyordu. En alt seviyede olmanın kötü olacağını sanmıştım ama daha kötü bir şey vardı: Aldırılmamak.

Sürünün hemen dışında dolaşan beyaz bir kurt vardı. Tam anlamıyla görünmezdi. Sürünün soytarı olan gri-kahverengi kurt bile onu oyunlara davet etmiyordu; soytarı kuşlarla bile oynuyor ama onunla asla oynamıyordu. Av sırasında ona kimse aldırıyor, kimse güvenmiyordu. Ancak sürünün ona karşı tutumu haksız değildi: Benim gibi o da sürü dilini konuşmayı bilmiyordu. Belki de fazla nazik davranıyordum. Aslında bildiklerini kullanmayı umursuyor gibi görünmüyordu.

Gözlerinde sırlar vardı.

Onun başka bir kurtla iletişime girdiğini gördüğüm tek sefer, gri kurda hırladığı zaman olmuştu ve gri kurt ona saldırmıştı.

Dişiyi öldüreceğini sanmıştım.

Ama dişi kurt güçlüydü; çalılarının arasında vahşi bir boğuşma olmuş, sonunda soytarı, dövüşen kurtların arasına girerek onları ayırmıştı. O barışçıldı. Ancak gri kurt postunu silkeleyip yarı ko-

şarak uzaklaşırken gri-kahverengi soytarı dişi beyaz kurda dönerek dişlerini göstermiş, kavgayı durdursa bile onu yakınında istemediğini göstermişti.

Sonrasında o dişi gibi olmak istemediğime karar vermiştim. Sürünün omegasına bile daha iyi davranılıyordu. Bu dünyada yabancıya yer yoktu. Bu yüzden siyah alfa kurda yaklaştım. Gördüğüm her şeyi hatırlamaya çalıştım; hatırlayamadığım kısımları da içgüdülerim fısıldadı. Kulaklarımı yatırdım, başımı çevirdim, sinip küçüldüm. Çenesini yalayarak sürüye kabul edilmek için yalvardım. Soytarı beni izliyordu; ona baktım ve sadece onun görebileceği şekilde kurtça sırtıttım. Düşüncelerimi odaklayarak bir görüntü göndermeyi başardım: Sürüyle birlikte koştuğumu, oyunlara katıldığımı, avlara yardım ettiğimi gösterdim.

Beni aralarına o kadar coşkulu ve çabuk kabul ettiler ki sanki yaklaşmamı bekliyor gibiydiler. Beyaz kurdun sadece kendisi tercih ettiği için dışlandığını o zaman anladım.

Derslerim başladı. Bahar etrafımızda kendini hissettirirken, neredeyse çürük gibi kokacak kadar tatlı çiçekler açarken, zemin yumuşak ve ıslak hale gelirken, ben de sürünün projesi olmuştum. Gri kurt bana ava nasıl sessizce yaklaşacağımı, diğerleri yanlardan sararken bir geyiğin burnunu nasıl kapacağımı gösteriyordu. Siyah alfa bana bölgemizin kenarlarındaki koku izlerini takip etmeyi öğretiyordu. Soytarı bana nasıl yiyecek gömeceğimi ve boş bir gizleme yerini nasıl işaretleyeceğimi gösteriyordu. Cahilliğimden özel bir zevk alıyor gibiydiler. Oyun ipuçlarını öğrenmemden uzun zaman sonra bile abartılı şekilde eğilerek, dirseklerini yere dayayarak, kuyruklarını havaya kaldırıp sallayarak beni oyuna teşvik ediyorlardı. Bir ara dikkatim dağılacak kadar acıktığımda kendi başıma bir fare yakalamayı başardım ve bir geyik yakalamışım gibi beni övüp kutladılar. Avlarda geride kaldığımda yavrulara yapacakları gibi avdan

bana da bir parça getiriyorlardı; uzun süre sadece onların nezaketi sayesinde hayatta kaldım.

Orman zeminine kıvrılıp sessizce ağıladığım, vücudum titrediğı ve içimdeki kız kendini hissettirdiğı zamanlarda kurtlar nöbet tutarak beni koruyorlardı ama neden koruduklarını tam olarak bilemiyordum. Geyikler dışında bu ormanlardaki en büyük yaratıklar bizdik ve onlar için bile saatlerce koşmamız gerekiyordu.

Ve koşuyorduk da. Bölgemiz çok genişti; başlangıçta sınırsız gibi gelmişti. Ancak avımızı ne kadar takip etsek de daire çizip her seferinde aynı noktaya dönüyorduk: Açık renk kabuklu ağaçların düzensizce sıralandığı uzun, düz bir yamaç. *Yuva. Sevdin mi?*

Geceleri orada uyuduğumuzda uluyordum. Zihnim başıma uymaz gibi görünen düşüncelere kaydığında asla tatmin olmayacak bir açlık içimde yükseliyordu. Ulumam diğerklerini de harekete geçiriyordu ve birlikte şarkı söylüyor, başkalarına varlığımızı haber veriyor, sürünün orada olmayan üyeleri için ağıt yakıyorduk.

Ben onu bekliyordum.

Gelmeyeceğini biliyordum fakat yine de uluyordum ve uluduğumda diğerkurtlar bana onun görüntüsünü gönderiyorlardı: Esnek vücutlu, gri postlu, sarı gözlü. Ben de kendi görüntülerimi gönderiyordum: Ormanın kenarında beni sessizce ve dikkatle izleyen bir kurt. Karşımdaki şu ince yapraklı ağaçlar kadar net görüntüler onu bulma zorunluluğunu hissettiriyordu ama aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Ve kafamdan atamadığım şey gözlerinden fazlasıydı. Diğerkanı izlerine, görüntü gölgelerine, kendimin neredeyse yakalayamadığım, en hızlı geyikten daha kolay kaçan hallerine açılan bir kapıydı gözleri. Onun isteğıyle açlıktan öleceğimi sanıyordum.

Bir kurt olarak hayatta kalmayı öğreniyordum fakat henüz bir kurt olarak nasıl yaşayacağımı öğrenememiştim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Bir öğleden sonra erkenden dönüştüm. “Bir” öğleden sonraydı çünkü zaman kavramım kesinlikle yoktu. Ben’in Balıkçılık Malzemeleri’nde en son tam olarak kendim olduğumu hatırladığımdan bu yana ne kadar zaman geçtiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, kendime geldiğimde Isabel’in evinin yakınlarındaki, otları aşırı büyümüş bir taraçada olduğumdu. Yüzümü ilk kez aylar önce gördüğüm renkli bir mozaği örten ıslak toprağa dayamıştım. Orada o kadar uzun süredir yatıyordum ki minik karolar yüzümün yan tarafında iz bırakmıştı. Aşağıdaki göletteki ördekler birbirleriyle sert seslerle konuşuyordu. Ayağa kalkmayı denedim ve üzerimdeki toprakla yapış yapış ıslak yaprakları silkeledim.

“Grace,” dedim. Ördekler sustu.

Kendi adımı hatırlayabilmek beni inanılmayacak kadar memnun etmişti. Bir kurt olmak mucize standartlarımı belirgin ölçüde düşürmüştü. Ayrıca, adımı sesli şekilde söyleyebilmek kesinlikle insan olduğumu ve Culpeper’ların evine gitme riskini göze alabileceğimi kanıtlamıştı. Ağaçların altında yürürken güneş ışığı dalların arasından süzülerek sırtımı ısıtıyordu. Garaj yolunun boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra –sonuçta çırlıçıplaktım– koşarak avludan geçip arka kapıya yöneldim.

Isabel beni buraya getirdiği son seferinde arka kapı kilitli değildi; bu konuda yorum yaptığımı hatırlıyordum. *Kilitlemek hiç aklıma gelmez*, demişti Isabel.

Bugün yine unutmuştu.

Dikkatle içeri girdim ve pırıl pırıl parlayan paslanmaz çelik mutfaktaki telefonu buldum. Yiyecek kokusu o kadar çekiciydi ki numarayı tuşlamadan önce bir an elimde telefonla orada öylece kalakaldım.

Isabel telefonu hemen açtı.

“Selam,” dedim. “Benim. Sizin evdeyim. Burada başka kimse yok.”

Midem gurulduyordu. Ekmek kutusuna baktım; dibinde bir ekmek poşeti görünüyordu.

“Bir yere kıpırdama,” dedi Isabel. “Hemen geliyorum.”

Isabel yarım saat sonra beni babasının hayvanlar salonunda, üzerimde onun eski giysileriyle bir ekmeği kemirirken buldu. Salon ürkütücü bir şekilde nefes kesiciydi. Öncelikle çok büyüktü: İki kat yüksekliğindeydi, bir müze gibi loştu ve ailemin evi kadar büyüktü. Onlarca doldurulmuş hayvanla doluydu. Hepsini Tom Culpeper’ın vurduğunu tahmin ediyordum. Sığın vurmak yasal mıydı? Minnesota’da sığın var mıydı? Onları görebilecek birisi varsa o bendim. Belki de satın almıştı. Boynuzlarına köpük yapıştınlmış hayvanları getirip yerleştiren tulumlu adamlar hayal ettim.

Isabel kapıyı arkasından bir kilisedeymiş gibi gürültülü ve yankılı bir şekilde kapadıktan sonra topuk sesleri zeminde yankılandı ki ayak seslerinin yankısı kilise hissini daha da güçlendirdi.

“Son derece mutlu görünüyorsun,” dedi Isabel, sığına bakarak gülümsediğimi görerek. Gelip yanımda durdu. “Mümkün olduğunca çabuk geldim. Gördüğüm kadarıyla gardırobumu bulmuşsun.”

“Evet,” diye karşılık verdim. “Teşekkür ederim.”

Önünde SANTA MARIA AKADEMİSİ yazan eski sarı tişörtün kolunu çekiştirirdi. “Bu tişört bana kötü anıları hatırlatıyor. O zamanlar Isabel C’ydin çünkü en iyi arkadaşımın adı da Isabel’di. Isabel D. Tam bir sürtüktü.”

“Dönüşürsem güzel bir giysini mahvetmek istemedim.” Ona baktım; Isabel’i gördüğüme gerçekten çok sevinmiştim. Diğer arkadaşlarım bu kadar uzun zaman ortadan kaybolduktan sonra bana sarılmaya kalkabilirdi ama Isabel’in hiçbir koşulda birine sarıldığını sanmıyordum. Karnımın kasıldığını hissedince umduğum kadar uzun süre Grace olarak kalamayabileceğimi anladım. “Bunların hepsini baban mı vurdu?” diye sordum.

Isabel yüzünü buruşturdu. “Hepsini değil. Bazıları muhtemelen nutuk dinlemekten ölmüştür.”

Birkaç adım yürüdük ve cam gözlü bir kurdun önünde durdum. Dehşete kapılmayı bekledim ama olmadı. Küçük yuvarlak pencerelerden ince ışık huzmeleri süzülüyor, doldurulmuş kurdun patilerinde ışık çemberleri oluşturuyordu. Kurt büzülmüş, tozlanmış, tüyleri matlaşmıştı ve hiç de hayattayken görüneceği gibi durmuyordu. Gözleri bir fabrikada yapılmıştı ve bana kurdun insan mı, hayvan mı olabileceğini söylemiyordu.

“Kanada,” dedi Isabel. “Kendisine sordum. Mercy Falls kurtlarından değil. Bakıp durmana gerek yok.”

Adamın sözüne inandığımdan emin değildim.

“Kaliforniya’yı özleyiyor musun?” diye sordum. “Ve Isabel D’yi?”

“Evet,” diye cevap verdi Isabel ama detaylara girmedi. “Sam’i aradın mı?”

“Cevap vermedi.” Hat doğruca sesli mesaj kutusuna yönelmişti; muhtemelen yine şarjı bitmişti. Evde de telefona cevap veren olmamıştı. Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyordum. Isabel anlamazdı ve o anda kederimi Isabel’in yaptığından daha fazla paylaşmak istemiyordum.

“Bana da,” dedi. “İşyerine mesaj bıraktım.”

“Teşekkürler,” dedim ama aslında kendimi kesin bir şekilde Grace gibi hissetmiyordum. Son zamanlarda daha uzun süre insan bedenimde kalmaya başlamıştım ve sevimsiz bir şekilde kendimi ormanın ortasında bir yerlerde buluyordum fakat hâlâ bir saatten uzun süre insan bedenimde kalamıyordum. Bazen o kadar kısa sürüyordu ki beden değiştirdiğimi kurt bedenim algılayamıyordu bile. Ne kadar zaman geçtiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bütün o günler sessizce yanımdan yürüyüp geçiyordu...

Kurdun burnunu okşadım. Tozlu ve sertti; sanki ahşap bir rafı okşuyormuşum gibi. Keşke Beck’in evinde, Sam’in yatağında uyuyor olsaydım. Hatta kendi evimde okulun son ayını tamamlamaya hazırlansaydım. Ancak bir kurda dönüşme tehdidi hayatımdaki diğer bütün endişeleri gölgede bırakıyordu.

“Grace,” dedi Isabel. “Babam kongre üyesi arkadaşına kurtları korunan hayvanlar listesinden çıkarttırmaya çalışıyor. Havadan av düzenlenmesini istiyor.”

Karnım yine kasıldı. Muhteşem ahşap zeminde yürüyerek bir sonraki hayvana yaklaştım. Sıçrarken donup kalmış, inanılmayacak kadar iri bir yabantavşanıydı. Arka bacaklarının arasında bir örümcek ağı vardı. Tom Culpeper kurtları kovalamak zorunda mıydı? Duramaz mıydı? Duramayacağını biliyordum. Onun zihninde bu intikam değil, bir önlemdi. Haklı bir savaş. Başkalarını oğlunun akıbetinden korumaya çalışıyordu. Gerçekten ama gerçekten çabalarsam konuyu onun açısından görebilir ve o zaman bir-iki saniye için adamı bir canavar gibi görmekten vazgeçebilirdim; Isabel’in hatırı için.

“Sen ve Sam!” diye patladı Isabel. “Rahatsız olmuş gibi bile görünmüyorsunuz. Bana inanmıyor musunuz?”

“Sana inanıyorum,” dedim. Parlak ahşaptaki yansımalarımıza baktım. İnsan bedenimin loş, dalgalı biçimini görmek son derece tatmin ediciydi. En sevdiğim kotumu özlediğimi hissederek iç çektim.

"Sadece bütün bunlardan biraz yorulдум. Aynı anda başa çıkmam gereken çok fazla şey var."

"Ama yine de ele alınmalı, bir şeyler yapılmalı. Hoşuna gidip gitmemesi fark etmez. Ve Sam de açıkçası tam bir..." Isabel devam etmedi.

"Bununla uğraşmak gerektiğini biliyorum," dedim temkinli bir tavırla. Karnım yine kasıldı. "Onları başka bir yere götürmeliyiz ama bunu nasıl yapabileceğimizi henüz bilmiyorum."

"Onları başka yere götürmek mi?"

Yavaş adımlarla sıradaki hayvana yürüdüm. Kanatlarını açarak koşan bir kazdı. Belki de yere iniyordu. Yukarıdan süzülen gün ışığı görüşümü zayıflatıyor ve kazın siyah gözünü kırptırmış gibi gösteriyordu. "Onları babandan uzaklaştırmak zorunda olduğumuz açık. Asla durmayacak. Daha güvenli bir yer olmalı."

Isabel güldü; neşeden çok tıslama gibi bir sestti. "Sam ve Cole iki aydır tek bir şey düşünemezken senin iki saniye içinde bir fikir bulabilmene bayıldım."

Ona baktım. Bir kaşını kaldırarak sırtıyordu. Muhtemelen hayranlığını yansıtıyordu. "Eh, işe yaramayabilir. Yani, bir vahşi hayvan sürüsünü başka bir yere taşımak..."

"Evet ama en azından bu da bir fikir. Birinin beynini kullandığını görmek güzel."

Yüzümü buruşturdum. Kaza baktık. Bir daha göz kırpmadı.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu Isabel.

Ben fark etmeden karnımın yanına doğru bastırmaya başladığım sol elime baktığını o zaman anladım. "Sadece biraz," diye yalan söyledim ama Isabel yalanımı yüzüme vurmadı.

Isabel'in telefonu çalınca ikimiz de sıçradık.

"Sana," dedi Isabel telefonu daha çıkarmadan. Ekrana bakarak bana uzattı.

Karnım yine kasıldı; nedeni içimdeki kurt muydu yoksa aniden gerilmem miydi, bilmiyordum.

Isabel koluma vurdu; dokunuşuyla tüylerim ürperdi. “Bir şey söyle.”

“Selam,” dedim boğulur gibi.

“Selam,” dedi Sam zor duyabildiğim sesiyle. “Nasılsın?”

Isabel’in yanımda durduğunun gayet farkındaydım. Kaza döndüm. Yine göz kırptı. Derim benimmiş gibi gelmiyordu. “Şimdi daha iyiyim.”

İki ay ayrı kaldıktan sonra iki dakika içinde ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Konuşmak istemiyordum. Sadece ona sarılıp kıvrılmak ve uyumak istiyordum. Her şeyden öte, onu tekrar görebilmek, bir yabancı olmadığını ve gerçek olduğumuzu gözlerinde görebilmek istiyordum. Büyük bir jest, kapsamlı bir sohbet beklemiyordum; sadece diğer her şey değişmiş olsa da, tek bir şeyin hâlâ aynı olduğunu bilmek istiyordum. Aniden telefonun yetersizliğine, vücudumun kararsızlığına, beni yaratan ve mahveden kurtlara karşı öfke duydum.

“Geliyorum,” dedi Sam. “On dakikaya oradayım.”

Sekiz dakika geç kalacaktı. Kemiklerim ağrıyordu. “Ben gerçekten acıtmaya başladığı ama sonrasında daha da acı verici olacağını bildiğim zaman, “geri döndüğümde sıcak çikolata içmek istiyorum. Çikolatayı özledim.”

Sam hafif bir ses çıkardı. Ne olduğunu anlamıştı ve bu gerçek, beni dönüşümün yapabileceğinden daha çok incitiyordu. “Zor olduğunu biliyorum,” dedi. “Yazı düşün, Grace. Duracağını unutma.”

Gözlerim yanıyordu. Isabel’in yanında omuzlarımı büzdüm.

“Artık durmasını istiyorum,” diye fısıldadım ve bunu itiraf ettiğim için kendimi berbat hissettim.

“Sen...” dedi Sam.

“Grace!” diye tısladı Isabel telefonu elimden kaparken. “Hemen buradan çıkman gerek. Annemler geldi!”

Diğer odadan gelen sesleri duyduğum anda Isabel telefonu çarparak kapadı.

“Isabel!” diye gürledi Tom Culpeper’ın sesi uzaktan. Vücudum içten içe gerilip dalgalanıyordu. Kendi içime katlanmak istiyordum.

Isabel beni bir kapıya doğru itti; başka bir odaya doğru sendeledim. “Şuraya gir,” dedi. “Sessiz ol! Ben hallederim.”

“Isabel,” diye inledim. “Ben...”

Salonun diğer tarafındaki büyük eski kilit, silah sesi gibi patlayarak dönerken Isabel aynı anda kapıyı yüzüme çarptı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

Bir an babamın Grace'i görüp görmediğini anlayamadım. Normalde düzgün taranmış saçları darmadağınktı ve gözlerinde şaşkınlık, şok veya savunmasızlık yansıtan bakışlar vardı. Kapıyı o kadar sert açmıştı ki kapı arkadaki duvara çarparak sekmişti. Sığın durduğu yerde sarsıldı; düşmesini bekliyordum. Buradaki bütün hayvanların domino taşları gibi devrilmeye başlamasının ne kadar muhteşem bir manzara olacağını o ana dek hiç düşünmemiştim. Sığın sarsıntısı kesildikten sonra bile babam hâlâ titriyordu.

Huzursuzluğumu gizlemek için babama öfkeyle baktım. "Eh, bu gerçekten abartılıydı." Piyano odasının kapısına yaslanmıştım. Grace'in oradaki bir şeyi kırmamasını diliyordum.

"Neyse ki," dedi babam, ben hiç konuşmamışım gibi. "Neden telefonunu açmadın?"

Hayretle ona bakakaldım. Anne ve babamın aramalarını cevaplamadığım için sık sık sesli mesaj kutusuyla karşılaşırıldardı. Ben onları geri arardım. Bir süre sonra. Bugün beni aradıklarında hattın sesli mesaja yönleneceği gerçeğinin onu ülser etmemesi gerekirdi.

Annem içeri girdiğinde gözleri kan çanağıydı ve makyajı dağılmıştı. Normalde gözyaşlarını aksesuar gibi kullandığı düşünülürse,

etkileyiciydi. Bunun beni durduran polisle ilgisi olacağını sanmıştım fakat annemin bunun için kendini kaybedeceğini sanmıyordum.

Şüpheli bir tavırla sordum: “Annem neden ağlıyor?”

Annemin sesi hırlar gibiydi. “Isabel, sana o cep telefonunu vermemizin bir nedeni var!”

İki kat etkilenmiştim. Onun adına sevinliyordum. Bütün iyi sözleri babama söyletirdi.

“Telefonun yanında mı?” diye sordu babam.

“Tanrım,” dedim. “Çantamda taşıyorum.”

Babam anneme bir bakış attı. “Bundan böyle telefonun çaldığında cevap vermeni bekliyorum,” dedi. “Derste olmadığın ya da kolun, bacağın kopmadığı ve bizim aradığımızı gördüğün sürece telefona cevap verilmesini istiyorum. Aksi halde ona veda edersin. Bir telefon...”

“Ayrıcalıktır. Evet, biliyorum.” Arkamdaki piyano odasından gelen hafif sesleri duyuyordum; sesleri gizlemek için gürültülü bir şekilde çantamı karıştırmaya başladım. Anne ve babam on iki kez aramıştı. Ve bir aydan uzun süredir daima en azından bir cevapsız araması olan Cole’un aramaması tuhaftı. Kaşlarımı çatıttım. “Eh, neler oluyor böyle?”

“Travis aradı,” dedi babam “ve polisin ormanda bir ceset bulunduğunu söyledi. Bir kız. Henüz kimliğini tespit edememişler.”

Bu iyi değildi. Grace’in burada olduğunu, piyano odasında tuhaf tıktırılar çıkardığını bildiğime sevinliyordum. Annemin bana anlamlı gözlerle baktığını fark ettim; tepki vermem gerekiyordu.

“Ve siz de o cesedin bana ait olduğumu mu düşündünüz?” diye sordum.

“Arazimizin yakınlarındaymış, Isabel,” diye tersledi annem.

Sonra babam söyleyeceğini nedense bildiğim bir şeyi söyledi: “Kurtlar öldürmüş.”

Aniden Sam, Cole ve Grace'e karşı inanılmaz bir öfke duydum çünkü onlara *bir şey* yapmalarını söylediğimde yapmamışlardı.

Piyano odasından yine sesler geldi. Konuşarak kendi sesimle gizlemeye çalıştım. "Eh, bütün günümü okulda ve burada geçirdim. Okulda öldürülmem zor." Sonra sormam ya da suçlu görünmem gerektiğini anladığım için, "Kimliğini ne zaman tespit edeceklermiş?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi babam. "Kötü durumda olduğunu söylediler."

Annem araya girdi: "Ben gidip şu giysileri değiştireceğim." Bir an böyle hızlı bir çıkış yapma nedenini anlayamadım. Sonra ağabeyimin ölümünü düşündüğünü, Jack'in kurtlar tarafından parçalanışını hayal ettiğini tahmin ettim. Aldırmadım; Jack'in gerçekte nasıl öldüğünü biliyordum.

Tam o sırada piyano odasından bir gürültü geldi ve gayet açıkça duyulunca babam gözlerini kısıtı.

"Telefona cevap vermediğim için özür dilerim," dedim yüksek sesle. "Annemi üzmem istemedim. Hey. Eve dönerken arabamın altına bir şey çarptı. Bir bakabilir misin?"

Babamın isteğimi geri çevirmesini, diğer odaya dalmasını ve Grace'i kurda dönüşürken bulmasını bekliyordum. Oysa iç çekerek başıyla onaylarken diğer kapıya yönelmişti bile.

Elbette arabamın altında bir şey bulamayacaktı. Ancak arabayı incelemekle yeterince zaman harcayınca ben de Grace'in Steinway'e zarar verip vermediğini görmek için piyano odasına girecek fırsatı bulabildim. Bulduğum tek şey açık pencere ve bahçeye doğru savrulmuş bir panjurdur. Dışarı eğilip baktığımda gözüme sarı bir şey ilişti; Santa Maria Akademisi tişörtüm çalılardan birine takılıp kalmıştı.

Grace kurda dönmek için bundan daha kötü bir zaman bulamazdı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Böylece onu tekrar kaçırmıştım.

Telefon görüşmesinden sonra saatlerimi hiçbir şey yapmadan geçirmiştim. Kendimi tamamen Grace'in sesine kaptırmış haldeydim ve düşüncelerim birbirini kovalıyor, aynı sorular zihnimde sürekli tekrarlanıyordu. Mesajını daha önce almış, yaşam belirtilerini kontrol etmek için kulübeye gitmemiş, Cole'un nöbetine, Grace'in yokluğuna ve sadece kendim olmanın ağırlığına karşı duyduğum öfkeyle ormanın derinliklerine dalıp huş yapraklarının arasından gökyüzüne bağırmanın olsam Grace'i görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Hava kararmaya başlayana kadar bu sorularla boğuşup durdum. Saatler dönüşmüşüm gibi geçti ama hâlâ insan bedenimdeydim. Zamanın nasıl aktığını böyle fark etmeyeli yıllar olmuştu.

Bir zamanlar hayatım öyleydi. Bacaklarım uyuşana kadar saatler boyunca hiç aralıksız pencereden dışarı bakardım. Beck'e ilk geldiğimde öyleydim; sekiz yaşında filan olmalıydım, ailem beni yara izlerimle terk ettikten kısa süre sonra. Ulrik bazen beni koltukaltlarımdan yakalayıp kaldırır, mutfığa ve başka insanların olduğu bir hayata sürüklerdi ama ben hep sessiz, titrek bir katılımcı olarak kalırdım. Ne Sam'i ne de kurdu kabul eden başka bir yerde saatler, günler, aylar geçirdi. Sonunda büyüğü bozan Beck olmuştu.

Bana bir mendil uzatmıştı; beni ana döndürmeye yetecek kadar tuhaf bir hediyeydi. Beck mendili yine bana doğru sallamıştı. “Sam. Yüzün.”

Yanaklarıma dokunmuştum; ıslak değil, sürekli yaşların anılarıyla yapış yapıştı. “Ağlamıyordum ki,” demiştim.

“Ağlamadığını biliyorum,” demişti Beck.

Ben mendili yüzüme bastırırken devam etmişti: “Sana bir şey söyleyebilir miyim? Zihninde bir sürü boş kutu var, Sam.”

Şaşkın gözlerle ona bakmışım. Yine dikkatimi çekecek kadar tuhaf bir kavramdı.

“Orada bir sürü boş kutu var ve onların içine bir şeyler koyabilirsin.” Beck yüzümün diğer tarafı için bana bir mendil daha uzattı.

Beck’e henüz tam güvenmiyordum; anlamadığım çok kötü bir şaka yaptığını düşündüğümü hatırlıyorum. Sesim bana bile temkinli gelmişti. “Ne tür şeyler?”

“Hüzünlü şeyler,” demişti Beck. “Zihninde çok fazla hüzünlü şey var mı?”

“Hayır,” demiştim.

Beck altdudağını emmiş ve yavaşça bırakmıştı. “Şey, benim var.”

Bu çok şaşırtıcıydı. Bir soru sormamış, ona doğru eğilmiştim.

“Ve bu şeyler beni ağlatır,” diye devam etmişti Beck. “Eskiden bütün gün ağlatırlardı.”

Bunun muhtemelen yalan olduğunu düşündüğümü hatırladım. Beck’i ağlarken hayal edemiyordum. O bir kaya gibiydi. O anda bile parmaklarını yere dayamış, kendinden emin, sarsılmaz görünmüştü.

“Bana inanmıyor musun? Ulrik’e sor. Bununla onun başa çıkması gerekti,” demişti Beck. “Ve o hüzünlü şeyleri ne yaptığımı biliyor musun? Onları kutulara koydum. O hüzünlü şeyleri zihnimdeki kutulara koydum, kutuları kapadım, bantla yapıştırdım, hepsini köşeye yığdım ve üzerlerine bir battaniye örttüm.”

“Beyin bandı mı?” diye sormuştum hafifçe sırtarak. Sonuçta sekiz yaşımdaydım.

Beck gülümsemişti; o an anlamadığım, tuhaf, mahrem bir gülümsemeydi. Şaka ne kadar acınası olsa da, aslında bir şaka yapmamdan dolayı rahatladığı için gülümsediğini şimdi anlıyordum. “Evet, beyin bandı. Üzerine bir beyin battaniyesi. Artık o hüzünlü şeylere bakmak zorunda kalmıyorum. Bazen istersem o kutuları açabilirim ama çoğunlukla kapalı tutuyorum.”

“Beyin bandını nasıl kullandın?”

“Hayal etmen gerekiyor. O hüzünlü şeyleri kutulara koyup kapadığını ve beyin bandıyla yapıştırdığını hayal et. Onları zihninin köşesine, normalde düşünürken takılmayacağın bir yere ittiğini ve üzerlerine bir battaniye attığını hayal et. Hüzünlü şeylerin var mı, Sam?”

Zihnimde kutuların durduğu tozlu köşeyi görebiliyordum. Hepsi büyük karton kutulardı, ev yapacak kadar büyüklerdi ve kutular rulolar dolusu bantla sarılmıştı. Yanlarında kutuları açmak istediğimde kullanmam için maket bıçakları duruyordu.

“Annem,” diye fısıldamıştım.

Beck’e bakmıyordum fakat gözücuyla yutkundüğünü görebilmiştım.

“Başka?” diye sormuştu zor duyulan bir sesle.

“Su,” demiştim. Gözlerimi kapamıştım. Tam orada, karşımda görebiliyordum ve sonraki kelimemi söylemek için kendimi zorlamam gerekmişti. “Benim...”

Parmaklarım yara izlerimin üzerindeydi.

Beck tereddütlü bir tavırla elini omzuma uzatmıştı. Ben geri çekilmeyince kolunu sırtıma atmış ve kendimi küçük, sekiz yaşında, terk edilmiş, yıkılmış hissederek onun göğsüne yaslanmıştım.

“Ben,” demiştim.

Beck uzunca bir an bana sarılarak sessiz kalmıştı. Gözlerim kapalı halde dururken, yünlü kazağından hissettiğim kalp atışları dünyadaki

tek şey gibi gelmişti. “Kendinden başka her şeyi kutulara koy, Sam,” demişti sonra. “Geride kalmasını istediğimiz, *sensin*. Burada bizimle, yanımızda kalacağına bana söz ver.”

Uzun bir süre orada öylece oturmuştuk ve ayağa kalktığımızda bütün hüznümlü şeylerim kutuya konmuş, Beck de babam olmuştu.

Dışarı çıkıp arka bahçedeki geniş, yaşlı ağaç kütüğüne doğru yürüdüm ve üzerine uzanarak gökyüzündeki yıldızlara baktım. Gözlerimi kapayarak endişelerimi tek tek kutulara koymaya ve kapaklarını kapayıp bantlamaya başladım. Cole’un kendine zarar verme eğilimi birine, Tom Culpeper bir diğerine. Hatta Isabel’in sesi de bir kutuya girdi çünkü şu anda onunla uğraşamazdım.

Her kutuda kendimi biraz daha hafiflemiş hissederken, biraz daha rahat nefes alıp vermeye başlamıştım.

Bir türlü kutuya koyamadığım tek şey, Grace’i özlemenin yarattığı hüznüdü. Onu sakladım. Bunu hak ediyordum. Kazanmıştım.

Ve kütüğün üzerinde yatmaya devam ettim.

Sabah işim olduğu için uyumalıydım ama ne olacağını biliyordum: Gözlerimi kapadığım her seferinde bacaklarım koşmuşum gibi ağrıyor, gözkapaklarım açılmaları gerekiyormuş gibi seğiriyordu ve cep telefonuma eklemem gereken isimler olduğunu hatırlıyordum. Bir hafta önce yıkadığım dağ gibi çamaşırları da katlamam gerekiyordu.

Ayrıca, Cole’la nasıl konuşmam gerektiğini de gerçekten düşünmem gerekiyordu.

Kütük yeterince geniş olduğu için bacaklarım kenardan sadece otuz santim filan sarkıyordu; ağaç –aslında iki ağaç birlikte büyümüştü– yerindeyken dev gibi olmalıydı. Paul ve Ulrik’in ateş yakmak için temel olarak kullandığı yerde siyah izler kalmıştı. Küçükken yaş halkalarını sayardım. Hepimizden daha uzun süre yaşamıştı.

Gökyüzünde yıldızlar devler tarafından yapılmış karmaşık bir yapı gibi sonsuz bir şekilde dönüyordu. Beni aralarına, boşluğa ve anılara çekiyorlardı. Sırtüstü yatmak bana uzun zaman önce, henüz

başka biriyken kurtların saldırısına uğradığımı hatırlatmıştı. Bir an **yaln**ızdım; sabah ve hayatım önümde bir filmin kareleri gibi **uza**nıyor, her saniye bir öncekinden sadece biraz farklı görünüyordu. **Fark** edilmeyen, birbirine kaynamış bir dönüşüm mucizesi. Ve bir **an** sonra kurtlar vardı.

İç çektim. Başımın üzerinde uydular ve uçaklar yıldızların **ara**nda çabasızca süzülüyordu; şimşeklere gebe bir bulut kuzeybatıda **yava**şça süzülüyordu. Zihnim şu an –kürek kemiklerime sertçe **yas**lanan yaşlı ağaç kütüğü– ile geçmiş –kurtlar beni bir kar yığınının üzerine bastırırken altımda ezilen sırt çantam– arasında durmadan **gidip** geliyordu. Annem bana kollarında beyaz şeritler olan mavi bir kışlık palto ve parmaklarımı hareket ettirmemi engelleyecek kadar **kalın** eldivenler giydirmişti.

Anılarımda kendimi duyamıyordum. Sadece ağzımın hareket **etti**ğini ve yedi yaşındaki vücudumun sopa gibi kol ve bacaklarıyla, kurtların burunlarına vurduğunu görüyordum. Kendimi vücudumun dışından, siyah bir kurdun altında kısılp kalmış mavi-beyaz bir palto-**dan** ibaretmişim gibi izliyordum. Geniş patilerinin altında giysilerim çok zayıf ve boş görünüyordu; sanki çoktan gözden kaybolmuşum ve insan hayatımın sıkıntılarını geride bırakmışım gibi.

“Şuna bir baksana, Ringo.”

Gözlerimi aniden açtım. Cole’un kütüğün üzerinde bağdaş **kura**rak yanımda oturduğunu bir an sonra anlayabildim. Arkasındaki gri gökyüzünde siyah bir siluet halinde görünüyordu ve gitarımı kasası **diken**liymiş gibi tutuyordu.

Kötü bir tonla re majör bir akor bastı ve kısık, hırıltılı sesiyle şarkı **söyl**edi: “*Ona yazın âşık oldum...*” kötü bir akor geçişi ve dramatik bir vurgu yaptı “*...benim güzel yaz aşkım.*”

Kendi sözlerimi tanıdığımda kulaklarım yandı.

“CD’ni buldum.” Cole gitarın sapına uzun uzun baktıktan sonra parmaklarını yerleştirerek başka bir akor bastı. Ancak parmak-

larını yanlış bastığı için ses melodikten çok perküsyon vuruşu gibi çıkıyordu. Sevimsiz bir şekilde homurdandıktan sonra bana baktı. “Arabani karıştırırken.”

Başımı iki yana salladım.

“*Gözyaşından yapılmış, benim güzel, ağlamaklı aşkım,*” diye ekledi Cole, başka bir cızırtılı re majör akoruyla. Sonra dost canlısı bir sesle konuştu: “Sanırım ben de sana çok benzeyebilirdim, Ringo; annemin memelerinden buzlu latte içseydim ve kurtadamlar yatma saati masalları olarak bana Victoria döneminden kalma şiirler okusaydı.” Yüzümdeki ifadeyi fark etti. “Ah, mahcup olma.”

“Olmadım,” diye karşılık verdim. “İçki mi içiyordun?”

“Sanırım,” dedi, “evdeki her şeyi içtim zaten. Dolayısıyla, hayır.”

“Neden arabama girdin?”

“Çünkü sen içinde değildin,” dedi Cole. Aynı akoru çaldı. “İnsanın diline takılıyor, fark etmiş miydin? *Yazı güzel yaz aşkımla geçirmek isterdim ama çirkin yaz sincabım için asla yeterince erkek olamadım...*”

Bir uçağın yanıp sönen ışıklarıyla gökyüzünde süzülüşünü izledim. Grace’le gerçekten tanışmadan önceki yaz, o şarkıyı yazdığımı hatırlıyordum. Aceleyle, hepsi bir anda çıkan şarkılardan biriydi; yatağımın kenarına oturup gitarımın üzerine eğilmiş, melodiyi kaybetmeden akorları sözlere uydurmaya çalışmışım. Hafızama iyice kazıyabilmek için duşta söylemişim. Alt katta çamaşırları katlarken mırıldanmışım çünkü Beck’in bir kız için şarkı söylediğini duymasını istememişim. Bütün bu süre boyunca imkânsız, hepimizin istediği şeyi istemişim: Yazı atlatılabilmek.

Cole tembelce söylediği şarkıya ara verdi. “Elbette minör akorlu olanı daha çok sevdim ama çözemedim.” Farklı bir akor denedi. Gitar yine cızırdadı.

“Gitar,” dedim, “sadece efendisine itaat eder.”

“Evet,” dedi Cole, “fakat Grace burada değil.” Bana sinsice sırıttı. Aynı re majör akoru vurdu. “Çalabildiğim sadece bu. Bir baksana.

On yıl piyano dersi aldım, Ringo. Ve elime bir gitar verdiğinde yeni doğmuş bebeğe dönüyorum.”

NARKOTIKA albümünde piyano çaldığını duymama rağmen, Cole’u piyano dersleri alırken hayal etmek şaşırtıcı ölçüde zordu. Bir müzik enstrümanı çalmayı öğrenmek için belli ölçüde başarısızlık tahammülünüz olmalıydı. Kıpırdamadan oturabilme becerisi de önemliydi.

Şimşegın buluttan buluta sıçrayışını izledim; hava yaklaşan fırtınayı haber veriyordu. “Parmaklarını perdelere çok yakın basıyorsun. Ses bu yüzden cızırtılı çıkıyor. Perdelerden biraz uzaklaştır ve biraz daha güçlü bas. Ve sadece parmak uçlarınla.”

İyi tarif edebildiğimden emin değildim fakat Cole parmaklarını kaydırarak bir akoru mükemmel şekilde bastı; cızırdama veya boğuk tel sesi gelmedi.

Cole gökyüzüne hülyalı gözlerle bakarak şarkısını söyledi: “*Sadece yakışıklı bir adam, oturmuş kütüğün üstüne...*” Dönüp bana baktı. “İkinci mısrayı senin söylemen gerekiyor.”

Bu Paul’le birlikteyken de oynadığımız bir oyundu. Müziğimle dalga geçtiği için Cole’a kızıp kızmadığımı düşündüm. Uzunca bir duraksamadan sonra, yarı isteksizce de olsa neredeyse aynı notadan ekledim: “*Bütün uyduları izleyerek.*”

“Güzel bir ek, emo-çocuk!” dedi Cole. Uzakta gök gürledi. Bir re majör daha bastı. “*Köy çöplüğüne tek yönlü bir biletim var...*”

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Cole çalarken ben devam ettim: “*Çünkü her gece köpeğe dönüşürüm.*”

“Her mısra için aynı akoru mu vuracaksın?” diye sordum.

“Muhtemelen. En iyi bildiğim şey bu. Ben tek vuruş dehasıyım.”

Gitara uzanırken bunu yaptığım için kendimi korkak gibi hissettim. Onunla bu oyunu oynamak önceki gece yaşanan olayları görmezden gelmek gibi geliyordu; her hafta eve yaptıklarını, günün her dakikası kendisine yaptıklarını. Ancak gitarı ondan alarak akordu

olup olmadığını görmek için tellere vururken, Cole’la ciddi bir sohbette kullanacağım herhangi bir dilden çok daha tanıdık geldi.

Bir fa majör bastım.

“Şimdi oldu işte,” dedi Cole. Ama sıradaki mısrayı söylemedi. Bunun yerine, ben gitarla otururken o benim yerimi alarak kütüğün üzerine uzandı ve yıldızlara baktı. Yakışıklı ve derli toplu görünüşüyle hevesli bir fotoğrafçıya poz veriyormuş gibi görünüyordu; sanki önceki gece geçirdiği nöbet onu hiç etkilememiş gibi. “Minör akorlu olanı çal.”

“Hangisi...”

“Veda şarkısı.”

Karanlık ormana bakarak bir la minör vurdum. Bir an ormanın içinde öten böceklerden başka ses duyulmadı.

“Hayır, şarkıyı söyle,” dedi Cole.

Yaz aşkı şarkımı söylerken sesini nasıl alaycı bir şekilde değiştirdiğini hatırladım. “Hayır. Söylemem. Hayır.”

Cole hayal kırıklığına uğramayı bekliyormuş gibi iç çekti. Yukarıda gök gürlledi; görünüşe bakılırsa ağaçların üzerini sır saklayan bir el gibi saran fırtına yaklaşıyordu. Beni sakinleştirdiği için gitarı dalgın bir şekilde tıngırdatarak yukarı baktım. Çakan şimşeklerle bulutların içeriden aydınlanıyormuş gibi görünürken üzerinden geçtiği evlerin ve şehirlerin ışıklarını yansıttı nefes kesiciydi. Karanlık gökyüzünde yapay bir şey gibi görünüyordu: Morumsu gri ve keskin kenarlı. Doğada öyle bir şeyin var olması mümkün değil gibiydi.

“Zavallılar,” dedi Cole yıldızlara bakmaya devam ederken. “Sürekli aynı hataları tekrarlayışımızı izlemekten bıkip usanıyor olmalılar.”

Beklediğim için aniden kendimi çok şanslı hissettim. Çünkü içimi ne kadar kemirse de, uyanık olmamı gerektirse de, düşüncelerimi meşgul etse de bu bekleyişin sonunda Grace vardı. Cole neyi bekliyordu peki?

“Şimdi?” diye sordu Cole.

Gitar çalmayı bıraktım. “Ne şimdi?”

Cole kendini iterek doğruldu ve ellerine yaslanarak gökyüzüne bakmaya devam etti. Hiç çekinmeden şarkı söylüyordu ama neden çekinecekti ki? Sadece alıştığından iki bin kat daha küçük bir izleyiciydim.

“Sayısız yolu vardır veda etmenin, sayısız yolu ağlamanın...”

Şarkıyı başlatan bir la minör akor vurdum ve Cole yanlış notadan girdiğini anlayarak kendini azarlayan bir tavırla gülümsedi. Akoru tekrar vurdum ve bu kez doğru notadan söyledi. Artık ben de rahattım çünkü Cole beni zaten arabamın ses sisteminde dinlemişti ve dolayısıyla hayal kırıklığına uğrayamazdı:

*Sayısız yolu vardır veda etmenin
Sayısız yolu ağlamanın
Sayısız yolu, dışarı çıkmadan önce
şapkayı takmanın
Hoşça kal dedim, hoşça kal, hoşça kal
Bağırdım tüm gücümle
Çünkü bir daha sefere konuşabildiğimde
Hatırlamayabilirim yolunu vedalaşmanın*

Ben nakarata girdiğimde Cole kendi demoda kaydettiğim armonileri söylemeye başladı. Gitarın akordu biraz kaymıştı –sadece si teli... her zaman si teli sorun çıkarırdı zaten– ve biz de biraz detoneydik ama nedense bunun rahatlatıcı bir tarafı vardı.

Aramızdaki uçuruma eski püskü bir ip gerilmişti. Karşıya geçmeye yetmezdi ama en azından uçurumun sandığımız kadar geniş olmadığını gösterebilirdi.

Cole sonunda sahte seyirci sesleriyle tezahürat yaptı. Sonra aniden durarak bana döndü ve başını yana yatırdı. Gözlerini kısarak dinledi.

O anda ben de duydum.

Kurtlar uluyordu. Uzaktan gelen sesleri melodikti. Bu gece sesleri huzursuz ama güzeldi; hepimiz gibi isimlendiremediğimiz bir şeyi bekliyorlardı.

Cole hâlâ bana bakıyordu. “Bu da şarkının onların dilindeki karşılığı,” dedim.

“Biraz çalışmaları gerekiyor,” diye karşılık verdi Cole. Gitarıma baktı. “Ama fena değil.”

Sonra sessizce oturarak gök gürültüleri arasında uluyan kurtları dinledik. Aralarında Grace’in sesini seçmeye çalıştım fakat sadece büyürken alıştığım sesleri duyabildim. O gün öğleden sonra onun *gerçek* sesini duyduğumu kendime hatırlatmaya çalıştım. Şimdi sesinin yokluğu önemli değildi.

“Yağmura ihtiyacımız yok,” dedi Cole.

Kaşlarımı çattım.

“Sanırım geri dönsek iyi olur.” Cole koluna vurdu ve becerikli parmaklarıyla görünmez bir böceği üzerinden silkeledi. Ayağa kalkarak başparmaklarını arka ceplerine soktu ve ormana döndü. “New York’tayken Victor...”

Sustu. Evin içinde telefonun çaldığını duydum. Ona daha sonra ne söylemeye çalıştığını soracaktım ama içeri girdiğimizde arayan Isabel’di ve bana kurtların bir kızı öldürdüğünü, ölenin Grace olmadığını fakat lanet olasıca televizyonu açmam gerektiğini söyledi.

Ben televizyonu açtım ve Cole’la birlikte kanepeye oturduk. Ben kanalları tararken Cole kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Haberlerde yine kurtlar vardı. Bir zamanlar bir kız Mercy Falls’taki kurtların saldırısına uğramıştı. O zaman haber kısa ve spekülasyonlarla doluydu. Kullanılan kelime *kaza* olmuştu.

On yıl sonra başka bir kız ölmüştü ve haberin sonu gelmiyordu.

Kullanılan kelime ise değişmişti: *İmha*.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Kâbus buydu.

Etrafımdaki her şey simsiyahtı. Geceleri odamın siluet dolu karanlığı değil, hiç ışık olmayan bir yerdeki mutlak, dipsiz karanlık. Çıplak tenime su sıçırıyordu; önce yağmurun ilk damlaları gibi başlamıştı ve şimdi yukarıda bir yerlerdeki bir kovadan boşalıyormuş gibi dökülüyordu.

Ormana yağan yağmurun sesi her yanıma sarmıştı.

İnsandım.

Nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Aniden etrafımda ışık patladı. Titreyerek çömelirken tepemdeki kapkara dalların ötesinde çatallı şimşek izlerini zar zor görecektim. Islak, kirli parmaklarımı önüme uzatmıştım ve etrafımda ağaç gövdelerinin mor hayaletleri bir belirip bir kayboldu.

Sonra yine karanlık.

Bekliyordum. Geleceğini biliyordum fakat yine de hazırlıksızdım...

Gök gürültüsü içimde bir yerden gürlemiş gibi geldi. O kadar güçlüydü ki mantığım kontrolü ele alamadan önce ellerimi kulaklarıma bastırarak başımı göğsüme eğdim. Bu sadece gök gürültüsüydü. Gök gürültüsü bana zarar veremezdi.

Ancak kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyordum.

Karanlıkta öylece durdum –o kadar karanlıktı ki *canım yanıyordu*– ve kollarımı vücuduma sardım. Bütün dürtülerim bana barınak bulmamı, güvenli bir yere girmemi söylüyordu.

Sonra yine yıldırım.

Aniden görünüp kaybolan mor gökyüzü, boğum boğum el gibi dallar ve gözler.

Nefes alamıyordum.

Yine karanlık.

Simsiyah.

Gözlerimi kapadığımda silueti adeta bir negatif gibi görebiliyordum: Birkaç metre ötede büyük bir hayvan. Gözlerini kırpmadan beni izliyordu.

Artık kollarımdaki tüyler yavaş, sessiz bir uyarı gibi yavaşça kabarıyordu. Aniden düşünebildiğim tek şey on bir yaşındaki halim oldu. Araba lastiğinden salıncağa oturmuş, kitap okuyordum. Başımı kaldırıncı gözler görmüştüm ve salıncaktan aşağı çekilmiştim.

Kulakları sağır eden gök gürültüsü.

Yaklaşan bir canlı olup olmadığını duyabilmek için kulak kabarttım.

Şimşek yine dünyayı aydınlattı. İki saniyelik ışıktaydılar.

Şimşek ışığını yansıtan renksiz gözler. Bir kurt. Üç metre ötede.

Bu Shelby'ydi.

Dünya karardı.

Koşmaya başladım.

ON ALTINCI BÖLÜM

• SAM •

Uyandım.

Gecenin ortasında yatak odamdaki ışığın parlaklığıyla bir an kamaşan gözlerimi kırıştırdım. Yavaşça düşüncelerim düzene girmeye başladı ve uykuya dalamayacağımı düşünerek ışığı açık bıraktığımı hatırladım.

Oysa şimdi burada, gözlerim uykudan bulanıklaşmış haldeydim ve masamın üstündeki lamba odanın bir tarafından çarpık gölgeler yaratıyordu. Defterim göğsümden kaymıştı; içindeki bütün kelimelerin dengesi bozuktu. Tepemde kâğıt turnalar asılı oldukları iplerin ucunda çılgınca dönüyor, tavandaki havalandırmanın etkisiyle daireler çiziyordu. Kendi dünyalarından kaçmak için umutsuzca çabalıyor gibiydiler.

Tekrar uyuyamayacağımı anlayınca bacağımı uzattım ve yatağımın ayakucundaki sehpa da duran CD-çaları açmak için ayağımı kullandım. Kolonlardan gitar melodileri yayılırken her nota kalp atışlarımla aynı anda vuruyordu. Bu yatakta uyumadan yatmak bana Grace'ten önceki, bu evde Beck ve diğerleriyle birlikte yaşadığım zamanlardaki geceleri hatırlatmıştı. O zamanlar son kullanma tarihime, kendimi ormanda kaybedeceğim günlere yavaşça yaklaşırken tepemdeki anılarla dolu

kâğıt turna nüfusu çoğalma tehlikesi barındırmıyordu. Uzun geceler boyunca kendimi özleme kaptırarak uyanık kalırdım.

Ancak o zamanlar özlemim soyut bir şeydi. Sahip olamayacağımı bildiğim bir şeyi istiyordum: Eylülden sonra, yirmiden sonra bir hayat, *kurttan* çok *Sam*'le geçen bir hayat.

Oysa şimdi özlemini çektiğim şey hayali bir gelecek değildi. Kendimi Brisbane'lerin çalışma odasındaki deri koltukta, elimde bir romanla –*Son Umut*– otururken, Grace'i masasında ev ödevini yaparken ve kaleminin ucunu kemirirken gördüğüm somut bir anıydı. Gereksiz olduğu için birbirimize hiçbir şey söylemiyorduk; sadece koltuğun deri kokusunun, havadaki belli belirsiz kızarmış tavuk kokusunun, Grace'in iç çekiş ve oturduğu koltuğu ileri geri çeviriş sesinin tadını çıkarıyordum. Yanında duran radyoda pop şarkıları çalıyor, Grace birinin nakaratını yanlış notadan söyleyene kadar arka planda kalan top-40 şarkılarını mırıldanıyordu.

Bir süre sonra ev ödevine ilgisini kaybediyor ve benimle birlikte koltuğa yerleşiyordu. *Yer aç*, diyordu ama yer açabilmem mümkün değildi. Yanımda koltuğa yerleşmeye çalışırken bacağımı çimdikleyince itiraz ediyordum. *Canını yaktığım için özür dilerim*, diyordu kulağıma fakat aslında bir özür değildi çünkü birinden özür dilerken aynı zamanda kulakmemesini ısırmazdınız. Ben de onu çimdikliyordum ve yüzünü köprücük kemiğime gömerken gülüyordu. Ellerinden biri koltukla sırtımın arasından kayarak kürekkemiklerime dokunuyordu. Ben okumaya devam ediyormuş gibi yapıyordum ve o da bana yaslanıyormuş gibi yapıyordu ama aslında o kürekkemiğimi çimdiklemeye, ben de onu boştaki elimle gıdıklamaya devam ediyordum; sonunda tekrar tekrar öpüşürken hâlâ gülüyordu.

Bundan daha iyi bir tat yoktu: Ağzınızda başka birinin kahkahası.

Grace bir süre sonra göğsümde gerçekten uyuyakalıyordu ve ben de ona katılmaya çalışıyor fakat yapamıyordum. Sonra tekrar kitabımı alıyor, Grace'in saçlarını okşuyor, onun nefesleri fon müziği

yaratırken okumaya devam ediyordum. Vücudunun ağırlığı düşüncelerimi sabitliyordu ve o anda hiç olmadığım kadar canlı olduğumu hissediyordum.

Dolayısıyla şimdi iplerinin ucunda telaşla daireler çizen kâğıt turnalara bakarken ne istediğimi tam olarak biliyordum çünkü daha önce ona *sahiptim*.

Tekrar uykuya dalamazdım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Bir kurttan daha hızlı koşamazdım.

Karanlıkta ikimiz de iyi göremezdik fakat Shelby bir kurdun koku ve iştme duyularına sahipti. Benimse dikenler batmış çıplak ayaklarım, saldırmak için kullanılamayacak kadar kısa tırnaklarım ve yeterince hava dolduramadığım ciğerlerim vardı. Bu fırtınalı ormanda kendimi âciz hissediyordum. Düşünebildiğim tek şey köprücükke-miğimdeki dişlerin, yüzümdeki sıcak nefesin, kanımı içimden çeken karın anılarıydı.

Yine gök gürleyerek acı verici bir şekilde yüreğimi ezdi.

Paniğin bir yararı olmayacaktı.

Sakinleş, Grace.

Şimşeklerin arasında sendeleyerek önüme uzandım; kısmen bir şeye çarpmamak için kısmen de tırmanabileceğim kadar alçak dalları olan bir ağaç bulma umuduyla. Shelby'ye karşı tek avantajım buydu; parmaklarım. Ancak buradaki her ağaç ya cılız bir çam ya da dev gibi bir meşeydi; uygun dallar yoktu.

Ve Shelby arkamda bir yerlerdeydi.

Shelby onu gördüğümü biliyordu ve dolayısıyla artık sessiz olmaya çalışmıyordu. Karanlıkta benden daha iyi göremese de, koku ve

işitme duyularını kullanarak çakan şimşeklerin arasında bana doğru ilerlediğini hâlâ duyabiliyordum.

Onu duymadığımdaysa daha çok korkuyordum.

Şimşek titredi. Gördüğümü sandım...

Olduğum yerde donup kalarak sessizce dinledim. Nefesimi tuttum. Saçlarım yüzüme ve omuzlarıma yapışmıştı; ağzımın köşesine tek bir ıslak tel yapışmıştı. O küçük saç telini itme dürtüsüne karşı koymaktansa nefesimi tutmak daha kolaydı. Olduğum yerde dururken düşünebildiğim tek şey küçük sorunlardı: Ayaklarım sızıyordu. Çamura bulanmış bacaklarım yağmur damlalarından acıyordu. Göremediğim dikenler orama burama saplanıp çizmiş olmalıydı. Midem gurulduyordu.

Shelby'yi düşünmemeye çalıştım. Bakışlarımı güvenliğe uzanan anahtarımı gördüğümü sandığım yere odaklamaya çalıştım, böylece şimşek tekrar çaktığında kendime bir yol çizebilecektim.

Şimşek tekrar çaktı ve bu kez daha önce gördüğümü sandığım şeyi açıkça gördüm. Belli belirsiz görünüyordu ama oradaydı: Sürünün malzemelerinin durduğu kulübenin siyah silueti. Onlarca metre sağımda ve bir tepenin üzerindeymiş gibi yukarıdaydı. Oraya ulaşabilirsem kapıyı Shelby'nin yüzüne kapayabilirdim.

Orman karardı ve gök gürültüsü sessizliği bozdu. O kadar güçlüydü ki birkaç saniyelğine dünyadaki bütün sesler silinmiş gibi oldu.

O sessiz karanlıkta ellerimi öne uzatarak ileri atıldım ve kulübeye uzanan yolda kalmaya çalıştım. Shelby'nin arkamda, yakınımda olduğunu ve bana doğru atılırken bir dal parçasının kırıldığını duydum. Yakınlığını duymaktan çok *hissediyordum*. Kürkü elime süründü. Uzaklaşmaya çalıştım ve o anda...

Ben

düşüyordum

ellerim havayı tutuyordu

sonsuz karanlık

düşüyordum

Bütün nefesim tükenene ve sesim kesilene kadar çığlık attığımı fark etmedim. Buz gibi, sert bir şeye çarptım ve aniden ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Çarptığım şeyin su olduğunu bir an sonra ağzıma dolunca anladım.

Yukarısı ya da aşağısı yoktu; her yer simsiyahtı. Sadece ağzıma dolan ve vücudumu saran su. Çok soğuktu. Çok soğuk. Gözlerimin önünde renkler patladı ama bu karanlıkta sadece bir semptomdu. Beynim hava için haykırıyordu.

Yüzeye çıkmayı başararak soluklandım. Ağzıma kumlu çamur dolmuştu. Saçlarımdan başlayarak yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

Tepemde gök gürlüyordu ve ses çok uzaklardan geliyor gibiydi; toprağın ortasındaymışım gibi hissettim. Neredeyse dayanamayacak kadar titrerken bacaklarımı uzatarak dibi aradım. İşte... ayaklarımın üzerinde durduğumda su sadece çenemin ucuna kadar yükseliyordu. Dondurucu soğuk ve kirliydi fakat en azından yorulmadan başımı suyun üzerinde tutabiliyordum. Omuzlarım istemsiz bir şekilde sarsılıyordu. Çok üşüyordum.

Sonra buz gibi suyun içinde dururken hissettim. Midemden başlayıp boğazıma doğru yavaşça tırmanan bulantı. Soğuk. Beni çekiştiriyor, vücudumu dönüşmeye zorluyordu.

Ama dönüşemezdim. Kurt olursam başımı suyun üzerinde tutabilmek için yüzmem gerekirdi ve sonsuza dek yüzemezdim.

Belki sudan çıkabilirdim. Buz gibi suyun içinde yarı yüzüp yarı sendeleyerek ilerlemeye çalıştım. Buradan çıkmanın bir yolu olmayıydı. Ellerim dimdik ve pütürlü bir yüzeye, ulaşabileceğimden daha yükseğe çıkan toprak bir sete değdi. Midem burkuldu.

Hayır, dedim kendi kendime. Hayır, dönüşmeyeceksin, şimdi olmaz.

Duvarın etrafından dolaşarak olası bir kaçış yolu aradım. Sonu yokmuş gibi uzanıyordu. Onlara tutunarak tırmanmayı denedim fakat parmaklarım sıkı toprağa gömülmüyor, kökler ağırlığımla

yerlerinden sökülüyor, beni tekrar çamurun içine gönderiyordu. Hem soğuk hem de yaklaşan dönüşüm yüzünden derim titriyordu. Kontrol altına alabilmek için donmuş altdudağımı emdim.

Bağırıp yardım isteyebilirdim ama kimse beni duymazdı ki.

Ancak başka ne yapabilirdim? Gerçek buydu: Kurda dönüşürsem ölecektim. Sadece belli bir süre yüzebilirdim. Bu aniden korkunç bir ölüm şekli gibi göründü; tek başıma, kimsenin tanımayacağı bir bedende.

Soğuk beni çekiştiriyor, damarlarıma doluyor, içimdeki hastalığı serbest bırakıyordu. *Hayır, hayır, hayır.* Ama daha fazla dayanamazdım; derim başka bir biçime dönüşürken parmaklarımın ucundaki zonklamayı hissedebiliyordum.

Vücudum kendini parçalamaya başlarken etrafımda sular dalgalanıyordu.

Konuşma becerimi kaybedene kadar Sam'in adını haykırdım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

• SAM •

“İşte büyüünün gerçekleştiği yer burası,” dedi Cole. “Şimdi mayonu mu giyeceksin?”

Bazen kaldığım kitabevi olan Kırık Raf’ın arka girişindeydik. Fırtına yüzünden iyi uyuyamamıştım ve gece aldığım haberdan sonra işe gelmek istememiştim ama bu kadar kısa sürede vardiyamı atlatmam mümkün olmamıştı. Bu yüzden içeri girdim. Durumun normalliğinin biraz endişemi azalttığını itiraf etmeliydim. Eh, Cole dışında. Her iki günde bir Cole’u geride bırakarak işe gidiyordum ve daha önce üzerinde pek düşünmemiştim. Ancak bu sabah hazırlanırken ona baktığımda beni sessizce izlediğini görmüş ve benimle gelmek isteyip istemeyeceğini sormuştum. Benimle gelmesine izin verdiğim için henüz pişman olmamıştım ama daha saat erkendi.

Cole kısa basamakların dibinden bana kısık gözlerle bakarken kollarını merdiven tırabzanlarına dayamıştı ve saçları darmadağınktı. Sade sabah ışığı onu son derece rahat gösteriyordu. Kamuflej.

“Mayom mu?” diye sordum.

“Evet, süper kahraman kostümün,” dedi Cole. “Sam Roth, geceleri kurtadam, gündüzleri kitap uzmanı. Sence pelerine ihtiyacın yok mu?”

“Evet,” diye cevap verdim kapının kilidini açarken. “Bu ülkedeki okuryazarlık oranı baş döndürücü; bir yemek kitabı satmak için bile pelerine ihtiyacın var. Biri gelirse sen arkada duracaksın, anlaştık mı?”

“Beni bir *kitabevinde* kimse tanımaz,” dedi Cole. “Mağazanın ön tarafı da arkası kadar berbat mı görünüyor?”

Anacaddedeki mağazaların hepsi spreylenmiş çöp bidonları, yarı büyümüş fidanlara benzer otlar ve merdiven diplerine dolanarak ölümden kurtulmuş naylon torbalarla dolu aynı arka sokağa bakıyordu. Burayı mağaza sahiplerinden ve personelden başka kimse kullanmazdı; bu bakımsızlık hoşuma gidiyordu çünkü temiz tutmak zorunda kalmıyordum.

“Bu kısmı kimse görmez,” dedim. “Güzel olup olmaması fark etmez.”

“Yani bir albümdeki altıncı şarkı gibi,” dedi Cole. Kendi şakasına güldü. “Eh, plan nedir?”

Arka kapıyı itip açtım. “Plan mı? Öğlene kadar çalışmam gerekiyor. Isabel’in o zamandan önce bir ara gelip bana dün gecedeki öğrendiklerini anlatması gerekiyor. Sonra belki senin başına bir çuval geçiririm ve öğle yemeğine gideriz.”

Arka oda atılmayı bekleyen kâğıt ve kutularla doluydu. Ortılığı düzenlemekten hoşlanmıyordum ve mağaza sahibi Karyn’in kendisinden başka kimsenin anlamadığı karmaşık bir dosyalama sistemi vardı. Grace dağınıklığı ilk gördüğünde dehşete kapılmıştı. Diğer yandan Cole, ben ışıkları açarken sadece bir maket bıçağıyla lastikle tutturulmuş kitap ayrıçaları yığınını düşünceli gözlerle inceledi.

“Onları bulduğun yere bırak,” dedim.

Ben mağazayı açarken Cole peşimde dolaşıyordu ve hiçbir şeye dokunup kırmaması söylenmiş bir çocuk gibi ellerini arkasında birleştirmişti. Buraya kesinlikle uymuyor, güneş ışığıyla aydınlanmış, fazla sıradan görünen rafların arasında dolaşan saldırgan ve karizmatik bir avcıya benziyordu. Bu tavırlarının bilinçli bir tercih mi

yoksa kişiliğinin bir yan etkisi mi olduğunu merak ettim; onun gibi parlak bir güneşin Mercy Falls gibi bir yerde nasıl sağ kalacağını da.

Cole'un dikkatli bakışları altında ön kapıyı açarken, kasayı hazırlarken ve fon müziğini koyarken gergindim. Mağazanın estiğini gerçekten beğendiğini sanmıyordum ama etrafa bakındığını gördüğümde biraz gururlandım. Burada beni yansıtan çok şey vardı.

Cole mağazanın arkasındaki halı döşeli merdivene baktı. "Yukarıda ne var?" diye sordu.

"Şiir ve bazı özel baskılar." Ayrıca, Grace'le benim şu anda fazlasıyla can yakan ve özlem uyandıran anılarımız.

Cole raflardan birinin başından bir gençlik kitabı alıp şöyle bir inceledikten sonra geri koydu. Beş dakikadır buradaydı ve şimdiden huzursuz olmuştu. Saatime bakarak Karyn'in beni rahatlatmak için gelmesine ne kadar kaldığını kontrol ettim. Dört saat aniden fazla uzun bir süre gibi gelmişti. Cole'u buraya getirten insancıl dürtülerimi hatırlamaya çalıştım.

Tam o anda kasaya doğru dönerken gözüme bir şey ilişti. Bir anlık bakışla ne çok şey gördüğünüze daha sonrasında şaşırdığınız o anlardan biriydi. Sadece unutulması gereken bir bulanıklık olacakken, bir fotoğraf karesine dönüşen o anlardan biri: Grace'in annesi Amy Brisbane stüdyosuna giderken kitabevinin büyük vitrininin önünden geçiyordu. Sert adımlarının her biri omzundan düşürebilirmiş gibi çantasının kayışını bir eliyle göğsüne bastırmıştı. Açık renk bir fular takmıştı ve yüzünde insanların görünmez olmak istediklerinde takındıkları o boş ifade vardı. O yüz ifadesini gördüğüm anda ormanda ölü bulunan kızı duyduğunu ve Grace olup olmadığını merak ettiğini hemen anladım.

Öyle olmadığını ona söylemeliydim.

Ah... Ama Brisbane'lerin işlediği bazı küçük suçlar vardı. Lewis Brisbane'in hastane odasında yüzüme attığı yumruğun anısını unutacak değildim. Gecenin köründe evlerinden atılışım. Aniden ebeveynliğin

ne olduğunu hatırladıkları için Grace'i görmeden geçirdiğim çok değerli günler. Çok az şeyim vardı ve hepsini benden almışlardı.

Ne var ki Amy Brisbane'in yüzündeki o ifade... Kukla gibi adımlarla mağazanın önünden geçip gitmiş olmasına rağmen zihnimde o ifadeyi hâlâ görebiliyordum.

Grace'e sadece gelip geçici biri olduğumu söylemişlerdi.

İçim parçalanırken yumruğumu tekrar tekrar avcuma indirdim. Cole'un beni izlediğinin farkındaydım.

O boş yüz ifadesi... bugünlerde benim yüzümde de aynı ifade olduğunu biliyordum.

İnsan olarak, Grace olarak son günlerini berbat etmişlerdi. Benim yüzümden.

Bundan nefret ediyordum. Ne istediğimi bilmekten, neyin doğru olduğunu bilmekten ve ikisinin aynı şey olmadığını bilmekten nefret ediyordum.

"Cole," dedim, "mağazaya göz kulak ol."

Cole bir kaşını kaldırarak bana baktı.

Bunu yapmak istemiyordum. Bir yanımda Cole'un reddetmesini ve böylece benim yerime karar vermesini diliyordu. "Kimse gelmez. Sadece bir saniye. Yemin ederim."

Cole omuz silkti. "Keyfine bak."

Bir saniye daha tereddüt ederken kaldırımda gördüğüm kişinin bambaşka biri olmasını diledim. Sonuçta sadece bir fularla yarı yarıya gizlenmiş bir yüzü sadece bir an görmüştüm ama ne gördüğümü biliyordum.

"Sakın bir şeyi yakma!" Kapıdan kaldırıma fırladım. Gün ışığının ani parlaklığıyla gözümü kırptırdım; kitabevinin camından dışarı bakarken güneş kendini çok belli etmiyordu fakat dışarı çıkınca bütün sokağa hâkim olduğunu fark ettim. Gözlerimi kısarak baktığımda Grace'in annesinin çoktan sokağın sonuna yaklaştığını gördüm.

Bozuk kaldırımından hızlı adımlarla ona doğru yürürken üzerinden buharı tüten kahve kupalarıyla kıkırdayan iki orta yaşlı kadın, ikinci el eşya satan bir dükkânın önünde sigarasını tütüren yaşlı bir kadın ve son olarak da kaldırımını kaplayan ikiz pusetini iten bir kadın yüzünden yavaşladım.

Sonra yokluğumda Cole'un mağazaya göz kulak olacağını umarak koşmak zorunda kaldım. Grace'in annesi caddeden karşıya geçmeden önce duraksamamıştı bile. Nefes nefese köşede duraksayarak bir kamyonetin geçmesine izin verdikten sonra mor stüdyosunun gölgeli girintisinin içinde ona yetiştim. Yakından bakınca tüy dökken bir papağana benziyordu; saçları tokasından kurtulup dağılmış, bluzunun bir tarafı dikkatsiz bir şekilde eteğinin içine sokulmuştu ve daha önce gördüğüm fular çözüldüğü için şimdi bir tarafa daha çok kaymıştı.

"Bayan Brisbane," dedim soluklanmaya çalışırken zorlukla konuşarak. "Bekleyin."

Ben olduğumu anladığında yüzünde nasıl bir ifade göreceğimi bilmiyordum. Kendimi tiksinti veya öfkeye hazırlamıştım. Oysa bana sadece olduğum gibi baktı; bir hiç gibi. Belki de en fazla sinir bozucu bir detay gibi.

"Sam?" dedi bir an duraksadıktan sonra, adımı hatırlamak için kendini zorlaması gerekmiş gibi. "Meşgulüm." Anahtarı kilide sokup çevirmeye çalışıyor ve başaramıyordu. Bir an sonra kullandığı anahtarı bıraktı ve başka bir tane çıkarmak için çantasını karıştırmaya başladı. Çanta yamalardan oluşan dev gibi bir şeydi ve içinde her türlü şey olmalıydı; Grace'in annesine benzemediği konusunda bir kanıt gerekirse, o çanta kesinlikle yeterli olurdu. Bayan Brisbane çantasını karıştırırken bana bakmıyordu. Böyle baştan savarcasına davranması –sanki artık öfkeye veya şüpheye bile değmezmişim gibi– beni kitabevinden çıktığıma pişman etmişti.

Bir adım geri çekildim. "Sadece bilmeyebileceğinizi düşündüm. O Grace değil."

Bana bakarken başını o kadar sert çevirdi ki fuları tamamen boynundan kaydı.

“Isabel’den duydum,” dedim. “Culpeper. Grace değil. Buldukları kız yanı.”

Şüpheli bir zihnin hikâyemi bir anda paramparça edebileceğini anladığımda, küçük merhametimin o kadar da iyi bir fikirmiş gibi gelmedi.

“Sam,” dedi Bayan Brisbane, beyaz yalanlar söylemeye alışmış küçük bir çocukla konuşur gibi otoriter bir sesle. Hiç kıpırdamayan parmakları cansız bir mankeninkiler gibi çantasının üzerinde duruyordu. “Bunun doğru olduğundan emin misin?”

“Isabel de size aynı şeyi söyleyebilir,” dedim.

Gözlerini kapadı. Grace’in yokluğunda hissettiği belli olan acı hoşuma gitti ama bir an sonra bu yüzden kendimi berbat hissettim. Grace’in anne ve babası bunu her zaman başarıyordu; bana en kötü halimi gösteriyorlardı. Mahcup bir tavırla fularını almak için hemen eğildim.

Fuları ona uzattım. “Kitabevine dönmem gerekiyor.”

“Bir dakika,” dedi. “Biraz içeri gel. Birkaç dakikan vardır, değil mi?”

Tereddüt ettim.

Benim yerime o cevap verdi: “Ah, çalışıyorsun. Elbette. Sen... benim peşimden mi geldin?”

Bakışlarımı ayaklarıma diktim. “Bilmiyormuş gibi görünüyorsunuz.”

“Bilmiyordum,” dedi. Duraksadı; ona baktığımda gözleri kapalıydı ve fularının kenarını çenesine sürüyordu. “Korkunç olan şu ki Sam, başka bir annenin kızı öldü ve ben bunun için memnunum.”

“Ben de,” dedim çok kısık bir sesle. “Siz korkunçsanız ben de korkuncum demektir çünkü çok ama çok memnunum.”

Bayan Brisbane o anda bana baktı; ellerini indirerek, gerçekten tam yüzüme baktı. “Sanırım benim kötü bir anne olduğumu düşünüyorsunuzdur.”

Bir şey söylemedim çünkü haklıydı. Omuz silkerek hafifletmeye çalıştım. Yalan söylemeye ancak bu kadar yaklaşabilirdim.

Bir arabanın yanımızdan geçişini izledi. “Grace’le şiddetli bir şekilde kavga ettiğimizi elbette ki biliyorsun; hastalanmasından önce. Seninle ilgili.” Bunun doğru olup olmadığını görmek için bana baktı. Ben cevap vermeyince bunu onay olarak algıladı. “Evlenmeden önce bir sürü aptal erkek arkadaşım oldu. Erkeklerle birlikte olmayı seviyordum. Yalnız kalmaktan hoşlanmıyordum. Sanırım Grace’in benim gibi olduğunu sandım fakat aslında hiç de benim gibi değil, değil mi? Çünkü siz ikiniz ciddisiniz, değil mi?”

Hiç kıpırdamıyordum. “Hem de çok, Bayan Brisbane.”

“İçeri gelmek istemediğinden emin misin? Burada açıkta, herkesin beni görebileceği bir yerde kendime acıma krizine girmek zor.”

Huzursuz bir tavırla mağazada tek başına bıraktığım Cole’u düşündüm. Kaldırımında yanlarından geçtiğim insanları düşündüm. Kahve içen iki kadın. Sigara içen bir esnaf. Bebekleriyle ilgilenen bir kadın. Cole’un ünü yüzünden başının belaya girme olasılığı çok düşük görünüyordu.

“Sadece bir dakika,” dedim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

• COLE •

Bir kitapevi, tek başına kalmak için pek de eğlenceli bir yer sayılmazdı. Birkaç dakika ortalıkta dolaşarak benden söz ediyor olabilecek kitaplara baktım, merdiven halısına ayaklarımı sürterek tüylerinin açık renklerini ortaya çıkaracak şekilde adımı yazdım ve radyoda daha az rahatsız edici bir şeyler aradım. Ortam Sam kokuyordu; daha doğrusu mağaza kokuyordu. Mürekkep, eski bina ve kahveden daha yapraklı ama ottan daha az ilginç bir şey. Bunların hepsi çok... bilimseldi. Katılmaya hiç niyetli olmadığım sohbetlerle sarılmış gibiydim.

Sonunda en kötü koşullarda nasıl hayatta kalınacağını anlatan bir kitap buldum ve tezgâhın arkasındaki tabureye oturup ayaklarımı kasanın yanına uzatarak sayfaları çevirmeye başladım. *Bir kurtadam olmak* listede yoktu. *Madde bağımlılığından kurtulmak* ya da *Kendinle yaşamak* da yoktu.

Kapının zili şingirdadı ve Sam'ın döndüğünü düşünerek başımı kaldırmadım.

"Ah, *senin* burada ne işin var?"

Başımı kaldırmaya gerek duymadan, sesindeki küçümsemeden ve parfümünün kokusundan onu tanımıştım. Tanrım, gerçekten çok seksi-ydi. Dudakları çilekli şeker tadındaymış gibi görünüyordu. Rimeli yoğundu ve saçları uzamıştı; buz sarısı saçlarını parmağıma

iki kez dolayabilirdim... Tabii böyle şeyleri hayal filan etmiyordum. Kapıyı arkasından yavaşça kaparken öpülesi dudakları aralandı.

“Kırık Raf’a hoş geldiniz,” dedim. “Aradığınızı bulmanız için size yardımcı olabilir miyim? Kişisel gelişim bölümümüz çok geniş.”

“O bölüm senden sorulur tabii,” dedi Isabel. Elinde iki kâğıt bardak vardı ve kendini zorlayarak onları tezgâhın üzerine, ayaklarından uzağa bıraktı. Yüzüme küçümseyen bir tavırla baktı. Yoksa korku muydu? Isabel Culpeper bu duyguyu hissedebiliyor muydu? “Sam ne yaptığını sanıyor? Sokaktan geçen birinin içeri bakınca yüzünü görebileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Onlar için güzel bir manzara,” dedim.

“Bu kadar umursamaz olmak güzel olmalı.”

“Başka insanların sorunlarıyla bu kadar ilgilenmek güzel olmalı.” Damarlarımda yabancı bir şey yavaşça akıyordu. Öfke olduğunu anladığımda hem şaşırdım hem de etkilendim. En son ne zaman öfkelendiğimi hatırlayamıyordum –babamla ilgili bir şey olduğuna emindim– ve bu konuda ne yapmam gerektiğini hatırlayamıyordum.

“Seninle polemige girmeyeceğim,” dedi.

Getirdiği kahve bardaklarına baktım. Biri kendisi, biri Sam içindi. Böyle bir cömertlik, tanıdığım Isabel’e uymuyordu. “Sam’le girer miydin?” diye sordum.

Isabel uzunca bir an bana baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Tanrım, insan bu kadar güvensiz olabilir mi?”

Bu sorunun cevabı her zaman evetti fakat sosyal özürlerimi yüzüme vurmasından hoşlanmamıştım. Isabel gözlerinde kaynayan yavaş bir ölümle beni izlerken iki bardağı inceledim. Kapaklarını çıkararak içindekilere baktım. Biri şüphe çekecek ölçüde sağlıklı bir şey kokuyordu. Belki yeşil çay veya iltihap gibi bir şey. Diğeri kahveydi. Kahveyi yudumladım. Acı ve koyuydu; ancak içmeyi mümkün kılacak kadar süt ve şeker konmuştu.

“O,” dedi Isabel, “benimdi.”

Ona sırtıttım. İçimden gülümsemek gelmiyordu ama daha da sırtarak bunu gizledim. “Artık benim oldu. Yani neredeyse berabere olduk.”

“Tanrım, Cole, ne? Ne için berabereymişiz?”

Ona baktım ve anlamasını bekledim. Otuz saniyede anlarsa elli puan. Bir dakikada anlarsa yirmi puan. On puan eğer... Isabel sadece kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir paparazzinin yanımıza koşmasını bekliyormuş gibi dışarı baktı. O kadar öfkeliydi ki neredeyse *kokusunu* alabiliyordum. Kurt duyularım alev alev yanıyordu; tenim karıncalanıyordu. Derinlere gömülmüş içgüdülerim bana tepki vermemi söylüyordu. Savaş. Kaç. İkisi de mümkün görünmüyordu. Isabel bir şey söylemeyince başımı iki yana salladım ve kulağıma telefon tutar gibi yaptım.

“Ah,” dedi Isabel başını iki yana sallayarak. “Sen ciddi misin? *Hâlâ* mı? Beni aramandan mı bahsediyorsun? Haydi ama Cole. Seninle böyle bir şey yapmayacaktım. Sen zehirlisin.”

“Zehirli mi?” dedim. Aslında hoşuma gitmediğini söylesem yalan olurdu. Bu kelimeye çekici bir şey vardı. *Zehirli*. “Evet, zehirlilik. En iyi özelliklerimden biri. Bunun nedeni seninle yatmamış olmam mı? Tuhaf, normalde kızlar onları *düzdüğüm* için bana bağırır.”

Sert bir tavırla güldü: *Ha. Ha. Ha.* Yanımda durmak için tezgâhın etrafından dolaşırken topukları yerde takırdadı. Nefesi yüzüme sıcak bir şekilde vuruyordu; öfkesi sesinden daha yüksek çıkıyordu. “Yüzümdeki bu ifadenin nedeni, iki gece önce sana *bu kadar yakın* durmuş, damarlarına sıktığın şey her neyse onun yüzünden çırpınarak ağzından salyalar akıtışını izlemiş olmam. Seni o çukurdan bir kez çıkardım. Zaten kenardan içeri bakıyorum, Cole. Benimle aynı durumda olan birinin yakınında olamam. Beni de kendinle birlikte sürüklersin. Ben kurtulmaya çalışıyorum.”

İşte Isabel üzerimde büyüsunü her seferinde böyle konuşturuyordu. Bu küçük dürüstlük patlamaları –aslında çok da fazla değildi– bir anda bütün hızımı kesiyordu. Daha önce hissettiğim öfkeyi sürdürmek tuhaf bir şekilde zorlaşmıştı. Ayaklarımı tezgâhtan yavaşça, tek tek indirdim ve taburenin üzerinde ona doğru döndüm. Bana daha fazla yer açmak için geri çekilmek yerine olduğu yerde kalarak bacaklarımın arasında durdu. Bu bir meydan okumaydı. Belki de teslimiyet.

“Bu,” dedim, “bir yalan. Beni o tavşan deliğinde bulmuş olmanın tek nedeni, zaten senin de orada olmandı.”

O kadar yakınımda duruyordu ki rujunun kokusunu alabiliyordum. Kalçalarının kasıklarımından sadece birkaç santim ötede olduğunun acı verici ölçüde farkındaydım.

“Kendini öldürmeni izlemeyeceğim,” dedi Isabel. Uzun bir dakika boyunca, dışarıdan geçen bir nakliyat kamyonunun gürültüsü dışında bir şey duymadık. Isabel dudaklarıma bakıyordu ve aniden bakışlarını kaçırdı. “Tanrım, burada kalamam. Sam’e onu arayacağımı söyle.”

Isabel dönmeyi denediği anda uzanıp ellerimi kalçasına koydum. “Isabel,” dedim. Başparmaklarımdan biri kotunun belinin hemen üzerinden çıplak tenine değiyordu. “Kendimi öldürmeye çalışmıyordum.”

“Sadece uçmaya mı çalışıyordun?” Yine dönmeye çalıştı; bırakmadım. Onu olduğu yer mıhlıyacak kadar sıkı tutmuyordum fakat o da kendini kurtaracak kadar zorlamıyordu; dolayısıyla öylece kalakalmıştık.

“Uçmaya da çalışmıyordum. Sadece kurda dönüşmeye çalışıyordum.”

“Her neyse. Çok farkı yok.” Isabel artık bana bakmıyordu.

Onu bırakarak ayağa kalktım ve yüz yüze geldik. Cephaneliğimdeki en iyi silahlardan birinin kişisel alanı tecavüz etmek olduğunu

uzun zaman önce öğrenmiştim. Bana bakmak için döndüğünde sadece onun gözleri ve benim gözlerim vardı; o anda doğru kişiye doğru şeyi doğru zamanda söylemek için bir dürtü hissettim. Söyleyecek doğru şeyinizin olduğu ve o şeye inandığınız çok ender zamanlardaki gibi...

“Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, dolayısıyla bana ilk seferinde inansan iyi olur. Bir tedavi arıyorum.”

YIRMINCI BÖLÜM

• SAM •

Kadın –*Amy*; *Grace’in annesi* yerine onu *Amy* olarak düşünmeye çalıştım– kapıyı zorla açtı ve beni ön taraftakinden daha loş mor tonlara sahip antreden geçirerek tuvalerle dolu, beklenmedik ölçüde parlak bir odaya soktu. Arka duvarı oluşturan ve eski traktörlerin dizildiği köhne bir arsaya bakan camlardan ışık süzülüyordu. Manzaraya aldırılmazsanız ortam profesyonel ve seçkindi; bir müzeyi andıran açık gri duvarlara tavan boyunca tel resim askıları sıralanmıştı. Duvarlara tablolar asılmış, köşelere dayanmıştı; bazıları hâlâ ıslak gibi görünüyordu.

“Su?” diye sordu.

Hiçbir şeye dokunmamaya çalışarak odanın ortasında durdum. *Su* kelimesinin anlamını hemen algılayamadım: İçmek için, içinde boğulmak için değil.

“Hayır, teşekkürler,” dedim.

Daha önce *Amy’nin* çalışmalarını gördüğümde bana tuhaf ve eğlenceli gelmişti; şehir ortasındaki hayvanlar, tuhaf renklere boyanmış sevgililer. Oysa şimdi gördüğüm tuvalerde kesinlikle can yoktu. Bir yerlerin resimleri olsalar bile –ara sokaklar ve ahırlar gibi– ıssız gezegenleri andırıyorlardı. Hayvanlar ya da sevgililer filan yoktu. Odak noktaları yoktu. Konusu olan tek tuval, şu anda üzerinde çalıştığı

tabloydu. Neredeyse benim boyumda, dev gibi bir tuvaldi ve alt sol köşede oturan çok küçük bir figür dışında bembeyazdı. Kızın sırtı, bakan kişiye dönük, omuzları sarkıktı ve koyu sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Yüzü görünmese bile Grace olduğu şüphesizdi.

“Haydi, psikanalizimi yap,” dedi Amy ben tablolara bakarken.

“Bırakmaya çalışıyorum,” dedim. Ve o küçük şakayı yapmak hile gibi geldi; önceki gece aslında canına okumam gerekirken Cole’la o şarkı söyleme oyununu oynarken olduğu gibi. Düşmanla işbirliği yapmıştım.

“O zaman ne düşündüğünü söyle,” dedi. “Beni geriyorsun, Sam. Bunu hiç söylemiş miydim? Sanırım söylemeliydim. Al, işte söylüyorum. Grace’le birlikteyken hiçbir şey söylemedin ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Herkes bana bir şeyler söyler. Herkesi konuşturabilirim. Sen bir şey söylememeyi sürdürdükçe, sorunun ne olduğunu merak edip durdum.”

Ona baktım. Sadece onu haklı çıkardığımı biliyordum fakat ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Ah, şimdi de benimle uğraşıyorsun,” diye devam etti. “Ne düşünüyorsun?”

Bir sürü şey düşünüyordum ama çoğunun kelimeye dökülmemiş düşünceler olarak kalması gerekiyordu. Hepsinde öfke ve suçlama vardı. Tuvaldeki Grace’e döndüm; sırtı bana dönük halde etkili bir engel oluşturuyordu. “Şunun hiç tanımadığım bir Grace olduğunu düşünüyordum.”

Stüdyoyu boydan boya geçerek yanıma geldi. Ondan uzaklaştım. Çaktırmadan yapmıştım ama hemen fark etti. “Anlıyorum. Eh, bu da benim tanıdığım tek Grace.”

“Yalnız görünüyor,” dedim yavaşça. “Soğuk.” Nerede olduğunu merak ediyordum.

“Bağımsız. İnatçı.” Amy aniden nefesini üfledi ve beni irkilterek arkasını döndü. “Berbat bir anne olduğumu sanmıyordum. Annem ve

babam bana hiç mahremiyet tanımazdı. Okuduğum bütün kitapları okurlardı. Gittiğim her buluşmaya gelirlerdi. Sokağa çıkma yasağım vardı. Üniversiteye başlayana kadar mikroskop altında yaşadım, bir daha da eve dönmedim. Onlarla hâlâ konuşmuyorum. Bana hâlâ dürbünle bakıyorlar.” Elleriyle dürbün hareketi yaptı. “Lewis’le benim harika olduğumuzu sanıyordum. Grace kendi başına bir şeyler yapmak istemeye başlar başlamaz onu rahat bıraktık. Yalan söylemeyeceğim; ben de sosyal hayatımı geri aldığım için gerçekten mutluydum. Ama o harika gidiyordu. Herkes çocuklarının okulda başarısız olduğunu veya haylazlık yaptığını söylüyordu. Grace kötü bir şey yapmaya başlasa değişirdik.”

Bu bir itiraf gibi değildi. Daha çok bir sanatçı yorumuna benziyordu. Basın için kısa açıklamalara dönüştürülmüş bir çatışma gibi. Amy’ye bakmadım. Sadece tuvaldeki Grace’e bakmaya devam ettim. “Onu yapayalnız bıraktınız.”

Bir duraksama oldu. Belki de bir şey söylememi beklememişti. Belki de karşı çıkacağımı tahmin etmemişti.

“Bu doğru değil,” dedi.

“Ben onun bana söylediklerine inanırım. Sizin yüzünüzden ağladığını gördüm. Gerçekti. Grace abartmaz.”

“Hiç daha fazlasını istemedi ki,” dedi Amy.

Bu kez dönüp ona baktım ve sarı gözlerimi gözlerine diktim. Bunun onu huzursuz ettiğini biliyordum; herkesi huzursuz ederdi. “Gerçekten mi?”

Amy birkaç saniye gözlerime bakmaya devam etti, sonra bakışlarını kaçırdı. Muhtemelen beni kaldırımda bırakmayı dilediğini düşündüm.

Ancak tekrar bana baktığında yanakları ıslanmıştı ve burnu kızarıyordu. “Tamam, Sam. Lafı dolaştırmak yok, tamam mı? Bencillik ettiğim zamanlar olduğunu biliyorum. Her şeyi olmasını istediğim gibi gördüğüm zamanlar oldu. Ancak bu iki taraflı, Sam; Grace

de dünyanın en sevimli kızı değildi.” Arkasını dönerek burnunu bluzuna sildi.

“Onu seviyor musunuz?” diye sordum.

Yanağını omzuna dayadı. “Onun beni sevdiğinden daha çok.”

Cevap vermedim. Grace’in anne ve babasını ne kadar sevdiğini bilmiyordum. Keşke burada, bu stüdyoda olmak ve ne diyeceğimi bilememek yerine onun yanında olsaydım.

Amy bitişikteki banyoya girdi. Geri dönmeden önce burnunu gürültülü bir şekilde sümkürdüğünü duydum. Benden birkaç adım ötede durarak bir kâğıt mendille burnunu sildi. Yüzünde insanların alıştıklarından daha ciddi olmaya hazırlandıklarında beliren bir ifade vardı.

“Sen onu seviyor musun?” diye sordu.

Kulaklarımın yandığını hissettirdim ama hissettiklerimden utanmıyordum. “Buradayım,” dedim.

Dudağını çiğneyerek yere bakarken başını yukarı aşağı salladı. Sonra bana bakmadan sordu: “O nerede?”

Kıpırdamadım.

Uzunca bir andan sonra bakışlarını yüzüme kaldırdı. “Lewis senin onu öldürdüğünü düşünüyor.”

Hiçbir şey hissetmiyordum. Henüz. O an sadece kelimeler vardı.

“Geçmişinden dolayı,” dedi. “Fazla sessiz, fazla tuhaf olduğunu ve ailenin seni mahvettiğini söyledi. Olanlardan sonra kişilik bozukluğu yaşamamanın mümkün olmadığını ve seninle görüşmesine izin vermeyeceğini öğrendikten sonra senin Grace’i öldürdüğünü söyledi.”

Yumruklarımı sıkmak istiyordum fakat bu kötü görüneceği için kendimi tuttum. İki yanımda külçe gibi duruyorlardı; vücuduma ait olmayan şişmiş şeyler gibi. Amy bütün bu süre boyunca beni izliyor, tepkimi tartıyordu.

Bir şeyler söylememi istediğini biliyordum ama söylemek istediğim bir şey yoktu. Sadece başımı iki yana salladım.

Hüzünlü bir tavırla gülümsedi. “Bunu yaptığını sanmıyorum. Ancak... o nerede, Sam?”

İçimi yavaş yavaş bir huzursuzluk dalgası kapladı. Sohbetten mi, boya kokusundan mı yoksa Cole’u tek başına bırakmamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama yine de oradaydı işte.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe.

Grace’nin annesi koluma dokundu. “Onu bizden önce bulursan,” dedi, “onu sevdiğimi söyle.”

Grace’i ve elimde buruşturduğum boş elbiseyi düşündüm. Grace uzaklarda, çok uzaklarda, ormanın ulaşılmaz derinliklerindeydi.

“Ne olursa olsun mu?” diye sordum ikna edecek bir şekilde söylemesinin mümkün olmadığını düşünsem bile. Ellerimi ayırdım; yara izli bileklerimden birini diğer elimin başparmağıyla ovaladığımı o anda fark etmiştim.

Amy’nin sesi kararlıydı. “Ne olursa olsun.”

Ve ona inanmadım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Cole St. Clair'le ilgili mesele, söylediği her şeye inanabilmeniz ama öte yandan söylediği hiçbir şeye inanmamanız gerektiği idi. Fazlasıyla kendine güvendiği için imkânsız başarabileceğine inanmak kolaydı. Ancak aynı zamanda da inanılmayacak kadar pislik olduğu için söylediği tek bir şeye bile inanamazdınız.

Mesele, ona inanmayı *istememdi*.

Cole, ilk ben hareket etmediğim sürece bana dokunmayacağını kanıtlamak istercesine parmaklarını kotunun arka ceplerine soktu. Arkasındaki kitaplarla kütüphanelerdeki posterlere benziyordu; hani okuma alışkanlığını teşvik etmek için ünlülerin kullanıldığı posterlere. COLE ST. CLAIR DİYOR Kİ SÜREKLİ OKUYUN! Ahlâki üstünlükten hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

Ve lanet olsun ki fazla güzel görünüyordu.

Birden aklıma babamın üzerinde çalıştığı bir dava geldi. Detaylarını tam hatırlamıyordum –muhtemelen bir arada süren birkaç farklı davaydı aslında– ama geçmişte hüküm giymiş ve şimdi başka bir şeyle suçlanan bir serseri söz konusuydu. Annem de *ona şans tanı* gibisinden bir şey söylemişti. Babamın cevabını hiç unutmamıştım çünkü ağzından çıktığını duyduğum ilk ve tek akıllıca şeydi: *İnsanlar kendilerini değiştirmezler. Sadece yaptıklarını değiştirebilirler.*

Yani babam haklıysa, gözlerime bakan o yeşil gözlerin arkasında aynı Cole vardı; daha önce aklı başından gidecek kadar sarhoş olup kendini öldürmeye kalkışan Cole. Bunu kaldırılabileceğimden emin değildim.

“Ve kurtadamlığa bulduğun tedavi... sara mı?” dedim sonunda.

Cole ilgisizlik yansıtan bir ses çıkardı. “Ah, o sadece bir yan etkiydi. Düzelteceğim.”

“Ölebilirdin.”

O muhteşem bir ifadeyle gülümserken, gülümsemesinin muhteşem olduğunu kendisi de biliyordu elbette. “Ama ölmedim.”

“Bunun,” dedim, “intihara meyilli olmamak anlamına geldiğini sanmıyorum.”

Cole kayıtsız bir sesle konuştu. “Riske girmek intihara meyilli olmak demek değildir. Yoksa hava dalışçılarının ciddi yardıma ihtiyacı olurdu.”

“Hava dalışçılarının paraşütleri filan var!”

Cole omuz silkti. “Ve benim yanımda da sen ve Sam varsınız.”

“Biz bilmiyorduk ki...” Devam edemedim çünkü telefonum çalışıyordu. Telefona bakmak için Cole’dan uzaklaştım. Babamdı. Sesli mesaj kutusuna atmak için uygun bir zaman varsa kesinlikle bu zamandı ama önceki gün olanlardan sonra cevap vermek zorundaydım.

Telefonu açarken Cole’un beni izlediğinin farkındaydım. “Evet, ne?”

“Isabel?” Babamın sesi hem şaşkın hem de... neşeliydi.

“Bir kızın daha yoksa,” diye karşılık verdim. “Bu bir sürü şeyi açıklardı ya.”

Babam ben hiç konuşmamışım gibi davrandı. Hâlâ şüphe uyandıracak ölçüde neşeliydi. “Seni kazayla aradım. Anneni arayacaktım.”

“Eh, hayır, beni aradın. Onu neden arıyordun ki? Sesin fazla neşeli geliyor,” dedim. Cole’un kaşları kalktı.

“Diline dikkat et,” dedi babam hiç düşünmeden. “Az önce Marshall aradı. Kız bardağı taşıran son damla olmuş. Kurt sürümüzün koruma listesinden çıkarıldığı haberini almış ve bir hava avı başlatıyorlar. Devlet yapacak; bu kez tüfekleriyle ortalıkta dolaşan aptallar olmayacak. Helikopterlerden söz ediyoruz. Idaho’daki gibi düzgün şekilde yapacaklar.”

“Kesin mi?” diye sordum.

“Sadece tarihi belli değil,” dedi babam. “Kaynakları, insan gücünü bir araya toplamak, lojistik filan.”

Nedense o son cümlesi beni canevimden vurmuştu; “kaynaklar, insan gücü ve lojistik” Marshall’ın sözleri olmalıydı ve muhtemelen şimdi babam telefonda bana onun sözlerini tekrarlıyordu.

İşte başlıyordu.

Cole’un yüzündeki o tembel yakışıklılık ifadesi silinmişti. Şimdi sesimdeki veya yüzümdeki bir şey dengesini bozmuştu çünkü bana kendimi çıplak hissettiren, dikkatli gözlerle bakıyordu. Ona arkamı döndüm.

“Zamanıyla ilgili bir fikrin var mı?” diye sordum babama. “Yani, yaklaşık olarak?”

Başka biriyle konuşuyordu. O kişi kimse gülünce babam da güldü. “Ne? Ah, Isabel, şimdi konuşamam. Bir ay içinde olabilir, dediler. Ama hızlandırmaya çalışıyoruz; sanırım helikopter pilotunu ayarlamak ve sahayı belirlemek gerekiyor. Evde görüşürüz. Hey, sen neden okulda değilsin?”

“Tuvaletteyim,” dedim.

“Ah, şey, okuldayken cevap vermene gerek yok,” dedi babam. Arka taraftan bir adamın babamın adını söylediğini duydum. “Kapamam gerek. Görüşürüz, balkabağım.”

Telefonu sertçe kapayıp kitaplara baktım. Teddy Roosevelt’in biyografisi kapağında kendi fotoğrafıyla karşımda duruyordu.

“Balkabağım,” dedi Cole.

“Sakın.”

Döndüm ve birbirimize baktık. Ne kadarını duyduğundan emin değildim. Konunun özünü kavramak için çok fazlasına gerek yoktu. Cole’un yüzünde bana hâlâ kendimi tuhaf hissettiren bir şey vardı. Hayat onun için daima biraz komik ama sıkıcı bulduğu bir şaka gibiydi. Oysa şimdi bu yeni bilginin ışığında bu Cole... *kararsızdı*. İki saniyeliğine sanki Cole’un benliğinin derinliklerini gördüm ve bir an sonra kapının zili şingirdarken o Cole yok oldu.

Sam mağazanın kapısında duruyor, kapı arkasından yavaşça kapanıyordu.

“Kötü haber, Ringo,” dedi Cole. “Öleceğiz.”

Sam soran gözlerle bana baktı.

“Babam,” dedim. “Av başlıyor. Helikopter pilotunu bekliyorlarmış.”

Sam uzun, çok uzun bir an kapının önünde öylece kalırken ne diyeceğini bilemediğini gösteren bir şekilde çenesi kasıldı. Yüz ifadesinde tuhaf bir kararlılık vardı. Arkasındaki kapı tabelasının KAPALI yüzü görünüyordu.

Sessizlik o kadar uzadı ki ben tam bir şey söyleyecekken Sam tuhaf bir resmiyetle konuştu: “Grace’i o ormandan çıkarıyorum. Diğerlerini de. Ama önceliğim o.”

Cole başını kaldırdı. “Sanırım o konuda sana yardımcı olabilirim.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Yağmurlu günlerden dolayı orman kaygan, yapış yapış ve sessizdi. Cole önden gidiyor, kendinden emin adımları bu yolları daha önce ne kadar sık yürüdüğünü kanıtlıyordu. Isabel istemese de okula gitmişti ve Karyn vardiyası için geldiğinde Cole’la birlikte elimizden geldiğince hızla Beck’in evine dönmüştük. Arabadayken Cole bana Grace’i yakalamak için bulduğu müthiş fikri açıklamıştı: Kapanlar.

Cole’un evi dağıtmakla harcadığını sandığım günler boyunca aslında hayvanları yakalamaya çalıştığına inanamıyordum. Kurtları. Cole’la ilgili her şeyin son derece tahmin edilmez olduğu düşünülürse sanırım buna şaşırmamalıydım.

“Bu şeylerden sende kaç tane var?” diye sordum ormanda yürümeye devam ederken. Isabel’in yaklaşan avla ilgili haberini düşünebilirdim ama ağaçların arasında ilerlemeye odaklanmıştım. Her yer o kadar ıslaktı ki bütün dikkatimi toplamam gerekiyordu. Dallara tutunurken önceki gece kopan fırtınanın suları üzerime sıçırıyor, ayaklarım kayıyordu.

“Beş,” dedi Cole ayakkabısını bir ağaç gövdesine vurmak için dururken; tabanından çamur toprakları döküldü. “Gibi.”

“Gibi mi?”

Cole yürümeye devam etti. “Tom Culpeper için bir tane yapıyorum,” dedi bana bakmadan.

İtiraz ettiğimi söyleyemedim.

“Birini yakalarsan ne yapmayı planlıyorsun peki?”

Cole bayat bir geyik pisliğinin üzerinden ayağını aşırırken abartılı bir tiksinti sesi çıkardı. “Bizi dönüştüren şeyin ne olduğunu bulmayı. Ve senin gerçekten iyileşip iyileşmediğini de.”

Benden henüz kan örneği istememesine şaşırmışım.

“Belki de,” dedi Cole düşünceli bir tavırla, “zararsız bir deney için bir sonraki sefer seni kullanırım.”

Anlaşılan onu sandığımdan daha iyi tanımaya başlamışım. “Belki de kullanmazsın,” dedim.

Yürümeye devam ederken aniden burnuma bana Shelby’yi hatırlatan bir koku geldi. Durdum ve parlak yeşil dallar ayaklarıma kırbaç gibi çarparken yavaşça daire çizdim.

“Ne yapıyorsun, Ringo?” diye sordu Cole beklemek için durarak.

“Burnuma bir koku geldiğini sand...” Sustum. Nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

“Beyaz kurt mu? Şu huysuz olan mı?”

Ona baktım; yüzünde kurnazca bir ifade vardı.

“Evet. Shelby,” dedim. Burnuma daha önce gelen kokunun ne olduğunu anlayamıyordum. “Tam bir baş belası. Onu son zamanlarda gördün mü?”

Cole ters bir tavırla başıyla onayladı. İçimde beliren soğuk ve hazmetmesi zor bir hayal kırıklığı hissettim. Shelby’yi aylardır görmemiştim ve iyimser bir şekilde, ormanı terk ettiğini umuyordum. Kurtların sürülerinden ayrılması duyulmamış şey değildi. Çoğu sürüde bir günah keçisi olur, sürekli hırpalanır, yiyeceklerden uzak tutulur, sürü hiyerarşisinin dışına itilirdi ve böyleleri işkencecilerinden uzaklaşıp başka bir sürü bulmak için yüzlerce kilometre yol tepirdi.

İnsan olarak hiç görmediğim yaşlı bir kurt olan Salem, Sınır Ormanı sürüsünün en alt seviyedeki üyesiydi. Ancak menenjitten kurtulmaya çalışırken Shelby'yi yeterince izlediğimden, Paul'ün gözünden düştüğünü ve sürüde pozisyon kaybettiğini biliyordum. Sanki Paul onun bana ve Grace'e ne yaptığını biliyormuş gibiydi.

"Nasıl baş belası?" diye sordu Cole.

Ona söylemek istemiyordum. Shelby'den söz etmek, kutulara dikkatlice yerleştirdiğim anılarını çıkarmak anlamına geliyordu ve bunu yapmak istemiyordum. "Shelby kurt olmayı tercih ediyor," dedim temkinli bir tavırla. "Kötü bir çocukluk geçirmiş ve pek akli başında değil." Bu sözler ağızmdan çıkar çıkmaz pişman oldum çünkü Grace'in annesinin benimle ilgili söyledikleri de tam olarak aynıydı.

Cole homurdandı. "Tam Beck'in sevdiği gibi." Arkasını dönerek yürümeye başlarken Shelby'nin izlerini belli belirsiz izliyordu ve bir an sonra, düşüncelere dalmış olmama rağmen ben de aynı şeyi yaptım.

Beck'in Shelby'yi getirdiği zamanı hatırlıyordum. Hepimize ona zaman tanımamızı, onu rahat bırakmamızı, ihtiyacı olan ama veremeyeceğimiz bir şeyi vermemizi istemişti. Aylar geçmişti. Sonra böyle ılık bir günde Beck bana *Shelby'nin neler yaptığına bir bakabilir misin?* diye sormuştu. Gerçekten bir şeyler çevirdiğini filan sanmıyordu çünkü aksi takdirde kendi giderdi.

Onu dışarıda garaj yolunun yanına çömelmiş halde bulmuştum. Yaklaştığımı duyunca irkilmişti fakat beni görünce tasasız bir şekilde arkasını dönmüştü. Onun için hava gibiydim: Ne iyi ne de kötü. Sadece oradaydım. Dolayısıyla beyaz-sarı saçlarının gizlediği yüzüyle çömeldiği yere yaklaştığımda tepki vermemişi.

Elinde bir kurşunkalem vardı ve onu birtakım iç organları keşfetmek için kullanıyor, ucuyla bağırsakların kıvrımlarını kurcalıyordu. Bağırsak solucana benziyordu. Aralarında metalik yeşil renkte, yağlı gibi görünen bir organ vardı. Bağırsakların diğer ucunda, birkaç santim ötede, bir sıgırcık bacaklarını çıkararak seğiriyordu; göğsünün

üstünde yatıyordu, sonra yana devrildi. Shelby'nin kurşunkalemine bağlı gibiydi.

“Onlara bunu yapıyoruz, onları yediğimiz zaman,” demişti Shelby. Orada öylece durduğumu ve sesinde duygu belirtileri duy-maya çalıştığımı hatırlıyorum. Diğer elindeki ikinci kurşunkalemle kuşun parçalanmış göğüs kafesini işaret etmişti. Benim odamdan alınmış kurşunkalemlerden biri olduğunu fark etmiştim. Batman. Ucu yeni açılmış. Onun odama girmesi fikri, asfalt garaj yolunun kenarındaki kumlu zeminde çırpınan hayvandan daha gerçek ve daha dehşet verici gelmişti.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sormuştum ama cevabı zaten biliyordum.

Shelby ben hiç konuşmamışım gibi karşılık vermişti: “Beyni burada. Bir devekuşunun gözü bu hayvanın beyninden daha büyük.”

Sığırcığın gözünü işaret etmişti. Kurşunkalemin ucunun parlak siyah yüzeye değdiğini görünce içimde bir şeyler sıkışmıştı. Sığırcık hiç kıpırdamadan yatıyordu. Açıktaki iç organlarından kalbinin attığı hâlâ anlaşıyordu.

“Hayır...” demiştim.

Shelby, Batman'li kurşunkalemimin sivri ucunu sığırcığın gö-züne sokmuştu. Bunu yaparken yüzünde neşe veya mutlulukla ilgisi olmayan uzak ve soğuk bir gülümseme vardı. Başını oynatmamasına rağmen bakışlarını bana çevirmişti.

Saldırıya uğrayan benmişim gibi kalp atışlarım hızlanırken orada öylece kalakalmıştım. Nefesim düzensiz sarsıntılar halinde çıkıyordu. Shelby'yle siyah, beyaz ve kırmızı sığırcığa bakarken mutluluğun nasıl bir şey olduğunu hatırlamak zordu.

Beck'e hiç söylememiştim.

Utancım beni esir etmişti. Onu durdurmamıştım. Benim kurşunkalemimi kullanmıştı. Ve o manzarayı hayatım boyunca unutama-

mıştım. Hâlâ zihnimde taşıyordum ve o küçük kuşun vücudundan bin kat daha ağırdı.

*Ve nihayet zamanı gelmiş hangi vahşi canavar
Doğmak için Beytullahim'e doğru eğilir?*

Shelby'nin ölmüş olmasını diliyordum. Cole'la birlikte peşine düştüğümüz bu kokunun sadece onun bir hayaleti, bir vaat yerine kalıntı olmasını umuyordum. Daha önce olsa başka bir sürü bulmak için ormandan ayrılması yeterli olurdu fakat ben artık o Sam değildim. Artık asla geri dönemeyeceği bir yerde olmasını diliyordum.

Oysa ıslak çalılarının arasından hâlâ burnuma gelen kokusu fazla güçlüydü. Yaşıyordu. Buradaydı. Yakın zamanda.

O anda durup dinledim.

"Cole," dedim.

Cole sesimdeki bir şeyden irkilerek hemen durdu. Bir an hiçbir şey yoktu. Sadece uyanan ve ısınan ormanın homurtusu duyuluyordu. Ağaç dallarında kuşlar şakıyordu. Uzaklarda, ormanın dışında bir yerlerde bir köpek havlıyordu. Tam o anda uzak, belli belirsiz, gergin bir ses duyuldu. Durmuş olmasak ayak seslerimizin arasında muhtemelen kaybolurdu. Oysa şimdi zor durumdaki bir kurdun iniltilerini duyabiliyordum.

"Senin kapanlarından biri mi?" diye sordum Cole'a.

Başını iki yana salladı.

Ses tekrar duyuldu. İçimde kötü bir his belirmişti. Sesin Shelby'ye ait olduğunu sanmıyordum.

Parmağımı dudaklarıma bastırdım ve Cole anladığını göstermek için sertçe başıyla onayladı. Yaralı bir hayvan varsa, yardım edemeden ürktüp kaçırmak istemiyordum.

Aniden biz de insan bedenlerimizde kurlara dönüştük; sessiz ve dikkatliydik. Tıpkı avlandığım zamanki gibi uzun ve alçak adımlarla

yürüyordum, ayaklarım orman zeminine belli belirsiz değişiyordu. Gizlilik ve sessizlik için çabalamama gerek yoktu. Sadece insanlığımdan uzaklaştım ve hemen altında yatan, çağırılmayı bekleyen hayvan becerilerim yüzeye çıktı.

Ayaklarımın altında zemin yapış yapış, kaygan ve çamurluydu. Sığ bir dere yatağına inerken dengemi korumak için kollarımı iki yana açtım ve kayan ayaklarımla arkamda biçimsiz izler bırakarak indim. Durdum. Dinledim. Arkamda dengesini korumaya çalışan Cole'un tısladığını duyabiliyordum. Kurt iniltisi yine duyuldu. Yansıttığı acı beni derinden etkilemişti. Yavaş yavaş yaklaştım.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum.

Yaklaştıkça daha da ters geliyordu. Kurdun iniltisini duyabiliyordum ama aynı zamanda su sesi de geliyordu ve bu hiç mantıklı değildi. Bu dere yatağında hiç su akmazdı ve yakınlarda göl filan da yoktu. Yine de şapırtılar duyuluyordu.

Tepemizde bir kuş yüksek sesle öttü ve bir esinti etrafımdaki yaprakları havalandırarak açık renkli altlarını gösterdi. Cole bana bakıyordu fakat aslında bana bakmıyor, dinliyordu. Saçları ilk tanıştığımızdan bu yana uzamıştı ve beti benzi yerine gelmişti. Tuhaf bir şekilde buraya aitmiş gibi görünüyor, ormanda tetikte ve uyanık bir halde dolaşıyorduk. Esinti çiçek yapraklarını etrafımıza savuruyordu ama ortalıkta tek bir çiçekli ağaç görünmüyordu. Ormanda sıradan, güzel bir bahar günüydü fakat nefesim düzensizdi ve düşünebildiğim tek bir şey vardı: *Bu anı hayatım boyunca hatırlayacağım.*

Aniden zihnimde net, mükemmel bir boğulma hissi canlandı. Su, soğuk, başımın üzerine kapanan, burun deliklerimi yakan, ciğerlerimi sıkıştıran su.

Tamamen alakasız, bölük pörçük bir anıydı. Kurtların iletişim kurduğu gibi.

Ve o anda kurdun yerini anladım. Gizliliği bir kenara bırakarak son birkaç metreyi koşarak aştım.

“Sam!” diye çıktı Cole.

Zar zor durabildim. Ayaklarımın altında zemin parçalandı ve bir şapırtı duyuldu. Güvenli bir mesafeye geri çekilerek aşağı baktım.

Altımdaki kil toprak şaşırtıcı ölçüde sarıydı ve koyu renk yaprakların altında gerçekdişi bir renk gibi görünüyordu. Cadı parmakları gibi uzanan ağaç köklerine bakılırsa yeni ortaya çıkmış bir çöküntüydü. Çukurun kenarları parçalanmıştı; yağmur bir yeraltı mağarasının tavanına fazla gelmiş olmalıydı. Bunun sonucunda açılan delik üç-dört metre derinliğindeydi ama tam kestirmek zordu. Dibi sarımsı turuncu su veya çamur gibi bir şeyle doluydu ve kenarlara yapışacak kadar yoğun ama içinde boğulunacak kadar sıvıydı.

Suyun içinde tüyleri çamurdan topak topak kabarmış bir kurt yüzüyordu. Artık inlemiyor, sadece suda süzülüyordu. Bacaklarını bile çırpıyordu. Kürkü tanıyamayacağım kadar kirliydı.

“Yaşıyor musun?” diye fısıldadım.

Sesimi duyunca içgüdüsel bir şekilde çırpınarak bana bakmak için başını kaldırdı.

Grace.

Aynı anda binlerde radyo istasyonunun sesini duydum adeta, zihnimdeki sayısız düşüncenin hiçbirini anlam teşkil etmiyordu.

Mücadelesinin izlerini artık görebiliyordum: Kıyıdaki yumuşak çamurların içinde pençe izleri, çukurun yan tarafından sökülmiş toprak parçaları, suya kayan bir vücudun ağırlığıyla düzleşmiş zemin. Suyu düşeli bir hayli olmuştu ve bana baktığında gücünün kesilmeye başladığını anladım. Gözlerinin anlayışla ve bilerek baktığını da görebiliyordum. Suyun soğukluğu, vücudunu kurt biçiminde tutmasa, muhtemelen insan bedeninde olurdu.

Bu her şeyi çok daha kötüleştiriyordu.

Cole yanımda hiçbir şey söylemeden nefesini tuttu. “Üzerine tırmanabileceği bir şey? En azından...”

Sözünü tamamlamadı çünkü çukurun kenarına doğru uzanmış, yardımcı olabilecek bir şey aramaya başlamıştım bile. Ama Grace kurt bedenindeyken ne yapabilirdim ki? Su en azından iki metre altımdaydı ve çukura sarkıtacak kadar uzun bir şey bulabilsem bile –kulübede bir şeyler bulabilirdim– tırmanamayacağı için üzerinde yürüyebileceği bir şey olmalıydı. Onu bir şeyin üzerinde yürümeye ikna edebilir miydim ki? Elleri, parmakları olsa, bu iş yine kolay değildi fakat en azından imkânsız olmazdı.

“Bunların hiçbir yararı yok,” dedi Cole ayağıyla bir dalı dürterek. Çukurun yakınındaki ağaçlar, fırınada devrilmiş ve zamanla çürümüş çamlardı; işe yaramazlardı. “Evde bir şeyler var mı?”

“Bir merdiven,” dedim. Ancak onu alıp dönmem en az yarım saat sürerdi. Burası ağaçların gölgesi altındaydı, soğuktan ve suyun daha da soğuk olduğunu tahmin edebiliyordum. Soğuktan donması için kaç derece olmalıydı? Kendimi işe yaramaz hissederek çukurun kenarına çömeldim. Cole’un kriz geçirdiğini gördüğümde hissettiğim korku beni yine pençesine almıştı.

Grace çukurun kenarına gelerek bana yaklaşmıştı ve yorgunluktan titreyen bacaklarıyla bir şeye tutunmaya çalıştığını görebiliyordum. Duvardan aşağı kaymadan önce kendini sudan birkaç santim bile çıkaramadı. Başı suyun hemen üzerindeydi ve titreyen kulakları sarkmıştı. Her yanından bitkinlik, üşümürlük ve yılgınlık akıyordu.

“Merdiveni alana kadar dayanamaz,” dedi Cole. “O kadar enerjisi kalmamış.”

Grace’in ölme ihtimaliyle midem bulandı. “Cole, bu Grace,” dedim sefil bir halde.

Cole o anda karmaşık bir yüz ifadesiyle bana baktı.

Altımızdaki kurt bakışlarını bana kaldırdı ve bir an gözlerime baktı; kahverengi gözlerini sarı gözlerime dikmişti.

“Grace,” dedim. “Sakın pes etme.”

Bu ona güç vermiş gibiydi: Tekrar yüzmeye başladı ve bu kez duvarın başka bir yerine doğru ilerledi. Bu karamsar kararlılık halinde Grace'i tanımak acı veriyordu. Bir omzu çamura gömülmüş halde, tek patisiyle dik duvarı tırmaladı. Arka patileri su yüzeyinin altındaki bir şeye dayanmıştı. Seçiren kaslarını zorlayarak kil duvara dayanıp yukarı doğru kendini itmeye çalışırken çamur girmemesi için bir gözünü kapamıştı. Açık olan tek gözüyle titreyerek bana baktı. Onca çamurun altına, o göze bakarak Grace'i görmek çok kolaydı.

O anda duvar yıkıldı. Bir toprak ve çamur çığı arasında Grace suya yuvarlandı. Başı çamurun altında gözden kayboldu.

Su sonsuzluk gibi gelen bir süre son derece dingin kaldı.

Yüzeye dönene dek geçen o saniyelerde kararımı vermiştim.

Ceketimi çıkardım, çukurun kenarında durdum ve sayısız korkunç sonucu düşünmeden atladım.

Cole'un adımı haykırdığını duydum ama çok geçti.

Yarı kayarak suya düştüm. Ayağım kaygan bir şeye değdi ve çukurun dibi mi yoksa sadece suyun altındaki bir dal mı olduğuna karar veremeden suya gömüldüm.

Gözlerimi kapamadan bir an önce suyun içindeki toprak gözlerimi yaktı. O karanlıkta zaman durarak anlamsız bir kavrama dönüştü ve sonunda dengemi bularak başımı tekrar yüzeye çıkardım.

"Sam Roth, seni aptal," dedi Cole. Sesinde hayranlık vardı ki bu da muhtemelen kötü bir karar verdiğim anlamına geliyordu.

Su sadece köprücük kemiğime kadar geliyordu. Sümük gibiydi ve çok ama çok soğuktu. Bu çukurda dururken derim yokmuş gibi hissediyordum. Sadece kemiklerim ve onları saran bu dondurucu su vardı.

Grace karşı duvara yaslanırken yüzünde temkin ile kurt yüzünün biçimlendiremediği bir ifade vardı ve bana bakıyordu. Artık çukurun derinliğini bildiğimden, arka ayakları üzerine kalkarak gücünü korumak için duvara yaslandığını tahmin ediyordum.

“Grace,” dedim ve sesimi duyunca gözlerinde korku belirdi. Kişisel algılamamaya çalıştım; daha önce nasıl bir insanlık belirtisi gördüğümü düşünsem de kurt içgüdüleri öndeydi. Yine de onu çukurun kenarına kaldırma planımı yeniden düşünmek zorundaydım. Odaklanmak zordu; o kadar üşüyordum ki derim acıyordu. Bütün eski dürtülerim dönüşmeden o soğuktan çıkmam gerektiğini söylüyordu.

Çok soğuktu.

Cole tepemde çukurun kenarına çömelmişti. Onun huzursuzluğunu hissedebiliyor, söze dökmediği sorularını duyabiliyordum ama nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Nasıl tepki vereceğini görmek için Grace’e doğru bir hamle yaptım. Savunmacı bir tavırla irkildi ve dengesini kaybetti. Suyun içinde gözden kayboldu ve bu kez bir süre tekrar ortaya çıkmadı. Tekrar çıktığında daha önceki dinlenme yerini bulmaya çalıştı ama duvar onu tutmadı. Burun deliklerini suyun üzerinde tutmaya çalışarak zayıf bir şekilde ayaklarını çırptı. Fazla zamanımız yoktu.

“Ben de geleyim mi?” diye sordu Cole.

Başımı iki yana salladım. O kadar üşümüştüm ki sözlerim sestem çok nefesle çıkıyordu. “Çok... soğuk. Dönü... şüresün.”

Yanımdaki kurt çok kısık sesle inledi.

Grace, diye düşündüm, gözlerimi kapayarak. *Lütfen kim olduğumu hatırlamaya çalış.* Gözlerimi açtım.

Ortada yoktu. Sadece battığı yerden bana doğru yavaş bir dalgacık geliyordu.

Ayaklarımı çukurun yumuşak zeminine sağlam bir şekilde basarak ileri atıldım ve kollarımı suyun içinde savurdum. Kollarımda çamuru, parmak uçlarımda kökleri hissederken acı verici saniyeler geçti. Yukarıdan küçük gibi görünen birikinti şimdi dipsiz ve çok büyük geliyordu.

Düşünebildiğim tek bir şey vardı: *Ben onu bulamadan ölecek. Parmak uçlarımdan birkaç santim ötede, burmuna dolan su ve ciğerlerine*

dolan çamurla ölecek. Hayatımın geri kalanı boyunca bu anı tekrar tekrar yaşayacağım.

Sonunda parmaklarım daha yumuşak bir şeye değdi. Islak kürkünün yoğunluğunu hissettim. Kollarımı altından sokarak onu suyun üzerine kaldırdım.

Beni ısırmasından korkmama gerek yoktu. Kendini bırakmıştı ve suyun kaldırma gücüyle ağırlığı yarıya inmişti. Suda geçirdiği saatlerden dolayı ceset kadar soğuktu. Burun deliklerinden kahverengi su köpürüyordu.

Kollarımın titremesini engelleyemiyordum. Alnımı çamurlu yanağına bastırdım; irkilmedi bile. Kaburgalarının tenime bastırıldığını hissettim. Yapış yapış, kirli su dolu bir nefes daha alıp verdi.

“Grace,” diye fısıldadım. “Böyle bitmemeli.”

Nefeslerinin her biri hırıltılı ve ıslaktı. Zihnimde bir sürü fikir ve plan vardı; onu sudan çıkarabilirsem, onu kurutabilirsem, gücünü toplayana kadar başını suyun üzerinde tutabilirsem, Cole merdiveni alıp gelebilirse... Ama şimdi hiçbirine odaklanamazdım. Başını sıvı çamurun üzerinde tutarak yavaşça döndüm ve daha önce üzerinde durduğu şeyi ayağımla buldum.

Çukurun kenarına, yukarı baktım. Cole gitmişti.

Ne hissedeceğimi bilemedim.

Yavaşça hareket ederek ağırlığımı kaldıracak kaygan ama kalın bir kök bulup kucagımda Grace’in kurt bedeniyle sırtımı duvara dayadım. Onun tuhaf hızlı kalp atışlarını kendi göğsümde hissedene kadar Grace’e sınıksız sarıldım. Artık titriyordu ama korkudan mı yoksa bitkinlikten mi olduğunu bilemiyordum. Bizi buradan nasıl çıkaracağımı da bilmiyordum.

Sadece şunu biliyordum: Ondan vazgeçmeye niyetim yoktu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• COLE •

Kurtken koşmak zor değildi. Her kas bunun için yaratılmıştı. Bir kurt vücudunun her parçası sürekli bir hareket için birlikte çalışırdı ve kurt zihni gelecekteki bir noktada yorulma fikrine tutunmazdı. Dolayısıyla hiç durmayacakmış gibi koşardın, sonra... dururdun.

İnsan bedeniyse hantal ve yavaştı. Ayaklarım bu çamurda işe yaramıyor, o kadar çok çamur topluyordu ki devam edebilmek için temizlemek zorunda kalıyordum. Hedefime, kulübeye ulaştığımda nefes nefeseydim ve bayır yukarı koştuğum için dizlerim titriyordu. Yine de duracak zamanım yoktu. Kulübeden ne alacağım konusunda hayal meyal bir fikrim vardı; aklıma daha iyi bir fikir gelmediği sürece. Kapıyı açıp içeri baktım. Daha önce son derece işe yarar görünen şeyler şimdi süs eşyası gibi kalıyordu. Giysi sepetleri. Yiyecek kutuları. Şişe sular. Televizyon. Battaniyeler.

Üzerinde MALZEME yazan sepetlerden birinin kapağını hızla açarak asıl aradığım şeye bakındım: Bir kablo, ip, halat gibi bir şey. Bir sepetin ağzına bağlayarak kurt taşımak için asansöre dönüştürebileceğim herhangi bir şey. Ama hiçbir şey yoktu. Burası kurtadamlar için bir kreş gibiydi. Atıştırma ve uyku malzemeleri.

Boş odaya bakınarak bir küfür savurdum.

Belki de merdiveni almak için eve dönerek fazladan zaman harcama riskine girmeliydim.

Kollarında Grace'le birlikte o çukurun dibinde titreyen Sam'i düşündüm.

Aniden aklıma bir anı geldi: Victor'ın bir çukurun dibindeki, üzerine toprak atılmış soğuk bedeni. Zihnim bana oyun oynuyordu ve gerçek değildi –Victor'ı gömdüğümüzde bedenini battaniyeye sarmıştık– ama yeterliydi. Sam'le birlikte bir kurdu daha gömmeyecektim; özellikle de Grace'i.

Sam ve Grace'le ilgili anlamaya başladığım, Sam'in onsuz düzgün hareket edememesiyle ilgili mesele, bu tip bir sevginin daima birlikte olacaklarından emin olduğunuz insanlar arasında işe yaramasıydı. Denklem yarısı yok olursa, ölürse ya da biraz daha az mükemmel olursa, akla gelebilecek en trajik, en zavallı, en saçma hikâyeler doğuyordu. Grace olmadan Sam komik olmayan bir fıkra gibiydi.

Düşün, Cole. Mantıklı cevap ne?

Babamın sesi.

Gözlerimi kapayarak çukurun kenarlarını, Grace'i, Sam'i, tepede duran kendimi hayal ettim. Basitti. Bazen en basit çözüm en iyisi olurdu.

Gözlerimi açarak sepetlerden ikisini kapıp ters çevirdim ve içlerindeki her şeyi kulübenin zeminine boşalttıktan sonra bir havlu dışında hepsini orada bıraktım. Sepetleri birbirinin içine geçirerek havluyu da içlerine attım ve kapaklarını koltukaltıma sıkıştırdım. Görünüşe bakılırsa hayatımın en iyi silahları hep en zararsız görünenler olmuştu: Boş plastik sepetler, boş bir CD, etiketsiz bir şırınga ve karanlık bir odadaki sırtışıım.

Kulübenin kapısını arkamdan çarparak çıktım.

• GRACE •

Ölmüştüm; benden daha derin ve daha geniş bir suyun içinde süzülüyordum.

Ben
nefesimde köpükler
ağzımda çamur
kararmış gözler
bir an
sadece bir an
ve

Grace'tim.

Benden daha soğuk, benden daha güçlü suyun içinde ölmüş halde yüzüyordum.

Uyanık kal.

Vücudunun sıcaklığını tenimde hissediyordum
paramparça

Lütfen, beni anlayabiliyorsan...

Tepetaklak olmuştum
her şey sarı, altın rengi, tenime bulanmıştı
Uyanık kal...

Ben
uyanıktım
ben

• COLE •

Çukura ulaştığımda her yer ürkütücü şekilde sessizdi ve nedense Sam'le Grace'in ölüsüyle karşılaşacağımı sanıyordum. Bir zamanlar o duyguya tutunup bir şarkı yazardım fakat o günler artık çok geride kalmıştı.

Ve ölmemişlerdi. Çukurun kenarına yaklaştığımda Sam başını kaldırıp bana baktı. Saçları normalde ellerinin hiç düşünmeden düzeltmek için kalkacağı tarzda başına yapışmıştı fakat Sam'in elleri boş değildi. Omuzları soğuktan titriyordu ve çenesini göğsüne bastırmıştı. Kollarında ne tuttuğunu bilmesem, o küçük koyu biçimin canlı bir hayvan olduğunu asla tahmin edemezdim.

“Dikkat et,” dedim.

Ben iki sepeti aşağı atarken Sam başını kaldırdı. Su yukarı sıçrayarak birkaç damlasını üzerime savururken yüzünü buruşturdu. İçimdeki kurdun o hisle kıpırdandığını hissettim. Zaman içinde bir kurda dönüşeceğim konusunda tuhaf bir hatırlatmaydı ve nedeni bir şırınga ya da deney olmayacaktı. Sonunda kendime hâkim olmadığım için dönüşecektim.

“C-Cole?” diye sordu Sam. Sesi şaşkın çıkıyordu.

“Sepetlerin üzerine çık. Biri yeterli olabilir. Kurt çok ağır mı?”

“H-hayır.”

“O zaman onu bana uzatabilirsin.” Sam suyun içinde en yakındaki sepete yaklaşırken bekledim. Sepet bata çıka yüzüyordu; Sam'in onu tabure olarak kullanabilmesi için suyun altına itmesi ve ters çevirmesi gerekecekti. Grace'i bırakmadan sepetin kenarını yakalamaya çalıştı; Grace'in başı Sam'in göğsünden gevşek bir şekilde sarktı. Grace'i bırakmadan sepeti çeviremeyeceğini anladı ve Grace'i bırakmak da onu boğmak anlamına gelecekti.

Sam titreyen kollarıyla Grace'i tutmaya devam ederek suyun üzerinde süzülen sepete baktı. Hiç kıpırdamıyordu. Başını hafifçe yana eğmiş, suya veya içindeki bir şeye bakıyordu. Omuzları sarkmıştı. Victor bana bunun ne anlama geldiğini öğretmişti. Vazgeçmek her dilde aynıydı.

Bazen arkana yaslanıp diğerlerinin solo atmasını izlerdin ve bazen de ortaya dalıp müziğin kontrolünü ele alırdın. Açıkçası ben bir şey yapmadan durunca hoş görünmüyordum.

“Bak...” dedim ve Sam’e tepki verme fırsatı tanımadan çukura doğru kaydım. Daha ne kadar kayacağımı, ne zaman kendimi hazırlamam gerektiğini anlayamadığım bir an oldu, sonra çamura batmamak için kolumu kaldırarak kenara tutundum. “*Lanet olsun!*” diye tısladım çünkü su çok, çok, çok ama çok soğuktu.

Sam’in yüzünde kararsızlık ifadesi vardı ama ne yapmaya niyetli olduğumu anlamıştı. “A-acele etsen iyi olur.”

“Öyle mi dersin?” dedim. Sam haklıydı... soğuk su sarsıcıydı ve içimdeki kurdu dürtüklüyordu. İlk sepeti çevirdim ve içine dolan suyun ağırlığıyla yüzeyin altına kaydı. El yordamıyla ve içimdeki hayvanı bastırmaya çalışarak sepeti çevirip dibe ittim. Sonra diğerine uzanıp içine su doldurdum ve üzerine yanlamasına koydum. Ardından suyun üzerinde yüzen kapağı alıp en tepeye bastırdım.

“Sı-sıkı tut,” dedi Sam. “O-onu ben alayım ve...”

Sözünü tamamlamadı ama gerek de yoktu. Grace’i kollarında kaldırarak ilk sepetin üzerine çıktı. Dengesini korumasına yardımcı olmak için boştaki elimle uzandım. Kolu çamurla aynı sıcaklıktaydı. Bir sonrakinin üzerine çıkarken Grace kollarında ölmüş bir köpek gibi görünüyordu. Sepetler tehlikeli bir şekilde titriyordu; Sam’in ağırlığının altında yuvarlanmalarını engelleyen tek şey bendim.

“Çabuk,” diye tısladım. Tanrım, su çok soğuktu; alışamıyordum. Kurda dönüşecektim ve... *Hayır*, dönüşmeyecektim, şimdi dönüşemezdim... Sepetlerin kenarını yakaladım. Sam, Grace’le birlikte sepetin üzerindeydi ve omzu çukurun kenarındaydı. Bir an gözlerini kapadı. *Affedersin*, diye fısıldadı ve kurdun vücudunu yukarı, çukurdan dışarı, kuru zemine doğru fırlattı. Sadece bir metre kadar filandı ama Sam’in yüreğinin yandığını görebiliyordum. Bana döndü. Soğuktan hâlâ titriyordu.

Kurda o kadar yaklaşmışım ki ağızda tadını alabiliyordum.

“Önce sen,” dedi Sam sesini kontrol edebilmek için dişlerini sıkarak. “Dönüşmeni istemiyorum.”

Asıl önemli olan kişi, bu çukurdan kesinlikle çıkması gereken kişi ben değildim ama Sam tartışmaya yer bırakmamıştı. Sepetlerden inerek yanımdaki suya ağır bir şekilde gömüldü. Karnımda başım büyüklüğünde bir yumruk bir çözülüp bir açılıyordu. Parmaklarım göğsümden boğazıma doğru tırmanıyormuş gibi hissediyordum.

“Tırman,” dedi Sam.

Kafa derim karıncalanıyordu. Sam uzanıp çenemi yakalarken parmak uçlarıyla çene kemiğimi acıtacak kadar sert tutmuştu. Gözlerime baktı ve içimdeki kurdun bu meydan okumaya tepki verdiğini, onun emrine uyma dürtüsünün harekete geçtiğini hissettim. Bu Sam’i tanı mıyordum.

“*Tırman*,” diye emretti. “Çık buradan!”

Böyle söyleyince başka seçeneğim kalmadığını düşündüm. Seğiren, titreyen vücudumla, çukurun duvarlarına dayanan parmaklarımla sepetlerin üzerine çıktım. Sudan çıktığım her saniye kendimi biraz daha insan ve biraz daha az kurt gibi hissediyordum ama kendi kokumu alabiliyor, dönüşmeye yakın olduğumu biliyordum. Başımı çevirdiğim her seferinde bütün benliğimi sarıyordu. Kendimi toparlamak için bir an duraksadım, sonra karnımın üzerinde sürüklenerek çukurdan çıktım. Şimdiye kadar yaptığım en seksi hareket değildi fakat yine de etkilenmişim. Grace birkaç adım ötemde kıpırdamadan yatıyordu ama nefes alıp veriyordu.

Sam sallanarak ilk sepetin üzerine çıktı ve dengesini bulmak için bir an bekledi.

“Be-ben... bunlar düşmeden sadece bir saniye durabilirim,” dedi Sam. “Senin...”

“Sorun değil,” diye karşılık verdim.

Yanılmıştı; bir saniyesi bile yoktu. Daha ikinci sepete yeni adım atmıştı ki altında devrilmeye başladılar. Yukarı uzandı ve neredeyse aynı anda ben de aşağı uzanıp kolunu yakaladım. Sepetler suya düşerken çıkan şapırtı tahmin ettiğimden daha boğuktu. Aynı anda

Sam diğer kolunu savurarak beni yakaladı. Çukurun çamurlu kenarına dayanarak geriledim. Sam'in dal gibi kolları olan, cılız bir çocuk olması iyiydi yoksa ikimiz de tekrar çukura yuvarlanırdık.

Ve böylece bitti. Nefes nefese kollarıma yaslandım. Vücudumda o çukurun çamurundan nasibini almayan tek bir santim bile yoktu. Sam yumruklarını sıkıp açarak Grace'in yanına çöktü ve yumruklarını sıkıtiğında oluşan küçük kil topraklarına baktı. Kurt sessizce yanında yatıyor, karnı aldığı nefeslerle hızla kalkıp iniyordu.

"Aşağı gelmene gerek yoktu," dedi Sam.

"Evet, vardı," dedim.

Başımı kaldırdım ve onu bana bakarken buldum. Ormanın karanlığında gözleri çok parlak görünüyordu. Tam kurt gözleri. Çenemi yakalayışını ve kurt içgüdülerime hitap ederek tırmanmamı söyleyişini hatırladım. Biri yüzüme öyle bakarak dinleyip odaklanmamı söylediği son sefer, ilk dönüştüğüm zamandı ve ses Geoffrey Beck'e aitti.

Sam uzanıp Grace'in yan tarafına dokundu; kürkün altındaki kaburgaları okşayan parmaklara baktım. "Şöyle bir şiir var," dedi. "*Wie lange braucht man jeden Tag, bis man sich kennt.*"

Çatık kaşlarla kurdun kaburgalarına dokunmaya devam etti ve sonunda kurt huzursuz bir tavırla başını hafifçe kaldırdı. Sam ellerini kucağına indirdi. "*Birbirimizi her gün tanımamız ne kadar sürer.*" Sana gerçekten haksızlık ettim."

Sam önemli olmadığını söylüyordu ama önemliydi de. "Alman şiirlerini Grace'e sakla," dedim bir an duraksadıktan sonra. "Tuhaflığın üstüme başıma sıcıyor şu an."

"Ciddiyim," dedi Sam.

Ona bakmadan konuştum. "Ben de ciddiylim. İyileşmiş olsan bile, aslında inanılmayacak kadar anormalsin."

Sam gülmüyordu. "Özrü kabul et, Cole, ben de bu konuyu bir daha açmayayım."

“Tamam,” dedim ayağa kalkarak havluyu ona atarken. “Özrün kabul edildi. Diğer yandan, adil olunmayı hak ettiğim pek söylenemez.”

Sam dikkatle havluyu kurdun vücuduna sardı. Grace onun dokunuşuyla irkildi ama gerçekten tepki veremeyecek kadar yorgundu. “Ben böyle büyümedim,” dedi sonunda. “İnsanların nezaketi hak etmesi gerekmez. Zulmü hak etmeleri gerekir.”

Aniden, Isabel burada olsa bu sohbetin ne kadar farklı akacağını düşündüm. Kesinlikle itiraz ederdi. Ama sonuçta konu Isabel olduğunda, zulüm ve nezaket bazen aynı şeylerdi.

“Her neyse,” dedi Sam. Başka bir şey söylemedi. Gücünü toplasa bile hareket etmesini engellemek için Grace’in sımsıkı havluya sarılmış vücudunu alarak doğruldu ve eve doğru yürümeye başladı.

Onu takip etmek yerine çukurun kenarına yaklaşarak aşağı baktım. Sepetler hâlâ aşağıdaki çamurun içinde yüzüyordu; o kadar çamur kaplanmışlardı ki gerçek renklerini görmek imkânsızdı. Suyun yüzeyinde hareket, derinliğini belli edecek hiçbir şey yoktu.

Çukura tükürdüm. Çamur o kadar yoğundu ki tükürüğümün düştüğü yerde dalgalanmadı bile. Orada ölmek korkunç olurdu. Ölmek için seçtiğim her yolun aslında kolay olduğunu o zaman fark ettim. Oysa yerde yatarak boşluğa *yeteriyeteriyeteriyeterkurtarınbeni* diye sayıkladığım zaman öyle gelmemişti halbuki. Başka bir şey değil de, Cole olarak ölmenin bir ayrıcalık olduğunu hiç düşünmemiştim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

Jack ölmeden önce ailemin bana ve Jack'e yaptığı bir şey vardı. Y yapmak istediğimiz bir şeyi yaptığımız bir zamanı –bazen ev ödevi yaptığımız ama çoğunlukla da arkadaşlarımızla görmek için can attığımız bir filmin vizyona girdiği geceleri– seçer ve bizi kaçıırırlardı.

Bizi doğruca Il Pomodoro'ya götürürlerdi. Benim gibi şapşalca konuşmayı sevmeyenleriniz için “Domates.” Il Pomodoro, Mercy Falls'tan bir buçuk saat mesafede, ıssızlığın ortasında bir yerdi ki bu çok şey anlatıyordu çünkü Mercy Falls da ıssızlığın ortasındaydı. Bir hiçlikten diğerine neden gidiliyordu ki? Çünkü çoğu insan babamı, rakiplerini hızlı bir dinazor rahatlığıyla paramparça eden bir avukat olarak görse de ben gerçeği biliyordum. Yani babamın kendisine tenor müziği eşliğinde sarımsaklı ekmeek servisi yapan İtalyan adamların elinde bir kedi yavrusuna döndüğünü.

Dolayısıyla bir okul gününü zor atlatmışken, Sam ve Cole'un neler çevirdiğini görme düşüncesiyle ve aklımda başka bir milyon şeyle Beck'in evine gitmek için can atarken, bunun ideal bir kaçırılma ortamı olduğunu tahmin etmeliydim. Yine de bir yıldan uzun zaman geçmişti. Hazırlıksız ve savunmasızdım.

Okuldan çıktığım anda telefonum çaldı. Elbette arayan babamdı ve dolayısıyla ya cevap verecek ya da gazabını göze alacaktım. Tele-

fonu açarken Mackenzie'ye el salladım; bana bakmadan omzunun üzerinden parmaklarını oynattı.

"Evet, ne?" dedim arabamın kapılarını ne kadar uzaktan açabileceğimi görmek için anahtarın düğmesine basarken.

"İşin bitince hemen eve dön," dedi babam. Arkasında akan suyun sesini ve bir makyaj kutusunun kapandığını duydum. "Bu gece Il Pomodoro'ya gidiyoruz ve sen gelir gelmez çıkacağız."

"Sen *ciddi* misin?" diye sordum. "Ödevim var ve yarın erken kalkmam gerekiyor. Bensiz gidebilirsiniz; çok romantik olur."

Babam keyifsizce güldü: *Ha. Ha. Ha.* "Grup halinde gidiyoruz, Isabel. Küçük bir kutlama partisi. Herkes seni görmek istiyor. Uzun zaman oldu." Arka taraftan annemin sesini duydum. "Annen diyor ki gelersen arabanın yağını o değiştirecekmiş."

Arabamın kapısını sertçe açtım ve içinde durduğum su birikintisine çatık kaşlarla baktım. Bu hafta her yer sıırıslılamdı. Arabadan yayılan sıcak hava baharın habercisiydi; aslında hava, araba kapalıyken içini ısıtacak kadar ısınmıştı. "Daha geçen gün giysilerini kuru temizlemeciye götürmem karşılığında bu sözü vermişti zaten."

Babam bilgiyi anneme aktardı. Bir duraksama oldu. "Balyaj diye bir şey için seni Duluth'a götüreceğini söylüyor. Bir dakika, bu saçlarınla mı ilgili? Ben gerçekten..."

"Gerçekten gitmek istemiyorum," diyerek babamın sözünü böldüm. "Planlarım vardı." O anda aklıma bir fikir geldi. "Neyi kutluyoruz ki? Bu da kurt avıyla mı ilgili?"

"Şey, evet ama *bütün* gece bunu konuşacak değiliz," dedi babam. "Eğlenceli olacak. Biz..."

"İyi. Tamam. Geliyorum. Anneme boyadan çok saç kesimine ihtiyacım olduğunu söyle. O sevdiği ahmak heriften değil. Beni orta sınıf bir anne gibi gösteriyor. Bence saç yapmayı doksanların komedi dizilerinden öğrenmiş." Arabama binerek çalıştırırken beni bekleyen

akşamı düşünmemeye çalışıyordum. Grace ve Sam için yaptıklarımı başka kimse için yapmazdım.

“Bu beni mutlu etti, Isabel,” dedi babam. Çatık kaşlarla direksiyona baktım ama ona biraz da olsa inanıyordum.

Il Pomodoro’ya geldiğimiz her seferinde ailemin nasıl bu noktaya düştüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum. Biz Kaliforniyalıydık, kaliteli bir restoran gördüğümüzde tanırdık. Oysa bu kırmızı-beyaz karolu masada oturmuş, masanın diğer ucunda opera söyleyen berbat bir üniversite mezununu dinliyor, bu arada menüyü inceliyor ve hiçbiri İtalyan değil, Minnesota ürünü gibi görünen dört farklı ekmek türü seçiyorduk. Ortam karanlık, tavan basık ve akustik karoluydu. Pesto soslu bir İtalyan Amerikan mezarı.

Sandalyelere oturma sürecinde babama yakın kalmak için elimden geleni yapmıştım çünkü yaklaşık on beş kişi vardı ve buraya gelmemin tek amacı onun söyleyeceklerini duyacak kadar yakın olmaktı. Oysa aramıza Dolly adında bir kadın oturmuştu. Kadının, saçlarını bir rüzgâr tüneline tersine durarak yapmış gibi görünen oğlu diğer tarafımda oturuyordu. Galetamı ucundan tuttum ve dirseklerimi ikisine de değdirmemeye çalıştım.

Masanın üzerinden bir şey uçarak bluzumun yakasından içeri girerek göğüslerimin üzerinde kaldı. Karşımda başka bir rüzgâr tüneline kazazedesi –belki de çocuğun kardeşiydi– sırtlıyor ve yanımdaki çocuğa bakış atıyordu. Dolly hiçbir şeyin farkında olmadan babamla ve babamın diğer tarafında oturan annemle konuşuyordu.

Masanın üzerinden ekmek fırlatıcıya doğru eğildim. “Bunu bir daha yaparsan,” dedim, opera şarkıcısının, Dolly’nin, annemin seslerinin ve galeta kokularının arasında duyulacak kadar yüksek sesle, “doğan ilk çocuğunu şeytana satarım.”

Arkama yaslanırken yanımdaki çocuğun sesini duydum. “Sinir bozucudur, özür dilerim.” Ancak sözlerinin asıl anlamının farkınday-

dım: *Harika bir sohbet başlatıcı oldu, teşekkürler, kardeşim!* Elbette ki Grace olsa, *Belki de sadece nezaketen söylemiştir*, derdi çünkü Grace insanlar hakkında hep iyi düşünürdü. Jack benimle hemfikir olurdu.

Aslında buraya son gelişimi düşünmemek zordu çünkü Jack, önünde dizilmiş sıra sıra şarap şişesiyle karşımda oturuyordu; tıpkı şimdi karşımda oturan çocuk gibi. O gece Jack de hödüklük ediyordu ama o kısmını hatırlamamaya çalışıyordum. Bazen ondan ne kadar tiksindiğimi hatırlarsam onu olması gerektiği kadar özlemiyormuşum gibi geliyordu. Onun yerine garaj yolunda pislik içinde sırtırken nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalışıyordum fakat bugünlerde gülümsemesi yerine gülümsemesinin anısının anısını hatırlıyormuşum gibiydi. Bunu ne kadar çok düşünürsem o kadar hafifliyor ve o kadar özgürleşiyordum.

Opera şarkıcısı şarkısını bitirdi, kibarca alkışlandı ve aynı ölçüde sinir bozucu şekilde giyinmiş biriyle konuşmak için restoranın yan tarafındaki küçük sahneye doğru yürüdü. Babam bu fırsatı değerlendirerek kaşığına kadehine vurdu.

“Bu gece burada bize katılanların şerefine kadeh kaldıralım,” dedi. Gerçekten ayağa kalkmadan, sadece yerinde hafifçe yükselerek. “Bunun mümkün olduğuna inanan Marshall’ın şerefine. Ve bu gece bizimle burada olamayan,” duraksadıktan sonra ekledi, “ama olsa kendisi de kadeh kaldırmak isteyecek Jack’in şerefine.”

Doğru olsa bile bence berbat bir kutlama şekliydi fakat Dolly ile yanımdaki çocuğun kadehlerini su bardağıma tokuşturmalarına izin verdim. Masanın karşı tarafındaki çocuğa dişlerimi gösterdim ve kadehini bardağıma uzatmasına fırsat vermeden geri çektim. Bluzumun içine giren ekmek parçasını daha sonra çıkaracaktım.

Marshall masanın ucunda oturuyordu ve babamınkinin aksine, gürleyen bir sesle karşılık verdi. Kongre tarzında, dikkat çeken bir sesi vardı: *Orta sınıfın üzerinden bir vergi yükünü kaldıralım, Bağışınız için teşekkürler ya da Hayatım, bana ördek desenli kazağımı verir misin?*

gibi şeyler söylerken kulağa güzel gelen türden. Sohbet tarzında, gürleyen bir sesle konuşuyordu: “Kuzey Amerika’daki en tehlikeli kurtlara sahip olduğunuzu biliyor muydunuz?” Bu bilgiyi bizimle paylaştığına memnun bir tavırla sırıttı. Çalışmıyormuş da, arkadaşlar arasındaymış gibi kravatını gevşetmişti. “Mercy Falls sürüsü ortaya çıkana kadar Kuzey Amerika’da doğrulanmış sadece iki ölümcül kurt saldırısı olmuştu. Toplamda. İnsanları hedef alarak. Batıda çok sayıda çiftlik hayvanı avlanmıştı, Idaho’da iki yüz yirmi kurt sınırını getirmelerinin nedeni bu.”

“Avcıların avlayabileceği kurt sayısı mı bu?” diye sordu Dolly.

“Aynen öyle,” dedi Marshall beklenmedik şekilde kendini gösteren Minnesota aksanıyla beni şaşırtarak.

“Çok fazlaymış,” dedi Dolly. “Burada o kadar çok kurt var mı?”

Babam rahatça araya girdi; Marshall’ın aksine, sesi daha seçkin, daha kültürlü çıkıyordu. Elbette ki Il Pomodoro’da oturduğumuz için ne kadar kültürlü olduğu tartışılırdı ama yine de... “Ah, hayır, Mercy Falls sürüsünün sadece yirmi ila otuz hayvandan ibaret olduğu tahmin ediliyor. En fazla.”

Sam’in bu sohbete nasıl bakacağını merak ettim; Cole’la ne yapmaya karar verdiklerini, daha doğrusu bir şey yapmaya karar verip vermediklerini de. Kitabevindeyken Sam’in yüzünde gördüğüm o tuhaf, kararlı ifadeyi hatırlıyordum ve bu bana kendimi beceriksiz hissettiriyordu.

“Eh, bizim sürümüzü o kadar tehlikeli kılan ne o halde?” diye sordu Dolly, çenesini kenetlediği parmaklarına dayayarak. Sık kullandığım için tanıdığım bir numarayı kullanıyordu. İlgili bilgisizlik numarası kesinlikle dikkat çekerd.

“İnsanlarla yakınlıkları,” diye cevap verdi babam. Garsonlardan birine işaret etti: *Hazırız*. “Kurtları uzak tutan asıl şey korkudur ve korkuları kaybolduğunda büyük, bölgelerini belirleyen avcılara dönüşürler. Geçmişte Avrupa’da, Hindistan’da insan katili kurtlar vardı.”

Sesinde hiç duygu belirtisi yoktu: *İnsan katili* derken *Jack katili* olarak düşünmüyordu. Babamın artık bir amacı, bir görevi vardı ve ona odaklandığı sürece kendisine bir şey olmazdı. Güçlü ve sinir bozucu eski babam buydu ama kesinlikle gurur ve hayranlık duyulacak biriydi. Jack öldüğünden beri babamın bu halini hiç görmemiştim.

Sam, Grace ve Cole söz konusu olmasa şu anda Il Pomodoro’da onlarla oturmaktan mutluluk duyacağımı düşünerek hüznlendim. Annem ve babam tıpkı eski günlerdeki gibi gülerек ve gülümseyerek sohbet ediyorlardı. Bütün bunlar için ödenecek küçücük bir bedel. Ailemi geri alabilirdim fakat bunun için gerçek dostlarımı kaybetmem gerekiyordu.

“Ah, hayır, Kanada’da sayıları bir hayli yüksek,” diye açıklıyordu babam, karşısında oturan adama.

“Bu bir sayı sorunu değil,” diye ekledi Marshall çünkü o söyle-mese bunu kimse vurgulamayacaktı. Kimsenin buna verecek karşılığı yoktu. Şarkıcı tekrar başladığında hepimiz şaşkınlıkla yerimizde sıçradık. Marshall’ın dudaklarının sessizce *Tanrım* dediğini gördüm ama sopranonun sesi yüzünden onu duymak mümkün değildi.

Telefonumun bacağıma dayanarak titrediğini hissettiğim anda bir şey bluzumun kolunu gıdıkladı. Başımı kaldırdığımda masanın karşısında oturan kuklanın üzerime bir ekmek parçası daha attıktan sonra aptal aptal sırtıttığını gördüm. Müzik çok yüksek olduğu için bu kez ona bir şey söyleyemedim ki bu iyiydi çünkü aklıma gelen her şeyde küfür vardı. Dahası, masanın o tarafına baktığım her seferinde Jack’in yine bizimle burada oturduğunu ve hepimiz burada otururken onu öldüren hayvanlardan söz ettiğimizi, bizimle bu restoranda bir daha oturamayacak olmasını kimsenin hatırlamadığını düşünüyordum. Bir şey bana tekrar değince irkildim; bu kez saçıma değmişti. Yanımdaki çocuk parmaklarını şakağıma dokunduruyordu.

“... saçında bir şey vardı,” diye bağırdı çocuk, müziğin arasında. *Kes, sadece kes*, anlamında elimi kaldırdım.

Babam masanın üzerinden Marshall'a doğru eğilmiş, kulağa Bizet gibi gelen bir şeyin arasında sesini duyurmaya çalışarak bağıırıyordu. "Havadan her şeyi görebilirsin." Telefonumu çıkarıp açtım. Sam'in numarasını görmek içimde tuhaf bir gerginlik yarattı. Bana yazım hatalarıyla dolu bir mesaj göndermişti.

onu buldutf. kotuydu ama cole kahraman gibi.
ilmek ıtrsin dvedim. s

Cole adını ve *kahraman* kavramını aynı cümlede düşünmek zordu. *Kahramanlık* bir tür cesaret gerektiriyordu. Bir yanımda yardımsever çocuk, diğer yanımda Dolly otururken telefonumu masanın altına doğru tutarak mesaj yazmaya çalıştım ve sadece yemekte detayları dinlediğimi, daha sonra konuşacağımızı yazdım. Ya da yanlarına uğrayacaktım. Uğramak kelimesini yazdığımda yine içimde tuhaf bir burukluk, nefessiz bir suçluluk duygusu hissettim ama belli bir neden tanımlayamıyordum.

O anda şarkı kesildi ve yine herkes alkışladı –Dolly ellerini yüzüne doğru kaldırmış, tam kulağımın dibinde alkışlıyordu– ama babam ve Marshall, sanki hiç müzik yokmuş gibi birbirlerine eğilmiş halde konuşmaya devam ediyorlardı.

Babamın sesi çok netti: "...onları daha önce yaptığımız gibi ormandan kovacağız ama bu kez daha fazla insan gücümüz, devletin izni, Vahşi Hayatı Koruma filan var ve Sınır Ormanı'nın kuzeyinden açığa çıktıklarında helikopterlerle keskin nişancılar işlerini bitirecek."

"İdah'o'da başarı oranının yüzde doksan olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu Marshall. Bir çatalı onunla not alıyormuş gibi mezelerin üzerine uzatmıştı.

"Geri kalanlar da önemli değil," dedi babam. "Sürü olmadan tek başlarına hayatta kalamazlar. Yeterince hayvan avlayabilmeleri için ikiden fazla kurt gerekir."

Telefonum elimde yine titreşti ve hemen açtım. Yine Sam yazmıştı.

ölceğini sandım isabel. okadar rahatldım ki.

Masanın karşı tarafındaki çocuğun güldüğünü duydum ve bana fark etmediğim bir şey daha fırlattığını anladım. Başımı kaldırıp ona bakmak istemiyordum çünkü daha önce Jack'in yüzünün olduğu yerde onunkini görecektim. Aniden kusacağımı anladım. "Uzak bir olasılık" olarak ya da gelecekte filan değil, "kendimi rezil etmemek için hemen kalkmalıyım" şeklinde.

Sandalyemi geri iterken, aptalca sorularından birini daha sormakla meşgul olan Dolly'ye çarptım. Masaların, şarkıcıların ve Minnesotada olduğunu hiç sanmadığım deniz yaratıklarından yapılmış mezelerin taşıdığı masaların aralarından dolaşarak ilerledim.

Tuvalete ulaştığımda –bölmeler filan yoktu; restoran tuvaleti yerine ev banyosu gibi tasarlanmış tek bir yerdi– hemen kendimi içeri attım. Sırtımı duvara yaslayarak elimi ağzıma kapadım. Ama kusmuyordum. Ağlamaya başlamıştım.

Kendime hâkim olmalıydım çünkü oraya şişmiş gözlerle, kızarmış bir burunla dönecektim ve herkes ne olduğunu anlayacaktı; oysa kendimi tutamıyordum. Gözyaşlarım, hıçkırıklarım beni boğuyor gibiydi. Zorlukla nefes alıp verebiliyordum. Zihnim masada oturan Jack, helikopterlere binmiş keskin nişancılardan söz eden babamın sesi, benim haberim bile olmadan Grace'in neredeyse öldüğü fikri, bluzuma bir şeyler fırlatan aptal çocuklar, yatakta bana bakan Cole'la doluydu ve Sam'in Grace'le ilgili o bozuk yazılmış ama içten mesajı bardağı taşıran damla olmuştu.

Jack ölmüştü, babam her zaman istediğini elde etmişti, Cole St. Clair'den hem nefret ediyor hem de onu arzuluyordum ve Sam'in o mesajı gönderirken Grace için hissettiklerini kimse ama hiç kimse benim için hissetmemişti.

Şimdi tuvalette yere oturmuş, sırtımı lavabonun altındaki dolaba dayamıştım. Cole'u Beck'in evinin zemininde öyle perişan halde bulduğum zaman ne kadar acımasız davrandığımı hatırlıyordum; son seferinde değil, bedeninden çıkmaya veya kendini öldürmeye ihtiyacı olduğunu söylediği zaman. Onun çok zayıf, çok bencil, tamamen benmerkezci olduğunu düşünmüştüm. Oysa şimdi anlıyordum. Tam o anda biri, *Isabel, bütün sıkıntılarını yok edebilirim, şu hapı al, dese, hemen alabilirdim.*

Kapı vuruldu.

"Dolu," dedim, bana yakışmayacak şekilde boğuk çıkan sesime öfkelenerek.

"Isabel?" Annemin sesiydi.

O kadar çok ağlıyordum ki nefesim hıçkırıklı çıkıyordu. Düzgün konuşmaya çalıştım. "Birazdan çıkıyorum."

Tokmak döndü. Aceleyle içeri dalarken kilitlemeyi unutmuştum.

Annem içeri girerek kapıyı arkasından kapadı. Aşağılanmış bir halde başımı eğdim. Benimkilerden birkaç santim ötede duran ayaklarından başka bir şey göremiyordum. Ona aldığım ayakkabıları giymişti. İçimden yine ağlamak geldi ve hıçkırığımı yutmaya çalıştığım da boğuk sesler çıktı.

Annem yanıma oturdu ve o da sırtını dolaba dayadı. Gül gibi, benim gibi kokuyordu. Dirseklerini dizlerine dayadı ve bir eliyle bakımlı Dr. Culpeper yüzünü sıvazladı.

"Onlara kustuğunu söylerim," dedi annem.

Başımı ellerimin arasına aldım.

"Üç kadeh şarap içtim. Araba kullanamam." Anahtarlarını çıkardı ve parmaklarımın arasındaki boşluklardan görebileceğim şekilde yüzümün önüne doğru tuttu. "Ama sen kullanabilirsin."

"Ya babam?"

"Baban Marshall'la dönebilir. İyi bir çift oldular."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Beni görürler."

Başını iki yana salladı. “Bu taraftaki kapıdan çıkarız. Masanın oradan geçmek zorunda değiliz. Ben babanı ararım.” Çantasından bir peçete çıkararak çenemi sildi. “Bu lanet restorandan nefret ediyorum.”

“Tamam,” dedim.

“Tamam mı?”

“Tamam.”

Annem ayağa kalktı ve beni kaldırması için elini tuttum. “Ama yere oturmamalıydın; çok kirli ve rotavirüs veya MRSA enfeksiyonu filan kapabilirsin. Bluzunda ekmek parçasının işi ne?”

Bluzumun içindeki kırıntıları dikkatle temizledim. Aynanın karşısında yan yana dururken annemle ürkütücü ölçüde benziyorduk ama benim yüzüm yaşlardan ıslanıp mahvolmuştu ve onunki hâlâ bakımlıydı. Bu noktaya kadar geçen on iki ayın tam tersi.

“Tamam,” dedim. “Şarkılar tekrar başlamadan gidelim.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Uyandığımı hatırlamıyordum. Sadece *olduğumu* hatırlıyordum. Doğrulup oturarak sert ışıktaki gözlerimi kırptırdım, yüzümü ellerimin arasına aldım ve derimi sıvazladım. Her yanıma ağrıyordu; dönüşmeden dolayı gibi değil, toprak kaymasının altında kalmışçasına. Altımda zemin soğuk ve acımasız sertlikteydi. Hiç pencere yoktu ve lavabonun üzerindeki bir sıra parlak ampul her şeyi gündüz gibi aydınlatıyordu.

Etrafa bakınacak kadar kendimi toparlamam biraz zaman aldı ve gördüklerimi anlamam için de biraz beklemem gerekti. Bir banyo. Lavabonun yanında dağları gösteren çerçeveli bir kartpostal. Cam duvarlı, küvetsiz bir duş. Kapalı bir kapı. Neler olduğunu aniden anladım; burası Beck'in evinin üst katındaki banyoydu. *Ah*. Bunun anlamını da aniden kavradım: Mercy Falls'a geri dönmüştüm. Sam'e geri dönmüştüm.

Buna şükredemeyecek kadar şaşkın halde ayağa kalktım. Ayaklarımın altında zemin çamura bulanmıştı. Rengine bakınca –kirli sarı– su olmasa da kendimi boğulacak gibi hissederek öksürdüm.

Gözüme bir hareket ilişince elimi ağzıma bastırılmış halde donup kaldım ama sadece bendim: Aynada Grace'in cılız, gözleri iri iri açılmış, ağzı parmaklarla örtülmüş çıplak bir yansıması vardı. Elimini indirerek en alt kaburgama dokundum ve aynı anda midem guruldadı.

“Çok vahşi görünüyorsun,” diye fısıldadım kendime, sadece ağzımın hareketini izleyerek. Hâlâ benim sesime benziyordu. Bu iyiydi.

Lavabonun köşesinde genel olarak bir sürü giysi katlayan veya hiç katlamaya alışkın olmayan birinin aşırı titizliğiyle katlanmış giysiler duruyordu. Aylar önce Beck’in evine gelirken getirdiğim sırt çantamdan çıkan giysileri hemen tanıdım. Hemen en sevdiğim uzun kollu beyaz bluzu ve üzerine mavi tişörtü geçirdim; eski dostlar gibiydiler. Sonra sırada kot pantolon ve çoraplar vardı. Sutyen ya da ayakkabı yoktu; ikisi de hastanede veya kanlar içinde getirilen kızların giysilerinin bırakıldığı bir yerdeydi.

Sonuç buydu işte: Kurda dönüşmüş bir kızdım, neredeyse ölüyordum ve günün büyük bölümünde beni en çok rahatsız edecek şey, ortalıkta sutyensiz gezmek olacaktı.

Giysilerin altında bir not vardı. Sam’in tanıdık elyazısını görünce içim kıpır kıpır etti; zorlukla okunuyordu.

GRACE... BU MUHTEMELEN HAYATIMDA YAPTIĞIM EN KÖTÜ ŞEY, YANİ KIZ
ARKADAŞIMI BANYOMA KAPAMAK. AMA SEN DÖNÜŞENE KADAR BAŞKA NE
YAPACAĞIMIZI BİLEMEDİK. GİYSİLERİNİ BURAYA BIRAKIYORUM. KAPI KİLİTLİ
DEĞİL, DOLAYISIYLA PARMAKLARINA KAVUŞUR KAVUŞMAZ AÇABİLİRSİN. SENİ
GÖRMEK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM. - S

Mutluluk. Duygu buydu işte. Notu tuttum ve yazdığı olayları hatırlamaya çalıştım. Ormandan getirilerek buraya kapatılışımı hatırlamaya çalıştım. Belli belirsiz tanıdık gelen bir aktörün adını hatırlamaya çalışmak gibiydi. Düşüncelerim çıldırtıcı bir şekilde zihnimin hemen kıyısındaydı. Hiç, hiç ve sonra... Karanlık ve çamurun anısıyla boğuluyordum. Shelby. Shelby’yi hatırlıyordum. Zorlukla yutkundum ve aynada kendime tekrar baktım. Yüzümde korku vardı ve elimi boğazıma bastırmıştım.

Yüzümdeki korku ifadesinden hoşlanmamıştım; tanımadığım başka bir kıza benziyordu. Orada öylece durdum ve aynada tanıdığım Grace'i görene kadar dikkatle kendimi toparladım. Sonra kapının tokmağını denedim. Sam'in yazdığı gibi kilitli değildi, ben de koridora çıktım.

Gece olduğunu görünce şaşırdım. Alt kattaki mutfak eşyalarının uğultusunu, havalandırmaların fısıltısını, bir evin kimse dinlemezken çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Sam'in odasının solumda olduğunu hatırlıyordum ama açık kapısının arkası karanlıktı. Sağımda, koridorun ucunda başka bir kapı açık duruyor ve odadan koridora ışık süzülüyordu. O kapıyı seçerek Beck'in ve diğerlerinin gülümseyen yüzlerinin fotoğraflarının –ve şaşırtıcı olanı, sanatsal bir düzenle duvarlara asılmış çok sayıda çorabın– arasından yürüdüm.

Kapıdan içeri bakınca Beck'in odasını gördüm. Bir an sonra oranın Beck'in odası olduğuna inanmam için hiçbir neden olmadığını anladım. İçerisi yeşil ve mavilerle, koyu renk ahşap ve sade desenlerle doluydu. Komodinin üzerindeki okuma lambası çok sayıda biyografi kitabını ve bir okuma gözlüğünü aydınlatıyordu. Özel bir tarafı yoktu. Sadece çok rahat ve sade bir odaydı; tıpkı Beck'in rahat ve sade görüldüğü gibi.

Ama yatakta yatan Beck değildi; ayaklarını kenardan sarkıtarak yanlamasına uzanmış Cole'du. Yanında deri ciltli bir kitap ters ve açık şekilde yatağa bırakılmıştı. Diğer tarafında bir kâğıt ve fotoğraf yığını vardı.

Cole o dağınıklığın arasında uyuyor gibiydi. Geri çekilmeye başladım fakat ayağım zeminin gıcırıtılı bir yerine denk gelince Cole mavi battaniyeye değen ağzıyla bir ses çıkardı.

"Uyanık mısın?" diye sordum.

"Da."

Ben yatağın etrafından dolaşırken Cole yüzünü bana çevirdi. O anda bu düzgün, güzel, yabancı odada, parıldayan masa lambası ve terk edilmişlik hissiyle bir otel odasında olduğumu sandım.

Cole başını kaldırıp bana baktı. Yüzü her seferinde şoke ediciydi: Aşırı yakışıklıydı. Onunla gerçek biriymiş gibi konuşabilmek için bu gerçeği bir kenara atmak bilinçli bir çaba gerektiriyordu. Yüzünün şekli onun seçimi değildi. Ona Sam'in nerede olduğunu soracaktım ama bir daha düşününce, Cole'u işaret tabelası gibi kullanmak kabalık gibi geldi.

"Burası Beck'in odası mı?" diye sordum.

Cole kolunu battaniyenin üzerinden bana doğru uzatarak başparmağını kaldırdı.

"Sen neden burada uyuyorsun?"

"Uyumuyordum," dedi Cole. Sırtüstü döndü. "Sam hiç uyumuyor. Onun sırlarını öğrenmeye çalışıyorum."

Kalçamı yatağın kenarına dayadım; ne tam ayaktaydım ne de tam oturuyordum. Sam'in hiç uyumaması fikri beni hüznlendirmişti. "Onun sırları bu sayfalarda mı?"

Cole güldü. Kahkahası kısa bir perküsyon vuruşu gibiydi. Yalnızlık yansıtan bir ses olduğunu düşündüm. "Hayır, bunlar Beck'in sırları." Parmakları deri kaplı deftere dokunana kadar uzandı. "Beck'in günlüğü." Diğer elini kâğıt yığınının üzerine koydu. Yattığı yerde daha da fazlasının olduğunu o zaman gördüm. "İpotekler, vasiyetler, belgeler, dışçı kayıtları, Beck'in sürüyü tedavi etmek için kullandığı ilaçların reçeteleri."

Böyle şeylerin varlığını duymak beni biraz şaşırtmıştı fakat şaşırtmamalıydı. Bunlar Sam'in genel olarak peşinde koşturacağı türden şeyler değildi –gerçekler onun çok ilgisini çekmezdi– ve büyük olasılıkla zaten büyürken hepsini öğrenmişti ve artık işine yaramıyordu. "Sence bunları karıştırdığını bilmek Beck'in hoşuna gider miydi?" Sorumu gülümseyerek yumuşattım.

"O burada değil ki," dedi Cole. Ama sonra kısa cevabından memnun kalmamış olacak ki daha samimi bir sesle devam etti: "Beck

onun yerini almamı istediğini söylemişti, sonra da gitti. Bir şeyler öğrenmemin tek yolu bu. Tekerleği yeniden icat etmenin anlamı yok.”

“Beck’in yerini Sam’e bırakmak istediğini sanıyordum?” Sonra soruma kendim cevap verdim. “Ah, sanırım Sam’in tekrar dönüşmeyeceğini düşünüyordu. Seni bu yüzden göreve aldı.”

Eh, *birini* almasının nedeni buydu. Neden özellikle Cole’u seçtiği o kadar net değildi. Bir ara karşımdaki bu çocuğu görmüş ve iyi bir sürü lideri olacağını düşünmüş olmalıydı. Cole’da kendinden bir şeyler görmüş olmalıydı. Belki ben de görebilirdim. Sam’de Beck’in mimikleri vardı fakat Cole’da... Beck’in etkileyiciliği? Özgüveni? Cole’da Beck’in kişiliğinin gücü gibi bir şey vardı; Sam nazikken Cole motivasyonluydu.

Cole aynı alaycı tavırla güldü. Ve yine, içinde abartılı bir cesaret olmakla birlikte, tıpkı Isabel’inki gibi, alaycılığı aradan çektiğinizde gerçeği duyuyordunuz: Temkin ve yalnızlık. Sam’in fark ettiği nüansların birçoğunu hâlâ kaçıırıyordum fakat dinlediğinizde duymak zor değildi.

“*Göreve almak* fazlasıyla soylu bir şey gibi,” dedi Cole doğrulup oturarak ve yatakta bağdaş kurarak. “Bana büyük amaçları olan ve Amerikan tarzını korumak için göreve alınan üniformalı adamları çağırıştırıyor. Beck ölmemi istemedi. Bu yüzden beni seçti. Kendimi öldüreceğimi düşünüyordu ve böylelikle beni kurtaracağına inandı.”

Konuyu bu kadarla kapamaya niyetim yoktu.

“İnsanlar her gün kendilerini öldürüyor,” dedim. “Yılda otuz bin Amerikalı mı ne? Gerçekten seni bu yüzden seçtiğini mi sanıyorsun? Ben hiç sanmıyorum. Mantıklı değil. Dünyadaki milyarlarca insan arasında seni seçmesinin özel bir nedeni var; özellikle de ünlü olduğun ve onun dışında da riskli bir kişiliğin olduğu düşünülürse. Yani mantık. *Mantık*.”

Cole gülümsedi ve bu ani gülümsemesi *gerçekliğiyle* beni memnun etti. “Senden hoşlanıyorum,” dedi. “Kalabilirsin.”

“Sam nerede?”

“Aşağıda.”

“Teşekkürler,” dedim. “Hey, Olivia daha gelmedi mi?”

Yüz ifadesinin değişmemesi, konuyla ilgili hiçbir bilgisi olmadığını açıkça gösteriyordu. Biraz moralim bozuldu. “Kim?” diye sordu.

“Diğer kurtlardan biri,” dedim. “Geçen yıl ısırılan bir arkadaşım. Benimle aynı yaşta.”

Onun ormanda benim yaşadıklarımı yaşadığını düşünmek acı veriyordu.

Cole’un yüzünde o anda bir şey belirip kayboldu ama yorumlayamayacağım kadar hızlıydı. Yüz ifadelerini okumakta o kadar iyi değildim. Bakışlarını kaçırdı, kâğıtlardan bir kısmını toplayıp ayağına vurarak tomar yaptı ve bırakırken yine dağıldılar. “Onu hiç görmedim.”

“Peki,” dedim. “Ben gidip Sam’i bulsam iyi olur.” Kapıya yönelirken göğüs kafesimde tuhaf kıpırtılar hissettim. Sam buradaydı, ben buradaydım ve kesinlikle insan bedenimdeydim. Yine onunla birlikte *olacaktım*. Mantıksız ve ani bir şekilde, onu gördüğümde bir şeylerin değişmiş olacağından korktum. Hissettiklerimin gördüklerimle uymayacağından veya onun bana karşı duygularının bir şekilde değişmiş olacağından. Ya her şeye en baştan başlamamız gerekirse? Aynı zamanda korkularımın temelsiz olduğunun da farkındaydım; tıpkı Sam’i tekrar görene kadar korkularımın geçmeyeceğini bildiğim gibi.

“Grace,” dedi Cole ben gitmek için hamle yaparken.

Kapıda durdum.

Omuz silkti. “Boş ver.”

Koridora çıktığımda Cole altına, üzerine, etrafına yayılmış kâğıtlarla, Beck’in geride bıraktığı her şeyle sarılmış halde tekrar yatağa uzanmıştı bile. Onca anı ve kelime arasında kolayca kaybolmuş gibi görünebilirdi ama onun yerine neşeli, hafif, kendisinden önce yaşanmış acılardan kopuk görünüyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

• ISABEL •

Annemin veya babamın yanında araba kullanırken bana daima kendimi daha kötü bir sürücü gibi hissettiren bir şey vardı. Ne kadar süre direksiyon sallamış olursam olayım, yolcu koltuğunda bir ebeveynin oturması aniden frene fazla sert basmaya, direksiyonu fazla erken kırmaya ve radyoya uzanacakken silecekleri çalıştırmaya başlamama neden oluyordu. Ve beni duyamayacak insanlarla asla konuşmasam da (Sam Roth o konuda önemli bir istisna olduğunu kanıtlamaya başlıyordu), arabada bir ebeveyn varken aniden diğer sürücülerin kötü özel plaka seçimlerine homurdanmaya, yavaşlıklarına söylenmeye veya dönecekleri yere daha iki kilometre varken sinyallerini yakmaları konusunda yorum yapmaya başlıyordum.

İşte bu yüzden farlarım yolun kenarına yarı yarıya çekilmiş, burnu hendeğe doğru uzanmış bir kamyonu aydınlatığında, “Ah, harika bir park etme tarzı,” dedim.

Şarabın ve geç saatin etkisinden uyku bastırıldığı belli olan annem aniden dikkat kesildi. “Isabel, arkalarına yanaş. Yardıma ihtiyaçları olabilir.”

Bense sadece Sam veya Cole’u arayıp Grace’e neler olduğunu öğrenebilmek için bir an önce eve gitmek istiyordum. Evden iki kilometre uzaktaydık; evren biraz haksızlık yapıyordu. Farlarımın

ışığının hemen ucunda, durmuş araç biraz tekinsiz görünüyordu. “Anne, tecavüze uğrayabileceğimi veya bir Demokratın beni arabasına alabileceğini söyleyerek asla durmamamı tembihleyen sendin.”

Annem başını iki yana sallayarak çantasından bir pudra kutusu çıkardı. “Öyle bir şeyi asla söylemedim. Bu daha çok babanın tembihlerine benziyor.” Güneşliği indirerek ışıklı küçük aynada kendine baktı. “Ben Özgürlükçü derdim.”

Arabayı yavaşlattım. Kamyon –almak için muhtemelen elli yaşında olduğunuzu kimlik göstererek kanıtlamanızı gerektiren türden bir kamyondu– kusmak için durmuş bir ayyaşa aitmiş gibi görünüyordu.

“Biz ne yapacağız ki? Biz... lastik değiştiremeyiz ya?” Kusmak dışında birinin neden yolun kenarına çekmek zorunda kalabileceğini düşünmeye çalışıyordum.

“Bir polis var,” dedi annem. Gerçekten de yolun kenarında park edilmiş bir polis arabası da vardı; büyük kamyon ışıklarının görülmesini engellemişti. Annem rahat bir tavırla ekledi: “Tıbbi yardıma ihtiyaçları olabilir.”

Annem birinin tıbbi yardıma ihtiyacı duyması umuduyla yaşıyordu. Ben küçükken çocuk parkında biri yaralansın diye beklerdi. Fastfood restoranlarında aşçılara bakış atar, bir mutfak felaketinin patlak vermesini umardı. Kaliforniya’dayken kazalarda daima dururdu. Bir süper kahraman olarak repliği hep aynıydı: “*DOKTORA İHTİYACI OLAN VAR MI? BEN DOKTORUM!*” Babam bir defasında ona anlayış göstermem gerektiğini söylemişti; aile sorunları yüzünden diplomasını zor almıştı ve insanlara doktor olduğunu söyleyebilmekten hoşlanıyordu. Peki, tamam, kendini gerçekleştirmesi iyiydi ama bunu artık aşmış olduğunu sanıyordum.

İç çekerek kamyonun arkasına yanaştım. Arabamı yolun kenarına çekme konusunda kamyoncudan daha iyi bir iş çıkarmıştım fakat bu pek bir şey ifade etmiyordu. Annem hemen arabadan fırladı ve ben daha yavaşça peşinden gittim. Kamyonun arkasında üç tane

çıkartma vardı: ORDUYA KATIL, TELEFONU KAPA VE SÜR ve açıklanamaz bir şekilde MINNESOTA'DA OLMAYI TERCİH EDERİM.

Kamyonun diğer tarafında bir polis memuru, beyaz bir tişört giymiş ve koca bir göbeği varken poposu dar olduğundan pantolon askısı kullanan kızıl saçlı bir adamla konuşuyordu. Daha da ilginç olanı, kamyonun açık kapısından sürücü koltuğunun üzerinde duran tabanca görünüyordu.

“Dr. Culpeper,” dedi memur sıcak bir tavırla.

Annem en sevimli sesini takındı; içinize o kadar yavaş ve yoğun nüfuz ederdi ki boğulduğunuzu anlamazdınız. “Memur Heifort. Bana ihtiyacınız olabileceğini düşünerek durdum.”

“Şey, çok nazıksınız,” dedi Heifort. Parmaklarını silah kemerine takmıştı. “Bu kızınız mı? Sizin kadar güzelmış, Doktor.” Annem mırıldandı. Heifort ısrar etti. Kızıl saçlı adam ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Yılın bu zamanında sivrisineklerin çokluğuyla ilgili kısaca konuştular. Kızıl saçlı adam normalde olacağı kadar çok olmadıklarını söylerken sivrisineklerden “sirisnek” diye söz ediyordu.

“Silah ne için?” diye sordum.

Hepsi dönüp bana baktılar.

Omuz silktim. “Merak ettim.”

“Şey,” dedi Heifort elini adama doğru sallayarak. “Bay Lundgren kurt avını kendisi ele almaya ve biraz alıştırma yapmaya karar vermiş.”

Kızıl saçlı Bay Lundgren itiraz etti. “Ah, öyle olmadığını siz de biliyorsunuz. Sadece yoldan geçerken rastladım ve kamyonumdan ateş ettim. Aynı şey değil.”

“Olmayabilir,” dedi Heifort. “Ama burada ölü bir hayvan var ve kimsenin gümbatımından sonra hiçbir şeye ateş etmemesi gerekiyor. Hele de .38 kalibre bir tabancayla. Kuralları bildiğinizi biliyorum, Bay Lundgren.”

“Bir dakika,” dedim. “Bir kurt mu *vurdunuz?*” Ellerimi ceket ceplerime tıktım. O kadar soğuk olmasa da ürpermişim.

Heifort başıyla kamyonun ön tarafını işaret etti.

“Kocam hava avı başlayana kadar kimsenin avlanmasına izin verilmediğini söyledi,” dedi annem şeker gibi ses tonunu biraz sertleştirerek. “Onları gizlenmeye zorlamamak için.”

“Bu doğru,” dedi Heifort.

Onlardan uzaklaşarak hendeğin Heifort’un işaret ettiği kısmına yaklaşırken kızıl saçlı adamın beni dikkatle izlediğinin farkındaydım. Şimdi yolun yanındaki otlarda yatan bir hayvanın kürkünün kabarıklığını görebiliyordum.

Ulu Tanrım, çok fazla aptalca şey istediğimi biliyorum ama bu kez önemli: Lütfen bu Grace olmasın.

Onun Sam ve Cole’un yanında güvende olduğunu bilmeme rağmen nefesimi tutarak yaklaştım. Gür tüyler esintiyle titreşti. Kalçasında bir tane, omzunda bir tane ve başının hemen arkasında bir tane delik vardı. Mermi diğer taraftan çıktığı için başının tepesi biraz iğrenç görünüyordu. Gözlerinin tanıdık olup olmadığına bakmak istiyorsam çömelmem gerekiyordu ama kontrol etmeye bile gerek yoktu.

“Bu bir çakal,” dedim suçlayan bir tavırla.

“Evet, küçükhanım,” dedi Heifort neşeli bir tavırla. “Bayağı büyük, değil mi?”

Nefesimi üfledim. Benim gibi bir şehirli bile bir kurtla çakalı birbirinden ayırabilirdi. Bay Lundgren’in ya içkiyi biraz fazla kaçırdığını ya da yeni silahını denemek istediğini düşünmeye başlamıştım.

“Böyle çok fazla sorun yaşamadınız, değil mi?” diye sordu annem Heifort’a. Bir şeyi kendisinden çok babam için öğrenmek istediğinde kullandığı ses tonunu kullanıyordu. “İnsanların konuyu kendi ellerine alması meselesini kontrol altında tutabiliyor musunuz?”

“Elimizden geleni yapıyoruz,” dedi Heifort. “Çoğu insan uyumlu davranıyor. Helikopterlerin işini bozmak istemiyorlar. Ama asıl olay başlamadan bir-iki sorun yaşamasak gerçekten şaşırırdım. Çocukluklar olacak.” Bunu söylerken sanki sağırmış gibi başıyla vurgulu bir şekilde Bay Lundgren’i işaret etti. “Dediğim gibi, biz elimizden geleni yapıyoruz.”

Annem o kadar tatmin olmuş gibi görünmüyordu. Konuşurken ses tonu biraz soğuktu. “Ben de hastalarımı aynı şeyi söylüyorum.” Bana bakarak kaşlarını çatı. “Isabel, sakın ona dokunma.”

Sanki böyle bir şeye kalkışmışım gibi. Otların üzerinden yukarı yürüyerek annemin yanına döndüm.

“Bu gece içki kullanmadınız, değil mi, Doktor?” diye sordu Heifort, annem gitmek için dönerken. Annemle görüşüşleri aynıydı: Şeker kaplı düşmanlık.

Annem keyifle sırıttı. “Ah, evet, içtim.” Adamın bunu düşünmesine izin vererek duraksadı. “Ama arabayı Isabel kullanıyor. Haydi, Isabel.”

Arabaya döndüğümüzde kapılar kapanır kapanmaz annem bana döndü. “*Iyy!* Bu adamdan tiksiniyorum. Bu, yardımsever doğamı sonsuza dek iyileştirebilirdi.”

Buna bir an bile inanmadım. Bir dahaki sefere yardım edebileceğini düşündüğünde daha durmadan arabadan atlardı. Onu istesinler ya da istemesinler.

Sanırım ben de anneme benzemeye başlıyordum.

“Babanla Kaliforniya’ya dönme konusunu konuştuk,” dedi annem. “Bütün bunlar bittikten sonra.”

Arabayı çarpmaktan son anda kurtardım. “Bana... ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz?”

“Kesinleştiği zaman. Orada birkaç iş olasılığım var; konu çalışma saatlerine ve evi ne kadar satabileceğimize bağlı.”

“Tekrar ediyorum,” dedim nefesimin kesildiğini hissederek, “bana ne zaman söyleyecektiniz?”

Annem şaşırmış gibiydi. “Şey, Isabel, üniversiteye başlamak üzere sin ve listendeki iki üniversite dışında hepsi orada. Ev ziyaretlerini kolaylaştırır. Buradan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Ediyordum. Ediyorum. Sadece... Bunun bir seçenek olduğunu söylemediniz, şeyden önce...” Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilemeyerek sustum.

“Neyden önce?”

Bir elimi havaya savurdum. İkisini birden savururdum ama biriyle direksiyonu tutmaya devam etmek zorundaydım. “Hiç. Kaliforniya. Harika. Yaşasın!” Bunu düşündüm; dev paltolarımı kutulara tıkmayı, sosyal bir hayatım olmasını, herkesin ölen kardeşimin iğrenç geçmişini bilmediği bir yerde yaşamayı. Grace, Sam ve Cole yerine cep telefonlarıyla yapılan planlar, güneşli günler ve ders kitapları. Evet, üniversite için Kaliforniya’ya gitmek her zaman mükemmel bir gelecek planı olmuştu. Ancak görünüşe bakılırsa gelecek sandığımdan çok daha hızlı yaklaşıyordu.

“Adamın kurt diye bir çakal vurduğuna inanamıyorum,” dedi annem, ben evimizin garaj yoluna girerken. Buraya ilk taşındığımız zamanı hatırlıyordum. Evin korku filmlerinden fırlamış gibi göründüğünü düşünmüştüm. Şimdiyse üçüncü kattaki odamın ışığını açık bıraktığımı ve en üst kattaki tek sarı ışıklı penceresiyle geniş yapının bir masal kitabından fırlamış gibi göründüğünü fark ediyordum. “Hiç benzemiyorlar ki.”

“Şey,” dedim, “bazı insanlar sadece görmek istediklerini görürler.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Sam'i ön verandanın tırabzanına yaslanmış, gece karanlığında zor görünen uzun, siyah bir silüet halinde buldum. Sadece omuzlarının kıvrımı ve çenesini göğsüne yapıştırışıyla Sam'in bu kadar yoğun duygular yansıtabilmesinin tuhaf olduğunu düşündüm. Bir gülümsemenin sadece gülümseme olduğunu düşünen benim gibi biri için bile sırtının kavsinde, sol dizinin kıvrımında, ince ayaklarının içe dönük duruşunda hayal kırıklığını ve hüznü görmek kolaydı.

Aniden, onunla ilk tanıştığımdaya olduğu gibi kararsız, heyecanlı ve mahcup bir havaya büründüm.

Verandanın ışığını yakmadan tırabzanın dibinde ona katıldığımdaya ne diyeceğimi bilemiyordum. İçimden olduğum yerde zıplamak, kollarımı boynuna sarmak, göğsünü yumruklamak ve bir deli gibi sırtlamak ya da ağlamak geliyordu. Bunun için hangisinin doğru yol olduğunu bilmiyordum.

Sam bana döndü ve pencereden süzülen loş ışıktaki sakallarının hafif uzamış olduğunu gördüm. Ben yokken yaşlanmış gibiydi. Uzanarak elimi sakallarına sürttüm ve Sam hüznüyle gülümsedi.

"Acıtıyor mu?" diye sordum. Sakallarını tersine okşadım. Ona dokunmayı özlemiştim.

"Neden acıtsın ki?"

“Tersine olduğu için?” diye sordum. Burada durduğum, elimi tıraşsız yanağına sürebildiğim için inanılmayacak kadar mutluydum. Her şey berbattı ama aynı zamanda çok güzeldi. Gülümsemek istiyordum ve gözlerimin muhtemelen çoktan gülümsediğini sanıyordum çünkü o da gülümsüyordu; yapmak istediğı şeyin bu olduğundan emin değilmış gibi şaşkın bir şekilde gülümsese de.

“Ayrıca,” dedim, “selam.”

Sam o anda gülümsedi ve yumuşak bir sesle, “Selam, meleğim,” dedi. Cılız, uzun kollarıyla boynuma sıkıca sarıldı ve ben de elimden geldiğince sıkıca ona sarıldım. Sam’i öpmeyi seviyordum ama hiçbir öpüşmemiz bundan daha muhteşem olamazdı. Tıpkı nefesinin saçlarımı okşayışı ve kulağımın tişörtüne bastırışı gibi. Birlikteyken Grace-ve-Sam adında çok daha güçlü bir yaratık oluyormuşuz gibi.

Sam beni kollarından bırakmadan sordu: “Bir şey yedin mi?”

“Bir sandviç. Bir çift de terlik buldum. Kemirmek için değil.”

Sam güldü. Gülüşünü duyduğuma çok sevinmiştim çünkü çok özlemiştim. “Alışveriş konusunda pek iyi değiliz,” dedi.

Yüzümü tişörtüne gömerek mırıldandım: “Market alışverişini sevmiyorum. Her hafta aynı şey. Bir gün başka birinin benim için yapmasını sağlayabileceğim kadar çok para kazanmak istiyorum. Bunun için zengin olman gerekir mi? Gösterişli bir ev istemiyorum. Sadece alışverişi başka biri yapsın.”

Sam düşündü. Henüz kollarını gevşetmemiştı. “Sanırım kendi alışverişini daima kendin yapman gerekecek.”

“Kraliçe’nin alışverişini kendisinin yapmadığına bahse girerim.”

Başımın tepesine dayadığı burnundan saçlarıma üfledi. “Ama her gün daima aynı şeyi yiyor. Yılanbalığı jölesi, mezgitle sandviç ve Marmite’lı çörek.”

“Marmite’in ne olduğunu bildiğini bile sanmıyorum senin,” dedim.

“Ekmeğin üstüne sürülen bir şey ve iğrenç. Beck öyle demişti.” Sam kollarını çözerek tırabzana yaslandı ve bana baktı. “Üşüyor musun?”

Ne demek istediğini ancak bir an sonra anlayabildim: *Dönüşecek misin?*

Ama kendimi iyi, gerçek ve kesinlikle kendim gibi hissediyordum. Başımı iki yana sallayarak tırabzanda ona katıldım. Bir an karanlıkta öylece durarak geceye baktık. Sam’e dönüp baktığımda ellerini kenetlediğini gördüm. Sağ elinin parmaklarıyla sol başparmağını o kadar sıkı tutuyordu ki bembeyaz görünüyorlardı.

Başımı omzuna dayadığımda teniyle yanağım arasında sadece tişörtü vardı. Sam dokunuşumla iç çekti ama mutsuz bir iç çekiş değildi. “Sanırım şunlar Kuzey Işıkları,” dedi.

Başımı kaldırmadan bakışlarımı kaldırdım. “Nerede?”

“Şurada. Ağaçların üzerinde. Gördün mü? Hafif pembemsi.”

Gözlerimi kıstım. Bir milyon yıldız vardı. “Ya da benzincinin ışıkları olabilir. Biliyorsun, kasabanın dışında QuikMart var.”

“Bu moral bozucu ve fazla gerçekçi bir düşünce,” dedi Sam. “Ben daha sihirli bir şeyi tercih ederim.”

“Kuzey Işıkları, QuikMart’tan daha sihirli değil ki,” dedim. Bir defasında bu konuda bir ödev hazırladığımdan, bilimsel yönünü gayet iyi biliyordum. Ancak güneş rüzgârlarının ve atomların bir araya gelerek bir ışık gösterisi yaratması fikrini biraz sihirli bulduğumu yine de itiraf etmek zorundaydım.

“Bu da moral bozucu ve fazla gerçekçi bir düşünce.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Yine de güzeller.”

“Tabii gerçekten QuikMart değilse,” dedi Sam. Sonra içimi kıpır kıpır ettiren dalgın tarzıyla bana baktı. Aniden terbiye kurallarını hatırlamış gibi isteksizce konuştu. “Yorgun musun? İstersen seninle içeri dönebilirim.”

“Yorgun değilim,” dedim. “Sadece biraz yanında olmak istiyorum. Her şey zorlaşıp kafa karıştırıcı hale gelmeden.”

Kaşlarını çatarak geceye baktı. “Gidip bakalım, gerçekten Kuzey Işıkları mıymış,” dedi sonra aniden.

“Uçağın mı var?”

“Bir Volkswagen'im var,” diye cevap verdi gururla. “Daha karanlık bir yere gitmemiz gerek. QuikMart'tan daha ileri. Minnesota'nın dışına. İster misin?”

İşte şimdi yüzünde o sevdiğim mahcup sırıtış vardı. Görmeyeli asırlar olmuş gibi geliyordu.

“Anahtar yanında mı?” diye sordum.

Elini cebinin üzerine vurdu.

Başımla üst katı işaret ettim. “Ya Cole?”

“Gecenin bu saatinde diğer herkesin yaptığı gibi uyuyor,” dedi Sam. Cole'un uyumadığını ona söylemedim. Tereddüdümü fark etti ve yanlış çıkarımda bulundu. “Gerçekçi olan sensin. Kötü bir fikir miydi? Bilmiyorum. Belki de öyledir.”

“Gitmek istiyorum,” dedim. Uzanıp elini sıkıca tuttum. “Uzun sürmez.”

Karanlık garaj yolunda Volkswagen'e binişimiz ve arabanın çalışmasıyla, gökyüzündeki ışıkları kovalamaktan daha büyük bir şey yapıyormuşuz gibi hissettim. Her yere gidiyor olabilirdik. Sihir vaadini kovalayarak. Ben koltuğumu arkaya kaydırırken –biri en öne kadar çekmişti– Sam klimayı sonuna kadar açtı. Orta konsolun üzerinden uzanıp elimi hafifçe sıktıktan sonra vitese taktı ve geri geri çıktı.

“Hazır mısın?”

Ona sııttım. Hastaneden çıktığımdan beri, hastaneden önce-sinden beri ilk kez kendimi kafasına koyduğu her şeyi yapan o eski Grace gibi hissediyordum. “Ben hazır doğmuşum.”

Hızla hareket ettik. Sam uzanarak parmağıyla kulağımın üzerini okşadı; bu hareketiyle araba hafifçe yolundan saptı. Hemen bakışlarını yola çevirerek direksiyonu düzeltirken kendi kendine hafifçe güldü.

“Pencereye dikkat et,” dedi. “Çünkü araba kullanmayı hatırlamıyorum gibi görünüyor. Bana nereye gideceğimi söyle. En parlak olan yeri. Sana güveniyorum.”

Yüzümü cama yapıştırarak gökyüzündeki ışık belirtilerine baktım. Başlangıçta ışıkların hangi yönden geldiğini kestirmek zor olduğu için sadece Sam’i önce en karanlık yollara, ev ışıklarından ve kasabadan uzağa yönlendirdim. Dakikalar geçtikten sonra kuzeyi bulmak kolaylaşmıştı. Her dönemeç bizi Beck’in evinden, Mercy Fall’stan, Sınır Ormanı’ndan biraz daha uzaklaştırıyordu. Sonra aniden kendimizi gerçek hayatlarımızdan kilometrelerce uzaklaşmış halde, yüz milyonlarca yıldızın görüldüğü sonsuz bir gökyüzünün altında ve etrafımızda uçsuz bucaksız dünyayla dümdüz bir yolda giderken bulduk. Böyle bir gecede daha kısa süre önce insanların sadece yıldız ışığıyla önlerini görebildiğine inanmak zor değildi.

“1859’da,” dedim, “bir güneş fırtınası yüzünden Kuzey Işıkları o kadar parlak görülmüş ki insanlar onların ışığında kitap okumuş.”

Sam verdiğim bilgiden şüphe duymuyordu. “Böyle bir şeyi neden öğrendin?”

“Çünkü ilginç,” dedim.

Beynimin aşırı gelişmiş sol lobundan etkilendiğini gösteren keyifli gülümsemesiyle yine gülümsedi. “Bana ilginç başka bir şey söyle.”

“Işık o kadar güçlüymüş ki telgrafçılar bataryalarını kapayıp telgraflarını ışınların enerjisiyle göndermişler,” dedim.

“Haydi canım,” dedi Sam ama bana inandığı belliydi. “Bana başka ilginç bir şey söyle.”

Vitesin üzerinde duran eline dokunmak için uzandım. Başparmağımı bileğinin içine sürttüğümde parmaklarımın altında kabaran

tüylerini hissettim. Parmaklarım, kenarları hâlâ kabarık ve aşırı pürüzsüz yara izine dokundu.

“Yara izimde hiçbir şey hissetmiyorum,” dedi. “Hiç hissi yok.”

Elimi bir an bileğinin etrafına sararak başparmağımı sıkıca tenine bastırdım. Nabzını hissedebiliyordum.

“Devam edebiliriz,” dedim.

Sam sessizdi ve önce ne demek istediğimi anlamadığını sandım. Sonra ellerinin direksiyonda huzursuzca kıpırdandığını gördüm. Konsolun ışığında sağ elinin tırnaklarında hâlâ çamur vardı. Benim aksime o, kirli derisini geride bırakmamıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Cevap verirken kelimeleri ağzından zorlukla döküyormuş gibiydi. “Yılın bu zamanında istemeyeceğimi.” Sam yutkundu. “Ama şimdi elimden gelse isterdim. Hayal edebiliyor musun?”

Edebiliyordum. Uzaklarda bir yerde birlikte, sadece ikimiz her şeye sıfırdan başlayabilirdik. Ama bunu zihnimde canlandırdığım anda – Sam’in pencere dibindeki radyatörün üzerine asılmış çorapları, minik bir mutfak tezgâhının üzerine yayılmış kitaplarım, lavabonun içine ters bırakılmış kirli kahve kupaları– geride bırakacağım şeyleri de düşündüm: Rachel, Isabel, Olivia ve elbette ailem. Dönüşüm mucizem gerçekleşirken onları öyle aniden terk etmişim ki artık eski öfkem çok uzak kalıyordu. Geleceğim üzerinde artık hiçbir etkileri kalmamıştı. Hava dışında hiçbir şeyin gücü kalmamıştı zaten.

Sonra Sam’in penceresinden aniden Kuzey Işıkları’nı gördüm; parlaktılar ve bir mağazanın ışıklarının yansımalarıyla da açıldı. “Sam, Sam! Bak! Dön, dön, dön, o tarafa git!”

Sol tarafımızda gökyüzünde ince, pembe, tırtıklı bir şerit uzanıyordu. Canlı bir şeymiş gibi parlayıp sönüyordu. Sam sola saparak sonu yokmuş gibi görünen dar, yarı asfalt bir yola girdi. Araba çukurlu bozuk yolda ilerliyor, gevşek mıcırlar arkamızda takırdıyordu.

Bir tümseğe çarptığımızda dişlerim birbirine vurdu. Sam *aaaahhhh* diye inlerken sesi Volkswagen'in sarsıntısıyla titredi.

“Burada dur!” diye emrettim.

Tarla her yönde kilometrelerce uzanıyordu. Sam el frenini çekti ve birlikte ön camdan baktık.

Tam tepemizde gökyüzündeki ışıklar görünüyordu. Parlak pembe bir yol gibi havada kıvrıla kıvrıla ilerliyor, ağaçların arkasında gözden kayboluyordu ve bir tarafında daha koyu mor bir pırıltı vardı. Işıklar parıldayarak geriliyor, büyüüp küçülüyor, uzayıp kısalıyordu. Bir an cennete uzanan bir yol gibi görünürken bir an sonra daima kuzeye doğru ilerleyen bir ışık ordusuna dönüşüyordu.

“İnmek ister misin?” diye sordu Sam. Elimi kapının koluna koymuştum bile. Dışarıda hava dişleri takırdatacak kadar soğuktu fakat ben şimdilik iyiydim. Arabanın önünde, kaputun üzerine yaslandığı yerde Sam'e katıldım. Ellerimi onun yanına dayadığımda kaputun sıcak olduğunu ve gecenin soğukunu kestiğini fark ettim.

Birlikte gökyüzüne baktık. Etrafımızdaki dümdüz siyah alan gökyüzünü okyanus gibi gösteriyordu. İçimdeki kurt ve yanımdaki Sam... ikimiz de tuhaf yaratıklardık ve bu dünyanın, bu gecenin, bu sınırsız gizemin bir parçası olduğumuzu hissediyordum. Kalp atışlarım anlamadığım bir nedenle hızlanmıştı. Aniden Sam'in benden birkaç santim uzakta benimle birlikte izlediğini ve nefeslerinin yüzünün önünde belirgin şekilde göründüğünü fark ettim.

“Bu kadar yakından bakınca *inanmak* çok zor,” dedim ve *inanmak* derken sesim çatladı, “yani sihir olmadığına.”

Sam beni öptü.

Başım hâlâ yukarı dönük olduğu için öpücüğü dudaklarımın kenarına değdi fakat dikkatli değil, gerçek bir öpücüktü. Düzgün şekilde tekrar öpüşebilelim diye ona döndüm. Hafif uzamış sakallarının dokunuşuyla dudaklarım ısındı ve koluma dokunduğunda tenime değen nasırlarının son derece farkındaydım. İçimdeki her şey

açtı. Daha önce onlarca sefer yaptığımız şeyin şimdi nasıl böylesine tuhaf, yeni ve ürkütücü geldiğini anlayamıyordum.

Öpüşürken saatler önce bir kurt olmamın veya tekrar kurda dönüşecek olmamın hiçbir önemi yoktu. Bu anı geride bıraktığımız anda önümüzde binlerce kapanın bizi bekleyecek olması önemli değildi. Önemli olan tek şey şuydu: Burunlarımızın birbirine değışı, dudaklarının yumuşaklığı ve içimdeki açıklık.

Sam yüzünü boynuma gömmek için geri çekildi. Bana sıkıca sarılarak kalakaldı. Nefesimi kesecek kadar sıkı sarılıyordu ve kaputa acıtacak kadar sert oturuyordum fakat ona beni bırakmasını asla, asla söylemezdim.

Sam bir şey söyledi ama sesi tenimde boğulup gitti.

“Ne?” diye sordum.

Beni bıraktı ve elimin kaputa dayandığı yere baktı. Başparmağını işaretparmağımın üzerine bastırarak birleşmiş parmaklarımızın biçimini nefes kesici bir şeymiş gibi inceledi. “Yüzüne bakmayı özlemişim,” dedi kısık sesle ama bunu söylerken yüzüme bakmadı.

Tepemizde ışıklar titreyerek değişiyordu. Bir sonu ya da başı yoktu fakat yine de bizden ayrılıyormuş gibiydiler. Yine tırnaklarının arasındaki çamuru ve şakağındaki sıyrığı düşündüm. Ben ormandayken başka neler olmuştu?

“Ben de yüzüme *sahip olmayı* özlemişim,” dedim. Zihnimde komik bir şeymiş gibi görünebilirdi ama söylediğimde ikimiz de gülmedik. Sam elini geri çekerek bakışlarını Kuzey Işıkları’na kaldırdı. Hiçbir şey düşünmüyormuş gibi hâlâ gökyüzüne bakıyordu ve aniden, bana güzel şeyler söylemişken karşılık vermemekle, bu kadar uzun süre ortada yokken ihtiyaç duyduğu hiçbir şeyi söylememekle zalimlik ettiğimi anladım. Ancak doğru bir şey söyleme anı geçmişti ve kulağa klişe gibi gelmeyecek bir şeyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. *Seni seviyorum*, demeyi düşündüm fakat bunu yüksek sesle söylediğimi

düşünmek bile tuhaf geliyordu. Neden öyle olduğunu bilmiyordum; onu seviyordum. Hem de acıtacak kadar çok.

Yine de nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden sadece elimi uzattım ve Sam elimi tuttu.

• SAM •

Arabanın dışındayken ışıklar, etrafımızdaki soğuk hava hareket ediyormuş gibi daha da baş döndürücüydü ve mor, pembe tonlar tırtırdı. Onlara dokunabilirmişim gibi boş elimi gökyüzüne uzattım. Soğuktu ama *iyi* bir soğuktu; insana kendini canlı hissettiren türden. Başlarımızın üzerinde gökyüzü o kadar berraktı ki bizi görebilen bütün yıldızları görebiliyorduk. Grace'i öptükten sonra artık ona dokunmayı düşünmekten kendimi alamıyordum. Zihnim henüz dokunmadığım yerlerle doluydu: Dirseğinin içindeki yumuşak nokta, kalça kemiğinin hemen üzerindeki kıvrım, köprücük kemiğinin çizgisi. Onu tekrar öpmeyi çok istiyordum, onu *daha çok* istiyordum ama bunun yerine el ele tutuşarak başlarımızı arkaya attık ve birlikte sonsuzluğa bakarak yavaşça döndük. Düşmek ya da uçmak gibiydi.

Bu andan sıyrılıp o *daha çok* olana doğru koşmak ve orada kalmak ile sürekli bir beklenti ve güvenlik anında yaşamak arasında gidip geliyordum. Eve döndüğümüz anda, kurt avı yine gerçeğe dönüşecekti ve henüz buna hazır değildim.

"Sam, benimle evlenecek misin?" diye sordu Grace aniden.

İrkilerek ona baktım fakat hava durumunu sormuş gibi hâlâ yıldızlara bakıyordu. Oysa gözlerinde sesinin kayıtsızlığını yalanlayan kısık bakışlar vardı.

Ne söylememi beklediğini bilmiyordum. İçimden yüksek sesle gülmek geliyordu çünkü aniden haklı olduğunu anlamıştım; evet, orman soğuk aylar boyunca onu ele geçirecekti ama ölmeyecekti.

Onu sonsuza dek kaybetmemiştim. Ve şimdi burada, yanımdaydı. Buna karşılık diğer her şey küçük, ikincil derecede önemli kalıyordu.

Aniden dünya umut veren, dostça bir yere dönmüştü. Aniden geleceği gördüm ve olmak istediğim yerin orası olduğunu anladım.

Grace'in hâlâ cevap beklediğini fark ettim. Kuzey Işıkları'nın altında burun buruna gelene kadar onu kendime çektim. "Soruyor musun?" diye sordum.

"Sadece netleştiriyorum," diye karşılık verdi Grace. Ama gülümsüyordu; yüzünde minik, samimi bir gülümseme vardı çünkü ne düşündüğümü anlamıştı. Şakağındaki saçlar esintiyle savruluyor, gıdıklıyormuş gibi görünüyordu ama Grace hissetmiyor gibiydi. "Yani, günahkârca yaşamak yerine."

Ve o anda güldüm; gelecek tehlikeli bir yer olsa bile. Zira onu seviyordum, o da beni seviyordu ve dünya etrafımızdaki pembe ışıklarla çok güzeldi.

Beni çok hafifçe öptü. "Peki de." Titremeye başlamıştı.

"Peki," dedim. "Anlaştık."

Ellerimde tutabildiğim somut bir şey gibiydi.

"Gerçekten ciddi misin?" diye sordu. "Gerçekten samimi değilsen söyleme."

Sesim hissettiğim kadar hevesli çıkmadı. "Gerçekten ciddiylim."

"Tamam," dedi Grace ve o anda duygularımdan emin olmuş gibi göründü. Hafifçe iç çekti ve elini kaydırarak parmaklarını benimkilere kenetledi. "Artık beni eve götürebilirsin."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Eve döndüğümüzde Grace yatağıma uzandı ve başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı; bense onun uykuyla bu rahat münasebetini kışkandım. Bitkin düşünlere has şekilde ölü gibi kıpırdamadan yatıyordu. Ben ona katılamıyordum; içimdeki her şey uyanıktı. Zihnim sürekli geri dönerek, o gün olanları tekrar tekrar canlandırıyordu; öyle ki sonunda hepsi, birbirinden ayrılmayan ve dakikalarca süren tek bir filme dönüşmüştü.

Onu üst katta bırakarak sessiz adımlarla alt kata indim. Mutfakta cebimden arabamın anahtarını çıkarıp tezgâha bıraktım. Mutfağın aynı görünmesi ters geliyordu. Bu geceden sonra her şey farklı görünmeliydi. Üst katta mırıldanan bir televizyonun sesi Cole'un evde olduğunu gösteren tek işaretti; yalnız olduğuma memnundum. Aynı anda hem o kadar mutlu hem de o kadar hüznülydüm ki konuşmayı düşünemiyordum bile. Grace'in boynuma bastıran yüzünün biçimini, yıldızlara bakarken gördüğüm yüz ifadesini, cevabımı bekleyişini hâlâ hatırlıyordum. Henüz söze dökerek bunu sulandırmaya hazır değildim.

Bunun yerine ceketimi çıkararak salona girdim; Cole bu televizyonu da açık bırakmıştı fakat sesi kısıktı. Televizyonu kapadım ve gitarımı koltuğa dayadığım yerden aldım. Gövdesi dışarıda kaldığı

için biraz kirlenmişti; Cole'un veya benim dikkatsizliğimiz sebebiyle cilasının üzerinde yeni bir çizik açılmıştı.

Affedersin, diye düşündüm çünkü hâlâ yüksek sesle konuşmak istemiyordum. Tellere hafifçe vurdum; dışarıdan içeri girince sıcaklık farkı yüzünden akordu biraz kaymıştı ama sandığım kadar değildi. Hâlâ çalınabilir olmasına rağmen akordunu tam oturtmak için duraksadım. Kayışı en sevdiğim tişört kadar rahat ve tanıdık bir şekilde boynuma geçirirken Grace'in gülümsemesini hatırladım.

Ve çalmaya başladım. Bir sol majör akorun türevleri; insanoğlunun bildiği en harika, sonsuz mutluluk yansıtan akor. Eğer kendisi de isterse Grace'le birlikte bir sol majör akorunun içinde yaşayabilirdim. Benimle ilgili basit ve iyi olan her şey o akorla özetlenebilirdi. Şu antika ekose kanepede otururken Paul'ün bana öğrettiği ikinci akordu bu. İlki: Mi minör. "Çünkü," demişti Beck, odadan geçerken en sevdiği filmlerden birinden alıntı yaparak, "her hayata biraz yağmur yağmalıdır." Bu anı şimdi biraz acııyordu.

"Çünkü," diye düzeltmişti Paul, "her şarkıda bir akor köprüsü olmalıdır."

Ciddi mi minör benim gibi bir acemi için çok doğrudandı. Dingin sol majörü çalmak çok daha zordu. Ancak Paul'ün neşesi çaba gerektirmiyor gibiydi.

Şimdi hatırladığım Paul oydu; çocukken beni karlara mülhayan Paul değil. Tıpkı şimdi üst katta uyuyan kişinin, o çukurda baktığım kurt değil, Grace olduğunu bildiğim gibi.

Hayatımın çok büyük bölümünü korku içinde ya da korkunun anılarında yaşayarak geçirmiştim.

Artık öyle olmayacaktı.

Koridordan banyoya doğru yürürken parmaklarımı akorun üzerinde dolaştırdım. Işık yanıyordu, dolayısıyla diğer uçtaki küvete bakarak dururken çalmayı bırakmak zorunda kalmadım.

Karanlık görüş alanımın iki tarafından bastırıyor, anılar yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Geçmiş gömüp şimdiye odaklanmakla ilgili bir şarkıyla gitarımı çalmaya devam ettim. Orada dururken bakışlarımı boş küvetten ayırmıyordum.

Çalkalanıp dinginleşen su
kanla yıkanmış

Gitarın kayışının ağırlığı beni olduğum yere sabitliyordu. Tellerin parmaklarıma yaptığı baskı beni şimdiye ve buraya odaklıyordu. Üst katta Grace uyuyordu.

Banyoya doğru bir adım attım; aynadaki yansımam hareket edince beni şaşırttı. Kendimi incelemek için durdum. Şimdi yüzüm bu muydu?

tişörtümün kumaşından yukarı tırmanan su
bu sam değil
üç iki

Parmaklarımı do majöre geçirdim. Zihnim o akorla yapabileceğim her şeyle dolmuştu: *Bana yazın geldi, benim güzel yaz aşkım.* Grace'in daha önce söylediği sözlerle odaklandım. *Benimle evlenecek misin?*

Grace beni kurtarmak için çok şey yapmıştı ve artık kendi kendimi kurtarma zamanımdı.

Gitarım benim yerime şarkı söylerken ve ben küvete doğru yürürken parmaklarım hiç durmadı. Küvetin yanında durup içine baktım. Bir an sadece sıradan bir nesne, doldurulmayı bekleyen kuru bir kâse gibi göründü.

Sonra kulaklarım çınlamaya başladı.

Annemin yüzünü gördüm.

Bunu yapamazdım.

Parmaklarım sol majörü buldu ve bana danışmadan bin farklı türev çaldı; zihnim başka şeylerle meşgulken parmaklarım bu şarkıları kendiliğinden çalabiliyordu. Benden daha büyük bir şeyin parçası, sonu olmayan bir mutluluk barajı gibi şarkılar.

Akorlar duvar karolarından yankılanırken tereddüt ettim. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu; koridor çok gerilerde kalmış gibiydi.

Küvetin içine adım atarken ayakkabılarım kuru yüzeyde hafifçe gıcırdadı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Başımın içinde arılar uğulduyordu. Burada bundan başka bin dakika daha yaşamıştı: Jiletlerle geçen dakikalar, suyun içinde boğulduğum dakikalar, ellerin beni suyun içine bastırıldığı dakikalar. Ancak bir de başımı suyun üzerinde tutan Grace vardı; Grace'in sesi beni kendime geri çağırıyor, Grace elimi tutuyordu.

Ve hepsinden daha önemli olanı *bu* dakikaydı. Ben, Sam Roth, buraya kendi gücümle, elimde güçlü, nihayet güçlü müziğimle geldiğim dakika.

Rilke diyordu ki:

*Bütün bu kışlar arasında sonu olmayan öyle bir
kış var ki
ancak onu atlatırsan kalbin hayatta kalabilir.*

Bir saat sonra Cole beni o halde buldu. Boş küvetin içinde bağdaş kurarak oturmuş, gitarımı kucağıma koymuş, parmaklarım hâlâ bir sol majör akorla dans ediyordu ve daha önce hiç söylemediğim bir şarkıyı söylüyordum.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

• SAM •

*uyandır beni
uyandır beni demiştin*

*ama ben de uyuyordum
rüya görüyordum*

*oysa şimdi uyanıyorum
hâlâ uyanıştayım*

ve görebiliyorum güneşi

OTUZUNCU BÖLÜM

• GRACE •

Kesinlikle uyanıktım.

Odadaki her şey hareketsiz ve siyahtı. Tam şu anda rüya gördüğümünden emindim ama yatağın yanında biri duruyordu.

“Sam?” diye fısıldadım, uykuya dalalı daha dakikalar olduğunu, yatağa geldiğinde beni uyandırdığını düşünerek.

Arkamda Sam’in kısık ve uykulu bir sesle mırıldandığını duydum. Vücuduma bastıran şeyin battaniyeler değil, bir Sam-battaniye olduğunu o zaman anladım. Normal şartlar altında varlığının bu küçük nimeti beni heyecanlandırır ve tekrar uykuya dönmemi sağlarlardı fakat birinin yatağın yanında durduğundan o kadar emindim ki Sam’in yanımda derin bir uykuda olduğu düşüncesi çok huzursuz edici gelmişti. Ense tüylerim kabardı. Gözlerim yavaşça karanlığa alışırken Sam’in görünmez bir esintiyle hareket eden kâğıt turnaları görünür hale geldi.

Bir ses duydum.

Pek çarpma sesi gibi değildi. Bir şey düşerken yakalanmış gibi kesik bir gürültüydü. Nefesimi tutarak dinledim –alt katta bir yerlerden geliyordu– ve boğuk bir gümbürtü daha duydum. Salondan mı geliyordu? Arka bahçede bir şey başka bir şeye mi çarpıyordu?

“Sam, uyan,” dedim telaşla. Karanlıkta yanımda Sam’in gözlerinin parıltısını görünce irkildim; çoktan uyanmıştı ve sessizdi. Benim gibi dinliyordu.

“Şunu duydun mu?” diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. Başı arkasındaki yastık kılıfına sürtünürken görmekten çok sesini duydum.

“Garaj mı?” diye sordum. Yine başıyla onayladı.

Bir başka boğuk sürtünme sesi değerlendirmemi doğruladı. Sam’le birlikte ağır çekimde yataktan çıktık; ikimiz de Kuzey Işıkları’nın peşinde koşarken giydiğimiz kıyafetlerimizi değiştirmemiştik. Sam öne geçerek merdivenden indi, koridordan geçti ve dolayısıyla koridora çıkan Cole’u ilk gören ben oldum. Saçları darmadağın bir halde ayağa kalkmıştı. Daha önce saçlarına hiç zaman ayırdığını düşünmemiştim –sonuçta hırpani rock yıldızları hırpani görünmek için çaba harcıyor olamazdı– fakat şimdi saçlarının aslında dik durma eğiliminde olduğu ve onları yatırmak için çok çabaladığı anlaşılıyordu. Üzerinde sadece eşofmanı vardı. Tedirgin olmaktan çok rahatsız olmuş gibiydi.

Cole uyanıklıktan çok uykuya yakın kısık bir sesle konuştu: “Ne oluyor böyle be?”

Üçümüz yalınayak bir halde orada durup birkaç dakika daha dinledik. Bir şey yoktu. Sam bir eliyle saçlarını sıvazlayınca komik bir şekilde dik kaldılar. Cole bir parmağını dudaklarına götürerek mutfaktan garaj girişini işaret etti. Gerçekten de nefesimi tutarsam o taraftan gelen sesleri hâlâ duyabiliyordum.

Cole buzdolabının yanındaki süpürgeyi silah olarak aldı. Ben tezgâhın üzerindeki ahşap stanttan bir bıçak kaptım. Sam ikimize de alaycı bir bakış atarak boş elle devam etti.

Kapının önünde durarak bir ses daha duymayı bekledik. Bir an sonra başka bir gümbürtü koptu; bu öncekinden daha güçlüydü ve

metal tangirtısı vardı. Cole bana bakarak kaşlarını kaldırdı ve aynı anda kapıyı açtı; hemen garajın ışıklarını yakmak için düğmeye uzandım.

Ve karşımızda:

Hiçbir şey.

Şaşkın tavırlarla birbirimize baktık.

“Orada kimse var mı?” diye seslendim garajın içine doğru.

Cole ihanete uğramış gibi bir tavırla Sam’e döndü. “Başından beri burada bir araba daha olduğunu bana söylemediğine inanamıyorum.”

Garaj –her garaj gibi– evde tutmak istemeyeceğiniz tuhaf ve kokulu şeylerle ağzına kadar doluydu. Eski bir kırmızı steysin vagon BMW alanın büyük bölümünü kaplıyordu; kullanılmadığı için toz içindeydi ama aynı zamanda bir çim biçme makinesi, üzerinde küçük metal askerler sıralanmış bir tezgâh ve kapının üzerinde BECK 89 yazılı bir Wyoming araba plakası da vardı.

Bakışlarımı tekrar steysine çevirdim.

“Şişş, bakın!” dedim.

Arabanın motor kapağına çarpık şekilde yaslanmış bir ot biçme aleti duruyordu. Onu kaldırıp düzeltmek için diğerlerinden önce garaja girdim ve motor kapağının aralık olduğunu o zaman fark ettim. Kontrol etmek için elimi üzerine koydum. “Bu daha önce de böyle miydi?”

“Evet. Son on yıldır,” dedi Sam yanıma gelerek. BMW güzel filan değildi ve garaj da en son sızdirdığı sıvının kokusuyla kaplı gibiydi. BMW’nin arka tamponunun yanındaki devrilmiş alet kutusunu işaret etti. “Şu öyle değildi ama.”

“Ayrıca,” dedi Cole, “dinleyin.”

Cole’un duyduğu şeyi ben de duymuştum: Arabanın altından hışırtılar geliyordu.

Eğilecek oldum ama Sam beni kolumdan yakalayarak kendisi bakmak için çömeldi.

“Tanrı aşkına,” dedi. “Bir rakunmuş.”

“Zavallı,” dedim.

“Kuduz bir bebek katili olabilir,” dedi Cole bilgiç bir tavırla.

“Kapa çeneni,” dedi Sam arabanın altına bakarken. “Onu nasıl çıkaracağımızı düşünüyorum.”

Cole süpürgeyi sopa gibi tutarak yanımdan geçti. “Ben nasıl içeri girdiğiyle daha çok ilgileniyorum.”

Arabanın arka tarafına geçerek garajın kapısına yaklaştı, kapı aralıktı. Parmağını kapıya vurdu. “Sherlock bir ipucu buldu.”

• SAM •

“Sherlock bu herifi nasıl çıkaracağımızı da bulmalı,” dedim.

“Ya da kızı,” dedi Cole ve Grace ona onaylayan bir bakış attı. Mutfaktan aldığı bıçağı tutarken çarpıcı, seksi ve vücuduyla bağdaştıramadığım biri gibi görünüyordu. Cole’la laf dalaşına girmeleri belki beni kışkandırmalıydı ama memnun etmişti; bu da Cole’u arkadaş olarak görmeye başladığımı gösteren en önemli kanıttı. Herkes kendi arkadaşlarının birbirleriyle de arkadaş olmasını gizliden gizliye hayal ederdi.

Yerdeki pislik ve toz toprak rahatsız edici bir şekilde ayaklarıma batarken garajın önüne doğru yürüdüm ve garaj kapısını çekip açtım. Korkunç bir gümbürtüyle tavana çarptı ve Volkswagen’imin durduğu karanlık garaj yolu önüme serildi. Ürkütücü ve ıssız bir manzaraydı. Yeni yaprakların ve tomurcukların kokusuyla dolu soğuk gece havası kollarımı ve ayak parmaklarımı ısıtırken gece nabzımı hızlandırarak bana seslendi. Bir an isteğimin gücüne kapıldım.

Biraz çabayla Cole ve Grace’e geri döndüm. Cole süpürgeyle arabanın altını yokluyordu ama Grace benimkine benzediğini tahmin ettiğim bir ifadeyle geceye bakıyordu; tefekkür ve özlem gibi. Beni kendisine bakarken yakaladığında ifadesi değişmedi. Sanki...

Sanki ne hissettiğimi *biliyormuş* gibiydi. Çok uzun zamandır ilk kez ormanda onun dönüşmesini, ikimizin de aynı anda kurt olmamızı beklediğimi hatırladım.

“Haydi, seni aptal,” dedi Cole arabanın altındaki hayvana. “Mükemmel bir rüyayı böldün!”

“Ben de başka bir şey alıp diğer tarafa geçsem mi?” diye sordu Grace, geri dönmeden önce bana bir saniye daha bakarak.

“Bıçak biraz abartı olur,” dedim garaj kapısından uzaklaşırken. “Şurada uzun saplı bir süpürge var.”

Grace elindeki bıçağa baktıktan sonra onu bir kuş havuzunun içine bıraktı; Beck’in evi güzelleştirme konusundaki başarısız girişimlerinden biri daha.

“Rakunlardan nefret ederim,” dedi Cole. “İşte kurtları başka yere taşıma fikrinin sorunlu olmasının nedeni bu, Grace.”

Grace uzun saplı süpürgeyi kararlı bir tavırla arabanın altına soktu. “Bunun uygun bir kıyas olduğunu pek sanmıyorum.”

Rakunun desenli burnunu BMW’nin altından uzattığını gördüm. Aniden harekete geçerek Cole’un süpürgesinden sıyrılıp açık garaj kapısının önünden geçti ve arabanın diğer tarafındaki bir su bidonunun arkasına gizlendi.

“Ah, seni aptal,” dedi Cole hayretle.

Grace yaklaşarak su bidonunu nazikçe itti. Bir anlık tereddütten sonra rakun tekrar arabanın altına fırladı. Yine açık kapının önünden geçip gitmişti. Mantık tutkunu olan Grace boş elini havaya doğru salladı. “Kapı *tam* şurada. Bütün duvar!”

İşin gerektirdiğinden biraz daha hevesli görünen Cole yine süpürgeyle arabanın altını karıştırdı. Bu saldırıdan dehşete kapılan rakun bir kez daha su bidonunun arkasına koştu. Korkusunun kokusu kükürkününki kadar güçlüydü ve biraz bulaşıcıydı.

“İşte bu,” dedi Cole, eşofman giymiş Musa gibi süpürgeyi yanında yere dayayarak, “rakunların bütün gezegene hâkim olamamasının nedeni işte.”

“Bu,” dedim, “bize sürekli ateş edilmesinin nedeni.”

Grace köşeye büzüşmüş rakuna baktı. Yüzünde acıma ifadesi vardı. “Karmaşık bir mantığı yok.”

“Uzam sezgisi yok,” dedim. “Kurtların bir hayli karmaşık bir mantığı vardır. İnsan mantığı gibi değildir o kadar. Uzam sezgisi yoktur. Zaman duygusundan yoksunlardır. Sınır algısından yoksunlardır. Sınır Ormanı bizim için fazla küçük.”

“O halde kurtları daha iyi bir yere taşımamız,” dedi Grace. “İnsan alan oranı daha iyi olan bir yere. Daha az sayıda Tom Culpeper’la karşılaşacakları bir yere.”

“Tom Culpeper’lar her zaman olacak,” dedim, Cole’la aynı anda ve Grace hüznü bir tavırla ikimize gülümsedi.

“Bir hayli uzak olmalı,” dedim. “Ve bize ait olmadığı sürece özel mülk olamaz ve bizim de o kadar zengin olduğumuzu sanmıyorum. Orada başka kurtlar da olmamalı yoksa bizimkilerden birçoğunu daha en başından öldürürler. Ve av hayvanı da olmalı, aksi takdirde açlıktan ölürler. Ayrıca yirmi küsur kurdu nasıl yakalayacağınızı da bilmiyorum. Cole denedi ve şimdiye kadar pek şansı olmadı.”

Grace’in yüzündeki inat ifadesine bakılırsa onun da keyfinin kaçtığı belliydi. “Daha iyi bir fikri olan?”

Omuz silktim.

Cole süpürgeyi ucuyla çıplak göğsünü kaşdı. “Eh, biliyorsunuz, daha önce taşındılar.”

Grace ve ben bütün dikkatimizle ona bakıyorduk.

Başkalarının duymak istediği şeyleri ağır ağır söylemeye alışkın olan Cole tembelce konuştu: “Beck’in günlüğü kurt olduğu zamandan başlıyor. Ancak Minnesota’da başlamıyor.”

“Pekâlâ,” dedi Grace. “Söyle bakalım. Nereden başlıyor?”

Cole süpürgeyle kapının üzerinde duran araba plakasını işaret etti: BECK 89. “Sonra gerçek kurtlar geri dönmeye başlamış ve Ringo’nun dediği gibi, kurtları öldürmeye başlayınca tek seçeneklerinin taşınmak olduğuna karar vermişler.”

Tuhaf bir ihanet duygusu hissettim. Beck bana geldiği yerle ilgili yalan söylemiş filan değildi; hep burada, Minnesota’da olup olmadığını ona açıkça sorduğumu hatırlamıyordum. Ve o araba plakası herkesin görebileceği bir yerdeydi. Sadece... Wyoming. İyi niyetli ve meraklı Cole, Beck’le ilgili benim bilmediğim şeyler biliyordu işte. İçimden bir ses, bunun Cole’un Beck’in günlüğünü okuyacak cüretkârlığa sahip olmasından kaynaklandığını söylüyordu. Ancak diğer bir ses de buna mecbur kalmamam gerektiğini söylüyordu.

“Nasil yaptığını anlatıyor mu peki?” diye sordum.

Cole bana tuhaf bir bakış attı. “Biraz.”

“Nasil biraz?”

“Sadece Hannah’nın onlara çok yardım ettiğini yazmış.”

“Hannah diye birini hiç duymadım,” dedim. Sesimin temkinli çıktığının farkındaydım.

“Duymazsın,” dedi Cole. Yine yüzünde o komik ifade vardı. “Beck onun çok uzun süre kurt olmadığını ama diğerleri kadar uzun süre insan bedeninde de kalmadığını yazmış. Taşındıklarının ertesi yılında dönüşmesi durmuş. Beck’in anlattıklarına göre, kurt bedenindeyken insan düşüncelerini diğerlerinden daha iyi koruyabiliyormuş. Pek fazla değil ama yüzleri hatırlıyormuş ve insanken bulunduğu yerlere kurt bedeninde geri dönüyormuş.”

Neden bana baktığını şimdi anlıyordum. Grace de bana bakıyordu. Bakışlarımı kaçırdım. “Şu rakunu buradan çıkaralım.”

Kısa bir süre sessizce olduğumuz yerde durduk, uykum kaçtığı için biraz hırçındım ama sonunda sesin bana daha yakın bir yerden geldiğini anladım. Bir an başımı yana yatırarak tereddüt ettim ve sesi tanımlamaya çalışarak dinledim.

“Ah, bakın,” dedim. Plastik bir çöp bidonunun arkasında, hemen yanımda, daha büyük ikinci bir rakun kurnaz gözlerle bana bakıyordu. Anlaşılan saklanma konusunda diğerinden daha iyiydi çünkü o ana kadar varlığını fark etmemiştik bile. Grace baktığım şeyi görmek için boynunu uzatarak arabanın üzerinden baktı.

Kullanabileceğim bir alet olmadığı için çıplak ellerimden başka yardımcım yoktu. Yere uzanarak çöp bidonunun sapını tuttum. Ve çok yavaşça rakunu diğer tarafa gitmeye zorlayarak bidonu duvara doğru ittim.

Rakun aniden duvardan fırlayarak gecenin karanlığına doğru koştu. Hiç duraksamadı. Garaj kapısından dışarı fırladı.

“İki tane miymiş?” diye sordu Grace. “Ulu Ta...” Kaçan rakunun başarısından ilham alan ilk rakun da onun peşinden fırlarken ve su bidonunun arkasına filan geçmeden doğruca açık kapıdan çıkarken Grace’in lafı yarım kaldı.

“Öf!” dedi Grace. “Üçüncüsü olmadığı sürece. Kapıyla ilgili gizem şimdi çözüldü.”

Kapamak için garaj kapısına yürüdüm ama bunu yaparken Cole gözüme ilişti. İlk kez bakan kişiyi o kadar da etkilemeyecek bir yüzle kaşlarını çatmış halde rakunların arkasından bakıyordu.

Grace konuşmaya başlayacakken bakışlarımı izleyerek Cole’a döndü ve sustu.

Tam bir dakika boyunca hepimiz sessizdik. Uzakta kurtlar ulumaya başlamıştı ve ensemdeki tüyler diken dikenlendi.

“İşte cevabımız,” dedi Cole. “Hannah’nın yaptığı buydu. Kurtları ormandan bu şekilde çıkaracağız.” Dönüp bana baktı. “Birimizin onlara liderlik etmesi gerek.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Sabah uyandığımda kendimi kampta gibi hissettim.

On üç yaşımıdayken büyükannem beni iki haftalığına yaz kampına göndermişti. Kızlar için Mavi Gök Kampı. Bayılmışım... Her anı planlanmış, her günü dolu geçen, her sabah odalarımıza atılan renkli broşürlerde yapacaklarımızın listelendiği tam iki hafta. Plan ve program fikrine gülen anne-babamla yaşadığım hayatın tam aksiydi. Harikaydı ve ilk kez mutluluk için ailemin tanımladığından farklı yollar olabileceğini anlıyordum. Ancak kampı ilgili mesele sonuçta kampın ev *olmayışydı*. Ben yola çıkmadan önce kilitli poşet almayı unutan bir anne tarafından sırt çantamın küçük cebine tıktırıldığı için diş fırçamın kılları kirlenmişti. Uyumaya çalıştığımda ranzanın yatağı omzumu rahatsız edecek şekilde acıtırıyordu. Akşam yemekleri iyiydi ama tuzluydu ve öğle yemeğiyle arası fazla uzundu ama evdekinin aksine, canım istediğinde mutfaka gidip atıştıracak bir şeyler alamazdım. Eğlenceliydi, farklıydı ve biraz rahatsız edecek ölçüde garipti.

Şimdi burada, Beck'in evinde, Sam'in yatak odasıındaydım. Tam olarak ev sayılmazdı; *ev* kavramı benim için hâlâ şampuanımın kokusu sinmiş yastıkları, bir kütüphane satışından aldığım için iki kat değerli olan eski John Buchan romanlarım, işe gitmek için hazırlanan

babamın tıraş olurken açtığı suyun sesi, çalışma odasında kendi kendine kısık sesle mırıldanan radyo ve kendi düzenimin sonsuz rahatlık veren mantığı demektir. O ev hâlâ var mıydı?

Sam'in yatağında otururken uyku sersemiydin ve parmaklarını dayayarak duvara doğru dönmüş olduğunu görünce şaşırdım. Ondan önce uyandığım tek bir sabah bile hatırlamıyordum ve biraz evhamlanarak, eski tişörtünün altında göğsünün kalkıp indiğini görene kadar onu izledim.

Yataktan kalkarken onun her an uyanmasını bekliyor, yarı uyanmasını yarı uyanmamasını umuyordum ama o tuhaf uyku pozisyonunda uyumaya devam ediyor ve yatağın üzerine fırlatılıp atılmış gibi görünüyordu.

Yeterince uyumamış olmakla damarlarıma çok fazla uyanıklık pompalanmış olmasının verdiği zehirli bileşimle koridora çıkmam tahminimden uzun sürdü ve banyonun yerini de hemen hatırlamadım. Oraya ulaştığımdaysa saç fırçam veya diş fırçam yoktu ve giymek için bulabildiğim tek şey Sam'in, üzerinde tanımadığım bir grubun logosu basılı tişörtü oldu. Onun diş fırçasını kullanmaya karar vererek dişlerimin üzerindeki her hareketinde kendime bunun onu öpmekten daha iğrenç olmadığını söyledim ve neredeyse buna inandım. İyi durumda görünmeyen bir tıraş bıçağının yanında onun saç fırçasını buldum ve bıçağı değil ama fırçayı kullandım.

Aynaya baktım. Hayatı yanlış tarafından yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Zamanın akışı burada hiçbir anlam taşıyordu. "Rachel'a hayatta olduğumu söylemek istiyorum," dedim.

Kulağı mantıksız gelmiyordu; ta ki nasıl ters gidebileceğini düşünmeye başlayana kadar.

Yatak odasını kontrol ettim –Sam hâlâ uyuyordu– ve alt kata yöneldim. Bir yandan Sam'in uyanmış olmasını diliyordum ama diğer yandan, hem yalnız olma hem de olmama duygusunun verdiği huzurdan hoşlanmıştım. Sam'le aynı odada kitap okuduğum ya da

okul ödevlerimi yaptığım zamanları hatırlatmıştı. Birlikteydik ama sessizdik; birbirinin yörüngesinde dönen iki uydu gibi.

Alt katta Cole'u kanepeye uzanmış, bir kolunu başının üzerine uzatmış halde uyurken buldum. Bodrumda bir kahve makinesi olduğunu hatırlayarak koridordan usulca geçip merdivenden indim.

Bodrum sıcak bir yerdi fakat nedense biraz kafa karıştırıcıydı; plansız ve penceresiz, bütün ışığını lambalardan alan, zamanı kestirmenin mümkün olmadığı bir yer. Bodruma dönmek tuhaftı ve içimde tuhaf, anlamsız bir hüznün vardı. Buraya en son araba kazasından sonra gelmiş, Sam kurda döndükten sonra Beck'le konuşmuştum. Onu sonsuza dek kaybettiğimi sanmışım. Şimdiyse kaybolan Beck'ti.

Kahve makinesini açtım ve Beck'le konuşurken oturduğum koltuğa oturdum. Boş koltuğunun arkasında bir daha asla okuyamayacağı yüzlerce kitabın dizildiği kitap rafları uzanıyordu. Bütün duvar onlarla kaplıydı; kahve makinesi rafta kitapların doldurmadığı küçücük bir yere sıkıştırılmıştı. Acaba kaç taneydiler? Otuz santimlik bir alanda on tane mi vardı? Yaklaşık bin tane kitap olmalıydı. Belki daha fazla. Buradan bakınca düzgünce dizilmiş, kurgu olmayanların konusuna göre, eski romanlarınsa yazarlarına göre sıralandığını görebiliyordum.

Beck'in yaşına geldiğimde böyle bir kütüphanem olmasını isterdim. Ama *bu* kütüphane değil. Kendim yaratacağım, kelimelerden oluşan bir mağara. Bunun artık mümkün olup olmayacağını bilmiyordum.

İç çekerek ayağa kalktım ve raflara bakarken Beck'in birkaç eğitim kitabı olduğunu gördüm, birini alıp yere oturdum ve kahve kupamı da dikkatle yanıma koydum. Merdivenin yumuşak bir sesle gıcırdadığını duyana dek ne kadar okuduğumu bilmiyordum. Başımı kaldırıncı basamaklardan inen bir çift ayak gördüm: Uyku sersemi ve keyifsiz görünen Cole, yanağında kanepe yastığının iziyle yanıma geldi.

"Selam, Brisbane," dedi.

"Selam," dedim. "St. Clair."

Cole kahve makinesinin fişini çekerek yerinden alıp yanuma getirdi. Ciddi bir tavırla ve hiç sesini çıkarmadan bardağımı doldurduktan sonra kendine de bir kupa koydu. Sonra başını çevirerek raflardan aldığım kitapların isimlerini okudu.

“Uzaktan öğrenim, ha? Sabahın bu saatinde zor şeyler.”

Başımı yana yatırdım. “Beck’in elindekiler bu kadar.”

Cole okumaya devam etti. “CLEP testinde tam not almak. İnternet üzerinden diploma. Kendi bodrumunun rahatlığından ayrılmadan eğitilmiş bir kurtadam olmanın yolları. Seni rahatsız ediyor, değil mi? Okul yani.”

Ona baktım. Sesimin üzgün çıktığını fark etmemiştim. O kadar üzgün olduğumu sanmamıştım. “Hayır. Şey, evet. Ediyor. Üniversiteye gitmek istiyordum. Liseyi bitirmek istiyordum. Eğitimi *seviyorum*.” Bunu söyledikten sonra Cole’un NARKOTIKA’yı üniversiteye tercih ettiğini hatırladım. Eskiden üniversiteyi düşündüğümde hissettiğim heyecanı nasıl açıklayabileceğimden emin değildim. Üniversite kataloglarına –bütün o olasılıklara– baktığımda hissettiğim beklentiye ya da yeni bir defteri ve yanma yeni bir ders kitabını açtığımda hissettiğim zevki açıklayabileceğimi sanmıyordum. Eğitimi seven bir grup insanla birlikte aynı yerde olmanın çekiciliğini. Bir kraliçe gibi daima kendi tarzımda yönetebileceğim küçük bir apartman dairem olmasını. Kendimi biraz gülünç hissederek ekledim: “Sanırım kulağa biraz klişe gibi geliyor, değil mi?”

Oysa Cole düşünceli gözlerle kahve kupasına bakarak karşılık verdi: “Hımm, eğitim. Ben de tutkunuyumdur.” Kitaplardan birini eline alıp rastgele bir sayfa açtı. Bölümün başlığı *Koltuğunuzdan Dünyayı Öğrenmek*’ti ve oturduğu yerde bunu yapan bir çöpadamın resmi vardı. “Hastanede olanları hatırlıyor musun?”

Daha fazlasını sor, der gibi yanıtladığı için sordum. O geceki olayları detaylıca anlattı; kan kusmaya başlamamdan Sam’le birlikte beni hastaneye götürüşlerine ve Cole’un beni kurtarmak için bilim-

sel teoriler üzerinden hareket edişine kadar. Sonra babamın Sam'e yumruk attığını söyledi.

Onu yanlış duyduğumu sandım. "Ama ona gerçekten vurmadı, değil mi? Yani, öylece..."

"Hayır, bildiğin patakladı," dedi Cole.

Kahvemi yudumladım. Hangisinin daha tuhaf olduğundan emin değildim: Babamın Sam'e yumruk atması mı, yoksa bir hastane yatağında yatarken veya dönüşürken ne kadar çok şey kaçırdığım mı? Bir kurt olarak geçirdiğim saatler aniden kayıp gibi, bir daha gelmeyecek zamanlar gibi geldi. Yaşam sürem bir anda yarıya inmişti sanki.

Bunu düşünmeyi bırakarak babamın Sam'e vuruşunu düşünmeye başladım.

"Sanırım," dedim, "bu beni öfkелendirdi. Sam karşılık vermedi, değil mi?"

Cole güldü ve kendine bir kupa daha doldurdu.

"Yani aslında gerçekten iyileşmedim," dedim.

"Hayır. Sadece dönüşmüyordun ve bu aynı şey değil. St. Clair'ler –kurtadam toksinlerine kendi adımı vermemin umarım sakıncası yoktur, Nobel Barış Ödülü, Pulitzer ya da başka herhangi bir ödül için yani– içinde birikip durmuş."

"Yani aslında Sam de iyileşmedi," dedim. Kahve kupamı bırakarak kitapları ittim. Yani hepsi boşunaydı –yaptığımız her şey– ve bu kadarı fazlaydı. Büyük bir kütüphane ve kırmızı bir kahve makinesi fikirleri artık tamamen ulaşılmaz gibi görünüyordu.

"Şey," dedi Cole, "orasını bilmiyorum. Sonuçta o kend... Ah, işte mucize çocuk da geldi. Günaydın, Ringo."

Sam neredeyse hiç ses çıkarmadan inmişti ve şimdi merdivenin dibinde duruyordu. Ayakları duştan dolayı kıpkırmızıydı. Onu görmek karamsarlığımı biraz dağıtmıştı ama varlığı, henüz çözülmemiş herhangi bir şeyin çözümü de değildi.

"Biz de tedaviden söz ediyorduk," dedi Cole.

Sam yanıma geldi. “Tedavi mi?” Bağdaş kurarak yanıma oturdu. Ona kahve uzattım ve tahmin edeceğim gibi başını iki yana salladı.

“Üzerinde çalıştığım tedavi yöntemi. Kendini nasıl dönüştürdüğünü düşünüp duruyordum.”

Sam yüzünü ekşitti. “Ben kendimi dönüştürmüyorum.”

“Sık sık değil, Ringo,” diye itiraf etti Cole, “fakat yapıyorsun.”

Biraz umutlandım. Sınır Ormanı’ndaki kurtların dinamiklerini çözebilecek biri varsa, bu kişi Cole olabilirdi. Sonuçta beni kurtarmıştı, değil mi?

“Beni kurtlardan kurtardığın zamanki gibi,” dedim. “Klinikte sana enjeksiyon yaptığımız zamana ne dersin?” Isabel’in annesinin kliniğinde Sam olan kurdu insana dönüşmeye zorladığımız o gece şimdi çok geride kalmış gibi görünüyordu. Yine hüznün anısını hissettim. “Bu konuda bir şey düşündün mü?”

Cole adrenalinden, sistemdeki Cole St. Clair’lerden ve Sam’in sıradışı dönüşümlerini, tedavi için temel aldığından söz ederken Sam çok huysuz görünüyordu.

“Ama adrenal olsa, biri diye seni korkuttuğunda da dönüşmen gerekmez mi?” diye sordum.

Cole omuz silkti. “EpiPen kullanmayı denedim –saf adrenalindir– ve zor da olsa işe yaradı.” Sam bana çatık kaşlarla baktı ve benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim; o “zor da olsa” kısmı tehlikeli görünüyordu.

“Sadece beynimin doğru şekilde tepki vermesini sağlamıyor,” dedi Cole. “Dönüşümü soğukun veya St. Clair birikiminin yapacağı şekilde tetiklemiyor. Gerçekte ne yaptığı konusunda hiçbir fikrin olmadan tekrarlamak zor. Yan kafeste çıkardığı sesi dinleyerek bir filin resmini yapmaya çalışmak gibi.”

“Eh, bir fil olduğunu anlayabilmenden bile etkilendim,” dedi Sam. “Anlaşılan Beck ve diğerleri türü bile doğru anlayamamış.” Yerinden kalkarak elini bana uzattı. “Gidip kahvaltı hazırlayalım.”

Ama Cole'un sözü bitmemişti. "Ah, Beck sadece görmek istememiş," dedi baştan savan bir tavırla. "O zamanı bir kurt bedeninde kaybetmek istememiş. Biliyor musun, babam bu işin içinde olsaydı CAT taramaları yapar, MR çeker, bin küsur elektrot kullanır, birkaç zehirli ilaç dener, bir-iki araba aküsünden yararlanırdı ve üç-dört kurtadamı öldürdükten sonra tedaviyi bulurdu. Lanet olsun, adam işini biliyor."

Sam elini indirdi. "Keşke Beck hakkında böyle konuşmasaydın."

"Nasıl?"

"Sanki..." Sam sustu. Cümlenin sonu benim yüz ifademde saklıymış gibi çatık kaşlarla bana baktı. Ne demek üzere olduğunu biliyordum. *Senin gibi*. Cole'un dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Şuna ne dersin?" diye sordu Cole. Beck'in daha önce oturduğu koltuğu işaret edince onun da bu bodrumda Beck'le sohbet ettiğini düşündüm. Bunu düşünmek tuhaftı: Cole'un Beck'le bizim bilmediğimiz bir geçmişi vardı. "Sen bana Beck'in sana ne ifade ettiğini söylersen ben de sana söylerim. Ve Grace, bize hangisinin gerçeğe daha yakın olduğunu da sen söylersin."

"Bence..." diye başladım.

"Onu on iki yıldır tanıyordum," dedi Sam. "Sen ne, on iki saniye mi tanıdın? Benimki kazanır."

"Öyle mi?" diye sordu Cole. "Sana avukatken hayatının nasıl olduğunu anlattı mı? Sana Wyoming'deki hayatından söz etti mi? Karısından? Ulrik'i nerede bulduğunu söyledi mi? Paul ona ulaştığında kendisine ne yaptığını açıkladı mı?"

"Bana nasıl kurt olduğunu anlattı," dedi Sam.

"Bana da," dedim Sam'i desteklemem gerektiğini hissederek. "Bana Kanada'da ısırıldığını ve Minnesota'da Paul'le karşılaştığını söyledi."

"Kanada'da kendini öldürmek istediğini ve Paul'ün Beck'i ısrarak intihar etmesini engellediğini söylemedi mi?" diye sordu Cole.

“Sana bunları söylemiş çünkü senin bunları duymaya ihtiyacın vardı,” dedi Sam.

“Sana da yürüyüş yaptığını ve Paul’ün burada olduğunu söylemiş çünkü *senin* de bunları duymaya ihtiyacın varmış,” dedi Cole. “Bana Wyoming’in bütün bu öyküye nasıl uyduğunu söyle çünkü ikimize de bunu açıklamadı. Ne burada zaten kurtlar olduğunu duyduktan sonra Kanada’dan Mercy Falls’a geldi ne de yürüyüş yaparken ısırdı. Sana kötü görünmemek için hikâyeyi sadeleştirmiş. Beni ikna etmesinde herhangi bir etkisi olmayacağını düşündüğü için bana anlatırken de hikâyesini sadeleştirdi. Ondan şüphe duymadığını söyleme sakın, Sam, çünkü bu mümkün değil. Adam senin hastalanmanı ayarlamış, sonra da seni evlat edinmiş. Bunu düşünmüş olman gerekir.”

Sam’in durumu içimi sızlattı ama o ne bakışlarını kaçırdı ne de başını eğdi. Yüzü tamamen ifadesizdi. “Bunu düşündüm.”

“Şu an ne düşünüyorsun?” diye sordu Cole.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Sam.

“Bir şey düşünüyor olmalısın.”

“Bilmiyorum.”

Cole ayağa kalktı ve gelip Sam’in yanında durdu. Sadece bunu yaparkenki tavrı nedense ürkütücüydü. “Ona bunu sormak istemiyor musun?”

Hakkını vermek gerekir ki Sam hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. “Bu bir seçenek değil.”

“Ya öyleyse?” diye sordu Cole. “Ya on beş dakikalığına yanında olabilseydi? Onu bulabilirim. Onu bulabilirim ve onu dönüşmeye zorlayabilirim. Uzun sürmez ama konuşmasına yeter. Benim de ona sormak istediğim bazı sorular var açıkçası.”

Sam kaşlarını çatı. “Kendi vücudunla ne istiyorsan yap fakat benim kendi rızasını veremeyecek biriyle uğraşmaya niyetim yok.”

Cole’un yüzü asıktı. “Adrenalinden söz ediyoruz, mezuniyet seksinden değil.”

Sam'in sesi gergindi. "Bana Wyoming'de yaşadığını neden söylemediğini sormak için Beck'i öldürme riskine giremem."

Ortada olan sebep buydu ve Cole muhtemelen Sam'in bu cevabı vereceğini biliyordu. Ancak Cole'un yüzünde yine o hafif, sert gülümseme vardı. "Beck'i yakalarsak ve onu insana dönüştürürsem," dedi, "onu geri getirmeye başlayabilirim. Grace gibi. Bunun için hayatını riske atar mısın?"

Sam cevap vermedi.

"Bana evet de," dedi Cole. "Bana onu bulmamı söyle ve ben de bulayım."

İşte Sam ve Cole'un anlaşamamasının nedeninin bu olduğunu düşündüm. Çünkü gerektiğinde Cole iyi nedenlerle kötü kararlar verebiliyor, Sam ise bunu haklı çıkaramıyordu. Şimdi Cole bu cazip yemi Sam'in yüzüne doğru sallamıştı; en az istediği şeyle birlikte her şeyden daha çok istediği şeyi. Hangi cevabı vermesini istediğinden emin değildim.

Sam'in yutkunduğunu gördüm. Bana dönerek zayıf bir sesle sordu: "Ne diyeyim?"

Ona zaten bilmediği ne söyleyebilirdim ki? Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Lehte ve aleyhte bin farklı neden düşünebiliyordum fakat hepsi şimdi Sam'in yüzünde gördüğüm özlem ve istekle başlayıp bitiyordu. "Kendinle yaşayabilmen gerek," dedim.

"Orada zaten ölecek, Sam," dedi Cole.

Sam ellerini başının arkasında birleştirerek ikimize de arkasını döndü. Beck'in sıra sıra dizilmiş kitaplarına baktı.

Kararını açıklarken ikimize de bakmadı: "Tamam. Evet. Bul onu."

Cole'un gözlerine dik dik baktım.

Üst katta çaydanlık çığlık atmaya başlayınca Sam hiç ses çıkarmadan onu susturmak için yukarı çıktı; yanımızdan ayrılmak için iyi bir bahane olduğunu düşündüm. Beck'i dönüştürmeye zorlama düşüncesi beni huzursuz ediyordu. Kendimizle ilgili bir şeyler öğ-

renmeye çalıştığımız her seferinde ne kadar çok şeyi riske attığımızı çok kolay unutuyordum.

“Cole,” dedim, “Beck onun için çok önemli. Bu bir oyun değil. Sakın emin olmadığın bir şey yapma, olur mu?”

“Ben ne yaptığımdan daima eminimdir,” dedi. “Bazen sadece bir mutlu son olması gerektiğinden emin olamıyorum.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Kendim olarak döndüğüm ilk gün tuhaftı. Giysilerim ve düzenim olmadan kendimi bulamıyor, içimdeki kurdun sağı solu belli olmadan vücudumda beklediğini biliyordum. Bir açıdan, yeni bir kurt olmanın belirsizliğine seviniyordum çünkü zaman içinde Sam’le tanıştığımda ona olduğu gibi sıcaklığa dayalı hale geleceğini biliyordum. Ve soğuğu sevinirdim. Ondan korkmak istemiyordum.

Biraz normale dönebilme umuduyla düzgün bir yemek hazırlamayı önerdim ama beklediğimden daha zor çıktı. Sam ve Cole eve tuhaf yiyecekler doldurmuştu ki en iyi haliyle “mikrodalgalık” olarak tanımlanabilirdi ve çok azı “malzeme” olabilirdi. Yine de krep yapacak kadarını buldum –iyi bir öğün olduğunu düşünmüştüm hep– ve Cole salonda yere uzanarak bakışlarını tavana dikerken Sam tek kelime etmeden yardımına koştu.

Omzumun üzerinden baktım. “Ne yapıyor bu? İspatulatory alabilir miyim?”

Sam ispatulatory bana verdi. “Beyni canını yakıyor, sanırım.” Arkama geçerek tabaklara uzandı ve bir an vücudu benimkine bastırınca dengemi korumama yardımcı olmak için elini belime koydu. Yoğun bir özlem duydum.

“Hey,” dedim ve elimde tabakla döndüm. “Şunları bırak da buraya gel.”

Sam bana doğru bir hamle yaptı fakat bunu yaparken gözüme bir hareket ilişti.

“Şişş, neydi bu?” diye sordum fısıldayarak. “Dur!”

Sam donup kalarak bakışlarımı izlerken dikkatimi çekenin ne olduğunu anladım; karanlık arka bahçede hareket eden bir hayvan. Otlar iki mutfak penceresinden süzülen ışıkla aydınlanıyordu. Bir an hayvanı gözden kaybettim, sonra üstü kapalı mangalın yanında gördüm.

Bir an içim sevinçle doldu çünkü bu beyaz bir kurttu. Olivia beyaz bir kurttu ve onu uzun zamandır görmemiştim.

“Shelby,” dedi Sam kısık sesle ve hayvan kıpırdadığında haklı olduğunu anladım. Olivia’nın kurt bedenindeyken sergilediği zara-fetten iz yoktu ve beyaz kurt başını kaldırdığında hareketi şüpheliydi. Eve bakarken gözlerin Olivia’ya ait olmadığı kesindi; sonra mangalın yanına çömelerek çişini yaptı.

“Ah, ne güzel,” dedim.

Sam kaşlarını çatı.

Shelby mangaldan uzaklaşarak bahçenin ortasındaki başka bir yere geçerken ve bölgesini bir kez daha işaretlerken izledik. Yalnızdı.

“Sanırım giderek kötüleşiyor,” dedi Sam. Shelby pencerenin dışında bir an durup eve baktı. Mutfakta bize baktığını hissederek huzursuz oldum ama muhtemelen ona sadece hareketsiz iki siluet gibi görünüyorduk. Yine de buradan bakınca bile ense tüylerinin kabardığını görebiliyordum.

“Bu yaratık,” Cole’un arkamızdan gelen sesiyle ikimiz de irkildik, “psikopatın teki.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Kapanları kurarken onu gördüm. Çok cüretkâr ve son derece hain.”

“Eh, bunu zaten biliyoruz,” dedim. Bana saldırmak için pencereden nasıl geçtiğini hatırlayınca ürperdim. Ve bir de fırtınada gözlerinin nasıl parıldadığını. “Beni kaç kez öldürmeye kalkıştığını bilmiyorum bile.”

“Korkuyor,” diye böldü Sam yumuşak bir sesle. Bakışlarını ona dikmiş olan Shelby’yi hâlâ izliyordu. Ürkütücüydü. “Korkuyor, yalnız, öfkeli ve kıskanıyor. Seni, Grace, Cole’u, Olivia’yı... Sürü hızla değişiyor ve düşecek fazla yeri kalmadı. Her şeyini kaybediyor.”

Yaptığım son krep yanıyordu. Tavayı hemen ocağın üzerinden kaptım. “Onu buralarda istemiyorum.”

“Bence... Bence endişelenmene gerek yok,” dedi Sam. Shelby hâlâ hiç kıpırdamadan onun silüetine bakıyordu. “Bana kalırsa beni suçluyor.”

Shelby aniden irkildi ve aynı anda arka bahçede Cole’un sesini duyduk: “Defol buradan, seni psikopat kaltak!”

Arka kapı sertçe kapanırken Shelby karanlıkta gözden kayboldu.

“Teşekkürler, Cole,” dedim. “Bu gerçekten çok incedi.”

“Bu,” diye karşılık verdi Cole, “benim en iyi özelliklerimden biridir.”

Sam hâlâ çatık kaşlarla pencereden dışarı bakıyordu. “Acaba o...”

Mutfak tezgâhının üzerindeki telefon çalınca lafı yarım kaldı ve Cole telefonu kaptı. Yüzünü ekşiterek ahizeyi bana uzattı.

Arayanın kimliğinde Isabel yazıyordu. “Alo?” dedim.

“Grace.” İnsan bedenimde olmamla ilgili alaycı bir şaka yapmasını bekledim. Oysa söylediği sadece buydu: *Grace*.

“Isabel,” diye karşılık verdim, sadece bir şey söylemiş olmak için. Benim gibi şaşırdığı belli olan Sam’e baktım.

“Sam yanında mı?”

“Evet. Onunla... konuşmak ister misin?”

“Hayır. Sadece emin olmak için...” Isabel sustu. Arkasında çok gürültü vardı. “Grace, Sam sana ormanda bir kız cesedi bulduklarını söyledi mi? Kurtların öldürdüğü biri?”

Sam’e baktım fakat Isabel’in söylediklerini duymamıştı.

“Hayır,” dedim huzursuzca.

“Grace. Kim olduğunu biliyorlar.”

İçimdeki her şey sessizleşti.

“Olivia’yı,” dedi Isabel.

Olivia.

Olivia.

Olivia.

Şimdi etrafımdaki her şeyi mükemmel bir netlikle görüyordum. Buzdolabının üzerinde bir kanonun yanında ayakta duran ve barış işareti yapan bir adamın fotoğrafı vardı. Üzerinde bir dışçı ofisinin adı ve telefon numarası yazılı, dış biçiminde bir buzdolabı mıknaatısı vardı. Buzdolabının yanında renksiz yüzeyine kadar inen birkaç çentiğiyle bir tezgâh duruyordu. Üzerinde, bir kurşunkalem ve tükenmezkalem konmuş eski bir Coca-Cola şişesi bana göz kırptıyordu. Mutfak musluğu her on bir saniyede bir damlıyor, su damlası lavaboya düşecek cesareti bulana kadar musluğun ucunda saat yönünde dönüyordu. Mutfaktaki her şeyin sıcak tonlarda olduğunu daha önce fark etmemiştim. Kahverengiler, kırmızılar, turuncular... Hepsi tezgâhları, dolapları, karoları ve dolap kapaklarının içine tıkılmış rengi atmış fotoğrafları sarıyordu.

“Ne dedin sen?” diye sordu Sam. “Ona ne dedin?”

Bir şey söylememişken Sam’in bana neden böyle bir soru sorduğunu anlayamıyordum. Ona çatık kaşlarla baktım ve verdiğimi hatırlamamama rağmen telefonu elinde tuttuğunu gördüm.

Ben berbat bir arkadaşım çünkü hiç canım yanmıyor, diye düşündüm. Burada mutfığa bakıyor, benim mutfığım olsa ayaklarımın taş zeminde çok ışımemesi için bir kilim sererdim, diye düşünüyorum.

O halde Olivia'yı hiç sevmemiş olmalıyım çünkü içimden ağlamak bile gelmiyor. Onun nasıl öldüğünü değil, kilimleri düşünüyorum.

"Grace," dedi Sam. Cole'un arka tarafta telefonla uzaklaştığını duydum. "Benden ne istiyorsun?"

Bunun çok tuhaf bir soru olduğunu düşündüm. Düz düz ona baktım. "Ben iyiyim," dedim.

"Değilsin," diye karşılık verdi Sam.

"İyiyim," dedim. "Ağlamıyorum. İçimden ağlamak bile gelmiyor."

Saçlarımı kulaklarımın üzerinden çekip atkuyruğu yapıyormuş gibi başımın arkasına doğru itti ve kulağıma eğildi. "Ama ağlayacaksın."

Başımı omzuna yasladım; tam o anda başım dik tutamayacağım kadar ağır gelmişti. "Herkesi aramak, iyi olup olmadıklarını öğrenmek istiyorum. Rachel'i aramak istiyorum," dedim. "John'ı aramak istiyorum. Olivia'yı aramak istiyorum." Ne dediğimi çok geç anladım ve geri alıp daha mantıklı bir şey söyleyebilirmişim gibi ağzımı açtım.

"Ah, Grace," dedi Sam çeneme dokunarak fakat acıması bana çok uzak geliyordu.

Cole'un telefonda daha önce kullandığını hiç duymadığım bir ses tonuyla konuştuğunu duydum: "Eh, artık bu konuda yapabileceğimiz çok fazla şey yok, değil mi?"

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

O gece bir türlü uyku tutmayan Grace'ti. Kendimi boş bir kap gibi hissediyor, uykuya bir sürüklenip bir uyanıyordum; beni tamamen içine çekmesi sadece an meselesiydi.

Tavanda klostrofobik bir gökte takımyıldızlar gibi sıralanmış Noel ışıkları dışında oda karanlıktı. Yatağın yanındaki ipi çekip odayı tamamen karanlığa gömmek istiyordum ama yorgunluk kulağıma fısıldayarak dikkatimi dağıtıyordu. Önceki gece nihayet uyuyabilmişken nasıl bu kadar yorgun olduğumu anlayamıyordum. Grace geri dönmüşken sanki bedenim uykunun tadını tekrar almış ve doyamıyor gibiydi.

Grace sırtını duvara yaslamış, bacakları yatak örtülerinin üzerine dolanmış halde yanımda oturuyor, elini göğsümde aşağı yukarı kaydırıyordu ama bu da uykumu dağıtmaya yetmiyordu.

“Hey,” diye mırıldandım, ona uzanıp parmak uçlarımı omzuna belli belirsiz sürerken. “Buraya gel de uyuyalım.”

Parmaklarını uzatıp ağzıma koydu; yüzünde bir özlem ifadesi vardı ve bu loş ışıktaki başka bir kızın taktığı bir Grace maskesine benziyordu. “Düşünmekten kendimi alamıyorum.” Bu yeterince tanıdık bir duygu olduğundan dirseklerimin üzerinde doğruldum; parmakları dudaklarımdan aşağı, göğsüme kaydı.

“Yatmalısın,” dedim. “Yararı olur.”

Grace’in ifadesi keyifsiz ve şüpheliydi; küçük bir kız çocuğuna benziyordu. Doğrulup tamamen oturarak onu kendime çektim. Birlikte yatak başlığına yaslandık ve başını daha önce elinin olduğu göğsüme koydu. Saçlarında şampuanımın kokusu vardı.

“Onu düşünmekten kendimi alamıyorum,” diye fısıldadı Grace, şimdi birbirimize bakmadığımız için cesaretlenerek. “Sonra da şu an evde olmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum ve geri dönmek istemiyorum.”

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Onun geri dönmesini ben de istemiyordum ama burada olmaması gerektiğini de biliyordum. İnsan olsa, tedavisi olsa, geri dönüp ailesiyle konuşmamız gerektiğini söyledim ona. İşleri yoluna koyabilirdik; ciddi olduğumuzu anlamalarını sağlardık ve o zaman ben de Grace yanıma taşınana kadar yatağımda onsuz uyurdum. Bundan nefret ederdim fakat kaldırıbilirdim. Onunla ilgili doğru davranmak istediğimi söylemişim ve hâlâ istiyordum.

Oysa artık doğru diye bir şey yoktu. Grace artık aynı zamanda kurt olan bir kızdı ve geri dönmek istemediğini söylediği sürece, ailesinin nasıl tepki vereceğinden emin olamadığım sürece, onu burada istiyordum. Bir gün bu çalıntı anların bedeli çok ağır olacaktı fakat onlara sahip olmamızın yanlış olduğunu sanmıyordum. Parmaklarımla saçlarını tararken minik bir düğüme rastladım ve tekrar başlayabilmek için çözmem gerekti. “Seni zorlamayacağım.”

“Zaman içinde bir yolunu bulmamız gerekecek,” dedi Grace. “Keşke on sekiz yaşında olsaydım. Keşke uzun zaman önce ailemden ayrılısaydım. Keşke evli olsaydık. Keşke bir yalan uydurmak zorunda kalmasaydım.”

En azından gerçeği kaldıramayacaklarını düşünen bir tek ben değildim. “Bu gece hiçbir şey çözülmeyecek,” dedim kararlılıkla. Bunu söyledikten sonra, biraz ironiyle, Grace’in beni uyumaya ikna etmek için onca sefer söylediği cümleyi hatırladım.

“Her şey birbirine dolaşıp duruyor,” dedi Grace. “Bana bir hikâye anlat.”

Saçını okşamayı bıraktım çünkü tekrarlanmasındaki rahatlık beni yine uykuya sürüklüyordu. “Hikâye mi?”

“Beck’in sana avlanmayı öğretişinin hikâyesi gibi,” dedi.

Çok fazla açıklama gerektirmeyen bir anekdot düşünmeye çalıştım. Onu güldürecek bir şey. Beck’le ilgili hikâyelerin hepsi artık, şüpheyile renklenmiş gibi geliyordu. Onunla ilgili kendi gözlerimle görmediğim her şey ikiyüzlülük gibiydi.

Başka bir anı aklıma geldi. “Steysin BMW, Ulrik’in ilk arabası değildi. Buraya ilk geldiğimde küçük bir Ford Escort’u vardı. Kahverengiydi ve çok çirkindi.”

Grace bu uyku saati hikâyesi için rahatlatıcı bir başlangıçmış gibi iç çekti. Tişörtümü yumruğuyla sımsıkı yakaladı; bu hareketi beni bir anda uyandırdı ve uyku saati hikâyeleriyle ilgili olmayan veya yaşlı bir kızı teselli etme amacı taşımayan en azından dört farklı şey aklıma gelince suçluluk duydum.

Zorlukla yutkunarak hikâyeye odaklandım. “Bir sürü sorunu vardı. Tümseklerin üzerinden geçerken altı yere sürtüyordu; egzozdan kaynaklanıyordu sanırım. Ulrik bir defasında kasabada bir keseli sığana çarpmış ve eve kadar sürüklemiş.”

Grace hafifçe güldü; gülmeniz beklendiğini bildiğinizde güleceğiniz gibi.

Devam ettim. “Daima bir terslik varmış gibi de kokuyordu. Frenler sıkışıyormuş, lastik yanıyormuş ya da sıçanı oradan tamamen temizleyememiş gibi.” O arabanın yolcu koltuğunda oturarak ve Ulrik bira almak için markete gittiğinde bekleyerek ya da Beck sessizce motora küfrederken ve bana neden kendi arabasını almadığını sorarken o arabayla yaptığım bütün yolculukları hatırlayarak duraksadım. O zamanlar Ulrik zamanının çoğunu insan olarak geçiriyordu ve yatak odası benimkinin hemen bitişiğindeydi, dolayısıyla Ulrik’in

yalnız olduğundan emin olmama rağmen gürültülü sevişme sesleriyle uyanmaya alışmışım. Grace'e o kısmını anlatmadım.

"Kitabevine gidip gelirken o arabayı kullanıyordum," dedim. "Ulrik, steysin BMW'yi St. Paul'de yol kenarında gül satan bir adamdan aldı ve Escort da bana kaldı. Ehliyetimi aldıktan iki ay sonra lastiğim patladı." Kelimenin en saf anlamıyla on altı yaşındaydım: Hem çok mutluydum hem de ilk kez işten eve kendi kullandığım arabayla döndüğüm için çok heyecanlıydım ve lastik silah patlıyormuş gibi korkunç bir ses çıkardığında öleceğimi sanmışım.

"Lastik değiştirmeyi biliyor muydun?" diye sordu Grace. Soruyu kendisi biliyormuş gibi sormuştu.

"Kesinlikle hayır. Arabayı yolun kenarındaki çamurluk alana çekmem ve yardım istemek için doğum günümde Beck'in hediye ettiği cep telefonu ile onu aramak zorunda kaldım. Telefonu ilk kez kullanıyordum ve bunu patlak bir lastiği değiştiremeyeceğimi söylemek için yapacaktım. Rezillik!"

Grace yine hafifçe güldü. "Rezillik," diye tekrarladı.

"Rezillik," diye onayladım onu biraz güldürebildiğime sevinerek. Anıyı düşünüyordum. Beck oraya geç gelmişti çünkü Ulrik onu işe giderken yol üstünde yanıma bırakmıştı. Ulrik keyifsiz yüz ifademe aldırmandan BMW'nin penceresinden bana neşeyle el sallamıştı: "Görüşürüz, evlat!" Steysinı gözden kaybolurken arka lambaları kar grisi dünyada kırmızı neonlar gibi görünmüştü.

"Sonunda Beck geldi," dedim, istemeden yine Beck'le ilgili bir anekdot anlattığımı fark ederek. Belki de bütün anekdotlarımda Beck vardı. "Arabayı öldürdün yani," dedi.

"Paltosunu giymiş, eldivenlerini ve atkısını takmıştı ama onlara rağmen titriyordu. Komik bir şekilde inmiş lastiği görünce ıslık çaldı. "Çok güzelmiş. Geyiğe mi çarptın?"

"Çarpmış mıydın?" diye sordu Grace.

“Hayır,” dedim. “Beck benimle eğleniyordu. Sonra bana yedek lastiğin yerini gösterdi ve...”

Sustum. Aslında Ulrik’in Escort’u satma hikâyesini anlatmak istemiştim... emlak komisyoncularının ev satabilmek için evde kurabiye pişirdiklerini duyduğu için iki kilo et pişirip arabanın bagajına koymasını anlatacaktım. Ancak her nasılsa uyku sersemliğiyle kafam dağılmıştı ve anlatmaya başladığım hikâye farların tepenin üzerinde görünüp diğer tarafta gözden kayboluşuna kadar geçen sürede Beck’in gülümsemesinin silinişiyle bitiyordu; geride Escort’un arkasında bir atkı, kazaklar, eldivenler, pantolon ve palto kalırken, ben elimde bijon anahtarıyla şaşkın şaşkın bakarken Beck adımı doğru dürüst söyleyemeden dönüşmüş ve gitmişti.

“Sonra ne oldu?”

Hikâyenin akışını değiştirmenin, daha neşeli bir hale getirmenin bir yolu olup olmadığını merak ettim ama bunu yaparken yıllardır aklıma gelmeyen bir detayı hatırladım. “Beck dönuştü. Ben hâlâ elimde bijon anahtarı ve önceki kadar aptal bir halde orada kalakaldım.”

Üzerine kat kat giydiğı kazaklarla paltosunu yerden alıp üzerlerindeki karı temizleyen, sonra da hepsini Escort’un arkasına atan ben olmuşum. En azından kapıyı hızla çarparak kapama zevkini tatmışım. Sonra kollarımı başımın arkasında birleştirmiş ve arabayla yola arkamı dönmüştüm çünkü Beck’i kaybetmenin acısı henüz kendini hissettirmeye başlamamıştı. Oysa yol kenarında kalmanın sıkıntısı bütün ağırlığıyla üzerime inmişti.

Grace uzak geçmişte kalmış o Sam için sakın, hüzünlü bir ses çıkardı ama Sam’in o birkaç dakikada gerçekte ne kaybettiğini anlaması uzun zaman almıştı.

“Orada bir süre durup bagajdaki işe yaramaz şeylere baktım; mesela Ulrik’in bagajda bir hokey maskesi vardı ve *Sen aptalın teki-sin, Sam Roth*, dercesine bana bakıp duruyordu. Sonra bir arabanın yanıma yanaştığını duydum –bu kısmı şimdiye kadar tamamen

unutmuştum, Grace– ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormak için duran kimdi dersin?”

Grace burnunu tişörtüme sürttü. “Bilmem. Kim?”

“Tom Culpeper,” dedim.

“Yok artık!” Grace bana bakabilmek için geri çekildi. “Ciddi misin?” Şimdi loş ışıkta daha çok kendi gibi görünüyordu. Göğsümde yattığı için saçları dağılmış, gözlerine can gelmişti ve beline yasladığım elim tişörtünün altına kaymayı, omurgasından yukarı tırmanmayı ve sadece beni düşünmesini sağlamayı çok istiyordu.

Ancak bu, kendi başıma geçmeye başlamayacağım bir köprüydü. Henüz nerede durduğumuzu bilmiyordum. Bekleme konusunda başarılıydım.

“Evet,” dedim bunun yerine onu öperek. “Evet, Tom Culpeper’dı.”

Grace tekrar göğsüme uzandı. “Bu delilik.”

“Sen Geoffrey Beck’in oğlusun,” demişti Tom Culpeper. Loş ışıkta bile cipinin buz, kum ve tuzla kaplı olduğunu görebiliyordum –Ulrik kar ve toz-toprak karışımı olduğunu vurgulamak için hep koz-koprak derdi– ve farları Escort’la beni çarpık bir şekilde aydınlatıyordu. Bir an sonra eklemişti: “Adın Sam, değil mi? Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor.”

Böyle sıradan bir sesin adımı söylediğini duymanın beni ne kadar rahatlattığını ve Beck’in dönüşürken söyleyişinin anısını sildiğini düşündüğümü hatırlıyordum.

“Bana yardım etti,” dedim. “Sanırım o zamanlar farklı biriydi. Buraya taşınmalarından kısa süre sonra olmalı.”

“Isabel yanında mıydı?” diye sordu Grace.

“Isabel’i hatırlamıyorum.” Düşündüm. “O adamı kötü biri olarak düşünmemek için gerçekten çok çabalıyorum, Grace. Isabel’in hatırı için. Kurtlar olmasa, onunla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Kurtlar olmasa,” dedi Grace, “ikimiz de onu aklımıza bile getirmezdik zaten.”

“Bu hikâyenin içinde pişmiş et olması gerekiyordu,” diye itiraf ettim. “Seni güldürmesi gerekiyordu.”

Dünyanın bütün ağırlığı onu ezerek nefessiz bırakmış gibi derin bir iç çekti. Neler hissettiğini biliyordum.

“Sorun değil. Işıkları söndür,” diye karşılık verdi battaniyeyi üzerimize çekmek için uzanırken. Biraz kurt kokuyordu ve bütün geceyi dönüşmeden atlabileceğini sanmıyordum. “Bugünün bitmesine hazırım.”

Duvardaki fişi çekmek için kolumu yatağın yanından sarkıtırken uykum biraz açılmıştı. Oda karardı ve biraz sonra Grace fısıldayarak beni sevdiğini söyledi. Sesi hüzünlüydü. Kollarımı sımsıkı omuzlarına sararken beni sevmesinin böylesine karmaşık olmasına üzülüyordum.

Ben de fısıldayarak karşılık verirken Grace’in nefesleri yavaşlamaya başlamıştı bile. Ama ben uyuyamadım. Tom Culpeper ve Beck’i, onlarla ilgili gerçeğin nasıl derinlere gömülü olduğunu düşünerek uyanık kaldım. Culpeper’ı karların arasında kıpkırmızı burnuyla, o dondurucu gecede arabasının lastiğini nasıl değiştireceğini bilmeyen bir çocuğa yardım etmeye istekli şekilde bana doğru yürürken görüp duruyordum. Ve o görüntünün tekrarları arasında, küçük bedenimi yere devirmek ve hayatımı sonsuza dek değiştirmek için bir sabah aniden karşıma çıkan kurtları görüyordum.

Bunu Beck yapmıştı. Beni almaya karar veren oydu. Annem ve babam beni istemediklerine karar vermeden uzun zaman önce o beni almayı planlamıştı. Onlar sadece Beck’in işini kolaylaştırmıştı.

Bu bilgi içimi kemirmeden, büyürken yaşadığım bütün mutlu anıları zehirlemeden nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Beck’le sahip olduğumuz her şeyi mahvetmeden.

Birinin nasıl hem Tanrı hem de şeytan olabileceğini anlamıyordum. Aynı kişi seni hem yok edip hem de nasıl kurtarabilirdi? Beni tanımlayan her şey iyi ya da kötü, onun yaratımının ilmeklerine

işlemişken, onu sevmem mi yoksa ondan nefret etmem mi gerektiğini nasıl bilecektim?

Gecenin geç bir saatinde Grace iri iri açılmış gözlerle ve vücudu titreyerek uyandı. Tıpkı Beck'in yıllar önce yol kenarında yaptığı gibi adımı söyledi ve tıpkı Beck gibi beni cevaplanmamış bin tane soru ve boş giysilerle bırakıp gitti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

Sam'in cep telefonu ertesi sabah yedide beni aradı. Normalde saat yedide okula gitmeye hazırlanıyor olurdum ama hafta sonuydu ve bu da yatağımda uzanıp koşu ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdiğim anlamına geliyordu. Koşuyordum çünkü kibirliydim ve bacaklarımı güzelleştiriyordu.

Telefonu açtım. "Alo?" Ne beklediğimden emin değildim.

"Biliyordum," dedi Cole. "Sam olduğunu sanırsan telefona cevap vereceğini biliyordum."

"Ah, Tanrım. Sen ciddi misin?"

"Hem de çok. İçeri girebilir miyim?"

Yarıktan fırlayıp pencereye koşarak etrafa bakındım. Sadece garaj yolunun sonunda gerçekten çirkin bir steysinın ucunu görebiliyordum.

"Şu sapık-mobildeki sen misin?"

"Kokuyor," dedi Cole. "Seni buraya gelip benimle arabada konuşmaya davet ederdim ama bu kokunun kaynağı her neyse gerçekten çok güçlü."

"Ne istiyorsun, Cole?"

"Kredi kartını. Bir balık ağı, bazı malzemeler ve kesinlikle reçetesiz satıldığına yemin edeceğim birkaç uyuşturucu. Ayrıca onlara hemen ihtiyacım var."

“Bana dalga geçtiğini söyle.”

“Sam’e Beck’i yakalayacağımı söyledim. Grace’in sağ olsun ki içine düşerek şans eseri bulduğu çukuru kullanarak bir çukur tuzağı kuracağım ve Beck’in en sevdiği yiyeceklerle onu çekeceğim, o da sağ olsun ki günlüğüne bir mutfak yangınıyla ilgili yazdığı notta bunu kayda düşmüş.”

“Dalga geçiyorsun. Aksi takdirde bu, telefonda delinin tekiyle konuştuğum anlamına geliyor.”

“Koku anılarla ilgili en güçlü çağrışımıcıdır.”

İç çekerek yatağıma uzanırken telefon hâlâ kulağımdaydı. “Bunun hepinizin babam tarafından öldürülmenizi engellemekle ne ilgisi var?”

Bir duraksama oldu. “Beck daha önce bir kez kurtları bir yerden bir yere taşımış. Ona bunu nasıl yaptığını sormak istiyorum.”

“Ve bir balık ağı, bazı malzemeler ve birkaç uyuşturucu bunu yapmanı mı sağlayacak?”

“İşe yaramazsa en azından iyi zaman geçirmiş oluruz.”

Tavana baktım. Jack uzun zaman önce tavanın eğik duvarla birleştiği yere oyun hamuru atmıştı ve hâlâ orada duruyordu.

İç çektim. “Tamam, Cole, tamam. Seninle yan kapıda, daha önce çıktığın küçük merdivenin dibinde buluşacağım. O şeyi annemler kalktığında görmeyecekleri bir yere park et ve fazla gürültü yapma.”

“Ben gürültücü değilimdir,” dedi Cole ve yatak odamın kapısı açılırken hat kesildi.

Sırtüstü yatmaya devam ederken tersten kapiya baktım ve Cole’un içeri girdiğini görünce hiç şaşırmadım. Kapiyı dikkatle arkasından kapadı. Üzerinde bol bir pantolon ve siyah bir tişört vardı. Ünlü biri gibi görünüyordu fakat giyiminden değil, duruşundan kaynaklandığını anlamaya başlıyordum. Her şeyin süzülür gibi görüldüğü, ince kumaşların, parlak yastıkların ve aynaların insana gülümsediği odamda Cole uyumsuz görünüyordu ama bunun bulunduğu yerden değil, kimliğinden kaynaklandığını da anlamaya başlıyordum.

“Eh, demek bugün Barbie Kır Koşusu’nda modundasın,” dedi. Üstümde koşu ayakkabılarım ve şortum olduğunu hatırladım. Şifoniyerime yaklaşıp parfümümü havaya sıktı. Şifoniyerin aynasından gördüğüm Cole parfüme doğru elini salladı.

“Bugün Keyifsiz Barbie’yim,” diye karşılık verdim. Cole şifoniyerden tespihimi alarak boncuklarından biriyle oynadı. Bildik hareketlerle tutuyordu ama Cole St. Clair’in tutuşmadan bir kiliseye girdiğini hayal edebilmek zordu. “O yan kapının kilitli olduğunu sanıyordum.”

“Pek sayılmaz.”

Gözlerimi kapadım. Ona bakmak bana kendimi... yorgun hissettirmişti. Il Pomodoro’da hissettiğim ağırlığı yine içimde hissettim. Gerçekte ihtiyacım olan şeyin kimsenin beni tanımadığı bir yere gidip her şeye baştan başlamak olabileceğini düşündüm; önceki kararlarım, sohbetlerim veya beklentilerim benimle gelmeden.

Cole üzerine oturup yanıma uzanırken yatak hafifçe gıcırdadı. Tıraş kremi ve kumsal gibi koktuğunu fark edince bugün buraya gelmeden önce kendine özel bakım yapmış olabileceğini anladım. Bu da bana kendimi tuhaf hissettirdi.

Yine gözlerimi kapadım. “Grace bugün nasıl? Olivia’yla ilgili?”

“Bilmem. Dün gece dönüştüğü için onu banyoya kilitledik.”

“Ben Olivia’yla arkadaş degildim,” dedim. Cole’un bunu bilmesi önemli gibi gelmişti. “Aslında onu tanımiyordum.”

“Ben de.” Cole duraksadı. Farklı bir sesle devam etti: “Grace’ten hoşlanıyorum.”

Bunu çok ciddi bir şeymiş gibi söylemişti ve bir an için “Grace’ten hoşlanıyorum” demiş gibi geldi ve bunu hiç anlayamadım. Ama sonra açıkladı: “Sam’le paylaşımları hoşuma gidiyor. Aşka hiç inanmadım galiba. Sadece uzun zaman önce birileriyle yatabilmek için James Bond’un uydurduğu bir şey olduğunu düşünürdüm.”

Birkaç dakika daha konuşmadan öylece yattık. Dışarıda kuşlar uyanıyordu. Ev sessizdi; sabah, ısıtma sistemini çalıştıracak kadar soğuk değildi. Cole'un yanımda yattığını düşünmemek, sessiz olmasına rağmen zordu; özellikle de bu kadar güzel kokarken ve ben onunla öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu gayet net hatırlarken. Sam'in Grace'i öptüğünü son gördüğüm zamanı da hatırlıyordum ve her şeyden öte, öpüşürlerken Sam'in eliyle onu nasıl tuttuğunu unutamıyordum. Cole'la öpüştüğümüzde öyle görüldüğünü sanmıyordum. Bunları düşünmek yine içimde bir şeyleri harekete geçirmiş, Cole'u arzulamakla bunun doğru bir şey olup olmadığı konusundaki şüphem arasında gidip gelmeye başlamıştım. Çoktan teslim olmuşum gibi kendimi suçlu, kirli ve çok mutlu hissediyordum.

"Cole, yoruldum," dedim. Bunu söyler söylemez, neden söylediğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Karşılık vermedi. Olabileceğini sandığımdan daha sessiz bir şekilde yatmaya devam etti.

Onun sessizliğinden rahatsız olarak, beni duyup duymadığını sormak konusunda tereddütte kaldım. Sonunda, konuşmadan önce dudaklarının aralandığını duyacağım kadar derin bir sessizlikte, "Bazen evi aramayı düşünüyorum," dedi.

Cole'un benmerkezci olmasına alışmıştım ama itirafımı kendisi-ninkiyle çalmasının ilişkimizde yeni bir dip nokta olduğunu hissettim.

"Sanırım evi arayıp anneme ölmediğimi söyleyeceğim," dedi. "Babamı arayıp menenjitin hücresel seviyede insana ne yaptığı konusunda biraz sohbet etmek isteyip istemeyeceğini soracağım. Ya da Jeremy'yi ararım –başçımdı– ve ona ölmediğimi ama artık aranmak istemediğimi söylerim; aileme de ölmediğimi fakat eve dönmeyeceğimi." O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sözünün bittiğini sandım. O uzun sessizlikte pastel tonlarla döşeli odamın sabah ışıyla biraz daha aydınlandığını görebiliyordum.

“Ama bunu düşünmek bile bana kendimi yorgun hissettiriyor,” dedi sonra. “Ayrılmadan önce hissettiklerimi hatırlatıyor. Cığerlerim kurşundan yapılmış gibi. Sanki hiçbir şeyi umursamaya başlamayı bile düşünemiyormuşum gibi. Ya hepsinin ölmesini ya da kendim ölmeyi dilediğimi, çünkü aramızdaki bütün o geçmişı artık kaldıramadığımı. Daha telefonu açmadan. O kadar yorgunum ki bir daha uyanmak istemiyorum. Oysa şimdi beni böyle hissettirenin onlar olmadığını anlıyorum. Başından beri sadece benmişim.”

Karşılık vermedim. Yine Il Pomodoro’nun tuvaletinde anladığım şeyi düşünüyordum. Sadece bir kez olsun her şeyin bitmesini istemek, öyle hissetmek ve hiçbir şey istememek. Cole’un içimdeki yorgunluğu ne kadar iyi tanımladığını da düşünüyordum.

“Kendinle ilgili nefret ettiğın şeyin bir parçası da benim,” dedi Cole. Bu bir soru değildi.

Elbette kendimle ilgili nefret ettiğım şeyin bir parçasıydı. Her şey kendimle ilgili nefret ettiğım şeyin parçasıydı. Gerçekten kişisel değildi.

Doğrulup oturdu. “Ben gidiyorum.”

Yattığı yerde bıraktığı sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordum. “Cole,” dedim, “sence ben sevebilir biri miyim?”

“Nasıl yani?”

“Yani birilerinin sevebileceğı türde biri miyim?” diye sordum.

Cole dik dik yüzüme baktı. Bir an daha küçükken nasıl göründüğü ve yaşlandığında nasıl görüneceğı konusunda tuhaf bir fikre kapıldım. Geleceğı delici ve gizli bir bakış. “Belki,” dedi. “Ancak kimsenin denemesine izin vermezsin.”

Gözlerimi kapayarak yutkundum.

“Savaşmamak ve vazgeçmek arasındaki farkı bilmiyorum,” dedim.

Gözkapaklarım sımsıkı kapalı olmasına rağmen sol gözümünden tek bir sıcak damla süzüldü. O kadar kızgındım ki kaçmıştı. Çok kızgındım.

Cole bana sokulurken yatak kıpırdandı. Üzerime eğildiğini hissettim. Sıcak ve ölçülü nefesi yanağıma değiyordu. İki nefes. Üç. Dört. Ne istediğimi bilmiyordum. Sonra nefesinin durduğunu duydum ve bir saniye sonra dudaklarını dudaklarımda hissettim.

Daha önceki gibi aç, arzulu, umutsuz bir öpücük değildi. Kimseyle öpüştüğüm gibi değildi. Bu öpücük bir öpücüğün anısı gibi yumuşak, sanki biri dudaklarımda parmaklarını dolaştırıyormuş gibi özenliydi. Dudaklarım aralanıp hareketsiz kaldı; çok sessiz, bir bağırış değil, fısıltıydı. Cole boynuma dokundu ve başparmağıyla çenemin kenarına bastırdı. *Daha fazlasına ihtiyacım var*, diyen bir dokunuş değildi. *Bunu istiyorum*, diyen bir dokunuştı.

Her şey tamamen sessizdi. İkimizin de nefes aldığımızı sanmıyordum.

Cole yavaşça doğrulup oturdu ve ben de gözlerimi açtım. Yüzü önemli bir şey olduğu her seferindeki gibi ifadesizdi.

“Seni sevseydim böyle öperdim,” dedi.

Ayağa kalkarken ünsüz biri gibi görünüyordu. Araba anahtarını yatağın üzerine kaydıkları yerden aldı ve bana bakmadan odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Ev o kadar sessizdi ki merdivenden inerken ayak seslerini duydum. İlk beş kadarı yavaş ve tereddütlüydü, gerisini hızla indirdi.

Başparmağımı Cole’un bastırduğu yere dokundurdum ve gözlerimi kapadım. Savaşmak ya da vazgeçmek gibi hissettirmiyordu. Üçüncü bir seçenek olduğunu daha önce anlamamıştım ve anlasaydım bile, Cole’la ilgisi olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Az önce öpülmüş dudaklarımdan arasından nefesimi gürültülü ve uzun uzun üfledim. Sonra doğrulup oturarak kredi kartımı çıkardım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Ertesi sabah işe gitmek içimden gelmiyordu çünkü dünyanın sonu geliyordu ama Karyn'e yapabileceğim inandırıcı bir açıklama bulamadığım için evden ayrılıp Mercy Falls'a gittim. Alt kattaki banyonun duvarlarını parçalayan kurt Grace'in sesine de tahammül edemiyordum, dolayısıyla evden çıkmak bir açıdan güzeldi fakat böyle hissettiğim için de suçluluk duyuyordum. Orada olup paniğini görmemek, ben yokken onun öyle hissetmediği anlamına gelmiyordu.

Güzel bir gündü; bir haftadır ilk kez yağmur belirtisi yoktu. Gökyüzünde aylar öncesinden yaz mavisi vardı ve ağaçların yaprakları açık yeşilden en koyusuna kadar yeşilin binlerce farklı tonundaydı. Genellikle yaptığım gibi mağazanın arkasına park etmek yerine anacadeye park ettim ama parkmetreye para ödemek zorunda kalmamak için kasaba merkezinden olabildiğince uzağa bıraktım. Mercy Falls'ta bu sadece birkaç blok anlamına geliyordu. Ceketimi Volkswagen'in yolcu koltuğunda bıraktım, ellerimi ceplerime soktum ve yürümeye başladım.

Mercy Falls zengin değildi ama kendi tarzında seçkindi ve kasaba merkezi hareketliydi. Cazibesine ek olarak güzel Sınır Suları'na yakınlığı turist çekiyor ve turistler de para getiriyordu. Mercy Falls turistlerin paralarını ellerinden almak için birkaç blok boyunca butik

mağazalar sunuyordu. Mağazalar büyük ölçüde kocaları arabalarında bekleten veya Grieves Caddesi'ndeki hırdavat mağazasına gönderen türden yerlerdi fakat yürürken yine de vitrinlere bakıyordum. Tedbirli sabah güneşini alabilmek için kaldırım kenarından yürüyordum. Bu korkunç ve harika haftada tenime iyi geliyor, teselli ediyordu.

Giysi ve ıvır zıvır satan bir mağazayı birkaç metre geçmiştim ki durdum ve vitrine bakmak için geri döndüm. Vitrindeki başsız mankenin üzerinde beyaz bir yazlık elbise vardı. Çok basit bir şeydi: İnce askılı, gevşek bir kuşağı olan bir elbiseydi. Kumaşı sanırım fisto denen bir şeydi. O elbiseyi Grace'in üzerinde, ince askıları omuzlarında, boynunun altında üçgen teni ve dizinin hemen üzerine inen eteğiyle hayal ettim. İnce kumaşın altında kalçasını ve onu kendime çektiğimde ellerimin belindeki kumaş nasıl kavradığını hayal edebiliyordum. Gamsız bir elbiseydi; yazı, ayak bileğine kadar yükselen çimenleri ve parlak güneşte rengi daha da açılan sarı saçları hatırlatan bir elbise.

Uzunca bir süre orada durup ona bakarken temsil ettiği, akla getirdiği şeyleri istiyordum. Bu kadar önemli sorunlarımız varken böyle bir şey düşünmek aptalca geliyordu. Üç kez ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarıp kendi yoluma gitmeye hazırlandım. Ve her seferinde Grace'in o hayali –rüzgârın elbisenin kenarını kaldırışı, kumaşın karnını ve göğüslerini sımsıkı sarısı– beni vitrine mıhlamaya devam etti.

Elbiseyi satın aldım. Cüzdanımda dört tane yirmilik vardı –Karyn geçen hafta bana nakit ödemişti– ve onlardan biriyle, küçük bir poşetin dibinde katlı duran elbiseyi alarak oradan ayrıldım. Elbiseyi bırakmak için arabama döndüm, sonra bakışlarımı önümdeki kaldırıma dikerek, bana bir günden fazla mesaiye mal olan bir hediye almanın belli belirsiz pişmanlığı ve ateşiyle Kırık Raf'a yürüdüm. Ya beğenmezse? Belki de yüzük almak için biriktirmeliydim. Gerçekten ciddi olsa ve benimle evlenmek istediğini söylese bile –ki bu imkânsız

bir şey gibi görünüyordu— bir yüzük fazla abartı geliyordu. Fiyatları konusunda hiçbir fikrim yoktu ve belki de para biriktirmeye başlammam gerekiyordu. Ya ona bir şey aldığımı söylersem, beklediği bir yüzükse ve hayal kırıklığına uğrarsa? Hem kendimi gezegendeki en yaşlı hem de en genç on dokuzluk gibi hissediyordum; ne diye yüzükleri düşünüp duruyordum ve neden daha erken düşünmemiştim? Belki de bütün gerçekçi doğasıyla Grace avla ilgili bir şeyler yapmak yerine ona hediye aldığım için bana kızacaktı.

Dolayısıyla kitabevine girerken zihnimde bunlarla boğuşuyordum. Zihnim vücudumdan o kadar ayrıldığından, kapıyı açarken içerisi bana zamandan bağımsız, ıssız bir yer gibi geldi. Cumartesi günüydü; dolayısıyla kitabevini açtıktan bir saat sonra Karyn arka kapıdan geldi ve belgelerle, siparişlerle uğraşmak için arka taraftaki minik odaya kapandı. Karyn’le aramızda rahat bir ilişki vardı; konuşmadığımızda bile mağazada olduğunu bilmek güzeldi.

Hiç müşteri yoktu ve ben çok huzursuzdum; bu yüzden çalışma odasına girdim. Güneş ön camlardan güçlü bir şekilde giriyor ve uzun ellerle buraya kadar uzanıyor, kapıya yaslandığımda vücudumu rahat bir şekilde ısıtıyordu.

“Selam,” dedim.

Karyn faturalar ve kitap kataloglarıyla sarılmış halde oturmuştu bile. Başını kaldırarak keyifli bir gülümsemeyle bana baktı. Benim gözümde Karyn’le ilgili her şey daima keyifliydi; ister polar kumaşlara ister incilere bürünmüş olsunlar, kendileriyle ve dünyayla ilgili daima rahat görünen kadınlardandı. Grace ortadan kaybolduktan sonra benimle ilgili düşünceleri değişmişse bile bunu belli etmiyordu. Bu değişmeyen sıcaklığına ne kadar ihtiyaç duyduğumu keşke ona söyleyebilseydim. “Mutlu görünüyorsun,” dedi.

“Öyle mi?”

“Daha mutlu,” dedi. “Meşgul müydük?”

Omuz silktim. “Ortalık sakindi. Temizlik yaptım. Ön vitrindeki minik el izlerini temizledim.”

“Çocuklar... onları kim ister ki?” diye sordu Karyn. Retorik bir soruydu. “Hava ısınırda birileri gelir,” dedi. “Ya da şu Tate Flaugherty’nin devamı çıksaydı kuyruk olurlardı. Belki de vitrini buna göre hazırlamalıyız. *Juneau’da Kargaşa* için bir Alaska temasına ne dersin?”

Yüzümü ekşittim. “Bence Minnesota şu Alaska temasına yeterince doydun.”

“Ah! Haklısın.”

Gitarımı, başımın üzerinde Kuzey Işıkları’nı ve son birkaç günle ilgili yazmam gereken şarkıları düşündüm.

“Müzikal biyografilere odaklanmalıyız,” dedim. “O güzel bir vitrin oluşturur.”

Karyn kurşunkalemini salladı. “Tam puan!” Kalemi indirip önündeki mektuba vururken bu hareketi bana aniden Grace’i hatırlattı. “Sam, Beck’in... hasta olduğunu biliyorum ve bu senin için öncelikli olmayabilir ama üniversite için ne yapacağını düşündün mü?”

Bu soru karşısında gözlerimi kırpıştırarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Cevabımın parçasıymış gibi kollarıma baktı. “Henüz pek düşünmedim,” dedim. Ama motivasyonsuz olduğumu düşünmesini istemiyordum. “Grace’in nereye gideceğini görmeyi bekliyorum,” dedim.

Bu açıklamanın yanlış olduğunu bir an sonra anladım ve üç farklı nedeni vardı; her şeyden önemlisi, Grace resmen kayıptı.

Ne var ki Karyn bana acıyarak ya da şaşkınlıkla bakmadı. Sadece düşünceli gözlerle uzun uzun baktı; dudaklarını birbirine bastırmıştı ve başparmaklarından biri çenesinin altına dayanmıştı. O anda her nasılsa bizimle ilgili gerçeği bildiğini ve sadece Beck’le ona oynadığımız oyunu sürdürdüğünü hissettim.

Sorma.

“Bunu merak ettim,” dedi, “çünkü hemen üniversiteye gitmeyeceksen sana burada tam gün çalışmanı teklif edecektim.”

Söyleyeceğini beklediğim şey bu olmadığı için bir şey diyemedim.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Karyn, “çok para kazandırmıyor. Saat ücretini iki dolar artıracam.”

“Bunu karşılayamazsın.”

“Bizim için bir sürü kitap satıyorsun. Tezgâhın arkasındakinin daima sen olduğunu bilmek bana kendimi daha iyi hissettirecek. O taburede oturduğun her gün, burada olup bitenlerle ilgili endişelenmemi gerektirmeyen bir gün demek.”

“Ben...” Teklife gerçekten minnettar olmuştum. Paraya ihtiyacım olduğu için değil, güvene ihtiyacım olduğu için. Yüzüm alev alev oldu.

“Yani, seni bir yıl daha üniversiteden uzak tutacağım için biraz suçluluk duyuyorum,” diye devam etti Karyn, “fakat zaten bekliyorsan...”

Ön kapı açılırken zili duydum. Birimizin gidip bakması gerekcekti ve buna sevinmiştim. Sohbetimiz tuhaf veya rahatsız edici olduğu için değil, tam aksine. Bunları hazmetmem, tekrar konuşurken yüzümden ve sözlerimden emin olabilmem için biraz uzaktan bakmam gerekiyordu. Kendimi biraz fazla nankör, biraz fazla yavaş hissettim. “Bunu düşünebilir miyim?” diye sordum.

“Düşünmesen şaşardım,” dedi Karyn. “Ne yapacağını tahmin etmek çok kolay, Sam.”

Ona sırtarak ön tarafa döndüm ve polis memuru beni ilk gördüğünde gülümsüyor olmamın nedeni buydu.

Gülümsemem hemen silindi. Aslında biraz uzun süre dudaklarımda kalmıştı çünkü saniyeler önce silinmiş bir duyguyu göstererek hâlâ kıvrıktılar. Polis memuru herhangi bir sebepten gelmiş olabilirdi. Buraya Karyn’le konuşmaya gelmiş olabilirdi. Sadece kısa sorular sormaya gelmiş olabilirdi.

Ama öyle olmadığını biliyordum.

Adamın Memur William Koenig olduğunu sonradan anladım. Koenig genç, tanıtık, kendini hafif gösteren biriydi. Daha önceki konuşmalarımızın durumu lehime çevirmesini isterdim fakat yüz ifadesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Yüzünde geçmişteki nezaketinden pişmanlık duyan birinin ifadesi vardı.

“Bulması zor bir adamsın, Sam,” dedi Koenig, ben yavaşça ona yaklaşıırken. Ellerim iki yanımda işe yaramaz halde sarkıyordu.

“Öyle mi?” diye sordum. Sesi neşeli olmasına rağmen kendimi savunmak zorunda hissetmişim. Bulunmak hoşuma giden bir şey değildi. Aranmak da isteyeceğim bir şey değildi.

“Onlara seni bulmak için doğru yerin burası olduğunu söylemişim,” dedi Koenig.

Başım la onayladım. “Bu gayet mantıklı bir tahmin.” İçimden ona, *Senin için ne yapabilirim?* diye sormak geliyordu fakat aslında bilmek istemiyordum. Son yetmiş iki saattir olanları hazmedebilmek için yalnız kalmayı istiyordum.

“Aslında sana birkaç soru sormamız gerekiyor,” dedi Koenig. Arkasında kapının zili yine çınladı ve içeri bir kadın girdi. Bakışlarını ayıramadığım kocaman mor bir çantası vardı.

“Kişisel gelişim kitaplarınız nerede?” diye sordu bana. Bir polis memuruyla konuştuğumu hiç fark etmemiş gibiydi. Belki de insanlar sürekli polis memurlarıyla konuşurdu. Bunu hayal etmekte zorlanıyordum.

Koenig orada olmasa, yazılmış bütün kitapların aslında kişisel gelişim olduğunu ve daha net konuşması gerektiğini söyledim. Ve öyle dediğim için de bir yerine dört kitap alıp giderdi. Ama Koenig oradaydı. “Şurada. Arkanızda,” dedim.

“Şubede,” dedi Koenig. “Senin mahremiyetin için.”

Benim mahremiyetim için.

Bu kötüydü.

“Sam?” dedi Koenig.

Hâlâ o mor deri çantanın mağazada yavaşça dolanışını izlediğimi o zaman fark ettim. Kadının cep telefonu çalmıştı ve şimdi biriyle konuşuyordu. “Tamam,” dedim. “Yani, mecburum, değil mi?”

“Herhangi bir şeye mecbur değilsin,” dedi Koenig. “Ancak izin belgesi gerekmediğinde işler çok daha kolay yürüyor.”

Başımınla onayladım. Kelimeler. Bir şey söylemeliydim. Ne demeliydim? Arka tarafta oturan ve ben burada olduğum için her şeyin yolunda olduğuna inanan Karyn’i düşündüm. “Patronuma çıkacağımı söylemeliyim. Sorun olur mu?”

“Elbette hayır.”

Mağazanın arka tarafına yürürken neredeyse benimle geldiğini hissettim. “Karyn,” dedim kapıdan uzanarak. Pek mümkün olmasa da sesimi elimden geldiğince doğal tutmaya çalışıyordum. Normalde ona adıyla seslenmediğimi ve ağzıma yabancı geldiğini fark ettim. “Özür dilerim ama benim biraz çıkmam gerekiyor. Şey, Memur Koenig... beni birkaç soru sormak için çağırıyorlar.”

Bir an Karyn’in yüz ifadesi aynıydı ama sonra tam anlamıyla sertleşti. “Seni ne? Şu anda buradalar mı?”

Koltuğunu iterek kalktı ve kapıda durup Koenig’in yukarıdaki balkondan sallandırdığım kâğıt turnalardan birini izleyerek mağazada beklediğini görsün diye geri çekildim.

“Neler oluyor?” diye sordu Karyn. Zor bir müşteriyle muhattap olduğunda kullandığı etkili, sert sesiyle konuşuyordu; bu sesle hiçbir duyguyu yansıtmaz ve saçmalığa fırsat tanımazdı. İkimiz de bu haline İşkadinı Karyn derdik. Böyle zamanlarda bambaşka birine dönüşürdü.

“Hanımefendi,” dedi Koenig özür dileyen bir tavırla; bu, İşkadinı Karyn’e verilen doğal bir tepkiydi, “dedektiflerimizden biri Sam’e birkaç soru sormak istiyor. Biraz yalnız sohbet edebilmemiz için onu götürmemizi istedi.”

“Sohbet,” dedi Karyn. “Yanında avukatı olmasını gerektirecek türden bir sohbet mi?”

“Bu tamamen Sam’e bağı. Ancak şu anda herhangi bir şeyle suçlanmıyor.”

Şu. Anda.

Bunu ikimiz de duymuştuk. *Şu anda*, aslında *şimdilik* demekti. Karyn bana döndü. “Sam, Geoffrey’yi aramamı ister misin?”

Yüzümün beni ele verdiğini biliyordum çünkü sorusunu kendisi cevapladı. “Müsait değil, değil mi?”

“Bana bir şey olmaz,” dedim.

“Bu bana taciz gibi göründü,” dedi Karyn, Koenig’e dönerek. “Diğer herkesten farklı olduğu için Sam kolay bir hedef. Geoffrey Beck kasabada olsaydı bu sohbeti yapar mıydık?”

“Saygıda kusur etmek istemem, hanımefendi,” dedi Koenig, “ama Geoffrey Beck kasabada olsaydı, muhtemelen onu sorgulardık.”

Karyn mutsuz bir tavırla çenesini kapadı. Koenig rafların arasından çıkarak ön kapıyı işaret etti. Bir polis arabasının mağazanın önünde çift sıra park ederek bizi beklediğini şimdi görebiliyordum.

Beni savunduğu için Karyn’e büyük bir minnet duyuyordum. Onun sorumluluğundaymışım gibi davranmıştı. “Sam, ara beni,” dedi. “Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa. Kendini rahatsız hissedersen. Seninle gelmemi ister misin?”

“Sorun yok,” diye tekrarladım.

“Sorun yok,” dedi Koenig. “Burada kimseyi köşeye kısıtırmaya filan çalışmıyoruz.”

“Gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm,” dedim, Karyn’e. Genellikle cumartesi günleri birkaç saatliğine gelir, sonra da kitabevini o gün çalışan kimse ona bırakıp giderdi. Şimdi bütün gününü mahvetmişim.

“Ah, Sam. Sen yanlış bir şey yapmadın ki,” dedi Karyn. Yanıma gelip omuzlarıma sımsıkı sarıldı. Sümbül kokuyordu. Koenig’e döndüğünde İşkadını Karyn kaybolmuş, yerini suçlayan biri almıştı. “Umarım buna değer.”

Koenig beni ön kapıya doğru götürdü. Büyük mor çantalı kadının hâlâ kulağına tuttuğu telefonuyla gidişimi izlediğinin farkındaydım. Telefonun hoparlörü yeterince açık olduğu için hattın diğer ucundaki kadının söylediğini hepimiz duyabildik: “*Onu tutukluyorlar mı?*”

“Sam,” dedi Koenig. “Sadece gerçeği söyle.”

Ne istediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

• COLE •

Culpeper'ların evinden ayrıldıktan sonra sadece araba kullandım. Ulrik'in eski BMW'si bendeydi, yanıma biraz para almıştım ve gitmememi söyleyen tek bir kişi bile yoktu.

Radyoda bir zamanlar alt grubumuz olarak çıkmış bir grubun parçasını dinliyordum. Konserde öylesine enkaz durumdaydılar ki kendimi kesinlikle erdemli hissetmiştim; bu o dönemde zor işti. Bizi iyi gösterdikleri için onlara teşekkür etmeliydim. Solistin adı Mark, Mike, Mack ya da Abel mıydı neydi? Sonrasında zil zurna sarhoş yanıma gelmiş ve en büyük ilhamı olduğumu söylemişti. Benzerliği görebiliyordum.

Şimdi bir milyon yıl sonra DJ'in şarkıyı grubun tek hiti olarak tanımlayışını dinliyordum. Sürmeye devam ettim. Sam'in telefonu hâlâ cebimdeydi ve çalmıyordu ama bu kez umurumda bile değildi. Isabel'e, geri aramasını gerektirmeyecek bir mesaj bırakmışım gibi hissediyordum. Söylemiş olmak yeterliydi.

Camlarımı indirmiş, kolumu dışarı uzatarak rüzgâra bırakmıştım ve avcum sisten nemlenmişti. Minnesota manzarası iki şeritli yolun iki tarafında uzanıyordu. Her yer bodur çalılıklar, düz evler, rastgele kayalar ve ağaçların arasında aniden parıldayan göllerle doluydu. Mercy Falls sakinlerinin doğa güzelliğini dengelemek için çirkin

evler yapmaya karar verdiğini düşündüm. Aşırı pitoresk özelliklerden dolayı turistik patlama yaşanmasını engellemek için filan olmalıydı.

Ailemi aramakla ilgili Isabel'e söylediklerimi düşünüp duruyordum. Aslında büyük ölçüde dürüst konuşmuştum. Ailemi arama fikri imkânsız ve sevimsiz görünüyordu. Onlar ve ben iki ayrı küme olsak, kesişen küme boş olurdu.

Ancak Jeremy'yi aramayı hâlâ düşünüyordum. Jeremy tam bir bas üstadıydı. Ben ve Victor olmadan ne yaptığını merak ediyordum. Sırt çantasını ve kazandığı parayı alıp Hindistan'a filan gitmiş olmasını diliyordum. Jeremy'yle ilgili olay, beni neredeyse sadece onu aramaya iten şey, Victor'la ikisinin beni herkesten daha iyi tanımış olmalarıydı. NARKOTIKA gerçekte buydu: Cole St. Clair'i tanıma şekli. Victor ve Jeremy, yıllarını ben olmanın acısını yüz binlerce dinleyiciye anlatarak geçirmişlerdi.

Bunu o kadar sık yapmışlardı ki bensiz de yapabilirlerdi. Bir röportajda o kadar iyi başarmışlardı ki bir daha hiçbir soruya cevap vermek zorunda kalmamıştım. Röportaj otel odamızda yapılmıştı. Sabah ilk iş buydu çünkü sonra uçağa yetişmemiz gerekiyordu. Victor akşamdan kalma ve huysuzdu. Jeremy odadaki minik cam sehpa da kahvaltılık yapıyordu. Odanın manzarasız dar bir balkon vardı ve kapıyı açmış, betona uzanmıştım. Ayaklarımı tirabzanın en alt çitasına takıp mekik çekmiştim ama şimdi sadece gökyüzündeki jet izlerine bakıyordum. Muhabir dağınık yataklardan birinin üzerine bağdaş kurup oturmuştu. Genç, dik saçlı, şık giyimliydi ve adı Jan'dı.

“Şarkıların çoğunu kim yazıyor?” diye sormuştu Jan. “Yoksa grupça mı yazıyorsunuz?”

“Ah, grupça,” demişti Jeremy rahat, acelesiz tarzıyla. Budizm'le ilgilenmeye başladığı dönemde Güneyli aksanıyla konuşmaya başlamıştı. “Cole sözleri yazıyor, ben ona kahve getiriyorum, sonra Cole müziği besteliyor ve Victor da kraker getiriyor.”

“Yani şarkıların çoğunu sen mi yazıyorsun, Cole?” Onu balkondan duyabilmem için Jan sesini yükseltmişti. “Nereden ilham alıyorsun?”

Balkonda uzandığım yerden bakarken iki görüntü seçeneğim vardı: Caddenin karşısındaki binaların tuğla duvarları ya da tepemdeki renksiz gökyüzünün kare bir parçası. Sırtüstü uzanınca bütün şehirler aynı görünüyordu.

Jeremy kahvaltısından bir lokma ısırmıştı; masanın üzerine dökülen kırıntıların hışırtısını hepimiz duyabiliyorduk. Diğer yataktan hâlâ âdet öncesi sendromu geçirir gibi konuşan Victor’ın sesi geliyordu: “Buna cevap vermez.”

Jan onu ilk reddeden kişi benmişim gibi şaşırmıştı. “Neden?”

“Vermez işte. O sorudan nefret eder,” demişti Victor. Ayakları çıplaktı; ayak parmaklarının kemiklerini çılatmıştı. “Bu aptalca bir soru, dostum. Hayat, tamam mı? Oradan ilham alıyoruz işte.”

Jan bir şeyler karalamıştı. Solaktı ve tuhaf yazıyordu; parçaları biraz yanlış birleştirilmiş bir oyuncak bebek gibi. *Bu soruyu bir daha asla sorma*, yazdığını ummuştum. “Pekâlâ, şey, single albümünüz ‘O/ Ya da Bu’ listelerde ilk ona yerleşti. Bu inanılmaz başarıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?”

“Ben anneme bir BMW alıyorum,” demişti Victor. “Hayır, sadece Baviera’yı alacağım. BMW’ler oradan geliyor, değil mi?”

“Başarı göreceli bir kavramdır,” demişti Jeremy.

“Bundan sonraki daha iyi olacak,” demiştim. Daha önce yüksek sesle söylememiştim ama doğrudu.

Yine bir şeyler yazılmıştı. Jan kâğıdından sıradaki soruyu okumuştum. “Ah, yani İnsan Parçaları Bakanlığı’nın albümünü kırk haftadan uzun süredir durduğu ilk ondan indirdiniz. Pardon, kırk bir. Röportajın son halinde hatalar olmayacak. Eh, İnsan Parçaları Bakanlığı’ndan Joey ‘Aşağı Yukarı Bakmak’ için çok uzun ömürlü bir hit dedi çünkü birçok kişi kendini sözleriyle özdeşleştirmiş. Sizce dinleyiciler sizin şarkınızla kendilerini özdeşleştirebiliyorlar mı?”

“O/Ya da Bu”, sahnede monitörlerden duyduğum Cole’la geceleri otel koridorlarında turlayan Cole’un bir kıyaslamasıydı aslında. Konusu buydu: Hayatlarını yaşamayı bile hayal edemeyeceğim yetişkinlerle sarıldığımı bilmem. İçimde bana bir şey yapmamı söyleyen ama yapacak anlamlı bir şey bulamayan sestî; kendini pencere camına tekrar tekrar çarpan sinek gibi olan parçam. Yaşlanmanın nafîleliği. İlk seferinde doğru çıkmış bir piyano eseri idi. Angie’yle ilk kez çıktığım ve kendisini annesi gibi gösteren bir yün hırka giydiği geceydi. Çıkılmaz sokaklar, masalarla sona eren kariyerler, geceleri bir spor salonunda haykıran şarkılardı. Hayatın bu olduğunu ve buraya ait olmadığını anlamaktı.

“Hayır,” demiştim. “Bence konu müzik.”

Jeremy kahvaltısını bitirmişti. Victor bu kez de parmaklarını çıtlatıyordu. Bense karınca büyüklüğünde bir uçakta yolculuk yapan mikrop büyüklüğünde insanları izliyordum.

“Daha önce koroda olduğunu duydum, Cole,” demişti Jan notlarına bakarak. “Hâlâ Katolik misin? Ya sen, Victor? Jeremy, senin olmadığını biliyorum.”

“Ben Tanrı’ya inanıyorum,” demişti Victor. Pek inandırıcı görünmemişti.

“Sen, Cole?” diye sormuştu Jan.

Boş gökyüzüne bakarak başka bir uçak bekliyordum. Ya oraya bakıyordum ya da binaların boş duvarlarına. O/Ya da Bu.

“Cole’la ilgili bildiğim şeyi sana söyleyeyim,” demişti Jeremy. Ardından gelen sessizlikte, bir kürsüde konuşuyormuş gibiydi. “Cole’un dini imkânsız çürütmek. O *imkânsıza* inanmıyor. *Hayıra* inanmıyor. Cole’un dini, birinin ona bir şeyin yapılamayacağını söylemesi ve onun da bunu başarması. Yapılamaz olduğu sürece ne olduğu fark etmez. Al sana yaradılış öyküsü. Zamanın başlangıcında bir okyanus ve bir boşluk varmış; Tanrı okyanusu dünyaya koymuş, boşluğu da Cole’un içine.”

Victor gülmüştü.

“Senin Budist olduğunu sanıyordum,” demişti Jan.

“Yarım günlük,” diye cevap vermişti Jeremy.

İmkânsız çürütmek.

Şimdi yolun iki tarafında çamlar yükselirken, bir tünelle dünyanın ortasına ilerliyormuşum gibiydi. Mercy Falls sayısız kilometre geride kalmıştı.

Yine on altı yaşındaydım ve yol sonsuz olasılıklarla önümde kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Kendimi tertemiz, boş ve bağışlanmış hissediyordum. Sonsuza dek sürebilir, her yere gidebilirdim. Herhangi biri olabilirdim. Ancak Sınır Ormanı’nın etrafındaki cazibesini hissediyordum ve Cole St. Clair olma konusu ilk kez bir lanet gibi görünmüyordu. Bir amacım, bir hedefim vardı ve o da imkânsızdı: Bir tedavi bulmak.

Çok yaklaşmıştım.

Yol arabanın altında hızla akıyordu; rüzgârda tuttuğum elim üşümüştü. Uzun zamandır ilk kez kendimi güçlü hissediyordum. Orman ben olan boşluğu almıştı; asla dolamayacağını, asla tatmin olmayacağını sandığım şeyi ve her şeyimi elimden almıştı: Elimde tutmak istediğimi asla anlamadığım şeyleri.

Ve sonunda ben, yeniden doğmuş olan Cole St. Clair’dim. Dünya ayaklarımın önüne seriliyor, gün kilometreler boyunca önümde uzanıyordu.

Sam’in cep telefonunu cebimden çıkararak Jeremy’nin numarasını tuşladım.

“Jeremy,” dedim.

“Cole St. Clair,” diye karşılık verdi, hiç şaşırmamış gibi rahat ve acesiz bir tavırla. Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. Ve beni tanıdığı için söylememi beklemedi. “Eve dönmüyorsun, değil mi?”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Beni bir mutfakta sorguya çekiyorlardı.

Mercy Falls Polis Şubesi küçüktü ve belli ki sorgulara uygun hazırlanmamıştı. Koenig beni, izlemek için konuşmalarının ortasında duraksayan telsizcilerle dolu bir odadan, masalar ve bilgisayarların üzerine eğilmiş üniformalı memurlarla dolu iki ofisten geçirdikten sonra nihayet bir lavabo, buzdolabı ve iki otomatın olduğu küçük bir odaya getirmişti. Öğle yemeği saatiydi ve ortam boğucu ölçüde mikrodalgada ısıtılmış Meksika yemekleriyle kusmuk kokuyordu. Aşırı derecede sıcaktı.

Koenig beni katlanan bir masanın yanında hafif bir tahta sandalyeye oturttu ve birkaç peçeteyi, yarısı yenmiş limonlu kek diliminin durduğu bir tabağı ve bir meşrubat kutusunu kenara itti. Görebildiğim tek yeri başının arkasındaki ürkütücü ölçüde mükemmel kesilmiş kısıcık saçlarının düzgün kenarıydı. Saçlarının kenarında koyu renk bir yanık izi vardı; yara izi gömleğinin yakasının içinde gözden kayboluyordu. Yara izinin bir hikâyesi olduğunu hissettim –belki bileklerimdeki yara izlerinininki kadar dramatik olmayabilirdi ama yine de bir hikâyesi olmalıydı– ve herkesin içindeki veya dışındaki bir izin ardında bir hikâye olduğu gerçeği aniden bütün o anlatılmayan geçmişin ağırlığıyla beni bitkin düşürdü.

Koenig koridordaki biriyle kısık sesle konuşuyordu. Ben sadece bazı kelimeleri duyabiliyordum. “Samuel Roth... hiç... izin... ceset?.. bulduğu...”

Sıcaklığın da etkisiyle hemen midem ağzıma geldi. İçim kıpır kıpırdı ve aniden sığağa rağmen –sıcak *yüzünden*– bu küçük odada değişeceğimi ve hiçbir çıkış yolunun olmadığını düşündüm.

Başımı kollarıma dayadım; masa bayat yiyecek kokuyordu ama tenimde serinliğini hissetmiştim. Midem büzülüp sıkıştıyordu ve aylardır ilk kez kendi bedenimde kendimi güvensiz hissediyordum.

Lütfen dönüşme. Lütfen dönüşme.

Bunu her nefesimde zihnimde tekrarlıyordum.

“Samuel Roth?”

Başımı kaldırdım. Gözlerinin altı şişik bir memur kapıda duruyordu ve buram buram tütün kokuyordu. Odadaki her şey kurt duyularıma saldıracak şekilde tasarlanmış gibiydi.

“Ben Memur Heifort. Biz konuşurken Memur Koenig’in de yanımızda olmasının bir sakıncası var mı?”

Konuşabileceğime güvenmediğim için kollarımı masadan kaldırmadan sadece başımı iki yana salladım. Göğsümdeki şeyler ağırlıksız ve benden bağımsız gibiydi.

Heifort karşımdaki sandalyeyi çekti; koca göbeğine yer açabilmek için bir hayli çekmesi gerekti. Masanın üzerine bir defterle bir klasör koydu. Arkasında Koenig kapıda göründü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Koenig bana kesinlikle bir polis gibi son derece resmi ve yapıtlı görünüyordu fakat yine de onu tanıdığım için varlığı biraz sakinleştiriyordu. Göbekli dedektif beni sorgulama fikrinden fazla zevk alıyor gibiydi.

“Şimdi,” dedi, “sana birkaç soru soracağız ve sen de elinden geldiğince cevaplayacaksın, tamam mı?” Sesinde gözlerinden yansımayan bir neşe vardı.

Başım la onayladım.

“Bugünlerde baban nerede, Sam? Geoffrey Beck’i uzun süredir görmedik,” dedi Heifort.

“Hasta,” dedim. Daha önce kullandığım bir yalanı tekrarlamak daha kolaydı.

“Bu çok kötü,” dedi Heifort. “Nasıl hasta?”

“Kanser,” dedim. Masaya bakarak mırıldandım. “Minneapolis’te tedavi görüyor.”

Heifort bunu yazdı. Keşke yazmasaydı.

“Merkezin adresini biliyor musun?” diye sordu.

Omuz silkdim. Hareketimi hüznümle desteklemeye çalıştım.

“Daha sonra izini sürmene yardım ederim,” dedi Koenig.

Heifort bunu da yazdı.

“Beni neyle ilgili sorguluyorsunuz?” diye sordum. Bunun aslında Beck’le değil, Grace’le ilgili olduğundan şüpheleniyordum ve benliğimin özü, önceki gece kollarımda tuttuğum birinin ortadan kayboluşuyla ilgili sorguya çekilme fikrine direniyordu.

“Eh, madem sordun,” dedi Heifort ve bloknottun altından klasörü çekti. İçinden bir fotoğraf çıkarıp önüme koydu.

Yakından çekilmiş bir ayak fotoğrafıydı. İnce ve uzun bir kız ayağı. Hem ayak hem de çıplak bacağın görünen kısmı yaprakların arasındaydı. Parmakların arasında kan vardı.

İki nefesim arasında uzun bir duraksama oldu.

Heifort ilkinin üzerine başka bir fotoğraf koydu.

Yüzümü buruşturarak başımı çevirdim; hem rahatlamış hem de dehşete kapılmıştım.

“Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

Kar kadar beyaz, fısıltı kadar zayıf, yaprakların arasına serilmiş çıplak bir kızın aşırı parlak ışıktaki çekilmiş bir fotoğrafıydı. Yüzü ve boynu tam bir felaketti. Onu tanıyordum. O kızı son gördüğümde bronz tenliydi, gülümsüyordu ve kalbi atıyordu.

Ah, Olivia, çok üzgünüm.

“Bunu bana neden gösteriyorsunuz?” diye sordum. Fotoğrafa bakamıyordum. Olivia kurtlar tarafından öldürülmeyi hak etmemişti. Kimse öyle ölmeyi hak etmezdi.

“Senin bize söyleyebileceğini umuyorduk,” dedi Heifort. Konuşurken önüme her biri farklı açıdan çekilmiş daha fazla fotoğrafı önüme diziyordu. Onu durdurmak istiyordum. Durması gerekiyordu. “Sonuçta Geoffrey Beck’in arazisinin birkaç metre ötesinde bulunmuş. Çırılçıplak. Uzun bir süre kayıp olduktan sonra.”

Kan bulaşmış çıplak bir omuz. Toprak bulaşmış bir ten. Avuç yukarı doğru açık. Gözlerimi kapadım fakat fotoğraflardaki görüntüleri zihnimden silemiyordum. Benliğimin derinliklerine işlediklerini, içimde yaşadıklarını, kâbuslarımı dolduracak bir şeye dönüştüklerini hissedebiliyordum.

“Ben kimseyi öldürmedim,” dedim. Bunu söylediğimde yalan gibi geldi. Konuşmayı bilmediğim bir dilmiş ve kelimelerin bir anlam ifade etmeyeceği kadar yanlış telaffuz etmişim gibi.

“Ah, bu kurtların işiydi,” dedi Heifort. “Kızı onlar öldürmüş. Ama onu araziye çıplak bıraktıklarını sanmıyorum.”

Gözlerimi açtım ama fotoğraflara bakamadım. Duvarda bir ilan panosu vardı ve üzerine bir not tutturulmuştu: **ÖĞLE YEMEĞİNİZ İÇİNDE PATLARSA LÜTFEN MİKRODALGAYI TEMİZLEYİN. TEŞEKKÜRLER, YÖNETİM.**

“Benim bununla bir ilgim olmadığına yemin ederim. Kızın nerede olduğunu bile bilmiyordum. Bunu *ben* yapmadım.” Ne var ki yapanın kim olduğunu bildiğim konusunda içimde ağır bir his vardı. “Bunu neden yapayım ki?” diye ekledim.

“Açıkçası, evlat, hiçbir fikrim yok,” dedi Heifort. Ses tonu tamamen ters düşmesine rağmen neden *evlat* dediğini bilmiyordum. “Bunu hasta ruhlu pislüğün teki yapmış ve bu zihin yapısını anlamakta zorlanıyorum. Ancak şunu biliyorum: Seni tanıyan iki genç kız geçen yıl kayboldu. Birini gören son kişi sendin. Üvey babandan aylardır ses

çıkmadı ve nerede olduğunu bilen de bir tek sen gibi görünüyorsun. Şimdi arazinize yakın bir yerde çırılçıplak ve neredeyse açlıktan ölmüş halde bir ceset bulunuyor ve ancak gerçekten hasta ruhlu bir O.Ç. tarafından yapılmış bir işe benziyor. Ve şu anda karşımda ailesi tarafından tacize uğramış biri var ve bu da bana senin bir hayli psikopat olabileceğini düşündürüyor. Bu konuda yorum yapmak ister misin?”

Konuşurken ses tonu yavaş ve dostçaydı. Koenig, Minnesota’ya hiç gelmemiş bir geminin resmini inceliyordu.

Heifort ilk konuşmaya başladığında, içimde küçük bir öfke zerrisi kıpırdanmıştı ve konuşmaya devam ettiği her an o zerre giderek büyüyordu. Yaşadığım onca şeyden sonra, kimse beni tek cümlelik bir tanıma indirgeyemezdi. Bakışlarımı Heifort’un yüzüne kaldırdım ve kaçırmadım. Bakışlarının biraz gerildiğini fark ettiğimde, her zamanki gibi gözlerimin sarı renginin karşımdakini huzursuz ettiğini biliyordum. Aniden son derece sakinleştim ve kendi sesimde Beck’in yankılarını duydum. “Bir soru mu sormaya çalıştınız, Memur Bey? Size zamanımı nasıl geçirdiğimi, babamla bağımı tanımlamamı veya Grace için her şeyi yapacağımı söylememi isteyeceğinizi sanıyordum fakat gerçekte yapmamı istediğiniz şey zihinsel sağlığımı savunmamış gibi görünüyor. Ne yaptığımı sandığınızı bilmiyorum. Beni kızları kaçırmakla mı suçluyorsunuz? Yoksa babamı öldürmekle mi? Ya da sadece psikopatın teki olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Hey, bak,” dedi Heifort. “Seni herhangi bir şeyle filan suçlamadım, Roth. O ergen öfkeni hemen dizginle çünkü kimse seni herhangi bir şeyle suçlamıyor.”

Şimdi bana yalan söyleyecekse, daha önce ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmiyordum. Beni suçlamıyormuş.

“Ne söylememi istiyorsunuz?” Kızın –Olivia’nın– bütün fotoğraflarını ona doğru ittim. “*Bu* korkunç. Ancak benim olayla hiçbir ilgim yok.”

Heifort fotoğrafları durdukları yerde bıraktı. Sandalyesinde dönerek Koenig'e anlamlı bir bakış attı ama Koenig'in ifadesi değişmedi. Sonra sandalyesini gıcırdatarak bana döndü ve altı torbalı gözlerinden birini ovaladı. "Geoffrey Beck ve Grace Brisbane'in nerede olduklarını bilmek istiyorum, Samuel. Tesadüflerin öyle kendiliğinden olmayacağını bilecek kadar deneyimliyim. Ve bütün bu olaylar arasındaki ortak unsurun ne olduğunu biliyor musun? Sensin!"

Bir şey söylemedim. Ben ortak unsur filan değildim.

"Yani işbirliği yapıp bana olanları açıklayacak mısın yoksa bunu zor yoldan mı çözmem gerekecek?" diye sordu Heifort.

"Size anlatacak bir şeyim yok," dedim.

Heifort yüz ifademin beni ele vermesini bekliyormuş gibi uzun süre bana baktı. "Bence baban seni hukukçu konuşmalarında eğitmekle sana iyilik yapmamış," dedi sonunda. "Söyleyeceğin sadece bu mu?"

Aslında söyleyecek çok şeyim vardı ama ona değil. Soruları soran Koenig olsa, ona Grace'in kaybolmasını istemediğimi söylerdim. Beck'i geri istediğimi söylerdim. Onun üvey babam değil, babam olduğunu söylerdim. Olivia'ya olanlarla ilgili bir bilgim olmadığını fakat sadece başımı suyun üzerinde tutmaya çalıştığımı söylerdim. Beni rahat bırakmalarını istiyordum, hepsi bu. Sadece bu işi kendim çözebilmem için beni rahat bırakmalıydılar.

"Evet," dedim.

Heifort çatık kaşlarla bana baktı. Bana inanıp inanmadığını bilemiyordum. "Sanırım şimdilik işimiz bitti," dedi bir duraksama-
dan sonra.

Heifort masadan kalkarken Koenig kısa bir hareketle başıyla onayladı. Heifort koridora çıktıktan sonra daha rahat nefes alıp verebilmeye başladım.

"Seni arabana götüreyim," dedi Koenig. Bana ayağa kalkmamı işaret etti. Kalktım; ayaklarımın altında sert zemini hissedince nedense şaşırdım. Bacaklarım jöle gibiydi.

Koenig'in peşinden koridorda yürümeye başladım fakat cep telefonu çalınca Koenig durdu. Telefonu kemerinden alıp ekranına baktı.

"Dur," dedi Koenig. "Buna cevap vermem gerek. Alo, William Koenig. Peki, efendim. Bir dakika. Şimdi ne oldu?"

Ellerimi ceplerime soktum. Başım dönüyordu: Sorgulamadan, açlıktan ve Olivia'nın görüntülerinden zorlanmıştım. Sol taraftaki telsiz odasından Heifort'un gürleyen sesini duyuyordum. Telsizciler onun söylediği bir şeye güldü. Ruh halinin öyle değişebilmesi tuhaftı; o kızın ölümüyle ilgili haklı öfkesi, yan odaya geçtiği anda ofis sakalarına dönüşmüştü.

Koenig telefonda konuşuyor, ayrı yaşayan karısı arabasını aldığı takdirde ortak mal olduğu için hırsızlık sayılmayacağı konusunda birini ikna etmeye çalışıyordu.

"Selam, Tom," dedi biri.

Mercy Falls'ta muhtemelen onlarca Tom olmalıydı ama bunun hangisi olduğunu hemen anlamıştım. Tıraş losyonunun kokusunu ve tenimdeki ürpertiye tanımıştım.

Tam karşımızda telsiz odasının koridora açılan bir penceresi vardı ve oradan Tom Culpeper'ı gördüm. Ceket cebindeki anahtarları şingırdatıyordu; *dayanıklı* ve *klasik* olduğu söylenen, daha çok Land Rover'larda zaman geçiren insanların giydiği *dört yüz dolarlık* ceketlerdendi. Yüzünde uzun zamandır uyumamış birinin yorgun ifadesi vardı fakat sesi rahat ve kontrollüydü. Avukat sesi.

Hangisinin daha kötü olduğuna karar vermeye çalıştım: Culpeper'la konuşma riskini göze almak mı yoksa mutfaktaki kusmuk kokusuna katlanmak mı? Geri çekilmeyi düşündüm.

"Tom!" dedi Heifort. "Seni şeytan. Dur, seni içeri alayım." Telsiz odasından çıkıp Culpeper'ın durduğu odaya uzanan L açılı koridordan geçerek kapıyı açtı. Elini Culpeper'ın omzuna vurdu. Elbette ki birbirlerini tanıyorlardı. "İş için mi geldin yoksa sadece bela mı arıyorsun?"

“Sadece adli tabip raporunu görmeye geldim,” dedi Culpeper. “Geoffrey Beck’in oğlu ne anlattı?”

Heifort, Culpeper’in beni durduğum yerde görmesine izin vermek için hafifçe geri çekildi.

“İti an,” dedi Culpeper.

Merhaba demek kibarlık olurdu. Sesimi çıkarmadım.

“Senin ihtiyar nasıl?” diye sordu Culpeper. Bunu sormasında derin bir ironi vardı; umursamadığı gayet açık olduğu için değil, aynı zamanda Culpeper alay ettiği zamanlar dışında “senin ihtiyar” diyecek biri kesinlikle değildi. “Yanında olmamasına şaşırdım,” diye ekledi.

Sesim gergindi. “Olabilseydi olurdu.”

“Lewis Brisbane’le konuştum,” dedi Culpeper. “Yasal danışmanlık konusunda. Brisbane’ler ihtiyaç duydukları takdirde yanlarında olacağını biliyorlar.”

Tom Culpeper’in Grace’in ailesinin avukatı ve sırdaşı olmasının sonuçlarını tam olarak düşünmeye cesaret edemedim. Zaten onlarla gelecekte dostça ilişkiler kurma olasılığı çok uzak görünüyordu. Aslında benim için *herhangi* bir gelecek olasılığı çok uzak görünüyordu.

“Tamamen pislige saplandın, değil mi?” dedi Tom Culpeper hayretle. Çok uzun zamandır sessiz durduğumu ve ben kendimi dehşet dolu düşüncelere kaptırmışken yüz ifadem neler yaptığının farkında olmadığını o zaman anladım. Biz uyumsuzların tuhaflığına çok şaşırmıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Bir tavsiye: Delilik mazeretini kullan. Tanrı Amerika’yı korusun. Beck onları hep çatlak sever zaten.”

Hakkını vermek gerekir ki Heifort gülümsememeye çalıştı.

Koenig telefonu sertçe kapayarak gözlerini kısıtı. “Beyler,” dedi, “ona başka bir şey için ihtiyacınız yoksa artık Bay Roth’u aracına götürüyorum.”

Heifort yavaş ve düşmanca bir tavırla başını iki yana salladı.

Culpeper elleri ceplerinde bana döndü. Sesinde hiç öfke yoktu. Elbette olmayacaktı; oyundaki bütün iyi kartlar onun elindeydi. “Babanı bir daha gördüğünde,” dedi bana, “kurtlarının hepsinin iki hafta içinde yok olacağını söyleyebilirsin. Uzun zaman önce yapılmalıydı. Neyle oynadığınızı sanıyordunuz bilmiyorum ama artık oyun bitti.”

Ve Tom Culpeper’ın doğal bir tavırla arkamdan baktığını gördüm. Sadece iyileşmeyecek kadar sık şekilde yeniden açılan bir yara. Onu nasıl yargılayabilirdim ki? Gerçeği bilmiyordu. Bilemezdi. Kurtların hayvandan başka bir şey olmadığını sanıyordu ve bizler onun gözünde önceliklerini şaşırmış, umursamaz komşulardık.

Ancak şunu da biliyordum: Hepimiz ölene dek durmayacaktı.

Koenig kolumu tuttu ve omzunun üzerinden Culpeper’a baktı. “Bana kalırsa oğlu babasıyla karıştırıyorsunuz, Bay Culpeper.”

“Olabilir,” dedi Culpeper. “Yine de armutlar ve ağaçlar hakkında ne dediklerini bilirsiniz.”

O sözle ilgili mesele, büyük ölçüde doğru olmasıydı.

“Gitme zamanı,” dedi Koenig.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Sam eve geç kalmıştı.

Endişelenmeyecektim.

O olmayınca Beck'in evinde kendimi işe yaramaz hissediyor ve huzursuz oluyordum; en azından kurtken amaçsızlığımı ve hedefsizliğimi o kadar güçlü hissetmiyordum. Daha önce günümün ne kadarının ev ödevleriyle, yemek pişirmekle, Rachel'la çılgınca şeyler planlamakla, sonra yine ev ödevi yapmakla, Olivia ve kütüphane ziyaretleriyle ve babam bir türlü fırsat bulamadığı için verandadaki gevşek tahtaları onarmakla geçtiğinin farkında değildim. Kitap okumak iş karşılığında bir ödüllü ve iş olmayınca, Beck'in bodrumu onlarla dolu olmasına rağmen bir kitap alıp oturamıyordum.

Daha önce düşündüğüm tek şey, hangi üniversiteye gideceğim konusunda endişelenmemek için yeterince iyi notlarla mezun olmaktı. Ve Sam'le tanıştıktan sonra o listeye onu insan bedeninde tutmak eklenmişti.

Şimdiyse bunların hiçbiri gerçekten anlamlı değildi.

O kadar çok boş zamanım vardı ki boş zaman anlamsız hale gelmişti. Kendimi okul tatil olduğu zamanlardaki gibi hissediyordum. Annem bir defasında yavaşlamayı bilmediğimi ve okul zamanı dışında

şakinleştirici almam gerektiğini söylemişti. Biraz sert konuştuğunu sanmıştım ama şimdilerde haklı olduğunu anlamaya başlıyordum.

Beck'in evindeyken altı parça giysimi yıkadım, lavabodaki ihmal edilmiş bulaşıkları temizledim ve son olarak, arayacak kimsem olmadığı ve biriyle konuşmazsam Olivia yüzünden ağlamaya başlayacağım ve bunun da kimseye hiçbir yararı olmayacağı için Isabel'i aradım.

"Rachel'a hayatta olduğumu söylememin neden kötü bir fikir olduğunu söyle bana," dedim Isabel telefona cevap verir vermez.

"Çünkü delirecek, yıkılacak, olay çıkaracak, sonunda ailesi öğrenecek, yalan söyleyemeyecek ve herkes gerçeği öğrenecek," dedi Isabel. "Başka sorun var mı? Hayır mı?"

"Rachel mantıklı davranabilir."

"Bir arkadaşının boğazının kurtlar tarafından parçalandığını daha yeni öğrendi. Mantıklı filan davranamaz."

Bir şey söylemedim. Aklımı başımda tutan tek şey, Olivia'nın ölümünü somutlaştırmamaktı. Nasıl olduğunu, nasıl çabuk bitmemiş olabileceğini, ölmeyi hak etmediğini düşünmeye başlarsam –karların arasında yatarken kurtlar tarafından vücudumun çekiştirilmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlarsam ve Sam orada olup onları durdurmasa neler olabileceğini hayal edersem– Isabel'in söylediklerine inanamazdım. O anda içimden telefonu kapamak geldi. Bunu yapmamı engelleyen tek şey, telefonu kaparsam yine zihnimde tekrar tekrar dönüp duran ölüm görüntüleriyle yalnız kalacağımı bilmemdi.

"En azından ben Jack konusunda öyleydim," dedi Isabel. "Kendim için *mantıklı* kelimesini asla kullanmazdım."

Yutkundum.

"Grace, bunu kişisel algılama. Sadece bir gerçek. Gerçekleri ne kadar çabuk kabullenirsen, o kadar iyi olursun. Artık üzerinde düşünmekten vazgeç. Neden Rachel'a söylemek istiyorsun?"

Görüşüm netleşene kadar gözlerimi kırptırdım. Benim bir tür demir bakire olduğumu sanıyordu ve onu aksine inandırmaya

çalışmak istemiyordum. Gerçekte ne kadar perişan halde olduğumu sadece Sam bilebilirdi çünkü Sam'in bilmesi *benim* bilmem gibiydi. "Çünkü o benim arkadaşım," dedim "ve öldüğümü düşünmesini istemiyorum. Ve onunla konuşmak istiyorum! Sandığın kadar şapşal değildir."

"Fazlasıyla duygusal," dedi Isabel. Art niyetli değildi. "Benden bunun neden kötü bir fikir olduğunu söylememi istedin ve ben de söyledim. Cevabımı değiştirmeyeceğim."

İç çektim. Nefesim titremiştii ve istediğimden daha fazla mutsuzluk yansıtıyordu.

"*Tamam,*" diye tersledi Isabel ona bağırımışım gibi. "Konuş onunla. Gerçeği kaldıramazsa sakın beni suçlama." Devam etmeden önce sadece kendisinin anladığı bir espriye güldü. "Ben olsam ona kurt kısmını anlatmazdım; sadece hayatta olduğumu söyledim. Yani, beni dinliyorsan tabii."

"Ben seni her zaman dinliyorum. Dinlemediğim zamanlar dışında."

"İşte eski Grace. Bu daha iyi. Gerçekten salaklaştığını düşünmeye başlıyordum."

Kendi kendime gülümsedim çünkü bu, Isabel'den alabileceğim en duygusal gerçektii. Sonra aklıma başka bir şey geldi.

"Benim için bir şey daha yapabilir misin?" diye sordum Isabel'e.

"Hiç bitmiyor ki."

"Şey, başka nasıl öğreneceğimi bilmiyorum. Bunu insanları şüphelendirmeden senin öğrenebileceğinden bile emin değilim. Ancak yapabilecek biri varsa o da sensin."

"İltifatlara devam et, Grace. Kesinlikle yararı oluyor."

"Saçların da gerçekten güzel," dedim ve sıkı bir kahkaha patlattı. "Yaz okuluna devam edersem mezun olup olamayacağımı merak ediyorum."

"Bu, *insan* olmanı gerektirmez mi? Gerçi bu yıl oradaki bazı çenesi düşükler pek insana benzemiyordu ya."

“Sanırım başarabilirim. Tekrar ortaya çıktığımda.”

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?” diye sordu Isabel.
“İyi bir avukata.”

Bunu zaten düşünmüştüm. Minnesota kanunlarında evinden kaçanlarla ilgili ne yazdığını bilmiyordum ve böyle sınıflandırılacağımdan emindim. Bu yüzden sicilimin lekelenmesi kesinlikle haksızlık olurdu ama başa çıkabilirdim. “Babası avukat olan bir kız tanıyorum.”

Isabel bu kez gerçekten güldü. “Öğrenirim,” dedi. “Boş zamanlarında başka bir türe dönüşürken liseyi bitirmeyi düşünecek tek kişi sen olabilirdin zaten. Bazı şeylerin asla değişmediğini görmek güzel. İnek. Öğretmenin köpeği. Ah, köpek... artık postun olduğu düşünülürse bu gerçekten komik.”

“Seni eğlendirebildiğime sevindim,” dedim incinmiş gibi bir sesle. Isabel yine güldü. “Ben de.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

• SAM •

Koenig bu kez bana polis arabasının ön koltuğuna oturmamı işaret etti. Araba güneşin kesintisiz ilgisiyle ısınmıştı ve Koenig havalandırmayı sonuna kadar açarak sıcaklığı gidermeye çalıştı. O kadar soğuktu ki yüzümde minik nem damlaları oluşuyordu. Hâlâ içimde olması gereken kurt kıpırdanmadı bile. Her yer çam parfümü kokuyordu.

Koenig radyoyu kapadı. 70'lerin rock parçaları çalıyordu.

Culpeper'in bir helikopterden aileme ateş edişini hayal ediyordum.

Arabadaki tek ses, Koenig'in omzunda arada bir cızırdayan telsiz sesiydi. Midem gürültülü bir şekilde guruldadı ve Koenig üzerimden uzanarak torpido gözünü kucığıma açtı. İçinde bir paket krakerle iki paket şekerleme vardı.

Krakeri aldım.

"Teşekkürler," dedim. Teşekkür etmemin beni huzursuz edeceği şekilde ikram edilmemişlerdi.

Koenig bana bakmadı. "Heifort'un yanlış davrandığını biliyorum," dedi. "Ortak unsurun ne olduğunun farkındayım ve o sen değilsin."

Kitabevine yönelmediğini fark ettim. Mercy Falls'a gitmiyorduk; oradan uzaklaşıyorduk.

“O halde ne?” diye sordum. Ortamda beklenti havası vardı. *Beck, Sınır Ormanı* veya herhangi bir şey diyebilirdi. Ama söyleyeceğini sanmıyordum.

“Kurtlar,” dedi Koenig.

Nefesimi tuttum. Telsizden cızırtılı bir es duyuldu. “Birim On Yedi?”

Koenig telsizin bir düğmesine basarak başını omzuna doğru eğdi. “Bir yolcuyla yoldayım. Ulaştığımda arayacağım.”

“Anlaşıldı,” diye cevap verdi telsizci.

Koenig bir an bekledikten sonra bana bakmadan devam etti: “Şimdi bana gerçeği söyle, Sam. Çünkü artık etrafından dolaşma zamanın kalmadı. Bana Heifort’a anlattıklarını değil, gerçeği anlat. Geoffrey Beck nerede?”

Lastiklerden çıkan ses yüksekti. Mercy Falls yakınlarında filan değildik. Ağaçlar yanımızdan hızla akıyordu ve Grace’i balıkçılık malzemeleri satan dükkândan almaya gittiğim gün aklıma geldi. Aradan bir milyon yıl geçmiş gibi geliyordu.

Koenig’e güvenebilmem mümkün değildi. Gerçeğe hazır olması mümkün değildi ve olsa bile, bir numaralı kuralımız netti: Kimseye kendimizden söz edemezdik. Özellikle de ben adam kaçırmaktan ve cinayetten suçlanırken odada yanımda olan bir kanun insanına.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım, yolun gürültüsü arasında zor duyulan bir sesle.

Koenig dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. “İlk kurt avında oradaydım, Sam. Yasal değildi ve pişmanlık duyuyorum. Bütün kasaba Jack Culpeper’in ölümüyle sarsılmıştı. Göl kıyısında sıkıştırmak için kurtları sürdüklerinde oradaydım. O gece bir kurt gördüm ve bir daha asla ama asla unutamadım. O kurtları ormandan sürecekle ve her birini havadan vuracaklar, Sam. Bunu kanıtlayan belgeleri gördüm. Şimdi sana tekrar soruyorum ve bana

gerçeği söyleyeceksin çünkü senin ve kurtların benden başka seçeneğiniz kalmadı. Bana karşı dürüst ol, Sam. *Geoffrey Beck nerede?*"

Gözlerimi kapadım.

Zihnimde Olivia'nın cesedini görüyordum; Tom Culpeper'in yüzünü de.

"Sınır Ormanı'nda."

Koenig dişlerinin arasından uzun, çok uzun bir şekilde nefesini üfledi.

"Grace Brisbane de orada," dedi. "Değil mi?"

Gözlerimi açmadım.

"Ve sen," dedi Koenig. "Sen de oradaydın. Bana delirdiğimi söyle. Bana yanıldığımı söyle. O gece bana Geoffrey Beck'in gözleriyle bakan bir kurt gördüğümü söyledüğimde yanıldığımı söyle."

Bu kez gözlerimi açtım. Bunları söylerken yüz ifadesini görmeliydim. Kaşlarını çatmış, doğruca ön camdan yola bakıyordu. Kararsızlık onu daha da genç göstermiş, üniformasını daha az ürkütücü hale getirmişti.

"Yanılmıyorsunuz," dedim.

"Kanser filan yok."

Başımı iki yana salladım. Koenig başını çevirmedi fakat kendi kendine konuşuyormuş gibi hafifçe başıyla onayladı.

"Grace Brisbane'den hiçbir iz yok çünkü kaybolmadı, sadece..." Koenig kendini tuttu. Söyleyemiyordu.

O anda kendimi fazla kaptırdığımı fark ettim; cümlesini tamamlasın ya da tamamlamasın. Ya gerçeği Isabel gibi keşfetmişti ya da gerçeği inkâr etmiş, çarpıtmış veya ailemin yaptığı gibi bir dine ya da alternatif bir dünya görüşüne filan dayandırmıştı.

Ona bakmaya devam ettim.

"Bir kurda dönüştü." Koenig bakışlarını yoldan ayırmıyordu fakat elleri direksiyonu çok sıkı tutuyordu. "Onu veya Beck'i bulamadık çünkü kurda dönüştüler."

“Evet.”

Koenig başını iki yana salladı. “Babam bana kurt hikâyeleri anlatırdı. Bana üniversiteden bir arkadaşının kurtadam olduğunu söylemişti ve biz ona gülmüştük. Bir hikâye mi uyduruyordu yoksa gerçeği mi anlatıyordu, asla anlayamamıştık.”

“Bu doğru.” Sırrımız ortaya dökülürken kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Aniden, onun şüphelerinin ışığında, Koenig’le aramızda geçen bütün sohbetler yeniden zihnimde akmaya başladı. Onunla ilgili görüşümü değiştirip değiştirmediğini anlamaya çalışıyordum... Değiştirmemişti.

“O halde neden... Bunu sorduğuma inanamıyorum ama neden sürü ortadan kaldırılacakken hâlâ kurt bedeninde kalıyorlar?”

“Bu istemsiz bir şey. Hava sıcaklığına dayalı. Kışın kurt, yazın insan oluyoruz. Her yıl sıklığı giderek azalıyor ve sonunda sonsuza dek kurt bedeninde kalıyoruz. Dönüştüğümüzde insan düşüncelerimizi koruyamıyoruz.” Kaşlarımı çattım. Cole’la birlikte geçirdiğimiz her gün bu açıklama giderek daha az geçerli hale geliyordu. Bu tuhaf bir şekilde kafa karıştırıyordu; çok uzun zamandır dayandığın bir şeyin değişmeye başlaması, yerçekimi kanunun artık pazartesi günleri işlemediğini keşfetmek gibiydi. “Bu aşırı ölçüde basite indirgenmiş hali fakat temel kural bu.” *Aşırı ölçüde basite indirgenmiş*, derken de kendimi tuhaf hissetmiştim; böyle bir ifadeyi kullanmamın tek nedeni, Koenig’in çok resmi konuşmasıydı.

“Yani Grace...”

“Kayıp, çünkü bu havada hâlâ dengesini koruyamıyor. Ailesine ne söyleyebilir ki?”

Koenig bunu düşündü. “Sen kurtadam olarak mı doğdun?”

“Hayır, eski bir korku filmi tekniği. Isırılma.”

“Ya Olivia?”

“Geçen yıl ısırıldı.”

Koenig hıhladı. “Gerçekten inanılmaz. Biliyordum. Sürekli beni bu sonuca döndüren şeyler bulup duruyordum ama bir türlü inanamıyordum. Ve Grace Brisbane hastaneden kaybolduğunda geride sadece kanlı hastane önlüğü kalınca... Ölmek üzere olduğunu söylemişlerdi ve kendi gücüyle oradan ayrılması mümkün değildi.”

“Dönüşmesi gerekiyordu,” dedim kısık sesle.

“Departmandaki herkes seni suçladı. Seni çarpmıha germenin bir yolunu arıyorlardı. En çok da Tom Culpeper. Heifort’u ve diğer herkesi kendi tarafına çekti.” Şimdi sesinde biraz öfke vardı ve bu, onu bambaşka bir açıdan görmeme neden oldu. Onu üniformasız halde evinde, buzdolabından bir bira alırken, köpeğini severken, televizyon izlerken görebiliyordum. Onunla bağdaştırdığım üniformalı kimliğinden bağımsız, gerçek bir insan. “Bunun için seni ateşe atacaklardı.”

“Eh, bu harika,” dedim. “Çünkü yapabileceğim tek şey, onlara benim bir şey yapmadığımı söylemek. Ta ki Grace yeniden ortaya çıkacak kadar stabil hale gelene dek. Ve Olivia...”

Koenig duraksadı. “Onu neden öldürdüler?”

Zihnimde Shelby’nin görüntüsü, mutfak penceresinden bana bakan gözleri, o gözlerde gördüğüm öfke ve çaresizlik vardı. “Onlar’ diye bir şey olduğunu sanmıyorum. Bütün sorunların arkasında olan tek bir kurt var. Daha önce Grace’e saldırdı. Jack Culpeper’a da o saldırdı. Diğerleri bir kızı öldürmez. Hele de yaz yaklaşırken. Yiyecek bulmanın başka yolları var.” Olivia’nın parçalanmış cesedinin zihnimdeki görüntüsünü silebilmeye çabalıyordum.

Bir-iki dakika hiç konuşmadık.

“Yani, durum şu,” dedi Koenig ve söylediklerine rağmen bir polis gibi konuştuğunu görünce etkilendim. “Sürüyü ortadan kaldırmak için izinleri var. İki hafta uzun bir süre değil. Bazılarının o zamandan önce dönüşemeyeceğini bazılarının da hiç dönüşemeyeceğini söylüyorsun. Yani bir toplu katliamdan söz ediyoruz.”

Nihayet. Culpeper'in planının bu şekilde tanımlandığını duymak hem rahatlatıcı hem de çok ürkütücüydü.

"Ve çok fazla seçenek de yok. Kurtların gerçekte ne olduğunu açıklayabilirsin ama..."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim telaşla.

"...ben de bunun uygulanabilir olduğunu düşünmediğimi söyleyecektim. Tam bir kızın ölümünden sonra Mercy Falls sakinlerine tedavisi olmayan bir hastalık taşıyan bir kurt sürüsünün etraflarında dolaştığını söylemek..."

"İyi olmaz," diye tamamladım.

"Diğer seçenek, kurt sürüsünü kurtarmak için daha fazla hayvan hakları grubunu harekete geçirmek. Ancak Idaho'da işe yaramadı ve bu kadar kısa sürede imkânsız olur ama..."

"Onları başka bir yere taşımayı düşündük," dedim.

Koenig sustu. "Devam et."

Ne diyeceğimi bilemedim. Koenig o kadar net ve mantıklı görünüyordu ki ona denk olmam gerektiğini bir kez daha hissettim. "İnsanlardan uzak bir yere. Ne var ki... bu bizi daha kötü bir duruma sokar, tabii insanların nasıl olduğunu bilmediğimiz sürece. Sürünün sınırları olmayan yeni bir yerde ne durumda olacağını bilmiyorum. Beck'in evini satıp bir arazi almam daha mı iyi olur, onu da bilmiyorum. Kurtların alanı kilometrelerce uzanır, dolayısıyla her zaman sorunla karşılaşma olasılığı var."

Koenig gözlerini kısarak parmaklarını direksiyona vurdu. Uzun bir sessizlik oldu. Buna sevinmiştim. İhtiyacım vardı. Koenig'e itirafların sonuçlarını tahmin edemezdim.

"Sadece sesli düşünüyorum," dedi Koenig sonunda, "ama Sınır Suları'ndan birkaç saat ötede bir arazim var. Babamındı fakat bana miras kaldı."

"Ben..." diye başladım.

“Bir yarımada,” diye sözümü böldü Koenig. “Oldukça büyük. Eskiden tatil beldesiymiş fakat eski aile politikaları yüzünden kapatılmış. Sınırı çitlerle çevrili. Sadece bazı yerlerde ağaçların arasına gerilmiş tel örgüler, çok iyi sayılmaz ama güçlendirilebilir.”

Aynı anda birbirimize baktık ve ikimiz de birbirimizin ne düşündüğünü biliyorduk: Cevap bu olabilirdi.

“Bir yarımadanın, büyük olsa bile bir sürüyü desteklemeye yeterli olacağını sanmıyorum. Onları beslememiz gerekir,” dedim.

“O halde sen beslersin,” dedi Koenig.

“Ya kampçılar?” diye sordum.

“Maden arazisine bakıyor,” diye cevap verdi Koenig. “Maden-cilik şirketi 1967’den beri aktif değil fakat araziyi satmadılar. Tatil beldesinin popülerleşmemesinin bir nedeni vardı.”

Dudağımı ısırdım. Umuda inanmak zordu. “Onları yine de bir şekilde oraya taşımamız gerek.”

“Sessizce,” dedi Koenig. “Tom Culpeper yerlerinin değiştirilmesini öldürülmelerine bir alternatif olarak görmez.”

“Ve hızlıca,” dedim. Cole’un ne kadar uzun süredir kurtları kapana düşürmekte zorlandığını düşünüyordum; yirmiden fazla kurdu yakalayıp onları saatlerce mesafede kuzeye taşımamızın ne kadar süreceğini de.

Koenig sessizdi. “Belki de iyi bir fikir olmayabilir,” dedi sonunda. “Ama bir seçenek olarak düşünülebilir.”

Bir seçenek. Seçenek, uygulanabilir bir hareket planı demekti ve bu fikrin öyle olduğundan bile emin değildim. Yine de elimizde başka ne vardı ki?

KIRKINCI BÖLÜM

• GRACE •

Sam elinde bir pizza ve yüzünde kararsız bir gülümsemeyle eve döndüğünde, tahammül edilmez gün nihayet sona erdi. Pizzamızı yerken Sam bana Koenig’le konuşmalarını olduğu gibi anlattı. Odasında bağdaş kurarak yere oturmuş, masa lambasını ve Noel lambalarını yakmış, pizza kutusunu aramıza koymuştuk. Masa lambası çatının eğimli duvarının yanındaydı ve duvarın açısından dolayı ışık odayı sıcak ve mağaramsı hissettiriyordu. Sam’in yatağının yanındaki CD çalar açıldı ve dumanlı bir ses piyano eşliğinde kısık bir şekilde şarkı mırıldanıyordu.

Sam olanları anlatırken bir diğer maddeye geçmeden önce farkında olmadan önündeki konuyu kaldırıyormuş gibi her seferinde parmaklarıyla yerde bir süpürme hareketi yapıyordu. Her şey karmakarışık durumdaydı ve tamamen sürüklendiğimi hissediyordum fakat yine de bu loş sarı ışıktaki ona bakmaktan ne kadar hoşlandığımı düşünmekten kendimi alamıyordum. Onunla ilk tanıştığımda olduğu kadar yumuşak ve saf değildi ama yüzünün açısı, hızlı jestleri, devam etmeden önce düşünürken altdudağını ısırtışı... Hepsine âşıktım.

Sam bana ne düşündüğümü sordu.

“Neyle ilgili?”

“Hepsiyle? Ne yapacağız?”

Bütün bunlarla ilgili mantığıma şaşırtıcı ölçüde güveniyordu. Hazmedilmesi gereken o kadar çok şey vardı ki... Koenig'in kurtların sırrını tahmin etmesi, taşıma fikrinin uygulanabilir olması, hepimizin yazgısını pek tanımadığımız birine teslim etmemiz düşüncesi... Sırrımızı koruyacağını nereden bilecektik ki?

"Buna cevap vermeden önce bir dilim pizzaya daha ihtiyacım var," dedim. "Cole hiç istemedi mi?"

"Bana oruç tuttuğunu söyledi," dedi Sam. "Nedenini bilmek istediğimi sanmıyorum. Mutsuz görünmüyordu."

Bir dilim pizzanın ktır tarafını kopardım; Sam kalanını aldı. İç çektim. Sınır Ormanı'ndan ayrılma fikri moral bozucuydu. "Kalıcı olması gerekmeyeceğini düşünüyorum. Yani kurtların yarımadaada olması. Sonra daha iyi bir fikir bulabiliriz; şu av konusu kapandıktan sonra."

"Önce onları ormandan çıkarmamız gerek." Pizzanın kutusunu kapadı ve bir parmağını logonun üzerinde dolaştırdı.

"Koenig seni başına açılan beladan kurtarmaya yardım edeceğine söz verdi mi? Yani, benim kaybolmamla ilgili? Sonuçta beni kaçıırıp öldürmediğini biliyor," dedim. "Bu şüpheyi üzerinden kaldırması mümkün mü?"

"Bilmiyorum. Bir şey söylemedi."

Hayal kırıklığımı sesime yansıtmamaya çalıştım; sonuçta ona kızgın değildim. "Sence bu önemli değil mi?"

"Bence mi? Bence kurtların sadece iki haftası var. Adımı aklamayı sonra düşünürüm. Polislerin beni suçlayacak bir şey bulabileceklerini sanmıyorum zaten," dedi Sam. Ancak bana bakmıyordu.

"Polislerin artık senden şüphelenmediğini sanıyordum," dedim. "Koenig'in bildiğini sanıyordum."

"Koenig biliyor. Başka kimse değil. Gidip onlara masum olduğumu söyleyemez."

"Sam!"

Gözlerime bakmadan omuz silkti. “Şu anda bununla ilgili bir şey yapamam.”

Onun sorguya çekildiğini düşünmek zaten yeterince acı veriyordu; ailemin onun bana zarar verebileceğini düşünmesi fikriyse daha da kötüydü. Ve cinayetten yargılanması olasılığı düşünülemezdi bile.

Aklıma bir fikir geldi.

“Aileme açıklamak zorundayım,” dedim. O gün Isabel’le daha önce yaptığım konuşmayı düşündüm. “Ya da Rachel’a. Başka birine. Birine yaşadığımı açıklamalıyım. Grace ölmüş olmazsa, cinayet gizemi de ortadan kalkar.”

“Eminim ailen çok anlayışlı davranır,” dedi Sam.

“Nasıl davranacaklarını bilmiyorum, Sam! Yine de senin... senin hapse girmene izin veremem!” Peçetemi öfkeyle buruşturup pizza kutusuna attım. Birbirimizden ayrılmaktan son anda kurtulmuştuk; yaşadığımız her şeyden sonra bizi nihayet ayıran şeyin insan uydurması, bilimsellikten uzak bir şey olması düşünülemezdi bile. Ve üstelik Sam, sözde ölümünden sorumlu olduğuna gerçekten inanıyormuş gibi görünüyordu. “Ailem ne kadar kötü olursa olsun, bundan daha kötü değil.”

Sam bana baktı. “Onlara güveniyor musun?”

“Sam, beni öldürmeye kalkışmayacaklar,” diye çıkıştım.

Durdum ve ellerimi burnumla ağzıma basturarak nefesimi üfledim.

Sam’in yüz ifadesi değişmedi. Özenle şeritlere böldüğü peçete ellerinde hareketsiz kaldı.

Şimdi bütün yüzümü ellerime gömmüştüm. Ona bakmaya dayanamıyordum. “Özür dilerim, Sam,” dedim. “Özür dilerim.” Kurt gibi dimdik bakan gözleri ve hiç değişmeyen yüz ifadesi... Gözlerimden yaşların süzülmeğe üzere olduğunu hissediyordum.

Sam ayağa kalkarken zemin tahtalarının gıcırdadığını duydum. Ellerimi yüzümden çektim. “Lütfen gitme,” diye fısıldadım. “Özür dilerim.”

“Sana bir hediye aldım,” dedi Sam. “Arabada unutmuşum. Gidip onu alacağım.” Sessizce dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapamadan önce başımın tepesine dokundu.

Bana elbiseyi verdiğinde kendimi hâlâ dünyanın en iğrenç insanı gibi hissediyordum. Bir tövbe-kâr gibi önümde dizlerinin üzerine çökmüş, ben elbiseyi çıkarırken dikkatle yüzümü izliyordu. Nedense önce seksi bir iç çamaşırı olacağını sandım ve onun yerine güzel bir yazlık elbise olduğunu görünce hem rahatladım hem de bir ölçüde hayal kırıklığına uğradım. Son zamanlarda duygularımı çözemiyor gibiydim.

Üst kısmını açıp kumaşını düzelttim ve ince askılarına baktım. Şimdiden çok uzak zamanlar gibi gelen sıcak yaz günlerine uygun bir elbiseydi. Sam’e baktım ve tepkimi izlerken dudağının içini kemirdiğini gördüm.

“Sen dünyanın en nazik adamısın,” dedim, bunu hak etmediğimi ve iğrenç olduğumu hissederken. “Bana bir şey almana gerek yoktu. Ben yanında olmadığım da bile beni düşünmen hoşuma gidiyor zaten.” Uzandım ve elimi yanağına koydum. Yüzünü çevirerek avcumu öptü; dudaklarını elimin içinde hissetmek içimde bir şeyleri sıkıştırdı. “Şimdi gidip deneyeyim mi?” diye sorarken sesim biraz daha kısıktı.

Elbisenin karmaşık bir tarafı olmamasına rağmen banyoda onu nasıl giyeceğimi anlamam birkaç uzun dakikamı aldı. Elbise giymeye alışkın değildim ve kendimi çırlıçıplak hissetmişim. Küvetin kenarında durarak aynaya bakarken Sam’in bu elbiseyi gördüğünde, *Onu Grace’e al,* diye düşünmesine neyin sebep olduğunu merak ettim. Hoşuma gideceğini düşündüğü için miydi? Seksi olduğunu düşündüğü için mi? Bana bir şey almak istediği ve karşısına ilk bu çıktığı için mi? Bir tezgâhtar kıza kız arkadaşının ne seveceğini sormasıyla elbiseyi bir askıda görüp beni içinde hayal etmesi arasında neden fark olacağından emin değildim.

Aynada kendinden emin ve güzel bir üniversiteli kıza benzediğimi düşündüm. Vücudunu en iyi şekilde göstermeyi bilen biri. Elbisenin önünü düzelttim; eteği bacaklarımı gıdıklıyordu. Göğüslerimin kıvrımının ucunu görebiliyordum. Aniden Sam'ın beni görebilmesi için odaya dönmek çok acil bir şey gibi geldi; bana bakması ve dokunması.

Ancak odaya ulaşıp kapıdan girdiğimde aniden utandım. Sam yere oturmuş, gözleri kapalı halde yatağına yaslanmış, dinlediği müzikle bu odadan çok uzaklara sürüklenmişti ama ben kapıyı arkamdan kapar kapamaz gözlerini açtı. Ellerimi arkamda ovuşturarak yüzümü buruşturdum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Ayağa fırladı.

"Ah," dedi.

"Kuşağı arkamdan bağlayamadım," dedim.

Sam bir nefes alarak bana yaklaştı. Nedenini anlayamasam da kalbimin deli gibi attığını hissedebiliyordum. Elbisenin yan taraflarıyla birleştikleri yerden kuşakları aldı ve kollarını arkama attı. Ancak kuşağı bağlamak yerine bıraktı ve ellerini sırtıma koydu; elleri elbisenin ince pamuklu kumaşından sımsıcak geliyordu. Parmak uçlarıyla tenim arasında hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Yüzünü boynuma gömdü. Nefesini duyabiliyordum; her nefesi ölçülü ve kontrollüydü.

"Hoşuna gitti mi yani?" diye fısıldadım.

Sonra aniden öpüşmeye başladık. Böyle öpüşmeyeli o kadar uzun zaman olmuş gibiydi ki son derece ciddiydi; bir an, *Az önce pizza yedim*, diye düşündüm ama sonra Sam'ın de yediğini hatırladım. Sam ellerini kalçalarımaya kaydırırken kumaşı buruşturdu ve arzuyla gerilen parmaklarının sıcaklığıyla şüphelerim silindi. Avuçlarının sıcaklığı elbisenin kumaşından kalçalarımı kavrarken, içimin arzuyla kavrulmasına yetti. O kadar kasılmıştım ki acıtıyordu. Hafifçe inledim.

"Durabilirim," dedi, "eğer hazır değilsen."

"Durma," dedim. "Sakın durma."

Böylece yatağın üzerine diz çökerek öpüşmeye devam ettik. Daha önce hiç yapmadığı şekilde dokunarak beni okşuyordu. Sanki bedenimin daha önceki şeklini hatırlayamıyormuş ve yeniden keşfediyormuş gibiydi. Kürekkemiklerimin elbisenin kumaşına değdiği yere dokundu ve avuçlarını omuzlarıma kaydırdı. Parmakları elbisenin kenarından göğüslerimin hattını izledi.

Gözlerimi kapadım. Dünyada dikkatimizi gerektiren bir sürü başka şey vardı ama o anda düşünebildiğim tek şey kasıklarım ve Sam'in eteğimin altından uzanan, etrafımı saran yaz bulutlarına benzeyen kumaşı yukarı sıyırın elleriydi. Gözlerimi açtığımda ellerim Sam'inkilerin üzerindeydi ve altımızda yüzlerce gölge vardı. Her biri ya bendim ya da Sam'di fakat hangisinin hangisi olduğunu söylemek imkânsızdı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Bu yeni karışım zehir gibiydi.

Gece yarısını biraz geçe dışarı çıktım. Arka kapının diğer tarafı ölüm kadar karanlıktı fakat yalnız olduğumdan emin olmak için etrafı dinledim. Karnım açlıkla gerilmişti; bu hem acı verici hem de verimli bir histi. Çalıştığımın somut kanıtıydı. Oruç beni asabi ve dikkatli yapmış, acımasız bir şekilde kafayı buldurmuştu. Geri dönmezsem Sam'in nereye gittiğini anlaması için deneyimin detaylarının bulunduğu defteri basamağa bıraktım. Orman bana tıslıyordu. Diğer herkes uyusa bile orman uyumuyordu.

İğnenin ucunu bileğimin içine dayayarak gözlerimi kapadım.

Kalbim şimdiden bir tavşan gibi koşuyordu.

Şırıngadaki sıvı tükürük kadar renksiz ve yalan kadar şeffaftı. Damarlarımda jilet, kum, ateş ve cıvaydı. Bir bıçak bütün omuriliklerimi deşiyordu. Bu kez kendimi öldürüp öldürmediğimi anlamam için yirmi üç saniye ve öldürmediğimi umduğumu anlamam için on bir saniye daha geçmesi gerekti. Üç saniye daha geçtiğinde yatağımda kalmış olmayı diliyordum. Sonunda *lanet olsun* diye düşünmek için iki saniyem kalmıştı.

Derimi yarıp insan bedenimden o kadar hızlı fırladım ki tenimin kemiklerimin üzerinden aktığını sandım. Kalbim patlayacak gibiydi.

Başımın üzerinde yıldızlar hızla bulanıklaşıp tekrar netleşti. Merdivene, duvara, yere, kıpırdamayan her şeye tutundum. Defterim basamaktan kayıp düşerken vücudum ona katıldı ve sonra koşmaya başladım.

Bulmuştum. Beck'i kurt bedeninden çıkarmak için kullanacağım karışımı bulmuştum.

Kurt bedenimdeyken bile hâlâ iyileşiyordum; attığım her adımda eklemlerim bir araya geliyor, deri omurgamın üzerine kapanıyor, hücrelerim yeniden biçimleniyordu. İnanılmaz bir makineydim. Bu kurt bedeni insan düşüncelerimi sürdürürken bile beni hayatta tutuyordu.

Sen Cole St. Clair'sin.

Kurtları başka yere götüreceksak birimizin düşüncelerini koruması gerekiyordu. Kurtları bir araya toplamak ve onları tek bir yere götürmek için en azından hatırlayabilmek gerekiyordu. Bir kurt beynini, basit bir hedefe odaklı tutmanın bir yolu olmalıydı.

Cole St. Clair

Ona tutunmaya çalıştım. Tutunmak istedim. Zaferini yaşayamayacaksam sadece birkaç saniyelğine de olsa kurdu ele geçirmemin, dönüşmemin ne anlamı vardı ki?

Cole

Bu ormanın söyleyeceği ve duyamayacağım bir şey yoktu. Koşarken rüzgâr kulaklarımda ötüyordu. Patilerim düşmüş dalların ve çalıkların üzerinde kendinden emindi; çıplak kayaların üzerinden koşarken tırnaklarımla tıkırdıyordu. Zemin altımda aniden çukurlaştı ve üzerinden atladım. Havadayken yalnız olmadığımı anladım. Yarım düzine beden, karanlık gecede ışıklı şekiller gibi yanımda sığıyordu. Kokuları onları isimlerden daha net tanımlıyordu. Sürüm. Diğer kurtlarla sarılmış haldeyken güvende, kararlı ve yenilmezdim. Dişler kulağımın dibinde şakacı bir şekilde kapanıyor, aramızda görüntüler

gidip geliyordu. Çukur genişliyordu. Bir tavşan yuvasının olduğu yumuşak toprak kazılmayı bekliyordu. Tepemizde kapkaranlık, sonsuz bir gökyüzü uzanıyordu.

Sam Roth'un yüzü.

Tereddüt ettim.

Görüntüler ileri geri akıyor, kurtlar beni geride bırakırken ya-kalaması zorlaşıyordu. Düşüncelerim bir isim ve yüzü korumak için zorlandı. *Sam Roth*. Ben yavaşlayarak yürümeye başlarken görüntüyle kelimeler birbirleriyle bağlantısını kaybedene kadar zihnimde kaldı. Kurtlardan biri benimle şakalaşmak için döndüğünde, güreşme niyetinde olmadığını anlamasını sağlayana kadar ısıtır gibi yaptım. Diğer kurt üstünlüğümü kabul ederek çenemi yaladı. Bir an sonra tekrar dişlerimi birbirine vurarak sessizlik istedim. Kulaklarımı kabartıp burnumu yere eğerek geldiğim yöne doğru yürüdüm. Pek anlayamadığım bir şeyin izini sürüyordum.

Sam Roth.

Karanlık ormanda dikkatli bir şekilde yavaşça ilerliyordum. Başka bir şey olmasa bile, o görüntü için bir açıklama arıyordum: Bir insan yüzü.

Ense tüylerim açıklanamaz bir şekilde ve hızla kabarıırken omurgam acıdı.

Ve birden o dişinin vücudu bana çarptı.

Ben onun ağırlığının altında dengemi sağlamaya çalışırken beyaz dişi kurt dişlerini ensemle gömdü. Beni hazırlıksız yakalamıştı ve güçlü kavramıyordu, dolayısıyla hırlayarak onu üstümden silkeledim. Birbirimizin etrafında döndük. Kulaklarını kabartmış, hareketlerimi dinliyordu; karanlık beni gizliyordu. Oysa onun beyaz kürkü bir yara gibi göze batıyordu. Duruşundaki her şey saldırgandı. Kork-muyordu ama iri de değildi. Geri çekilecekti ve çekilmezse dövüş uzun sürmeyecekti.

Onu küçümsemiştim.

Bana ikinci kez saldırdığında patilerini sarılır gibi omuzlarıma doladı ve dişlerini çene kemiğimin altına geçirdi. Kendinden emin bir şekilde soluk boruma doğru ilerliyordu. Beni sırtüstü çevirmesine izin vererek arka bacaklarımla karnını tekmeledim. Sadece bir an beni bıraktı. Hızlı, etkili ve korkusuzdu. Kulağımı yakaladı ve kanı hissetmeden bir an önce içime yayılan sıcaklığı algıladım. Ondan sıyrıldığımda derim dişlerinin arasında parçalanmış gibi geldi. Göğüs göğse birbirimize saldırdık. Boğazını yakalayarak derisiyle kürkünü bütün gücümle ısırdım. Benden kolaylıkla sıyrılıverdi.

Şimdi yüzümün yan tarafını yakalamıştı ve dişleri kemiğe değiyordu. Bu kez daha iyi tutmuştu ve fark yaratmasını sağlamaya kararlı görünüyordu.

Gözüm.

Yüzümü mahvedip gözümü parçalamadan önce onu üzerimden silkelemeye çalışarak geri çekildim. Gurur umurumda değildi. İnleyip kulaklarını arkaya yatırarak teslim olmayı denedim ama umurunda bile değildi. Hırıltısı kafatasımda yankılandı. Önce delmezse sadece sesi gözümü patlatacaktı.

Dişleri giderek yaklaşıyordu. Kaslarım titriyordu. Kendilerini acıya hazırlamışlardı bile.

Aniden bir çığlık atarak beni bıraktı. Başımı iki yana sallayarak geri çekilirken kan yüzümün yan tarafını yapış yapış hale getirmişti ve kulağım hâlâ acıyordu. Karşımda beyaz kurt, büyük gri bir kurdun önünde teslimiyet bildiren bir tavırla şiniyordu. Onun hemen arkasında, saldırgan bir tavırla kulaklarını dikmiş siyah bir kurt duruyordu. Sürü geri dönmüştü.

Gri kurt bana döndü ve arkasında beyaz kurdun kulaklarının hemen eski haline döndüğünü gördüm. Gri kurt ona bakmazken, dişi kurdun her yanından isyan akıyordu. Bütün hareketleri *şimdi* *lik sen bakarken teslim oluyorum*, diyordu. Bana bakarken bakışları titremiyordu bile. Bunun bir tehdit olduğunu şimdi anlıyordum.

Ya sürüdeki yerim onun altında olacaktı ya da bir gün onunla yine kapışacaktım. Belki de sürü onu durdurmak için ortalıkta olmayacaktı.

Henüz geri çekilmeye hazır değildim.

Ona baktım.

Gri kurt bana doğru adım atarken parçalanmış yüzümün görüntülerini gönderdi. Dikkatle kulağımı kokladı. Temkinliydi; giderek daha az kurt kokuyor, kurt olmadan önceki şeye daha çok yaklaşıyordum. Tuhaf bedenim yüzümü iyileştirmek ve beni insan bedenime geri çekmek için çok çabalıyordu. Hava beni bu bedende tutmaya yetecek kadar soğuk değildi.

Beyaz kurt bana bakıyordu.

Fazla zamanım olmadığının farkındaydım. Beynim yine genişlemeye başlamıştı.

Yanımdaki gri kurt hırladı ve ilk anda irkilsem de aslında hedefinin dişi kurt olduğunu anladım. Hırlamaya devam ederek benden uzaklaştı ve siyah kurt da hırlamaya başladı. Beyaz kurt geri çekildi. Bir adım. Bir adım daha. Benden uzaklaşıyorlardı.

Tam gözümün altında biten bir ürpertiyle vücudum titredi. Dönüşüyordum. Gri kurt –Beck– beyaz kurdu ısırır gibi yaparak onu benden daha da uzaklaştırdı.

Beni kurtarıyorlardı.

Beyaz kurt gözlerime son kez baktı. *Bu defalık.*

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Hafta sonunu Grace'in arayıp beni Beck'in evine çağırmasını bekleyerek geçirdim ve muhtemelen her zamanki gibi kendi kendimi davet etmemi beklediğini nihayet anladığımda pazartesi olmuştu. O zamana kadar Cole'un tehlikeli oyuncaklar kutusu gelmişti ve onu teslim ederken Grace'i görebileceğimi düşündüm. Sonuçta oraya özellikle Cole'u görmek için gidiyor olmayacaktım. Kendim için neyin iyi olduğunu biliyordum; hoşuma gitmese de.

Beck'in evinde kapıyı Cole açtığında üzerinde tişörtü yoktu ve biraz terliydi. Çıplak elleriyle kazı yapmış gibiydi ve sol gözünün altında bir çürük vardı. Yüzünde keyifli bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Yataktan yeni kalkmış ve üzerinde sadece eşofman altı olmasına rağmen muhteşem görünüyordu. Sahnesi sıradan olsa bile Cole'da inkâr edilemez bir teatrallik vardı.

"Günaydın," dedi. Güneşli havaya baktı. "Burası çok Minnesota. Fark etmemiştim."

Minnesota'nın dondurucu haftaların ortasına kondurmakta hiç sorun çekmediği son derece sıcak bahar günlerinden biriydi. Çimenlik, evin önüne rastgele ekilmiş şimsirlerin kokusuna bürünmüştü.

"Artık sabah değil," dedim. "Malzemelerin arabada. Ne tür sakinleştirici istediğini söylemediğin için bulabildiğim en kötüsünü aldım."

Cole kirli avcunu göğsüne sürttü ve getirdiklerini ön basamaklardan görebilirmiş gibi başını arabaya doğru uzattı. “Beni nasıl da tanıyorsun. İçeri gir, ben de kahve yapıyordum. Cehennem gibi bir gece geçirdim.”

Arkasındaki salonda müzik çok yüksek sesle çalıyordu; Grace’in de bu evde olduğuna inanmak zordu. “İçeri girmek istemiyorum sanırım,” dedim.

Cole sözlerime alaycı bir tavırla güldü ve yalınayak arabama doğru yürüdü. “Ön koltukta mı, arkada mı?”

“En arkada.” Dev gibi bir kutu değildi ve kendim taşıyabilirdim fakat Cole’un kutuyu taşıyan kollarını görmek istiyordum.

“Arölyeme buyur, küçük kız,” dedi Cole.

Onun peşinden eve girdim. İçerisi dışarıdan daha serindi ve yanmış bir şey kokuyordu. Aşırı yüksek müzik vücudumu ayak tabanlarıma kadar titretiyordu; sesimi duyurabilmek için neredeyse bağırarak zorundaydım. “Sam’le Grace nerede?”

“Ringo birkaç saat önce arabasıyla gitti. Grace’i de götürmüş olmalı. Nereye gittiklerini bilmiyorum.”

“Sormadın mı?”

“Evli değiliz,” dedi Cole ve müteyazı bir sesle ekledi: “Henüz.”

Kolları dolu olduğu için kapıyı tekmeleyerek arkasından kapadı ve “Mutfağa,” dedi.

Kaotik bir fon müziği eşliğinde önden mutfağa girdim; burada yanık kokusu daha güçlüydü. Bir afet alanı gibiydi. Tezgâhın üzeri bardaklar, fosforlu kalem, şırıngalar ve kitaplarla doluydu; bir şeker poşeti yırtılarak açılmış ve içindekiler etrafa saçılmıştı. Dolapların her biri Mercy Falls kurtlarının insan bedenlerindeki fotoğrafıyla kaplanmıştı. Hiçbir şeye dokunmamaya çalıştım.

“Yanan ne?”

“Beynim,” diye cevap verdi Cole. Boş kalan son tezgâhı kullanarak kutuyu mikrodalganın yanına itti. “Dağınıklık için kusura bakma. Akşam yemeği için amitriptilin hazırlıyoruz da.”

“Sam mutfağını uyuşturucu laboratuvarına dönüştürdüğünü biliyor mu?”

“Sam Roth onaylı, evet. Şu tuzağı kurmaya gitmeden önce kahve ister misin?”

Çizmelerimin topuklarının altında toz şeker kırıntıları hissettim. “Tuzağı kurmana yardım edeceğimi söylediğimi hatırlamıyorum,” dedim.

Cole bir kupanın içini inceledikten sonra önümdeki tezgâha bıraktı ve içine kahve koydu. “Satır aralarını okurum. Şeker? Süt?”

“Senin kafan mı güzel? Neden üstün çıplak?”

“Çıplak uyuyorum,” dedi Cole. Kahveme hem süt hem de şeker koydu. “Gün devam ederken giderek giyinirim. Bir saat önce gelmeliydin.”

Ona öfkeyle baktım.

“Ayrıca kafam güzel filan değil,” dedi. “Bunu sormaya gerek görmem beni incitti.” Hiç de incinmiş gibi görünmüyordu.

Kahveyi yudumladım; berbat değildi. “Burada tam olarak ne yapıyorsun?”

“Beck’i öldürmeyecek bir şey,” dedi. Odadaki kimyasallarla ilgili hem baştan savmacı hem de sahiplenici görünebiliyordu. “Gerçekten ne mükemmel olurdu, biliyor musun? Bu akşam sizin lisenin laboratuvarına beni sokabilmen.”

“Gizlice mi?”

“Mikroskoba ihtiyacım var. Legolardan ve oyun hamurlarından yapılmış bir laboratuvar da ancak bu kadar bilimsel keşif yapabiliyorum. Gerçek aletlere ihtiyacım var.”

Ona baktım. Bu heyecanlı ve kendinden emin Cole'a direnmek zordu. Kaşlarımı çattım. "Okulumda gizlice girmene yardım edecek filan değilim."

Cole elini uzattı. "Tamam. O zaman kahvemi geri istiyorum."

Şarkılar arasında bir boşluk olana kadar sesimi duyurabilmek için ne kadar bağırdığımı fark etmemiştim. "Artık benim," dedim kitabevinde söylediği şeyi tekrarlayarak. "Ancak annemin kliniğine girmene yardım edebilirim."

"Afif insansın," dedi.

"Bunun ne anlama geldiği konusunda bir fikrim yok," diye karşılık verdim.

"Benim de. Geçen gün Sam söyledi; kulağıma hoş geldi."

Cole'la bilinmesi gereken her şey neredeyse bu kadardı işte. Pek anlamadığı bir şey görüp duyuyor, hoşuna gidiyordu ve onu kendine mal ediyordu.

Minik çantamın içine daldım. "Sana bir şey daha getirdim."

Ona parlak siyah, küçük bir metal Mustang verdim.

Cole oyuncak arabayı açarak açık avcuna koydu. Hiç kıpırdamadan durdu; o ana kadar hareketsiz olmadığını fark etmemiştim. Bir an duraksadı. "Eminim bunun kilometresi benimkinden düşüktür," dedi.

Yumuşak bir motor sesi yaparak arabayı tezgâhın üzerinde kaydırды. Tezgâhtan havaya doğru uçuyormuş gibi devam ettirdi. "Ama senin kullanmana izin vermem," dedi.

"Siyah bir arabanın içinde iyi görünmem zaten," dedim.

Cole aniden kolunu belime sardı. Gözlerim iri iri açıldı. "Sen her şeyin içinde iyi görünürsün," dedi. "On üzerinden tam puan, Isabel Culpeper."

Dans etmeye başladı. Cole dans ettiği için aniden ben de dans etmeye başlamıştım. Ve bu Cole bir öncekinden daha da etkileyiciydi. Gülümsemesi gerçek bir şeye dönüşmüş, ellerinden yapılmış fiziksel bir nesne etrafımı sarmıştı ve uzun bedeni benimkine yaslanmıştı.

Dans etmeyi severdim fakat her zaman dans ettiğimin, bedenimin ne yaptığının farkında olurdum. Şimdiyse müzik gümbürder ve Cole benimle dans ederken, müzik dışında her şey görünmez hale gelmişti. Ben görünmez olmuştum. Kalçalarım basla gümlüyordu. Cole'a dayanmış ellerim klavyeyi taklit ediyordu. Vücudum sert, nabız gibi atan ritimdi.

Düşüncelerimi vuruşların arasında kavrayabiliyordum.

vuruş:

elim Cole'un karnında

vuruş:

kalçalarımızın birbirine sürtmesi

vuruş:

Cole'un kahkahası

vuruş:

tek vücut oluşumuz

Her zaman yaptığı şey *bu* olduğundan Cole'un bu işte iyi olduğunu bilmek, her şeyi daha az inanılmaz yapmıyordu. Ayrıca, bensiz etkileyici olmaya çalışmıyordu; vücudunun her hareketi, bizi birlikte hareket ettiriyordu. Ego yoktu; sadece müzik ve vücutlarımız vardı.

Şarkı sona erdiğinde Cole nefes nefese geri çekilirken yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Nasıl durabildiğini anlamamıştım. Ben ayakta kalamayana kadar dans etmek istiyordum. Ayrılmaz hale gelene kadar vücutlarımızı birbirine yapıştırmak istiyordum.

"Sen bir bağımlılıksın," dedim.

"Sen onu daha iyi bilirsin."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Grace kendisini daha çok insan gibi hissettiğinden günü birlikte geçirdik. Ben ona çorapla tişört ve bana yazdığı listedeki şeyleri almak için markete girerken Grace arabada kalıp gizlendi. Sıradanlıkta zevk vardı. Sadece resmen kayıp Grace'in arabada kapalı kalması ve benim Sınır Ormanı'ndaki sürüye bağlı kalmam işi bozuyordu; üstelik ikimiz de cezalarımızın verilmesini beklerken Beck'in evinde hapis durumdaydık.

Aldıklarımızı eve götürdükten sonra Grace'in listesini kâğıttan turna yapıp diğerleriyle birlikte yatak odamın tavanına astım. Havalandırmadan gelen esintiyle pencereye doğru salınıyordu fakat omzumla çarptığımda ipi sadece yanındaki turnanın kine dolanacak kadar uzundu.

"Gidip Rachel'ı görmek istiyorum," dedi Grace.

"Tamam," diye karşılık verdim. Anahtar elimdeydi çoktan.

Okullar dağılmadan hayli önce Grace'in eski lisesine gittik ve sessizce oturup zilin çalmasını bekledik. Zil çalar çalmaz Grace arka koltukta aşağı kayarak gizlendi.

Onun eski okulunun önünde oturarak son sınıf öğrencilerinin gruplar halinde çıkıp otobüs beklemeye başlayışını izlemek tuhaf ve korkunçtu. İkili üçlü gruplar halinde hareket ediyorlardı. Her

şey parlak renklerdeydi: Omuzlara asılmış postacı çantaları, takım sloganları yazılı parlak bluzlar, otoparkın yanındaki yemyeşil ağaç yaprakları. Arabanın pencereleri kapalı olduğundan konuşulanlar duyulmuyordu ve ses olmayınca sadece beden dilleriyle iletişim kurabildiklerini düşündüm. Bir sürü yumruk havaya kalkmış, omuzlar birbirine çarpıyordu ve başlar kahkahalarla arkaya yatıyordu. Ses çıkarmadan konuşmayı öğrenmeye istekli olsalar, kelimelere gerek kalmazdı.

Arabadaki saate baktım. Daha birkaç dakikadır buradaydık fakat oldukça uzun gelmişti. Bahardan çok yaza yakın, güzel bir gündü; bulutsuz masmavi gökyüzünün yüksek ve ulaşılmaz görüldüğü günlerden biriydi. Liseliler okul binasından çıkarken henüz tanıdık kimse yoktu. Grace'in dersten çıkmasını beklediğim ve hava yüzünden gizlenmek zorunda kaldığım günler çok geride kalmıştı.

Kendimi hepsinden çok daha büyük hissediyordum. Son sınıf oldukları için bazıları benim yaşımda olmalıydı ama bu akıl almaz geliyordu. Sırt çantamı omzuma asarak aralarında yürüdüğümü, otobüs durağına veya arabama gittiğimi hayal edemiyordum. Sanki hiç o kadar genç olmamışım gibiydi. Sam Roth'un kurtlarla hiç karşılaşmadığı, ailesini hiç kaybetmediği, Duluth'tan hiç ayrılmadığı bir alternatif evren var mıydı? Okula giden, Noel sabahları uyanan, mezuniyet günü annesini yanağından öpen o Sam nasıl biri olurdu? Yara izleri olmayan o Sam'in bir gitarı, kız arkadaşı ve iyi bir hayatı olur muydu?

Kendimi röntgenci gibi hissediyordum. Gitmek istiyordum.

Ama işte oradaydı. Düz, kahverengi bir elbise ve altında çizgili, mor çoraplarla, Rachel otoparkın karşı tarafında ciddi adımlarla yürüyordu. Camımı indirdim. Bunu bir cinayet romanından bir sayfa gibi hissetmeden yapmak mümkün görünmüyordu. *Çocuk ona arabasından seslendi. Kız yaklaştı; çocuğun polislin şüpheli listesinde olduğunu biliyordu fakat çocuk her zaman nazik görünmüştü...*

“Rachel!” diye seslendim.

Rachel’ın gözleri iri iri açıldı ve yüz ifadesini daha sevimli hale getirmesi için uzun bir an geçmesi gerekti. Sürücü tarafındaki pencereden üç metre uzakta ayaklarını birbirine çarparak durdu ve iki eliyle sırt çantasının askılarını tuttu.

“Selam,” dedi. Temkinli ya da üzgün görünüyordu.

“Seninle biraz konuşabilir miyiz?”

Rachel önce okula bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. “Tabii,” dedi. Daha fazla yaklaşmadı. Araya mesafe koyması inciticiydi. Ayrıca sesimi duyurabilmek için otoparkın ortasında bağırمام gerekeceği anlamına geliyordu.

“Şey, biraz daha yakın olmamızın sakıncası var mı?” diye sordum.

Rachel omuz silkti ama yaklaşmadı.

Arabayı çalışır halde bırakıp inerek kapıyı kapadım. Ben yaklaşıırken Rachel kıpırdamadı fakat kaşları hafifçe çatıldı.

“Nasılsın?” diye sordum nazikçe.

Rachel bana bakarken altdudağını dişlerinin arasına aldı. Öylesine üzgün görünüyordu ki Grace’in buraya gelme kararının yanlış olduğunu düşünmek zordu.

“Olivia için çok üzgünüm,” dedim.

“Ben de,” dedi Rachel. Bunu cesurca söylemişti. “John’ın durumu kötü.”

John’ın Olivia’nın ağabeyi olduğunu hemen hatırlayamadım. “Rachel, buraya Grace’le ilgili geldim.”

“Grace’le ilgili ne var ki?” Sesi savunmacıydı. Keşke bana güvenseydi fakat sanırım bunun için hiçbir nedeni yoktu.

Yüzümü buruşturdum ve otobüslere binen öğrencilere baktım. Bir okul reklamı gibiydi: Masmavi gökyüzü, parlak yeşil yapraklar, göz kamaştıracak ölçüde sarı okul otobüsleri. Rachel sadece bu görüntüye katkıda bulunuyordu; o çizgiler bir katalogdan sipariş verilmiş gibi görünüyordu. Rachel, Grace’in arkadaşıydı. Grace onun sır tutabi-

leceğine inanıyordu. Sadece bir sır değil, *bizim* sırrımız. Grace'in yargısına güvenmeme rağmen, bu gerçeğe inanmak şaşırtıcı ölçüde zordu. "Önce sır tutabileceğinden emin olmam gerek, Rachel."

"Seninle ilgili bir hayli kötü şeyler söylüyorlar, Sam," dedi Rachel.

İç çektim. "Biliyorum. Duydum. Umarım Grace'e asla zarar vermeyeceğimi biliyordur ama... bu konuda bana güvenmek zorunda değilsin, Rachel. Ben sadece... önemli, gerçekten önemli bir şey olsa, bir sırrı tutup tutamayacağını bilmek istiyorum. Dürüst ol."

Savunmasını indirmek *istediğini* görebiliyordum.

"Sır tutabilirim," dedi.

Dudağımı ısırdım ve bir an gözlerimi kapadım.

"Senin onu öldürdüğünü sanmıyorum," dedi, hiç bulut olmadığı için bu gece yağmur yağacağını sanmadığını söyler gibi. "Bir yararı olur mu bilmem."

Gözlerimi açtım. Yararı vardı. "Tamam. İşte söylüyorum ve kulağa delice gelecek ama... Grace yaşıyor, hâlâ Mercy Falls'ta ve gayet iyi."

Rachel bana doğru eğildi. "Onu bodrumunda bağlı mı tutuyorsun?"

İşin kötü tarafı, aslında biraz öyle sayılırdım. "Çok komik, Rachel. Onu kendi iradesine karşı tutuyor filan değilim. Gizleniyor ve henüz ortaya çıkmak istemiyor. Biraz zor bir durum..."

"Ah, Tanrım, onu hamile bıraktın," dedi Rachel. Ellerini havaya kaldırdı. "Biliyordum. *Biliyordum!*"

"Rachel," dedim. "Rach. *Rachel.*"

Hâlâ konuşuyordu. "...her şeyle ilgili konuşurduk ama hayır, hiç kafasını kullandı mı? Hayır! O..."

"Rachel," dedim. "Hamile filan değil!"

Beni baştan aşağı süzdü. İkimizin de sohbetten biraz yorulmaya başladığımızı düşündüm. "*Tamam.* O zaman ne?"

"Bak, inanması biraz zor olacak. Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Belki de Grace'ten duysan daha iyi olur."

“Sam,” dedi Rachel, “hepimiz cinsel eğitim aldık.”

“Rachel, hayır. Sana ‘Bol Kaslı Peter’ dememi istedi. Ne demek emin değilim ama o olduğunu anlayacağını söyledi.”

Kelimelerin anlamını kavramaya başladığını ve onları kötü şekilde öğrenip öğrenmediğini düşündüğünü anladım. “O zaman neden bunu bana kendi söylemiyor?”

“Çünkü arabaya yaklaşıyorsun!” dedim. “O arabadan inemiyor, ben inebiliyorum. O kayıp, unuttun mu? Seslendiğimde arabaya yaklaşıydın, arka koltuktan sana el sallayacaktı.”

Rachel hâlâ tereddüt etmeyi sürdürünce ellerimle yüzümü ovaladım. “Bak, Rachel, oraya gidip kendin bak. Ben burada duracağım. Kafana bir bira şişesi indirip seni bagajıma koymam mümkün değil. Bu sana kendini daha iyi hissettirir mi?”

“Biraz daha uzak durursan, belki,” dedi Rachel. “Özür dilerim, Sam. Ama televizyon izliyorum. Böyle şeylerin nasıl olduğunu biliyorum.”

Burun kemiğimi parmaklarımın arasında sıkıştırdım. “Bak. Cep telefonumu ara. Arabada. O da arabada. Cevap verir ve kendin konuşabilirsin. Arabaya yaklaşman gerekmez.”

Rachel sırt çantasının yan cebinden telefonunu çıkardı. “Bana numaranı söyle.”

Söyledim ve parmaklarını dokundurarak tuşladı. “Çalıyor,” dedi.

Volkswagen’i işaret ettim. Kapalı kapılardan telefonum belli belirsiz duyuluyordu.

“Kimse açmıyor,” dedi Rachel suçlayan bir tavırla. Tam bunu söylerken sürücü tarafındaki cam indi ve Grace yolcu koltuğunun üzerinden baktı.

“Tanrı aşkına,” dedi yüksek bir fısıltıyla, “orada öyle durarak herkesi şüphelendireceksiniz. Arabaya binecek misiniz, binmeyecek misiniz?”

Rachel’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ellerimi başımın iki yanına kaldırdım. “Şimdi bana inanıyor musun?”

“Bana neden gizlendiğini söyleyecek misin?” diye sordu Rachel. Grace’i işaret ettim. “Bence bunu ondan duyman daha iyi olur.”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• GRACE •

Sadece *beni* görmesinin Rachel'a yeteceğini sanmıştım. Yaşamam ve nefes almam, Sam'in masumiyetini kanıtlayan güçlü kanıtlar olmalıydı fakat Rachel hâlâ kararsızdı. Beni gördükten sonra bile onu arabaya yaklaşmaya ikna etmek dakikalar aldı.

"Grace'in yanında olması bundan emin olacağım anlamına gelmez," dedi Rachel, açık arka kapıya şüpheli bir tavırla bakarak. "Ben ne bileyim, belki ona bodrumunda kafa yapıcı mantarlar filan vermişsindir ve aynısını bana da yapacaksındır?"

Sam güneş ışığından gözlerini kısarak okula bir bakış attı. Muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı: Yani Mercy Falls'taki çoğu insanın ona güvenmediğini ve bir otoparkın arkasında, kararsız görünen bir kızla durduğunu gören olursa işlerin daha da kötüleşebileceğini. "Bu iddiaya nasıl karşılık verebileceğimden emin değilim."

"Rachel, uyuşturucu filan almadım," dedim. "Arabaya bin!"

Rachel çatık kaşlarla bana baktıktan sonra tekrar Sam'e döndü. "Bana neden gizlenmek istediğini söyleyene kadar olmaz."

"Uzun hikâye."

Rachel kollarını göğsünde kavuşturdu. "Özetle."

"Gerçekten ama gerçekten açıklanması gerekiyor."

Rachel yerinden kıpırdamadı. “Özetle.”

İç çektim. “Rachel, bir kurda dönüşüp duruyorum. Sakın paniğe kapılma.”

Bir anlam çıkarabilmek için başka bir şey söylememi bekledi. Ancak işini kolaylaştırmam mümkün değildi; *özetlemem* gerektiği sürece.

“Neden paniğe kapılayım ki?” diye sordu Rachel. “Delice şeyler söyleyen bir deli olduğun için mi? Elbette bir kurda dönüşüyorsun. Ve ben de bir zebra dönüşüyorum. Bak çizgilerime; ondan kalma.”

“Rachel,” dedi Sam nazikçe, “açıklandığında çok daha mantıklı geleceğine söz veriyorum. Grace’e bir fırsat verersen... konuşabileceğiniz bir yere gidebilirsek... hâlâ tuhaf gelecek ama imkânsız görünmeyecek.”

Rachel önce dehşetle ona, sonra tekrar bana baktı. “Pardon, Grace. Ancak onun beni inine götürmesine izin vermemin kesinlikle iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Elini Sam’e doğru uzattı ve Sam onun eline silahmış gibi baktı. Rachel parmaklarını oynatarak ekledi: “Ben süreceğim.”

“Sürmek... Benim evime mi?” diye sordu Sam.

Rachel başıyla onayladı.

Sam biraz afallamıştı fakat hakkını vermek gerekir ki sesi değişmedi. “Bunun arabayı benim kullanmamdan ne farkı var?”

“Bilmiyorum! Bana kendimi daha iyi hissettirecek.” Rachel hâlâ anahtarı almak için elini uzatıyordu. “Filmlerde kimse arabayı kendi kullanarak ölüme gitmez.”

Sam bana baktı. Yüzündeki ifadeyi okumuştum: *Grace, yardım et!*

“Rachel,” dedim kararlı bir tavırla. “Sen düz vites araba kullanmayı biliyor musun ki?”

“Hayır,” dedi Rachel. “Ama hızlı öğrenirim.”

Ona bir bakış attım. “Rachel.”

“Grace, bunun çok tuhaf olduğunu itiraf etmelisin. Söyle. Senin hastanede ortadan kayboluşun ve Olivia’nın... Sonra da Sam aniden seninle birlikte ortaya çıkıyor ve halüsinojen mantarlar giderek daha gerçekçi geliyor; özellikle de kurtlardan söz etmeye başladığında. Çünkü sıradaki adım, Isabel Culpeper’in gelip herkesin uzaylılar tarafından kaçırılacağını söylemesi olur ve sana söylemeliyim ki bunu, şu anki kırılgan duygusal halimle kesinlikle kaldıramam. Bence...”

İç çektim. “Rachel.”

“*Tamam,*” dedi. Çantasını arka koltuğa attıktan sonra kendisi de bindi.

Beck’in evine doğru yola çıktığımızda Sam sürücü koltuğunda, ben onun yanında ve Rachel da arka koltukta otururken aniden ve açıklanamaz bir şekilde ev özlemi duydum; hayatımı kaybettiğim düşüncesi beni paniğe sürüklemişti. O kadar umutsuzca özlediğim şeyin ne olduğunu bilemiyordum –zaten yanımda olmalarına alışkın olmadığım annem ve babam olmadığından emindim– ta ki bu duygunun Rachel’in şampuanının tatlı çilek kokusu olduğunu anlayana kadar. Özlediğim şey *oydu*. Onun odasına tıklararak, ailemin mutfağını ele geçirerek ya da fotoğraf yürüyüşlerinden birinde Olivia’ya katılarak Rachel’la geçirdiğim öğleden sonraları ve akşamlar. Aslında özlediğim şey ev değildi çünkü bu bir evim olmasını gerektirirdi. Ben insanları özlemiştim. Hayatımı özlemiştim.

Arka koltuğa dönerek elimi Rachel’a uzattım ama parmaklarım ona yetişecek kadar uzun değildi. Bir şey söylemeden sadece elimi tutup sıkıttı. Yolun kalanını öyle geçirdik; ben yarı dönmüş, o hafifçe öne eğilmiş, ellerimiz koltuğumun arkasına yaslanmış halde. Sam de bir şey söylemiyordu; vitesi fazla erken geçirdiğinde araba biraz sarsıldığı zamanlarda özür dilemek dışında.

Daha sonra eve döndüğümüzde Rachel’a her şeyi, bütün hikâyeyi anlattım; kurtların beni salıncaktan alıp ormana sürükle-

diği ve neredeyse kendi kanımda boğulduğum günden başlayarak. Sonrasında olan her şeyi. Sam hiç olmadığı kadar gergin görünüyordu fakat ben endişeli değildim. Arabada Rachel'in elini tuttuğum andan itibaren bu yeni hayatımda onun koruyacağım şeylerden biri olduğunu anlamıştım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Ufak birkaç haylazlık iş görebilecekken suç işleme fikrine karşıydım. Okulun laboratuvarını kullanmak kamu mülküne izinsiz girmek anlamına geliyordu. Oysa annemin ofisinin yedek anahtarlarından birini kullanmak sadece izin almadan girmek olurdu. Kliniğin yanından geçenler sıradışı bir şey görmesin diye arabamı yolun karşı tarafındaki marketin otoparkına bıraktım. Benden mükemmel bir kanun kaçağı olurdu. Belki de hâlâ olurdum. Henüz gençtim ve tıp fakültesi planımın yürümemesi mümkündü.

“*Sakin bir şeyi kırma,*” dedim Cole’a, benden önce girmesini işaret ederken. Gerçi Cole St. Clair olduğu düşünülürse, bu nafile bir rica olabilirdi.

Cole duvarlardaki posterlere bakarak koridorda yürüdü. Düşük gelirli klinik annem için yarım günlük bir projeydi çünkü yerel hastanede de çalışıyordu. Annem kliniği ilk açtığında duvarlar evde yer bulamadığı veya görmekten sıkıldığı tablolarla süslenmişti. Kliniğinin ev gibi olmasını istemişti ve Mercy Falls’a ilk geldiğimizde söylediği buydu. Jack öldükten sonra evdeki sanat eserlerinin birçoğunu bağışlamıştı ve bunu yaptıktan sonra klinik duvarlarındaki tabloları değiştirmişti. Şimdi kliniğin dekorasyonu benim daha çok *geç eczacılık dönemi* diyebileceğim türde bir şeyi çağrıştırıyordu.

“Koridorun sonundan sağa dön,” dedim. “Orası değil. Orası tuvalet.”

Kapıyı arkamdan kaparken hava kararıyordu ama fark etmezdi. Tavandaki cızırtılı floresanları yaktığımda klinik bütün saatlerin aynı görüldüğü ortama dönüştü. Anneme kliniğin “ev gibi” olmasını istiyorsa gerçek ampullerin bir Wal-Mart yerine ev gibi hissettirmek için daha çok işe yarayacağını hep söyledim.

Cole annemin minik laboratuvar odasına dalmıştı bile; ben de yavaşça peşinden süzüldüm. Paketi Cole’a götürmek için okulu asmıştım ama uyuyakalmamıştım; ayaktaydım ve uyanıktım. Sonra Cole’un inanılmaz ölçüde sanayi görünüşlü tuzağını kurmasına yardım etmiş, Grace’i çıkardıklarını söylediği çukura düşmemeye de dikkat etmişim. Sonra içeri girmek için kliniğin kapanmasını beklemiştik ve aileme bir öğrenci konseyi toplantısına katılacağımı söylemişim. Ara vermeye hazırdım. Pek bir şey yememiştik ve kurtadam davasına kendimi kurban ettiğimi hissetmeye başlıyordum. Resepsiyon bölümünde durup tezgâhın altındaki mini buzdolabını açtım. İki meyve suyu alıp yanımda götürdüm. Meyve suyu hiç yoktan iyiydi.

Cole çoktan bir sandalyeye yerleşmişti ve mikroskobun durduğu tezgâha doğru eğilmişti bile. Bir elini havaya kaldırmış, tavanı işaret ediyordu. Parmağını deldiğini ve kanamayı yavaşlatmak için elini havaya kaldırdığını hemen anlayamadım.

“Bir yara bandı ister misin, yoksa Hürriyet Anıtı gibi durmayı mı tercih edersin?” diye sordum. Meyve suyunu yanına bıraktım ve içebilmesi için şişeyi ağzına uzattım. Teşekkür anlamında kanlı parmağını salladı.

“Yara bandı bulamadım,” dedi Cole. “Yani aramadım. Bu metil alkol mü? Ah, bak, öyleymiş.”

Ona bir yara bandı buldum ve yanına başka bir sandalye çektim. Çok çekmem gerekmedi. Laboratuvar aslında ardiyeydi; çekmeceler ve raflar reçeteli ilaç numuneleri, denemeler, pamuk kutuları, sargı

bezleri, alkol şişeleri, hidrojen peroksit gibi şeylerle doluydu. Bir idrar tahlil makinesi, mikroskop, tüp karıştırıcı vardı. Aralarında iki sandalyeye ve iki vücuda pek yer yoktu.

Cole lamele kendi kanından bulaştırmıştı ve mikroskopta ona bakıyordu.

“Ne arıyorsun?” diye sordum.

Cevap vermedi; kaşları öylesine derin bir düşünce ifadesiyle çatıldı ki beni duyduğunu bile sanmıyordum. Onu öyle sahneden uzak, gösteri yapmadan, sadece Cole olarak görmek hoşuma gitmişti. Elini tuttuğumda ve kanı pamukla sildiğimde direnmedi.

“Tanrı aşkına,” dedim, “kendini kesmek için ne kullandın, kahvaltı bıçağı mı?” Bir yara bandı yapıştırıp elini bıraktım. Hemen elini mikroskobu ayarlamak için kullandı.

Sessizlik sonsuzluk gibi geldi fakat muhtemelen sadece bir dakika sürmüş olmalıydı. Cole mikroskoptan uzaklaşarak arkasına yaslandı ama bana bakmadı. Hayretle kısıp, kısa bir kahkaha attı, ellerini önünde birleştirip parmaklarını birbirine bastırdı. Sonra parmaklarını dudaklarına götürdü.

“Tanrım,” dedi ve sonra yine güldü; kısa bir gülüştü.

Rahatsız olmuştum. “Ne?”

“Sadece... Baksana.” Cole sandalyesini geri iterek benimkini onun yerine çekti. “Ne görüyorsun?”

Ne aradığımı bilmediğim için hiçbir şey göremeyecektim elbette ama dediğini yaptım. Gözümü mikroskoba yaklaştırıp baktım. Cole haklıydı; onun gördüğünü hemen görmüştüm. Mikroskobun altında onlarca renksiz ve normal alyuvar vardı. Aynı zamanda da iki kırmızı nokta.

Geri çekildim. “Nedir bu?”

“Kurtadam,” dedi Cole. Sandalyesini tekerleklerinin üzerinde ileri geri sallıyordu. “Biliyordum. *Biliyordum!*”

“*Neyi* biliyordun?”

“Ya sıtmam var ya da kurtadam bu. Hücrelerimde bekliyor. Sıtma gibi işlediğini *biliyordum*. Biliyordum. Tanrım!”

Oturmak artık yetmediği için ayağa kalktı.

“Harika, dâhi çocuk. Bunun kurtlar için anlamı ne? Sıtma gibi tedavi edebilir misin?”

Cole duvardaki bir panoya bakıyordu. Altmışlardan beri görülmemiş canlı renklerle bir ceninin gelişimini farklı aşamalarda gösteren bir panoydu. Bir elini bana doğru salladı. “Sıtma tedavi edilemez.”

“Aptal olma,” dedim. “Sıtmalı insanları tedavi ediyorlar.”

“Hayır,” dedi Cole ve parmağıyla ceninlerden birinin şeklini izledi. “Sadece öldürücü olmaktan çıkarıyorlar.”

“Yani tedavisi olmadığını söylüyorsun,” dedim. “Fakat bir yolu... Grace’in ölmesini engelledin bile. Burada neyi anladığını çözemiyorum.”

“Sam. Anladığım şey Sam. Bu sadece doğruladı. Daha fazla çalışmam gerek. Kâğıda ihtiyacım var,” dedi Cole bana dönerek. “Benim...” Sustu; geçici coşkusu yavaşça dinliyordu. Henüz yarı yarıya olgunlaşmış, benim anlayamadığım bilimsel bir keşiften doğan bir coşkuydu. Ve hava karardıktan sonra klinikte olmak bana Grace’le Jack’i buraya getirdiğimiz zamanı hatırlatmıştı. Bütün o hayal kırıklıklarını, kaybı hatırlatan bir şeydi ve içimden evdeki yatağıma kıvrılıp yatmak geliyordu.

“Yiycek,” dedim. “Uyku. Benim ihtiyacım olan şey bu. Buradan çıkıp gitmeliyim.”

Cole “ördekler” ve “yoga” demişim gibi bana çatık kaşlarla baktı.

Ayağa kalkıp önünde durdum. “İçlerinde kurt enfeksiyonu olanlarınızın aksine, benim sabah okulum var; özellikle de bugün burada olmak için astığım düşünülürse.”

“Neden kızgınsın?”

“Kızgın filan değilim,” dedim. “Yorulдум. Sadece eve gitmek istiyorum, sanırım.” Ancak eve gitme fikri de pek sıcak görünmüyordu.

“Kızgınsın,” dedi. “Neredeyse buldum, Isabel. Neredeyse bir şey yakaladım. Sanırım ben... gerçekten yaklaştım. Sam’le konuşmam gerek. Onu benimle konuşmaya ikna edebilirsem.”

Ve o anda nerede olduğunu merak eden on binlerce hayranı olan bir rock yıldızı veya kullanılmaya direnecek kadar büyük bir beyni olan ve bunun yerine kendini incitmenin yollarını arayan bir dâhi yerine yakışıklı ve yorgun biri gibi görünüyordu.

Ona bakarken ondan veya birinden bir şey ihtiyac duyduğumu ve onun da muhtemelen benden veya birinden bir şeye ihtiyac duyduğunu hissettim fakat bunu anlamak bir lameldeki lekelerle bakmak gibiydi. Onun biri için bir anlam taşıdığını bilmek, senin için de bir anlam taşıması demek değildi.

O anda tanıdık bir ses duydum; koridorun ucundaki kilit açılmıştı. Biri gelmişti.

“Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!” diye tısladım. Bir plan yapmak için sadece iki saniyem vardı. “Eşyalarını toplayıp tezgâhın altına saklan!” Cole lameli, meyve suyunu, yara bandı paketini aldı ve ben de onu tezgâhın altına itip laboratuvarın ışığını kapadıktan sonra yanına daldım.

Koridorun ucundaki kapı bir dizi yavaş tıkırtıyla açıldı ve ağır bir şekilde tekrar kapandı. Annemin sinirli, laboratuvardan duyulacak kadar yüksek sesle ve abartılı bir şekilde iç çekişini duydum. Birinin koridor ışığını açık bıraktığını sandığı için sinirlendiğini umdum.

Karanlıkta Cole’un koridordan gelen ışığın yansıdığı gözlerinin parıltısından başka bir şey göremiyordum. Tezgâhın altında çok yer olmadığından dizlerimiz birbirine değiyor, ayaklarımız birbirinin üzerine basıyordu ve hangisinin kimin nefesi olduğunu söylemek mümkün değildi. İkimiz de hiç kıpırdamıyor, annemin seslerini dinliyorduk. Topuklarının tıkırtısı ilk odalardan birine girdi; muhtemelen resepsiyondur. Biraz orada kaldı. Çizmeme ayak bileğine bastırmasın diye Cole ayaklarından birinin duruşunu değiştirdi. Kıpırdarken omzunda

bir çıtırtı duydum. Kollarından birini arkamdaki duvara yasladı. Her nasılsa bir elim bacaklarının arasına kaymıştı; geri çektim.

Bekledik.

Annem çok net bir sesle, “Lanet olsun,” dedi. Koridorda yürüyerek muayene odalarından birine girdi. Yine kâğıt hışırtıları duydum. Tezgâhın altı gözlerimin alışamayacağı kadar karanlıktı ve ikimizin arasında olması gerekenden daha fazla bacak varmış gibi geliyordu. Annem kâğıtları düşürdü; yere kayarak muayene masasına çarptıklarını duydum. Ancak bu kez küfretmedi.

Cole beni öptü. Ona bunu kesip kıpırdamamasını söylemeliydim fakat istiyordum. Duvarın dibinde büzüldüğüm yerden kıpırdamadan beni tekrar tekrar öpmesine izin verdim. Etkisini atlatmam uzun sürecek türden öpücüklerdi. Karşılaştığımız ilk andan beri öpücüklerimizi alıp mikroskop altına koysak ne göreceğimizden aşağı yukarı emindim. Bir uzman bile ilkinde bir şey göremezdi, hatta sonrakinde de bir şey göremeyeceğinden emindim, sonra kolayca yok olan ve sayıca yetersiz bir şeyler keşfedeceğini, nihayet eğitimsiz bir gözün bile fark edebileceği bu noktaya ulaşacağını düşünüyordum. Birbirimizi asla atlatamayacağımızın ama bizi öldürmesini engellerebileceğimizin kanıtı.

Laboratuvarın ışığı yanmadan bir saniye önce annemin ayak seslerini duydum. Sonra ağır bir iç çekiş.

“Isabel, neden?”

Cole geri çekildi ve annem bize bakmak için durduğunda bir çöp bidonunun arkasına saklanmış iki sıçan gibi kalakaldık. Annemin hızlı bir şekilde hayati kontrolleri yaptığını gördüm: İkimiz de tamamen giyiniktik, kırıksık bir şey yoktu, kendimize bir şey enjekte filan etmiyorduk. Cole’a baktı; Cole da tembelce ona gülümsedi.

“Sen... sen...” diye başladı annem. Cole’a kısıksık gözlerle baktı. NARKOTIKA’dansın demesini bekledim ama grubun hayranı olduğunu sanmıyordum. “Merdivendeki çocuksun,” dedi. “Evde. Çıplak

olan. Isabel, bunu evde yapmanı istemediğimi söylediğimde klinikte yapmanı kastetmemiştim. Tezgâhın altında ne işiniz var? Ah, bilmek istemiyorum. Kesinlikle istemiyorum!”

Gerçekten söyleyecek bir şeyim yoktu.

Annem elindeki çıktılarla alnını ovdu. “Tanrım, araban nerede?”

“Yolun karşısında,” dedim.

“Elbette.” Başını iki yana salladı. “Seni burada gördüğümü babana söylemeyeceğim, Isabel. Sadece, lütfen, sakın...” Ne yapmamam gerektiğini söylemedi. Bunun yerine, yarısı içilmiş meyve suyu şişemi kapının yanındaki çöp sepetine attı ve ışıkları tekrar söndürdü. Ayak sesleri koridorda uzaklaştı ve dış kapının yine açılıp kapandığını duydum. Sürgü yerine çekildi.

Cole karanlıkta görünmüyordu fakat yanımdaki varlığını hâlâ hissedebiliyordum. Bazen orada olduğunu bilmek için görmeniz gerekmiyordu.

Tenimin ürperdiğini hissettim; Cole’un küçük metal Mustang’ini kolumda gezdirdiğini bir an sonra anlayabildim. Hâlâ sessiz olmak için bir neden varmış gibi kendi kendine kısıp sesle gülüyordu ve gülüşü bulaşıcıydı. Arabayı omzumdan dolaştırıp yine elime doğru kaydırırken güldüğü için tekerlekleri tenimi gıdıklıyordu.

Bunun Cole St. Clair’den duyduğum en samimi şey olduğunu düşündüm.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

• SAM •

Bir düzen olana kadar yokluğuna ne kadar alıştığımı anlamamıştım. Grace her nasılsa eve dönmüştü ve Cole'un bilimsel araştırması şimdi daha odaklıydı; hayatlarımız normale dönüyor gibiydi. Ben yine gündüz yaşıyordum. Mutfak bir kez daha yemek yemeye uygun bir yer olmuştu; tezgâhın üzerindeki reçeteli ilaç şişeleri ve karalanmış not kâğıtları yavaş yavaş yerlerini kahvaltılık gevreklerle ve dibinde halka olan kahve kupalarına bırakıyordu. Grace üç günde sadece bir kez dönmüştü ve o zaman bile sadece birkaç saat sürdü; bu süreçte kendini banyoya kapadıktan sonra titreyerek yatağa döndü. Günler artık daha kısa geliyor, geceler ve uyku düzene giriyordu. Ben işe gidiyor, fısıldaşan müşterilere kitap satıyor, hüküm giymiş bir adam gibi hissederek eve dönüyordum. Cole günlerini kurtları yakalamaya çalışarak ve her gece farklı bir yatak odasında uyuyakalarak geçiriyordu. Sabahları Grace'i rakunlara bayat kahvaltılık gevrek verirken, akşamları da üniversitelerin internet sitelerini dolaşırken ve Rachel'la sohbet ederken yakalıyordum. Hepimiz uçucu ve imkânsız bir şeyi avlamaya çalışıyorduk.

Kurt avı çoğu gece haberlerdeydi.

Ama ben... pek mutlu değildim. Mutluluğumu erteliyordum. Bunun gerçek hayatım olmadığını, ödünç bir hayat olduğunu bili-

yordum. Kendi hayatıma başlayana kadar geçici süreyle yaşadığım bir hayat. Kurt avı çok uzak bir tarihteymiş gibi geliyordu fakat unutmak imkânsızdı. Ne yapacağımı bilememem, bir şeyin yapılması gerekmediği anlamına gelmiyordu.

Çarşamba Koenig'i aradım ve potansiyelini incelemem için yarımadanın yerini tarif etmesini istedim. Söylediğim buydu: "Potansiyelini incelemek." Koenig her zaman üzerimde bu resmi etkiyi yaratıyordu.

"Sanırım," dedi Koenig, kesinlik yansıtan bir tavırla *sanırım* kelimesine vurgu yaparak, "seni oraya benim götürmem daha iyi olur. Yanlış yarımadaya gitmeni istemem. Cumartesi olabilir."

Telefonu kapayana kadar şaka yaptığını anlamadım ve sonrasında da gülmediğim için kendimi kötü hissettim.

Perşembe gazeteden aradılar. Grace Brisbane'in kaybolmasıyla ilgili ne söyleyebilirdim acaba?

Elbette ki hiçbir şey; söyleyebileceğim buydu. Aslında söyleyeceklerimi önceki gece gitarıma söylemiştim:

*yıllar önce kaybettiğin bir kızı kaybedemezsin
bırak aramayı
bırak aramayı*

Ama şarkı henüz dinleyicilere sunulmaya hazır değildi, dolayısıyla tek kelime daha etmeden telefonu kapadım.

Cuma, Grace bana Koenig ve benimle birlikte yarımadaya geleceğini söyledi. "Koenig'in beni görmesini istiyorum," dedi. Ben havlu katlamanın farklı yöntemlerini denerken, Grace yatağımın üzerine oturmuş çorapları eşleştiriyordu. "Hayatta olduğumu bilirse, kayıp kişi davası da kalmaz."

Kararsızlık içimi sıkıştırıyordu. Bu hamlenin yaratabileceği olasılıklar hızla artıyordu. "Ailenin yanına dönmen gerektiğini söyleyecek."

“O zaman onları görmeye gideriz,” dedi Grace. Delinmiş bir çorabı yatağın ayakucuna fırlattı. “Önce yarımada, sonra da onlar.”

“Grace?” dedim fakat ne sorduğumdan emin değildim.

“Hiç evde olmazlar ki,” dedi umursamaz bir tavırla. “Evdeyseler onlarla konuşmam gerekiyor demektir. Sam, bana öyle bakma. Bundan sıkıldım artık... *bilmekten*. Baltanın inmesini beklerken rahatlayamıyorum. İnsanların yaptığını sandıkları şeyle ilgili senden şüphelenmelerine dayanamıyorum. Beni kaçırdığından. Öldürdüğünden. Her neyse. Bugünlerde çok fazla şeyi düzeltemiyorum ama bunu düzeltebilirim. Seni böyle görmeleri fikrine tahammül edemiyorum.”

“Ama ailen...”

Grace eşleri olmayan çorapları ellerinin arasında kocaman bir tomar yaptı. Bunca zamandır eş olmayan çoraplarla dolaşıp dolaşmadığımı merak ettim. “On sekizimi doldurmama sadece iki ay kaldı, Sam. Ne yapacağımı onlar söyleyemez. Zor yolu seçip doğum günüm geldiğinde beni sonsuza dek kaybedebilirler ya da mantıklı davranırlar ve bir gün onlarla yeniden konuşmaya başlarız. Belki. Babamın sana yumruk attığı doğru mu? Cole bunu yaptığını söyledi.”

Yüz ifademden cevabı anlamıştı.

“Evet,” dedi ve bu konunun ona acı verdiğini gösteren ilk işaret olarak iç çekti. “Ve onlarla bu konuşmayı yapmakta zorlanacak olmamın nedeni de bu.”

“Çatışmalardan nefret ederim,” diye mırıldandım. Muhtemelen söylediğim en gereksiz şeydi.

“Anlamıyorum,” dedi Grace bacaklarını uzatarak. “Hiç çorap giymeyen birinin nasıl birbirine uymayan bu kadar çok çorabı olabilir?”

İkimiz de çıplak ayaklarımıza baktık. Oturduğu yerden ayak parmaklarına yetişebilirmiş gibi elini uzattı. Elini yakalayıp avcunu öptüm. Eli margarin, un ve ev kokuyordu.

“Tamam,” dedim. “Senin dediğin gibi yapacağız. Önce Koenig, sonra da ailen.”

“Bir planımız olması daha iyi,” dedi.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ama doğru geliyordu.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Grace'in yaz okuluyla ilgili araştırma yapmamı istediğini unutmamıştım ama cevabı nasıl bulacağıma karar vermem biraz zaman aldı. Benim içinmiş gibi davranamazdım ve sorularım ne kadar net olursa o kadar şüphe çekerdim. Sonunda bir çözümü şans eseri buldum. Sırt çantamı boşaltırken önceki yıl en sevdiğim öğretmenim olan Bayan McKay'den eski bir mesaj buldum. Pek bir şey söylemiyordu ama olsun. Bu mesaj annemin deyimiyle "sorunlu dönem"imle ilgiliydi ve Bayan McKay izin veririm bana yardım etmekten mutluluk duyacağını belirtiyordu. Bu bana Bayan McKay'in kendi sorularını sormadan soruları cevaplamakta çok iyi olduğunu hatırlatmıştı.

Ne yazık ki Bayan McKay'le ilgili bunu herkes bildiği için son dersten sonra onu görmek isteyen öğrenciler hep kuyruk oluştururdu. Bir odası yoktu, sadece edebiyat sınıfı vardı ve dolayısıyla dışarıdan bakan birinin gözünde beş öğrenci oraya girip Chaucer hakkında bilgi almak için umutsuzca bekliyormuş gibi görünürdü.

Hayley Olsen sınıftan çıkarken ve önümdeki kız girerken kapı açılıp kapandı. Bir adım ilerleyerek duvara yaslandım. Grace'in onun için ne kadar zahmete girdiğimi bildiğini umuyordum. Şimdi evde

hiçbir şey yapmadan oturuyor olabilirdim. Hayal kurabilirdim. Son zamanlarda hayallerimin kalitesi bir hayli yükselmişti.

Arkamdan ayak sesleri ve birinin sırt çantasını yere bıraktığını duydum. Arkaya baktım.

Rachel.

Rachel bir ergen karikatürü gibiydi. Tavırlarında inanılmayacak ölçüde bir mahcubiyet vardı: Çizgiler, tuhaf bluzlar, saç örgüleri ve başının iki yanına yaptığı topuzlar. Her tarafından *tuhaflik*, *komiklik*, *gülünçlük* ve *saflik* akıyordu. Ancak bir masumiyet vardı ve bir de sözde masumiyet vardı. İkisine de karşı değildim fakat neyle karşı karşıya olduğumu bilmeyi tercih ederdim. Rachel insanların onu nasıl görmesini istediğini gayet iyi biliyordu ve bu yüzden onlara bunu veriyordu. Aptal filan değildi.

Rachel baktığımı gördü fakat görmemiş gibi yaptı. Yine de süphelenmiştim.

“Seni burada görmek ilginç,” dedim.

Rachel bir film karesi kadar bir sürede yüzünü buruşturdu; insan gözünün tam algılayamayacağı kadar hızlıydı. “İlginç.”

Sesimi kısarak ona doğru eğildim. “Buraya *Grace*’ten bahsetmeye gelmedin, değil mi?”

Gözleri iri iri açıldı. “Zaten bir danışmanla görüşüyorum ama bu seni ilgilendirmez.”

İyiydi.

“Doğru. Eminim öyledir. Yani Bayan McKay’e kurtlarla ilgili bir itirafta filan bulunmayacaksın,” dedim. “Çünkü bu o kadar aptalca olur ki sana anlatamam.”

Rachel’in ifadesi aniden netleşti. “Biliyorsun.”

Ona düz düz baktım.

“Yani gerçekten doğru.” Rachel üst kolunu ovalarken bakışlarını yere dikti.

“Gördüm.”

Rachel iç çekti. “Başka kim biliyor?”

“Kimse. Ve öyle kalıyor, değil mi?”

Kapı açılıp kapandı. Önümdeki öğrenci içeri girdi; sırada ben vardım. Rachel sinirli bir ses çıkardı. “Bak, edebiyat ödevimi yapamadım! Buraya bu yüzden geldim. Grace’le ilgili bir şey filan değil. Dur. *Sen* onun için buradasın!”

Bu sonuca nereden vardığını anlamamıştım fakat haklı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bir an Rachel’a Grace’in benden yaz okulunu araştırmamı istediğini söylemeyi düşündüm çünkü Grace’in önce bana güvendiğini yüzüne vurmak istiyordum ve böyle düşünmekle sığlık ediyordum ama bir işe yaramazdı.

“Sadece mezuniyet kredilerini öğrenmek için buradayım,” dedim.

Ortak bir arkadaştan başka bir şeyleri olmayan iki insanın tuhaf sessizliğiyle kalakaldık. Koridorun karşı tarafında öğrenciler gelip geçiyor, gülüşüyor, liseli erkek öğrencilerin yaptığı gibi tuhaf sesler çıkarıyorlardı. Okul hâlâ burrito kokuyordu. Bayan McKay’i sorguya çekme yöntemimi düşünmeye devam ettim.

Duvara yaslanan ve koridorun karşı tarafındaki dolaplara bakan Rachel, “Dünyayı daha büyük gösteriyor, değil mi?” diye sordu.

Sorusunun saflığı beni nedense sinirlendirmişti. “Sadece ölmenin farklı bir yolu.”

Rachel başımın yan tarafına baktı. “Gerçekten şirretsin, değil mi? Bu sadece genç ve seksi olduğun sürece işe yarar. Sonrasında sadece ileri seviye tarih dersi verebileceksin.”

Ona kısık gözlerle baktım. “Ben de *tuhaf* için aynı şeyi söyleyebilirim,” dedim.

Rachel geniş geniş sırttı. “Yani seksi olduğumu söylüyorsun.”

Tamam, Rachel fena değildi. Ona gülümseyerek karşılık veremeyecektim ama gözlerim beni ele veriyordu. Kapı açıldı. Birbirimize

baktık. Müttefiklik açısından bakınca Grace'in daha kötüsünü yapabileceğini düşündüm.

Bayan McKay'i görmeye girerken Rachel'ın aslında haklı olduğunu düşünüyordum. Dünya her geçen gün biraz daha büyük görünüyordu.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Bir gün ve bir gece daha. Sam'le birlikte evden birkaç kilometre ötede-
deki QuikMart'taydık ve simsiyah gökyüzü tepemizde uzanıyordu.
Mercy Falls merkezine daha bir kilometre vardı; bu mağaza büyük
ölçüde *ah, süt almayı unuttum* durumları içindi. Bizim QuikMart'ta
olmamızın nedeni de buydu. Eh, Sam'in burada olma nedeni buydu.
Kısmen sütümüz kalmamıştı ve kısmen de Sam'in biri uyumasını
söylemeden uyuyamadığını öğrenmeye başlamıştım ve bunu ona
söyleyecek değildim. Normalde bu iş Grace'e düşüyordu ama Isabel
keskin nişancıları taşıyacak helikopterin birebir modeliyle gelmişti ve
hepimiz biraz gergindik. Grace ve Sam her nasılsa sadece bakışlarıyla
kavga etmeyi başarmışlardı ve yine her nasılsa Grace kazanmıştı
çünkü sonunda çörek yapmaya başlamıştı ve bu arada Sam gitarını
alarak asık yüzle kanepeye çökmüştü. Sam'le çocukları olursa, nefsi
müdafaa yapabilmek için glüten duyarlılığı geliştireceklerdi.

Çöreklerle süt konması gerekiyordu.

Dolayısıyla market dokuzda kapandığı için Sam süt almaya
buraya gelmişti. Diğer yandan ben, Beck'in evinde bir saniye daha
kalırsam bir şeyler kırmaya başlayacağım için QuikMart'taydım.
Kurt bilimiyle ilgili her gün bir şeyler daha keşfediyordum fakat

av neredeyse başlıyordu. Birkaç gün içinde deneylerim ancak dodo kuşuyla ilgili tıbbi araştırmalar kadar yararlı olacaktı.

Bütün bunlar da gecenin on birinde bizi QuikMart'a getirmişti. Ben prezervatif rafını ararken Sam de keyifsiz gözlerle bana bakıyordu. Ne kadar eğlenceli olduğunu anlayamayacak kadar az ya da çok kullanmış olmalıydı.

Marketin reyonları arasından çıkarken gergin bir enerjiyle doluydum. Bu küçük mekân gerçek dünya gibiydi. Victor'la birlikte ortadan kaybolarak NARKOTIKA'yı öldürmemden aylar sonraki gerçek dünya. Güvenlik kameralarına gülümsediğim ve bir yerlerde bana gülümsüyor olabilecekleri gerçek dünya. Tuvaletlerin (SADECE ALIŞVERİŞ YAPAN MÜŞTERİLER İÇİN) girişine asılmış kolonlardan kısık sesle country müzik yayılıyordu. Pencerele sadece benzincilerin dışında yaşayan yeşil-siyah geceye boyanmıştı. Bizim dışımızda kimse ayakta değildi ve hiç bundan daha uyanık olduğumu hatırlamıyordum. İsimleri tatlarından daha güzel görünen şekerlemeleri inceliyor, alışkanlıkla hakkımda haber olup olmadığını görmek için dergilere bakıyor, artık uyku veya araba kullanma becerimi bozamayan aşırı pahalı grip ilacı raflarını inceliyordum ve bu markette istediğim bir şey olmadığını anlamıştım.

Cebimde Isabel'in bana verdiği siyah küçük Mustang'in ağırlığını hissettim. Hiç düşünmedim. Arabayı çıkardım ve Sam elleri ceplerinde süt dolabının önünde dururken rafların üzerinde dolaştırmaya başladım. Sütlerle bakmasına rağmen çatık kaşları aslında başka bir yerdeki bir sorunla boğuştuğunu gösteriyordu.

"Yüzde iki, yarım yağlı ve tam yağlı arasındaki güzel bir orta nokta, tabii karar verme sorunu yaşıyorsan," dedim. Sam'in bana Mustang'i ve onunla ne halt ettiğimi sormasını istiyordum aslında. Isabel'i düşünüyordum; ilk kez kurda dönüştüğüm zamanı düşünüyordum; dışarıdaki pencerelerden görünen simsiyah gökyüzünü düşünüyordum.

“Zamanımız doluyor, Cole,” dedi Sam.

QuikMart’ın açılan kapısının elektronik zili daha fazlasını söylemesini engelledi; benim cevap vermemi de. Bakmak için dönmedim fakat nedense ensemdeki tüyler kabarmıştı. Sam de başını çevirmedi ama yüz ifadesinin değiştiğini gördüm. Sertleşmişti. Farkında olmadan tepki verdiğim şey *buydu*.

Zihnimde anılar canlandı. Ormandaki kurtlar, aniden dikkatle kabaran kulaklar, burun deliklerimizde keskin hava, esintide geyiklerin kokusu, avlanma zamanı. Harekete geçme zamanının geldiği konusunda söze dökülmeyen onay.

Kasanın orada yeni gelenin ve kasiyerin selamlaştığını duydum. Sam elini buzdolabının kulpuna koydu ama kapağını açmadı. “Belki de aslında süte ihtiyacımız yoktur,” dedi.

• SAM •

Gelen Olivia’nın ağabeyi John Marx’tı.

John’la konuşmak benim için asla kolay olmamıştı; birbirimizi pek tanı mıyorduk ve her karşılaşmamız gerginlikle geçmişti. Ve şimdi kız kardeşi ölmüş, Grace ise kaybolmuştu. Buraya gelmemiş olmamızı diliyordum. Her zamanki gibi devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. John sırada değildi; sakızlara bakıyordu. Onun yanına yaklaştım. Burnuma gelen alkol kokusu moral bozucuydu çünkü John daha önce çok genç görünüyordu.

“Selam,” dedim zor duyulur bir sesle, sadece söylemiş olmak için.

John sert bir hareketle başını oynattı. “Nasılsın.” Bu bir soru değildi.

“Üç dolar yirmi bir sent,” dedi kasiyer. Bakışlarını önünden hiç kaldırmayan, ince yapılı bir adamdı. Parayı saydım. John’a bakmı-

yordum. Cole'u tanımaması için dua ediyordum. Hepimizi izleyen güvenlik kamerasına bir göz attım.

“Bunun Sam Roth olduğunu biliyor musun?” diye sordu John. Kasiyer, John'ın kendisiyle konuştuğunu anlayana kadar bir sessizlik oldu.

Kasiyer başını kaldırıp sarı renkli gözlerime baktıktan sonra tezgâhın üzerine koyduğum paraya baktı ve “Hayır, bilmiyordum,” dedi kibarca.

Kim olduğumu biliyordu. Herkes biliyordu. Kasiyere karşı aniden dostça duygular hissettim.

“Teşekkürler,” dedim, bozukluklardan daha fazlası için minnet duyarak para üstünü alırken. Cole kasadan uzaklaştı. Gitme zamanıydı.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu John bana dönerek. Sesindeki acıyı duymuştum.

Ona dönerken yüreğim sızladı. “Olivia için üzgünüm.”

“Bana onun neden öldüğünü söyle,” dedi John. Dengesiz bir şekilde bana doğru bir adım attı. Alkol kokulu nefesi –kokusuna bakılırsa sert bir içkiydi– yüzüme vurdu. “Bana onun neden orada olduğunu söyle.”

Avcum yere dönük halde bir elimi uzattım. *Bu kadar yeter, daha fazla yaklaşma*, anlamında. “John, ben bilm...”

John elimi vurarak savuşturdu ve bu hareketle Cole'un huzursuzca kıpırdandığını gördüm. “Bana yalan söyleme. Senin yaptığını biliyorum. Öyle olduğunu *biliyorum*.”

Bu biraz daha kolaydı. Yalan söyleyemezdim fakat gerekmiyordu da. “Ben değildim. Onun orada olmasıyla benim hiçbir ilgim yok.”

“Sohbetinizi dışarı taşısanız iyi olur!” dedi kasiyer.

Cole kapıyı açtı. Gece havası içeri doldu.

John tişörtümü omzumdan yakaladı. “Grace nerede? Neden dünyada onca insan varken... neden benim kardeşim... neden Grace? Neden onlar, seni hasta ruhlu...”

Ne yapacağını yüzünde gördüm, sesinde duydum ya da tişörtümü tutuşundan hissettim ve dolayısıyla bana yumruğunu savurduğunda bir kolumu kaldırarak hamlesini savuşturdum. Bundan daha fazlasını yapamazdım. Onunla bu yüzden kavga etmeyecektim; özellikle de kelimeleri diline dolaşacak kadar keder yutmuşken.

“Pekâlâ, dışarı,” dedi kasiyer. “Sohbetinizi dışarıda sürdürün! Hoşça kalın! İyi geceler!”

“John,” dedim yumruğunun indiği yerde kolum zonklarken. Vücuduma yayılan adrenalini hissettim: John’ın endişesi, Cole’un gerginliği, kendi tepkilerim. “Üzgünüm fakat bunun bir yararı olmayacak.”

“Kesinlikle haklısın,” dedi John ve üzerime atıldı.

Cole aniden aramıza girdi.

“Burada işimiz bitti,” dedi. Benden ya da John’dan daha uzun değildi ama ikimize de tepeden bakıyordu. Yüzüme bakarak tepkimi tartmaya çalıştı. “Bu markette işleri daha da çirkinleştirmeyelim.”

Cole’un diğer tarafında, bir kol boyu uzakta olan John bir heykelinki gibi gözlerle bana baktı. “İlk tanıştığımızda senden hoşlanmıştım,” dedi. “Bunu düşünebiliyor musun?”

Midem bulandı.

“Gidelim,” dedim Cole’a. Kasiyere döndüm. “Tekrar teşekkürler.”

Cole, John’a arkasını dönerken hareketleri gergindi.

Kapı kapanırken John’ın sesi arkamızdan geldi. “Senin yaptığını herkes biliyor, Sam Roth.”

Gece havası benzin ve odun dumanı kokuyordu. Bir yerlerde ateş yanıyordu. İçimdeki kurdun karnımda yandığını hissedebiliyormuşum gibi geldi.

“İnsanlar sana vurmayı seviyor,” dedi Cole hâlâ enerjik bir halde. Ruh halim Cole’unkini, onunki de benimkini besliyordu ve ikimiz de kurttuk. Ağırlığım yoktu ve yerimde duramıyordum. Volkswagen’i uzağa park etmemiştik; sadece otoparkın ucundaydı. Sürücü taraftaki boyanın üzerinde uzun ve derin bir anahtar çiziyi vardı. En azından John’la karşılaşmamızın tesadüf olmadığını artık biliyordum. Dükkânın floresan ışığı boyadan yansıyor. İkimiz de binmedik.

“Sen olmalısın,” dedi Cole. Yolcu kapısını açtı ve ayağını marş-piyeye dayayarak tavanın üzerinden bana doğru eğildi. “Kurtlara liderlik eden. Ben denedim; kurt bedenimdeyken düşüncelerimi koruyamıyorum.”

Ona baktım. Parmaklarım karıncalanıyordu. Sütü dükkânda unutmuşum. John’ın bana yumruk atışını, Cole’un aramıza girişini düşünüp duruyordum ve gece içimi kavuruyordu. Öyle hissederken, *Hayır, ben yapamam*, diyemezdim çünkü o an her şey mümkün geliyordu.

“Geri dönmek istemiyorum,” dedim. “Bunu yapamam.”

Cole güldü; tek bir *ha*. “Er ya da geç dönüşeceksin, Ringo. Henüz tamamen iyileşmedin. Bunu yaparken en azından dünyayı kurtarabilirsin.”

Lütfen bana bunu yaptırma, demek istiyordum fakat kendisine onu ve daha kötülerini yapmışken bunun Cole için ne anlamı olurdu ki?

“Beni dinleyeceklerini varsayıyorsun,” dedim.

Cole ellerini Volkswagen’in tavanından kaldırdı; bulutlu parmak izleri birkaç saniye sonra silindi. “Seni hepimiz dinliyoruz, Sam.” Kaldırımı atladı. “Sadece sen her zaman bizimle konuşmuyorsun.”

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

• GRACE •

Cumartesi Memur Koenig bizi yarımadağa götürmek için eve geldi.

Hepimiz salon pencerelerinden bakarak onun garaj yoluna girişini izledik. Bu kadar uzun süre onlardan uzak durmaya çalıştıktan sonra bir polis memurunu davet etmekte hem ironi hem de heyecan vardı. Koenig öğle saatinde Beck'in evine geldiğinde üzerinde bordo bir polo tişört ve altında muhtemelen ütülediğini tahmin ettiğim bir kot pantolon vardı. Kullandığı pırıl pırıl gri Chevrolet kamyoneti de ütölemiş gibi görünüyordu. Kapıyı tıklattı –bana Isabel'in kahkahasını hatırlatan güçlü bir *Tak. Tak. Tak.*– ve Sam açtığında, Koenig bir kızla ilk randevusunu bekliyormuş gibi ellerini önünde birleştirmiş halde bekliyordu.

“İçeri gel,” dedi Sam.

Koenig eve girerken elleri hâlâ birleşikti. Onu en son bir grup liseli öğrenci, kurtlarla ilgili soru yağmuruna tutarken sınıfın önünde gördüğümünden beri bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Olivia bana doğru eğilerek onu yakışıklı bulduğunu fısıldamıştı. Şimdi o ön antremizde duruyordu ve Olivia ölmüştü.

Olivia ölmüştü.

Biri ailesiyle ilgili bir şey söylediğinde Sam'in yüzünde beliren o ifadesizliği şimdi anlamaya başlıyordum. *Olivia'nın öldüğünü* düşündüğümde hiçbir şey hissetmiyordum. Sam'in yara izleri kadar hissizdim.

Koenig'in beni fark ettiğini anladım.

"Selam," dedim.

Dalmaya hazırlanır gibi derin bir nefes aldı. Ne düşündüğünü bilmek için neredeyse her şeyimi verebilirdim. "Eh, tamam o zaman," dedi. "İşte buradasın."

"Evet," diye karşılık verdim. "Buradayım." Cole arkamda mutfaktan çıkınca Koenig'in kaşları çatıldı. Cole kendinden emin, kararlı bir tavırla gülümsedi. Koenig'in yavaş yavaş onu tanıdığını fark ettim.

"Elbette," dedi Koenig. Kollarını göğsünde kavuşturarak Sam'e döndü. Kollarını nasıl hareket ettirirse ettirsin ya da nasıl durursa dursun, Koenig'deki bir şey hep zor devrileceğini hissettiriyordu. "Çatının altında yaşayan başka kayıp kimse var mı? Elvis? Jimmy Hoffa? Amelia Earhart? Devam etmeden önce her şeyi bilmek isterim."

"Hepsi bu kadar," dedi Sam. "Bildğim kadarıyla. Eğer sakıncası yoksa Grace de bizimle gelmek istiyor."

Koenig bunu düşündü.

"Sen de geliyor musun?" diye sordu, Cole'a dönerek. "Çünkü geliyorsan, arabada yer açmam gerekecek. Ayrıca, uzun bir yol. Çişiniz filan varsa şimdiden yapın." Hepsi buydu. Günün kurallarını belirledikten sonra –ben yarı yarıya kurt, Cole da kayıp bir rock yıldızıydı– her şey ciddiyete binmişti.

"Ben gelmiyorum," dedi Cole. "Benim erkek işleri yapmam gerekiyor."

Sam, Cole'a uyarıcı bir bakış attı. Muhtemelen mutfağın nihayet yine mutfağa benzemesi ve Sam'in öyle kalmasını istemesiyle ilgili bir şey olmalıydı.

Cole'un cevabı gizemliydi. Cole tamamen frapan olmadığında görece gizemliydi zaten. "Telefonunu yanına al. Sana ulaşmam gerekebilir."

Sam tıraşını kontrol ediyormuş gibi parmaklarını ağzının üzerine sürttü. "Evi yakma da."

"Tamam, anne," dedi Cole.

"Ah, gidelim haydi," dedim.

Tuhaf bir yolculuktu. Koenig'i hiç tanı mı yorduk ve o da hakkımızda başkalarının bildiğinden fazlasını bil mi yordu. Fazlasıyla dostça davran dığı için durum daha da zorlaşı yordu. Hem minnettar hem de konuşkan olmak zordu.

Bu yüzden üçümüz yan yana oturuyorduk: Koenig, Sam, ben. Kamyonetin içi belli belirsiz Dr. Pepper kokuyordu. Koenig hız sınırının on kilometre üzerinde sürüyordu. Yol bizi kuzeydoğuya doğru götürürken çok geçmeden medeniyet izleri silinmeye başladı. Gökyüzü açık, bulutsuzdu ve bütün renkler aşırı do ygun görünüyordu. Kış gelmişse bile, buralara uğramamış gibiydi.

Koenig bir şey söylemiyor, sadece eliyle kısa saçlarını sıvazlıyordu. Sivil bir kamyonetle ıssızlığın ortasında bizi bir yere götüren, bordo tişört giymiş bu genç adam, hatırladığım Koenig'e pek benzemiyordu. Şu aşamada güvenmem gereken birine de benzemiyordu. Sam yanımda, bacağımın üzerinde bir gitar akoru egzersizi yapıyordu.

Görüntü her şey değildi sanırım.

Kamyonet sessizdi. Bir süre sonra Sam atmosferi dağıtmaya çalışarak buranın gayet güzel bir yer olduğundan konu açtı. Koenig bunun muhtemelen doğru olduğunu ama Minnesota'nın karşına ne çıkaracağını asla bilemeyeceğini söyledi. Bu kız seni şaşırtabilirdi. Minnesota'dan "kız" diye söz etmesi hoşuma gitmişti. Koenig'i nedense daha insancıl göstermişti. Koenig, Sam'e üniversiteyle ilgili ne düşündüğünü sordu ve Sam de Karyn'in ona kitabevinde tam zamanlı

çalışmasını teklif ettiğini ve bunu düşündüğünü açıkladı. Koenig bunda utanılacak bir şey olmadığını söyledi. Bense iki yüz farklı ders, ana dal, yardımcı dal, kâğıtlarla değerlendirilen başarılar düşünüyor ve konuyu değiştirmelerini diliyordum.

Koenig değiştirdi. “Ya St. Clair?”

“Cole mü? Onu Beck buldu,” dedi Sam. “Yardıma muhtaçmış.”

Koenig ona baktı. “St. Clair mi, Beck mi?”

“Son zamanlarda bu soruyu ben de kendime sıkça soruyorum,” diye cevap verdi Sam. Koenig’le birbirlerine baktılar ve Koenig’in Sam’i dengi ya da dengi değilse bile en azından bir yetişkin olarak gördüğünü anlayınca şaşırdım. Sam’le o kadar çok baş başa kalıyordum ki başkalarının ona ve birlikteyken bize verdiği tepki hep şok etkisi yapıyordu. Aynı kişinin insanlardan bu kadar çeşitli tepkiler alması şaşırtıcıydı. Herkesin beni olduğum gibi algıladığını sanıyordum ama şimdi merak etmeye başlamıştım; Grace’in de kırk farklı türevi var mıydı?

Sam’in çantamdaki telefonu çalınca hepimiz sıçradık; dönüşürsem diye yedek giysi doldurduğum ve meşgul görünmem gerekirse diye bir roman koyduğum çantam. “Açar mısın, Grace?” diye sordu Sam.

Telefondaki numarayı tanımadığımı fark edince duraksadım. Telefon tekrar çalarken Sam’e gösterdim. Şaşkın bir tavırla başını iki yana salladı.

“Açmalı mıyım?” diye sordum, açacakmış gibi tutarken.

“New York,” dedi Koenig. Tekrar yola döndü. “New York numarası.”

Bu bilgi Sam’i aydınlatmamıştı. Omuz silkti.

Telefonu açıp kulağıma götürdüm. “Alo?”

Hattın diğer ucundaki ses neşeli bir erkeğe aitti. “Ah, peki. Alo! Cole orada mı?”

Sam gözlerini kırptırdı ve sesi onun da duyduğunu anladım.

“Sanırım yanlış numarayı aradınız,” dedim. Bunun ne anlama geldiğini zihnim hemen çözdü; Cole, Sam’in telefonundan bir yeri aramıştı. Evi mi? Cole bunu yapar mıydı?

Ses hiç telaşlı değildi. Eriyen bir tereyağı parçası gibi tembel ve kaygandı. “Hayır, aramadım. Ama anlıyorum. Ben Jeremy. Aynı gruptaydık.”

“Tanımadığım şu kişiyle,” diye karşılık verdim.

“Evet,” dedi Jeremy. “Cole St. Clair’e söylemem gereken bir şey var, kendisine iletirseniz. Ona dünyanın en iyi hediyesini verdiğimi ve kendi adıma bir hayli çaba gerektirdiğini, dolayısıyla paketini açtıktan sonra bir kenara fırlatmazsa sevineceğimi söyleyin.”

“Dinliyorum.”

“On sekiz dakika sonra hediye Vilkas’ın radyo programında yayınlanacak. Cole’un ailesi de dinliyor olacak, bunu ben ayarladım. Anladınız mı?”

“Vilkas mı? Hangi kanalda ki?” diye sordum. “Bir şey söylediğimden değil.”

“Hangisi olduğunu biliyorum,” dedi Koenig bakışlarını yoldan ayırmadan. “Rick Vilkas.”

“İşte o,” dedi Jeremy onu duyarak. “Birinin mükemmel zevkleri varmış belli ki. Cole’un orada olmadığından emin misiniz?”

“Gerçekten değil,” dedim.

“Bana bir şey söyler misiniz? Korkusuz kahramanımız Cole St. Clair’i son gördüğümde pek iyi durumda değildi. Hatta berbat durumda olduğunu söyleyebilirim. Bilmek istediğim sadece... o mutlu mu?”

Cole’la ilgili ne bildiğimi düşündüm. Kendisine bu kadar değer veren bir arkadaşının olmasının ne anlama geldiğini düşündüm. Daha önceki hayatında ona bu kadar değer veren biri varsa, Cole gerçekten dibe vurmuş olamazdı. Belki de dibe vurmadan önce çok harikaydı

ve o zamandan tanıdığı biriydi. Bunlar Cole'la ilgili düşüncelerimi değiştirmişti ama bir o kadar da etkilememişti. "Neredeyse."

Bir duraksama oldu. "Ya Victor?" diye sordu Jeremy.

Bir şey söylemedim. Jeremy de söylemedi. Koenig radyoyu açarak sesini kısıtı ve kanalı aramaya başladı.

"İkisi de uzun zaman önce öldü," dedi Jeremy. "Ben oradaydım. Bir arkadaşınızın kendi bedeni içinde ölümünü hiç izlediniz mi? Ahh. Neyse, ancak bu kadar ölü diriliyormuş demek. *Neredeyse*." Daha önceki cevabımı tekrarladığını hemen anlayamadım. "Bu kadarı yeter. Ona Vilka'sı dinlemesini söyleyin lütfen. O benim hayatımı değiştirdi. Asla unutmayacağım."

"Yerini bildiğimi söylemedim," dedim.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Jeremy, "Ve bunu unutmayacağım."

Hat kesildi. Sam'in gözlerine baktım. Yaz aylarındaymışız gibi parlayan güneş yüzüne vuruyordu ve gözlerini şaşırtıcı şekilde sapsarı gösteriyordu. Bir an ailesinin kahverengi ya da mavi gözlü bir çocuğu öldürmeye kalkışıp kalkışmayacağını merak ettim. Zaten bir kurdun gözlerine sahip olmayan bir çocuğu.

"Cole'u ara," dedi Sam.

Beck'in evini tuşladım. Telefon çaldı, çaldı ve tam vazgeçecekken tıkırdadı. Bir an sonra: "Da?"

"Cole," dedim, "radyoyu aç."

ELLİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Her şeye başladığımda –her şey derken *hayatı* kastediyorum– intihar bir şakaydı. *O arabaya seninle birlikte binmem gerekse, bir kahvaltı bıçağıyla bileklerimi keserim.* Ancak bir tekboynuz kadar gerçektir. Hayır, ondan da az. Çizgi film karakteri bir çakalın havaya uçması kadar gerçektir. Her gün yüz bin insan kendini öldürme tehditleri savuruyordu ve diğer yüz bin insanı güldürüyordu çünkü bir çizgi film gibi komik ve anlamsızdı. Daha televizyonu kapamadan unutulurdu.

Sonra hastalığa dönüşmüştü. Başka insanların yakalandığı bir hastalık; tırnaklarının arasındaki kirden enfeksiyon kapacakları kadar pis bir yerde yaşıyorlarsa. *Hoş bir sofraya konusu değil, Cole* ve grip gibi, sadece zayıfları öldürürdü. Enfeksiyonu kaptıysanız bu konuda konuşmazdınız. Başka insanların iştahını kesmek istemezsiniz.

Liseye gelene kadar bir olasılığa dönüşmemişti. Hemen olan bir şey değildi, *Gitar melodisi o kadar müthiş ki içimden dans etmek geliyor, bu yüzden albümü hemen indireceğim,* gibi değil. Daha çok bazılarının büyüdüklerinde itfaiyeci, astronot ya da karısı DHL kamyonu kullanan adamla ilişki yaşarken kendisi her hafta sonu fazla mesai yapan bir mali müşavir olacağını söylemesi gibi. *Belki büyüdüğümde ölmüş olurum,* gibi bir olasılık.

Hayat, pastane vitrininde iyi görünen ama yediğimde talaş ve tuza dönüşen bir pasta gibiydi.

Sonun şarkısını söylerken iyi görünüyordum.

İntiharın bir hedef haline gelmesi için NARKOTIKA'nın var olması gerekmişti. Hizmetler için bir ödül. Rusya, Japonya ve Iowa'da NARKOTIKA demeyi öğrendiklerinde, hem her şey bir anlam kazanmış hem de manasızdı ve bu ikisinin aynı anda nasıl mümkün olabileceğini anlamaya çalışmaktan bıkmıştım. Çok fazla kaşındığım için kanamaya başlamış bir yaraydım. Her ne olursa olsun imkânsız başarmaya kararlıydım ama sonunda kendimle yaşamamanın imkânsız olduğunu anlamıştım. İntihar son kullanma tarihine, sonrasında çabalamamı gerektirmeyecek bir güne dönüşmüştü.

Minnesota'ya ölmek için geldiğimi düşünmüştüm.

Öğleden sonra ikiyi çeyrek geçe, Rick Vilkas ilk reklam arasını yeni bitirmişti. Bizi programına canlı çıkaran ve karısı için bir poster imzalamamı isteyen, sadece "Batan Gemi (Dibe İnerken)" adlı şarkımızla seviştiğini söyleyen bir müzik tanrısıydı. Fotoğrafımın altına *Kayığı sallayıp yazıp imzamı atmıştım*. Rick Vilkas yayında kendinden emin bir imaj çiziyordu; dirsek dirseğe oturarak bira içilen ve kısık sesle sırlarını paylaşacağın en iyi dosttu.

Şimdi Beck'in odasındaki kolonlardan yankılanan sesi yine samimi geliyordu. "Bu programı dinleyen herkes –Tanrım, radyo dinleyen herkes– NARKOTIKA'nın solisti ve inanılmaz şarkı yazarı Cole St. Clair'in kaybolduğunu bilir... Ne kadar oldu, bir yıl mı, on ay mı? Yaklaşık o kadar. Ah, biliyorum, biliyorum, prodüktörüm gözlerini deviriyor. İstedğini söyle, Buddy, gelmiş geçmiş en kaçık insan olabilir ama kesinlikle şarkı yazmayı biliyordu."

İşte, adım radyodaydı. Geçen yıl radyoda defalarca tekrarlandığından emindim fakat ben ilk kez duyuyordum. Bir şey hissetmeyi bekledim –bir pişmanlık, suçluluk duygusu, acı– fakat hiçbir şey

yoktu. NARKOTIKA fotoğrafları artık hiçbir duygu uyandırmayan eski bir kız arkadaş gibiydi.

“Eh, elimize bir haber geçti,” diye devam etti Vilkas “ve bu haberi ilk biz veriyoruz. Cole St. Clair ölmemiş, millet. Bir grup hayran kız ya da benim karım tarafından esir filan da alınmadığını söyleyebilirim. Menajerinden St. Clair’in uyuşturucu bağımlılığı yüzünden tıbbi bir komplikasyon geçirdiği açıklamasını aldık; komik, NARKOTIKA’nın solistinin madde bağımlısı olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Kendisinin grup arkadaşıyla birlikte yurt dışında bir rehabilitasyon merkezinde olduğu bildirildi. Birleşik Devletler’e döndüğü ama ‘bundan sonra ne yapacağına karar verirken’ rahat bırakılmak istediğini söylediği de belirtildi. İşte, millet. Cole St. Clair. Yaşıyor. Hayır, hayır, bana şimdi teşekkür etmeyin, sonra edersiniz. Bir kavuşma turnesi için dua edelim, ha? Karım mutlu olur. Eğer dinliyorsan, Cole, al sana istediğin kadar zaman. Rock bekler.”

Vilkas şarkılarımızdan birini çaldı. Radyoyu kapadım ve elimle ağzımı sıvazladım. Müzik setinin önünde çömeldiğim için bacaklarım kramp girmişti.

Altı ay önce bu dünyada daha kötü bir şey olamazdı. Gerçekten kayıp veya ölü *olmadığım* sürece kaybolduğumun veya öldüğümün düşünülmesinden daha çok istediğim bir şey yoktu.

Isabel arkamdaki kanepede oturuyordu. “Eh, artık resmi olarak yeniden doğdun.”

Şarkının sonunu yakalayabilmek için radyoyu tekrar açtım. Ellerimden biri dizimin üzerinde açık bir şekilde duruyordu ve bütün dünyayı avcumda tutuyormuş gibi hissediyordum. Sanki hapishaneden kaçmıştım.

“Evet,” dedim. “Öyle görünüyor.”

ELLI BİRİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Yarımadayı görür görmez çözümün bu olduğunu anlamıştım.

Nedeni girişin son derece uygun olması değildi. Ahşap bir tabela üzerine yakılarak BIÇAK GÖLÜ KULÜBESİ yazılmış bakımsız bir kulübe ve kulübenin iki yanında kazıklarla yapılmış bir çit vardı. Koenig kapıdaki şifreli kilidi açmaya çalışırken kısık sesle küfrettikten sonra bizi içeri geçirdi ve kulübenin arkasında birkaç adımda bir dikilmiş çam ağaçlarına çakılmış tel örgüleri gösterdi. Kibardı ve doğrusunu söylemek gerekirse, potansiyel müşterilerine pahalı bir arsayı gösteren bir emlakçı gibi davranıyordu.

“Suya ulaştığında ne oluyor?” diye sordum. Grace yanımda bir sivrisineği kovaladı. Soğuğa rağmen ortalık sivrisinek doluydu. Gündüz bu kadar erken geldiğimiz için seviniyordum çünkü buradaki hava ısıırıyordu.

Koenig telleri çekiştirdi; çamın gövdesine çakılı olduğu yerden kıpırdamadı bile. “Dediğim gibi, göle doğru birkaç metre ilerliyor. Bunu daha önce söylemiş miydim? Bir göz atmak ister misiniz?”

Görmek istediğimden emin değildim. Ne aradığımı bilmiyordum ki. Başımızın üzerinde bir ardıç, hareket eden paslı bir salıncak gibi sürekli ötüyordu. Biraz daha ileride biri peş peşe R harfı sıralar gibi öten başka bir kuş duydum; onun ötesinde başka bir kuş tiz bir sesle

ötüyordu ve onun da ilerisinde bir tane daha vardı; yüzlerce hektarlık insan ayağının basmadığı ormanlardaki kuşların ötüşeceği gibi. Uzun zaman önce insanlar tarafından terk edilmiş bu eski ormanda dururken bir geyik sürüsünün, ortalıkta dolaşan kunduzların ve kayalıkların üzerinde koşturan küçük kemirgenlerin kokuları burnuma geldi ve damarlarıma yayılan adrenalini hissederken kendimi uzun zamandır olmadığı kadar kurt gibi hissettim.

“Ben isterim,” dedi Grace. “Sakıncası yoksa.”

“Buraya bunun için geldik zaten,” dedi Koenig ve her zamanki gibi kendinden emin bir tavırla ağaçların arasından yürümeye başladı. “İşimiz bittiğinde üzerinize kene yapışıp yapışmadığını kontrol etmeyi unutmayın.”

Grace’in hayatın somut gerçeklerine odaklanmasına izin vererek onların peşinden yürürken bu yoğun ormanda kurt sürüsünün nasıl yaşayacağını hayal etmeye çalışıyordum. Ormanda çok sayıda ağaç vardı ve aralarında yürümek zordu; zemin kayalıkları ve çukurları gizleyen çalılıklarla kaplıydı. Çit, Sınır Ormanı’nın aksine, büyük hayvanları dışarıda tutmaya yeterdi; çalılarının arasında açılmış doğal patikalar yoktu. Kurtlar burada rekabetle karşılaşmayacaktı. Tehlike yoktu. Koenig haklıydı; kurtlar bir yere taşınacaksa, bundan daha iyi bir yer bulamazdık.

Grace gürültülü bir şekilde yanıma yaklaşarak kolumu sıktığında bir hayli geride kaldığımı anladım. “Sam,” dedi. Benimle aynı şeyleri düşünüyormuş gibi nefesi kesilmişti. “Kulübeyi gördün mü?”

“Çalılara bakıyordum,” dedim.

Kolumu tuttu ve uzun zamandır duymadığım kadar mutlu bir kahkaha attı. “Çalılar,” diye tekrarladı ve koluma girdi. “Deli! Gel buraya.”

Koenig’in yanında el ele tutuşmak tuhaf bir şekilde hoş gelmişti; muhtemelen ağaçların arasından kulübenin bulunduğu açıklığa çıktığımızda ilk baktığı şey ellerimiz olduğu için. Açıklıktaki sinekleri

uzak tutmak için başına bir beyzbol kasketi geçirmişti –nedense kasket onu daha samimi değil, daha resmi göstermişti– ve gözüme dev gibi gelen eski ahşap kulübenin önünde duruyordu. Her tarafı pencereler, kaba kerestelerle doluydu ve turistlerin Minnesota’da bulmayı bekleyeceği türden bir şeye benziyordu.

“Kulübe bu mu?”

Koenig binanın önündeki beton zeminde moloz ve çöpleri tekmeleyerek öne geçti. “Evet. Eskiden çok daha güzeldi.”

Sürü üyelerinin insana dönüştüğünde kullanabilecekleri, belde- nin eski günlerinden kalma minik bir kulübe bulmayı bekliyordum; daha doğrusu beklemek değil, *umuyordum*. Koenig buranın bir tatil beldesi olduğunu söylediğinde bunun tam olarak ne anlama geldiğini nedense düşünmemiştim. Sadece başarısızlığa uğramış bir aile işinin utancını gizlemek için öyle konuştuğunu sanmıştım. Bu bina ilk yapıldığında gerçekten muhteşem görünüyor olmalıydı.

Grace binayı daha iyi inceleyebilmek için elimi bıraktı. Ellerini kirli camlardan birine dayayarak içeri baktı. Başının üzerine bir sarmaşık değişiyor, sarmaşığın kalanı kulübenin içine ilerliyordu. Beton zeminle temel arasındaki çatlaktan fırlayan ve ayak bileğine kadar yükselen yabani otların arasında duruyordu. Üzerinde temiz kot pantolonu, rüzgârlıklarımın biri, omuzlarından aşağı dökülen sarı saçlarıyla ortama kıyasla biraz fazla temiz ve düzenli kalıyordu. “Bana güzel göründü,” dedi Grace, her zaman olduğu gibi bir kez daha beni etkileyerek.

Koenig de ona ısınıyor gibiydi. Grace’in alay etmediğini anladığında, “Öyle gibi,” dedi Koenig. “Ancak elektrik yok; artık yok. Sanırım tekrar bağlatabilirsiniz fakat o zaman ayda bir kez buraya elektrik idaresinden adamlar gelir.”

Grace yüzünü camdan ayırmadan karşılık verdi: “Ah, bir korku filminin başı gibi tam. Şu içerideki büyük şey şömine değil mi? Akıllı davranılırsa elektrik olmadan da burası yaşanabilir bir yer haline

getirilebilir.” Onun yanında durarak ben de yüzümü cama dayadım. İçeride kocaman bir şöminenin hâkim olduğu loş bir salon gördüm. Her şey metruk ve tozlu görünüyordu: Toz yüzünden halıların rengi solmuştu, kurumuş bir saksı çiçeği ve duvarda zamanla tanınmaz hale gelmiş bir hayvan başı vardı. Bu terk edilmiş otel lobisi, sular altındaki *Titanik*’in bir fotoğrafı gibiydi. Küçük bir kulübe aniden daha yaşanılır görünmüştü.

“Arazinin kalanını görebilir miyim?” diye sordum pencereden geri çekilirken. Grace’i sarmaşıkların arasından nazikçe çektim; sarmaşık zehirliydi.

“Keyfine bak,” dedi Koenig. Sonra bir an duraksadı. “Sam?” Sesinde öyle bir temkinlilik vardı ki söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağını hissettim.

“Evet, efendim?” diye sordum. *Efendim* kelimesini düşünmeden söylemişim ve Grace bana bir bakış bile atmadan Koenig’e bakmaya devam etti. *Sam?* deyişinde özel bir şey vardı.

“Geoffrey Beck senin yasal baban, değil mi?”

“Evet,” dedim. Soruyla göğsüm sıkıştı; cevabım yalan olduğu için değil, Koenig’in bunu neden şu anda sorduğunu anlamadığım için. Belki de bize yardım etme konusunda fikrini değiştirecekti. Kaygısız görünmeye çalıştım. “Neden?”

“Sana yaptığı şeyi suç olarak görüp görmediğime karar vermeye çalışıyorum,” dedi Koenig.

Burada, Minnesota’da ve ıssızlığın ortasında bağlamdan çok uzak olmamıza rağmen, ne demek istediğini anlamıştım. Demek istediği şeydu: Sıradan bir evin önündeki karların arasında, yüzümde sıcak kurt nefesiyle mıhllanmış olan ben. Kalp atışlarım gerçekten hızlanmıştı. Belki de niyeti bize yardım etmek değildi. Belki de bu ziyaret, sohbetlerin her biri, Beck’i suçlama amacını taşıyordu. Ben nereden bilecektim ki? Yüzüm alev alev yanıyordu; belki de bir polisin bize yardım etmek isteyebileceğini düşünmekle aptallık etmişim.

Kalp atışlarım hızlanmasına rağmen bakışlarımı Koenig'in gözle-
rinden ayırmadım. "Ailemin beni öldürmeye kalkışacağını bilemezdi."

"Ah, bence bu, durumu daha da iğrençleştiriyor," diye karşılık
verdi Koenig, ne diyeceğimi önceden bildiğini düşündürecek kadar
hızla. "Seni öldürmeye çalışmasalardı, onun niyeti ne olacaktı? Seni
kaçırmak mı? İşini kolaylaştırmaları da seni alacak mıydı?"

Grace araya girdi. "Birini yapmış olabileceği bir şey için suçla-
yamazsınız."

Ona baktım. Acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu?

"Ancak o iki kurdun Sam'e saldırmasına izin verdi," diye devam
etti Koenig, "zarar vermek niyetiyle."

"Zarar değil," diye mırıldandım fakat bakışlarımı kaçırdım.

Koenig'in sesi ciddiye. "Sana yaptığı şeyin zararlı olduğunu
düşünüyorum. Sen, Grace, birinin çocuğunu ısıtır mısın?"

Grace yüzünü buruşturdu.

"Ya sen, Sam? Hayır mı? Geoffrey Beck'in sana karşı kullandığı
silahtan dünyanın büyük bölümü habersiz diye, bu yaptığı şeyi saldırı
olmaktan çıkarmaz."

Bir yandan Koenig'in haklı olduğunu biliyordum ama diğer
tarafa tanıdığım, beni olduğum kişiye dönüştüren Beck vardı. Grace
benim nazik ve cömert olduğumu düşünüyorsa, bunun nedeni
hepsini Beck'ten öğrenmiş olmamdı. O bir canavar olsa, ben de ona
benzeyen küçük bir canavara dönüşmez miydim? Bütün bu yıllar
boyunca sürüme katılışım ile ilgili gerçeği biliyordum. Yavaş araba,
kurtlar, Duluth'ta biri postanede çalışan, diğeri bir ofiste yedi yaşın-
daki bir çocuğa bile iş gibi görünmeyen bir şey yapan orta sınıf bir
ailenin oğlu Sam Roth'un ölümü. Şimdi bir yetişkin olarak geçmişe
bakarken, kurt saldırısının kaza olmadığı net görünüyordu. Ve bir
yetişkin olarak, bu saldırının arkasındaki kişinin Beck olduğunu
biliyordum. Hepsini o *planlamıştır*, "planlamak" yumuşatılamayacak,
hafifletilemeyecek kadar kasıtlı bir kelimeydi.

“Sana başka bir şey yaptı mı Sam?” diye sordu Koenig.

Uzunca bir an ne demek istediğini anlayamadım. Birden başım sertçe ona döndü. “Hayır!”

Koenig azarlayan gözlerle bana baktı. Beck’i benden uzaklaştırdığı için ondan nefret ediyordum fakat böylesine kolay çekip gittiği için Beck’e olan nefretim daha büyüktü. Doğruyu ve yanlış kaçırılmış, ikisinin arasındakilerle boğuşmuştum.

“Yeter,” dedim. “Yeter. Lütfen?”

“Beck artık bir kurt,” dedi Grace nazikçe. “Onu mahkemeye çıkarmakta çok zorlanacağınızı düşünüyorum ve bunu yapabilseniz bile, şu anda zaten cezasını çekiyor derim.”

“Üzgünüm.” Koenig bir silah doğrultmuşum gibi ellerini kaldırdı. “Polis zihni. Haklısınız. Ben sadece... Neyse, boş verin. Üzerinde düşünmeye başlayınca kafanızdan atmanız bir hayli zor oluyor. Sizin hikâyeniz. Sürünün hikâyesi. Kulübeye girmek ister misiniz? Ben biraz içeri gireceğim. Orada aile üyelerinin almaya gelebileceği bir şey olmadığından emin olmak istiyorum.”

“Ben önce biraz yürüyüş yapacağım,” dedim. Koenig’in gerçekten görüldüğü gibi olduğunu anlayınca rahatlamıştım. Bu planla ilgili her şey fazlasıyla kırılgan görünüyordu. “Sorun olmayacaksa.”

Koenig hâlâ özür diler gibi bir tavırla sertçe başıyla onayladı. Kapının tokmağını denedi. Kapı rahatça açıldı ve içeri girerken bize bakmadı bile.

O içeri girdikten sonra kulübenin arkasına yöneldim. Grace kotunun paçasına yapışan bir keneyi çekip aldıktan ve tırnaklarının arasında ezdikten sonra peşimden geldi. Gitmek istediğim yerle ilgili belli bir fikrim yoktu; sadece uzaklaşmak, vahşi doğaya dalmak istiyordum. Sadece daha *fazlasını*; sanırım gölü görmek istiyordum. Ahşap bir patika bizi kulübeden otuz metre kadar uzaklaştırdıktan sonra tekrar ağaçların arasına kıvrıldı ve eğreltiotlarıyla dikenli çalılarının arasında gözden kayboldu. Kuş ve çalılarının seslerini dinliyordum.

Akşamüstü güneşi her şeyi altın sarısı ve yeşil tonlara boyuyordu. Kendimi çok sessiz, küçük ve dingin hissediyordum.

“Sam, bu işe yarayabilir,” dedi Grace.

Ona bakmadım. Evle aramızdaki kilometrelerce mesafeyi düşünüyordum. Beck’in evi şimdiden anılara gömülmüş gibiydi. “O kulübe ürkütücü.”

“Temizlenebilir,” dedi Grace. “İşe yarayabilir.”

“Biliyorum,” dedim. “Yarayabileceğini biliyorum.”

Önümüzde Volkswagen’den daha uzun ve kiremit kadar düz kayalıklardan oluşan dev bir çıkıntı vardı. Grace bir an duraksadıktan sonra yan tarafına tırmandı. Onun peşinden ben de tırmandım ve daha yüksek bir noktada yan yana durduk ama hâlâ en uzun ağaçların üzerinden ötesini görebilecek kadar yüksekte değildik. Sadece biri yükseğe çıktığında hissedilen o uğultu, gökyüzüne aşağıda olduğumuzdan daha yakın olduğumuzu söyleyen, zemin ayaklarının altında kayıyormuş gibi gelen o tanıdık his vardı. Mercy Falls’ta hiç bu kadar yüksek çamlar görmemiştim. Bir çam çıkıntının üzerine doğru hafifçe eğiliyordu ve Grace yüzünde hayret ifadesiyle parmaklarını ağacın gövdesinde dolaştırdı. “Çok güzel.” Elini ağacın gövdesine dayayarak duraksadı ve başını kaldırıp ağacın tepesini görmeye çalıştı. Dudakları şaşkınlıkla aralanmış dururken ağzında farklı bir güzellik vardı; tıpkı sırtının ve bacaklarının çizgisi, tıpkı ıssızlığın ortasındaki bu dev kayalıkların üzerinde kendini evinde hissedışı gibi bir güzellik.

“Seni sevmeyi kolaylaştırıyorsun,” dedim.

Grace parmaklarını ağaçtan çekerek bana döndü. Bir bilmece sormuşum ve çözmeye çalışıyormuş gibi başını hafifçe yana çevirdi. “Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?”

Ellerimi ceplerime sokarak kayalıkların ilerisine baktım. Gerçekten bakmayı bilerseniz, orada yeşilin bir düzine farklı tonu vardı. Kurt bedenindeyken bir tanesini bile göremezdim. “Burası doğru yer. Ancak benim yapmam gerekecek, Grace. Cole böyle istiyor.

Bütün kurtları kapanla yakalayamayız ve hepsini taşıyacak kadar insan gücümüz yok. Tek şansımız onları buraya yönlendirmek ve bunun için de insan zihnine sahip bir kurt gerekiyor. Ben Cole'un yapmasını istiyordum. Şöyle düşündüm: Her şey adil ve mantıklı olsa, o yapmalıydı. Kurt olmayı seviyor; bu onun bilimi ve onun oyuncakları. Dünya adil bir yer olsa, onlara o liderlik ederdi. Fakat kurda dönüştüğünde hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. Hatırlamak istiyormuş ama hatırlayamıyormuş.”

Grace'in yavaş ve temkinli bir şekilde nefes alıp verdiğini duydum ama bir şey söylemiyordu.

“Sen artık dönüşmüyorsun bile,” dedi Grace.

Bunun çözümünü biliyordum. Hem de son derece kesin bir şekilde. “Cole bunun olmasını sağlayabilir.”

Grace bir elimi cebimden çekerek kıvrık parmaklarımı avcuna koydu. Başparmağımın altında nabzının hafif ve düzenli atışını hissettim.

“Bütün bunları çantada keklik görmeye başlıyordum,” dedim parmaklarımı teninde kaydırarak. “Bir daha yapmak zorunda kalmayacağımı düşünmeye başlıyordum. Olduğum kişiyi sevmeye başlıyordum.” Tekrar dönüşmeyi nasıl istemediğimi, dönüşmeyi düşünmekten bile nasıl nefret ettiğimi ona söylemek istiyordum. Nihayet kendimi ertelenen bir yaşam yerine devam eden bir yaşamda düşünmeye başladığımı. Ancak sesime güvenmiyordum. Ve bunları yüksek sesle itiraf etmek, yapılması gerekeni kolaylaştırmayacaktı. Bu yüzden bir kez daha sessiz kaldım.

“Ah, Sam,” dedi. Kollarını boynuma sardı ve yüzümü tenine yasladı. Parmakları saçlarımda dolaştı. Yutkundüğünü duydum. “Biz...”

Bitirmedi. Sadece boynumu sertçe sıktı. Saçlarının yüzümü gıcıkladığını hissederken köprücük kemiğine bir öpücük kondurdum. İç çekti.

Neden her şey veda gibi geliyordu?

Orman etrafımızda çok gürültülüydü: Kuşlar şakıyor, su şırıldıyor, rüzgâr yaprakların arasında fısıldıyordu; biz gelmeden önce ormanın nefesi buydu ve biz gittikten sonra da öyle kalacaktı. Bu doğal dünyanın örtüsü sessiz, mahrem hüznlerden oluşuyordu ve bizimki de sadece kenarına atılan dikişlerden biriydi.

“Sam.” Koenig çıkıntının dibinde duruyordu. Grace’le birbirimizden uzaklaştık. Grace’in bir tel saç ağzıma girmişti. Tutup çıkardım. “Telefonun çaldı ve herhangi bir mesaj bırakılmadan bağlantı kesildi. Açıkçası sinyal buralarda çok zayıf. Arayan evinin numarasıydı.”

Cole.

“Geri dönmeliyiz,” dedi Grace kayalardan çıktığı kadar rahat bir şekilde inerken. Koenig’in yanında durdu ve ben onlara katılana kadar kayalıklarla ormanı incelediler.

Koenig başıyla etrafımızdaki ormanı işaret etti. “Ne düşünüyorsunuz?”

Dönüp Grace’e baktım; Koenig de ona döndü. Grace sadece başıyla onayladı.

“Ya sen?” diye sordu Koenig bana dönerek.

Hüzünlü bir tavırla gülümsedim.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Koenig. “Burası kaybolmak için iyi bir yer.”

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Bir saat içinde Sam'in cep telefonunu iki aydır Isabel'inkini aradığım kadar çok aramıştım. Sonuç aynıydı. Hiçbir şey. Kişisel algılayabilirdim fakat dersimi aldığımı düşünmek istiyordum. Sabır. Bu bir erdemdi.

Gerçi asla güçlü yönlerimden biri olmamıştı.

Sam'i aradım. Telefon, kulaklarımı yanıltarak her seferinde daha uzun çaldığını düşündürecek kadar çok çaldı.

Dakikalar uzadıkça uzuyordu. Müzik açtım ve şarkılar bile ağır çekimdeymiş gibi geldi. Bir nakarat duyduğum her seferinde sinirim bozuluyordu; daha önce yüz kez dinlemişim gibi geliyordu.

Sam'i aradım.

Yine cevap yoktu.

Bodrum merdiveninden aşağı indim, sonra tekrar mutfağa çıktım. Eşyalarımı büyük ölçüde toparlamıştım fakat kendimi oyalamak ve iyilikseverlik adına, ıslak bir kâğıt havluyla mutfak tezgâhını sildim ve ortalığa saçılmış kahve tozlarıyla ekmek kırıntılarını minik bir piramit halinde topladım.

Sam'i tekrar aradım. Yine çaldı. Koşarak bodruma döndükten sonra yatak odamdaki eşyalarımın yanına döndüm. Son aylarda topladığım bütün malzemeleri karıştırırken aslında bir şeye ihtiyacım yoktu; sadece kendimi meşgul etmeye, bir şeylerle oyalanmaya

çalışıyordum. Ayakta olsam da olmasam da, ayaklarım kendiliğinden koşuyordu dolayısıyla ayakta kalsam da fark etmiyordu.

Sam'i yine aradım.

Dımt, dımt, dımt, dımt. Dımt, dımt. Dımt, dımt.

Bir eşofmanla tişört alarak bodruma götürdüm ve bir sandalyenin üzerine serdim. Acaba uzun kollu bir gömlek ya da bluz mu almalıydım? Hayır. Tişört gayet iyiydi. Hayır. Belki bir kazak. Çekmecelerden birinden bir sweatshirt çıkardım.

Sam'i aradım.

Cevapsız. *Cevapsız!* Hangi cehennemdeydi bu?

Beck'in artık bana ait defterine bir şeyler karaladım. Bodruma döndüm. Termostatı kontrol ettim. Sonuna kadar açtım. Garajdan portatif sobaları getirdim. Bodrum duvarlarındaki prizleri bulup fişlerini taktım. Aşağısı sauna gibi olmuştu ama yeterince sıcak değildi. Bu duvarların arasına yazı getirmek zorundaydım.

Sam'i aradım.

İki kez çaldı. Üç kez.

"Cole, ne oldu?" Bu Sam'in sesiydi. Sesi parazitliydi ama kesinlikle oydu.

"Sam," dedim. Artık biraz asabiydim fakat hak ettiğimi düşünüyordum. Önümde, yerde yatan kurt bedenine baktım. Yatıştırıcıların etkisi geçmeye başlıyordu. "Beck'i yakaladım."

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Cole'un Beck'i yakaladığını öğrenene kadar Çinliler Günü olduğunu fark etmemiştim.

Çinliler Günü'nü uzun süre gerçek bir bayram sanmıştım. Her yıl mayıs ayının aynı gününde Ulrik veya Paul ve başka kim varsa, benimle Shelby'yi alıp Duluth'taki Fortune Garden'da muhteşem bir yemekle sonuçlanan harika bir kutlamaya götürürlerdi; elimde bir balon, müze ziyaretleri, almaya niyetimiz olmadığı halde test sürüşü yapılan harika arabalar... Baharatlı çörekler ve dilek kurabiyeleri dışında pek bir şey yemezdim fakat kutlamayla olan bağlantısı sebebiyle o restoranı çok seviyordum. Her seferinde haftalar boyunca buzdolabını dolduran bir düzine yemek paketiyle oradan ayrılırdık. Hava karardıktan uzun süre sonra evin önüne yanaşırdık ve beni sürükleyip üst kattaki yatağıma yatırmaları gerekirdi.

Beck bizimle asla gelmezdi. Paul her yıl farklı bir mazeret açarlardı. *Onun işi var ve bizi evde istemiyor. Çok geç yattı ya da Çinliler Günü'nü kutlamıyor.* Aslında bunu pek düşünmüyordum. O gün beni oyalayan yeterince şey vardı. Sonuçta küçüktüm, kendimden başka bir şey düşünmüyordum ve küçük çocuklara has bir şekilde, yanlarında olmadığımda vâsilerimin ne yaptığıyla da ilgilenmiyordum.

O gün Beck'in evindeki ofisinde çalıştığını düşünmek benim için kolaydı; tabii üzerinde düşünürsem.

Dolayısıyla Çinliler Günü yıllar boyunca böyle gelip geçti. Şafakta evden çıkarak. Yaşım büyüdükçe küçüklüğümde kaçırdığım detayları yakalamaya başladım. Yola çıkarken Ulrik veya Paul daima telefonu açık bırakırdı ve evde kimse yokmuş gibi kapıyı arkamızdan kilitlerdi.

On üç-on dört yaşına geldiğimde, artık eve döndüğümüzde uyuyor olmuyordum. Genellikle o Çinliler Günü'nde aldığım yeni kitabım veya eşyamla ilgilenebilmek için bir an önce odama çekilmek amacıyla uykum varmış gibi yapıyordum. Sonra ışığı nihayet söndürdükten sonra tuvalete gitmek için odamdan çıkıyordum. Ancak bir yıl odamdan çıktığımda bir şey duydum. O ses yüzünden koridorda durmama neyin neden olduğunu hâlâ hatırlayamıyorum. Nedense yabancı gelen bir tarafı vardı.

Dolayısıyla ilk kez sessizce tuvaletin önünden geçtim ve Beck'in aralık duran yatak odası kapısına doğru yürüdüm. Kulak kabartarak ve kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için arkama bakarak tereddütle dinledim. Beck'in odasında ne olduğunu görebilmek için sessizce bir adım daha attım.

Komodinin üzerindeki küçük lamba odayı zayıfça aydınlatıyordu. Yerde, içinde dokunulmamış bir sandviç ve kararmaya başlamış elma dilimleri olan bir tabakla, yanında dolu bir kahve kupası, sütün ayrıldığı yerde çirkin bir halkayla duruyordu. Beck, ondan birkaç adım ötede, yatağın ayakucunda sırtı bana dönük halde yerde oturuyordu. O duruşta beni şoke eden, daha sonra da asla unutamayacağım bir şey vardı. Dizlerini çocuk gibi göğsüne çekerek ellerini başının arkasında birleştirmiş, yaklaşan bir patlamadan koruyormuş gibi vücuduna doğru çekiyordu.

Anlamamıştım. Sonra o yumuşak sesi tekrar duymuş ve omuzlarının titrediğini görmüştüm. Hayır, omuzları değil, bütün vücudu;

titremekten çok sarsılmak gibiydi. Uzun süredir ağlayan biri gücünü toplamak için sessizce hıçkırıyormuş gibi bir ses.

Beck'in kendi içinde böyle bir şey barındırdığını ve bunun daha önce aklımın ucundan bile geçmediğini anlamak beni sadece şaşırtmıştı; başka bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum. Daha sonra bunun Beck'in tek sırrı olmadığını ama muhtemelen en iyi gizlediği sırrı olduğunu öğrenecektim.

Beck'i orada kişisel acısıyla baş başa bırakarak alt kata inince Ulrik'i salonda huzursuz bir şekilde televizyon kanallarını tararken bulmuştum.

"Onun nesi var?" diye sormuştum.

Beck'in karısını ve dokuz yıl önce mayıs ayında bugün öldüğünü o zaman öğrenmiştim. Ben ısırılmadan hemen önce. O zaman arada bir bağlantı kurmamıştım veya kurduysam bile, bana önemli gelmemişti.

Şimdiyse önemliydi.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Evin önüne yanaşırken telefonum tekrar çaldı. Koenig kamyonun vitesini park konumuna almadı bile. Sadece fren pedalına bastı. Biz inerken önce saatine, sonra dikiz aynasına baktı.

“Geliyor musunuz?” diye sordu Grace arabanın içine doğru eğilerek. Gelmek isteyebileceğini düşünmemiştim.

“Hayır,” dedi Koenig. “Orada ne olup bitiyorsa, kesinlikle inkâr edebilir durumda kalmayı tercih ederim. Sizi bugün hiç görmedim. Sonra ailenle konuşacaksın, değil mi?”

Grace başıyla onayladı. “Konuşacağım. Teşekkürler. Her şey için.”

“Evet,” dedim. Aslında yeterli değildi. Telefonum hâlâ çalıyordu. Arayan yine Cole’du. Koenig’e daha fazlasını söylemem gerekiyordu fakat... Beck. Beck içerideydi.

“Daha sonra karar verdiğinizde beni arayın,” dedi Koenig. “Ve Sam, telefonuna cevap ver.”

Grace kapıyı kapayarak Koenig’e gitmesini işaret etmek için kamyonun kenarına iki kez vurdu.

“Geldim,” dedim telefona.

“Amma uzun sürdü,” dedi Cole. “Yürüyerek mi döndünüz?”

“Ne?” diye sordum. Akşamüstü güneşi çam ağaçlarının arasından güçlü ve alçaktan geliyordu; gözlerimi kırıştıtarak arkamı döndüm. Onu doğru duyamadığımı sandım. “Şu an evin önündeyim.”

Cole duraksadı. “Güzel. Acele edin! Ve ısırılırsan, unutma, bu senin fikrindi.”

“Bilmek ister miyim?” diye sordum.

“Köpek yatıştırıcılarının dozajını yanlış hesaplamış olabilirim. İnternette okuduğun her şey doğru olmuyor ve görünüşe bakılırsa kurtlar söz konusu oldu mu, nevroitik Alman kurtlarından daha fazlasını kullanmak gerekiyor.”

“Tanrım,” dedim. “Yani Beck evin içinde serbest mi? Ortalıkta mı dolaşıyor?”

Cole’un sesi gergindi. “Senin için imkânsız olanı çoktan başardığımı hatırlatmak isterim. Onu ormandan getirdim. *Sen* de en azından yatak odandan çıkarabilirsin.”

Ön kapıya koştuk. Bu ışıktaki evin pencereleri güneşle dolu aynalar gibiydi. Bir zamanlar bu akşam yemeği saati olurdu. Mikrodalgada ısıtılmış yemek kalıntılarıyla, bekleyen cebir ödevleriyle, kolonlardan gürleyen Iron Butterfly ve havada davul çalıyormuş gibi yapan Ulrik’le dolu bir eve girerdim. “Biri bir defasında Avrupalı erkeklerin harika bir zevk anlayışı olduğunu söylemişti,” derdi Beck. “Bu konuda yanıldığı kesin.” Ev ağzına kadar dolu gibi gelirdi; biraz rahatlamak için odama çekilirdim.

O gürültüyü özlüyordum.

Beck. Beck buradaydı.

Cole tısladı. “Daha girmediniz mi? Tanrı, Amerika’yı ve oğullarını korusun. Nerede kaldınız be?”

Ön kapı kilitliydi. “Al, Grace’le konu,” dedim.

“Annem bana babamdan farklı bir cevap vermeyecek,” dedi Cole fakat telefonu yine de Grace’in eline tutuşturdu.

“Konuş onunla. Benim anahtarlarımı çıkarmam gerek.” Elimi cebime soktum, sonra ön kapıyı açtım.

“Selam,” dedi Grace. “İçeri giriyoruz.” Ve telefonu Cole’un yüzüne kapadı.

Ön kapıyı itip loş ışıktaki gözlerimi kırıştırdım. Gözüme ilişen ilk şey, mobilyaların üzerindeki kırmızı şeritler oldu; pencereden süzülen ve mobilyaların üzerine vuran güneş ışığı. Cole ya da kurt ortalıkta görünmüyordu. Alaycı yorumlarına rağmen üst katta değildi.

Telefonum çaldı.

Grace öfkeyle tıslayarak telefonu bana uzattı.

Telefonu kulağıma götürdüm.

“Bodrum,” dedi Cole. “Yanık et kokusunu izle.”

Bodrum kapısını açık buldum ve merdivenden yayılan sıcaklığı algıladım. Durduğum yerden bile burnuma kurt kokusu geliyordu: Sınırler, ıslak orman zemini ve büyüyen bahar bitkileri. Bodrumdaki loş kahverengi ışığa doğru inerken göğsüm endişeyle sıkıştıyordu. Cole merdivenin dibinde kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duruyordu. Sağ elindeki boğumların hepsini başparmağıyla çıtlattıktan sonra sol elinin parmaklarına başladı. Arkasında elektrik sobalarını görünce boğucu sıcakın kaynağını anladım.

“Nihayet,” dedi Cole. “On beş dakika önce çok daha sersem haldeydi. Neden bu kadar geciktiniz? Kanada’ya filan mı gittiniz? Oradan ayrılmadan önce içten yanmalı motoru mu icat etmeniz gerekti?”

“Birkaç saatlik yoldu.” Kurda baktım. Bilinci tamamen yerinde hiçbir hayvanın durmayacağı şekilde duruyordu. Yarı yarıya yan yatmıştı ve göğsünü doğrultarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Gözleri yarı kapalı ve kulakları sarkmış halde baş sallanıyordu. Nabzım sığ ve hızlıydı; bir ışığın etrafında kendini yok eden pervane gibi.

“Hız yapabilirdiniz,” dedi Cole. “Polisler hız cezası almaz.”

“Isıtıcıları neden getirdin?” diye sordum. “Bu onu dönüştürmez ki.”

“İşe yararsa kariyeri kurtadamlık olan birini daha uzun süre insan tutabilir,” dedi Cole. “Tabii önce hepimizi parçalamazsa ki daha fazla oyalanırsak bu olasılık giderek artacak.”

“Şişt,” dedi Grace. “Bunu yapacak mıyız yapmayacak mıyız, Sam?”

Cole’a değil, bana bakıyordu. Kararı verecek olan bendim.

Kurdun yanına çömeldim ve beni fark edince aniden eklemeleri seçirdi. Kulakları havaya dikilirken bakışlarını gözlerime çevirdi. Beck’in gözleri. Beck. Beck. İçim sızlıyordu. Beni tanıdığını görmeyi bekledim fakat tanımadı. Sadece dümdüz baktı ve uyuşturucu etkisindeki bedenini kıpırdatmaya çalışırken patileriyle birtakım kontrolsüz hareketler yaptı.

Ona epinefrin –ve Tanrı bilir daha neler– dolu bir iğne yapma fikri aniden çok gülünç göründü. Bu kurt kendi bedenine öylesine kesin bir şekilde kilitlenmişti ki içindeki Beck’i tekrar çıkarmak mümkün değildi. Beck’in gözleri karşımdaydı ama arkasında Beck yoktu. Zihnimde beni bu andan çıkaracak, beni kurtaracak şarkı sözleri biçimlendi.

*Boş evlerde pencereye gerek yoktur
Çünkü kimse bakmaz içeri
Bir ev pencereleri ne yapsın ki
Bir daha kimse bakmayacaksa dışarı*

Onu tekrar görme, onu görme fikri çok güçlüydü. Bunu ne kadar istediğimi şimdiye kadar anlayamamıştım. Ne kadar ihtiyacım olduğunu da.

Cole elinde şırıngayla yanımıza çömeldi. “Sam?” Ama aslında Grace’e bakıyordu; Grace de bana.

Aniden kurtla göz göze geldiğimiz an zihnimde tekrar belirdi. Arkasında hiçbir anlayış ya da mantık olmayan bakışlar. Burada neyle

karşı karşıya olduğumuz konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Yatıştırıcıların onun üzerinde nasıl bir etki yaptığını bilmiyorduk. Cole, Benadryl dozuyla ilgili yanılmıştı zaten. Ya o şırınganın içindeki şey Beck'i öldürürse? Buna katlanabilir miydim? Aynı durumda kendim ne tercih yapacağımı *-yaptığımı-* biliyordum. Ölmek ile insana dönüşmek arasında seçim yapma şansım olsa riski göze alırdım fakat bana bir seçme şansı verilmişti. Ben evet ya da hayır diyebilmişim.

"Bir dakika," dedim. Kurt ayağa kalkmaya başlamıştı ve üstdudağı uyarı anlamında dişlerinin üzerinde kıvrılıyordu.

Oysa bir de şu vardı: Karların arasına itilişim, hayatımla ilgili takas, çarparak kapanan araba kapıları, Beck'in beni ısırmayı planlaması, her şeyimi *elimden alması*. Asla seçme şansım olmamıştı; hayatımın diğer günlerinden farkı olmayan herhangi bir günde bu, kendi rızam olmadan bana dayatılmıştı. Benim adıma kararı o vermişti. Dolayısıyla bu adildi. O zaman kimse bana bir şey sormamıştı. Şimdi de sorulmayacaktı.

Bunun işe yaramasını istiyordum. Asla sormadığım bütün soruların cevaplarını istemek için onu insana dönüştürmek istiyordum. Yüzünü son kez görebilmek ve bütün gezegendeki sayısız insan arasında bunu neden bana, hatta neden herhangi birine yaptığını sormak istiyordum; *neden?* Ve dayanılmaz bir şekilde, onu ne kadar özlediğimi söyleyebilmek için son bir kez daha görmek istiyordum.

Bunu istiyordum.

Ama onun isteyip istemediğini bilmiyordum.

Cole'a baktım. "Hayır. Hayır, fikrimi değiştirdim. Bunu yapamam. Ben öyle biri değilim."

Cole'un parlak yeşil gözleri bir an benimkilere dikildi. "Ama ben öyleyim," dedi.

Ve yılan gibi hızlı bir hareketle iğneyi kurdun bacağına sapladı.

“Cole,” diye çıkıştı Grace. “Sana inanamıyorum! İnanamıyorum...”

Kurt seçirerek geri düşerken bizden uzaklaşınca Grace sustu. Hızla artan nabızıyla birlikte vücudu spazmlarla kasılıyordu. Ölüme mi yoksa yeniden doğuma mı tanık olduğumuzu kestirmek imkânsızdı. Kurdun kürkü bir spazmla dalgalandı ve şiddetli bir hareketle başını arkaya attı. Burun deliklerinden yavaş ve giderek artan bir inilti yayıldı.

İşe yarıyordu.

Kurdun ağzı sessiz bir acıyla açıldı.

Sam başını çevirdi.

İşe yarıyor.

Tam o anda babamın yanımda olmasını ve bunu izlemesini istedim. O zaman ona şöyle diyebilirdim: *Şuna bak. Başarısız olduğum bütün testlerin hatırına şuna bak!* Bu arzuyla yanıyordum.

Ani bir titremeyele kurt derisini üzerinden attı ve merdivenin dibindeki eski halının üzerine serildi. Artık kurt değildi. Parmaklarını halıya pençe gibi geçirmiş yatıyor, belirgin kemiklerinin üzerindeki kasları bütün sertlikleriyle sergileniyordu. Deri yerine kabukmuş gibi sırtında renksiz yara izleri görünüyordu. Hayran olmuştum. Bu bir insan değil, dayanıklılık ve avlanmak için yaratılmış, insan biçiminde bir hayvan heykeliydi.

Sam’in elleri iki yanına düştü. Grace öfkeyle bana bakıyordu.

Bense Beck’e bakıyordum.

Beck.

Onu kurt bedeninden çekip çıkarmıştım.

Parmaklarımı duvarda dolaştırarak merdivenin dibindeki ışık düğmesini buldum. Sarı ışık bodruma yayılıp duvarlardaki kitap raflarını aydınlatırken, kolunu gözlerine siper etti. Derisi hâlâ seçirip vücuduna yayılıyor, mevcut biçiminde kalmak istediğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Burada sonuna kadar açılmış elektrikli

ısıtıcılarla bodrum boğucu ölçüde sıcaktı. Sıcaklık beni insan bedenime öylesine zorluyordu ki başka bir şeye dönüşmeyi düşünemiyordum bile. Bu cehennem onu insan bedeninde tutamazsa hiçbir şey tutamazdı.

Sam hava akımını kesmek için bodrum basamaklarından çıkıp kapıyı kapadı.

“Sonu kötü olmadığı için gerçekten şanslısın,” dedi Grace kısık sesle bana fısıldayarak.

Ona dönerek bir kaşımı kaldırdıktan sonra tekrar Beck’e baktım. “Hey,” dedim, “dönüşümün bitince giymen için bir şeyler getirdim. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin.”

Adam gürültülü bir şekilde nefesini üfleyip pozisyonunu değiştiren, sesi acıdan başka bir şey düşünemeyen birininki gibiydi. İnsandan çok kurdu andıran bir hamleyle vücudunun üst kısmını yerden kaldırdı ve nihayet dönüp bana baktı.

Aylar önceydi ve mahvettiğim bedenimle yatıyordum.

Bütün bunlardan kurtulmanın başka bir yolu var, demişti. Seni bu dünyadan kurtarabilirim. Ortadan kaybolmanı sağlayabilirim. Seni tedavi edebilirim.

Bunca zamandan sonra –bana kurtadam zehrini enjekte ettiğinden bu yana yıllar geçmiş gibi geliyordu– işte yine karşımdaydı. Tam anlamıyla mükemmel bir döngüydü: Beni kurtadama dönüştüren adam, benim insana dönüştürdüğüm kurt olmuştu.

Ancak zihninin hâlâ çok ama çok uzaklarda olduğu gözlerinden belliydi. Oturmakla çölmek arasında tuhaf bir hayvan duruşu takınmıştı ve bana temkinli gözlerle bakıyordu. Elleri titriyordu. Nedeni değişim miydi yoksa iğneden dolayı bana duyduğu öfke miydi, bilmiyordum.

“Beni tanıdığında söyle,” dedim. Eşofmanla sweatshirt’ü bıraktığım yerden alırken ona bir an bile sırtımı dönmedim.

Giysileri top yaparak Beck’e doğru attım. Giysiler nazikçe önüne düştü fakat Beck onlarla ilgilenmedi bile. Bakışlarını benden

arkamdaki kitap raflarına, sonra tavana çevirdi. Kurt Beck'ten insan Beck'e dönüşürkenki süreci bakışlarındaki tanıma parıltılarından izleyebiliyordum.

Nihayet eşofman altını sakar hareketlerle üstüne geçirdikten sonra bana döndü. Bluzu yerden almamıştı bile. "Bunu nasıl yaptın?" Cevap vermemi beklemiyormuş gibi bana bakmak yerine iyice açtığı parmaklarına bakıyordu. Ellerini evire çevire inceledikten sonra kolları çatıldı. Öylesine tuhaf ve samimi bir hareketti ki başımı çevirmek zorunda kaldım. Nedense bana Victor için düzenlediğimiz cenazeyi hatırlatmıştı.

"Cole," dedi boğuk ve hırıltılı bir sesle. Boğazını temizledi. İkinci denemesinde sesi biraz daha iyiydi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Adrenalin." En basit cevap buydu. "Ve adrenalinin bazı dostları."

"İşe yarayacağını nereden biliyordun?" diye sordu Beck ve ben cevap veremeden kendisi verdi. "Bilmiyordum. Ben deneydim."

Bir şey söylemedim.

"Ben olduğumu biliyor muydun?"

Yalan söylemeye gerek yoktu. Başımla onayladım.

Beck başını kaldırdı. "Bilmeni tercih ederdim. O ormanda kurt bedeninde kalması gereken kurtlar var." Aniden Grace'in karşımda durduğunu fark etti. "Grace," dedi. "Sam... İşe yaradı mı? O..."

"Yaradı," dedi Grace yumuşak bir sesle. Kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. "O artık insan. O zamandan beri hiç dönüşmedi."

Beck gözlerini kapayarak başını arkaya atarken omuzları sarktı. Yutkundüğünü gördüm. En çıplak haliyle derin bir rahatlamaydı ve izlemesi zordu. "O burada mı?"

Grace bana baktı.

Sam'in merdivenin tepesinden gelen sesini duydum; ondan daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Buradayım."

• SAM •

Beck.

Düşüncelerimi odaklayamıyordum. Basamaklardan yuvarlanıp yere saçılıyorlardı.

omzumdaki bir el

ıslak zeminde tıslayan araba lastikleri

çocukluğumu anlatan sesi

oturduğum banliyö sokağındaki orman kokusu

kurtlarına benzeyen

elyazım

evin karşısından seslenişi: *sam, ev ödevi*

tenime değen karın soğukluğu

bekle, diyordu. korkma, sen hâlâ sam'sin

tenim yırtılıp açılıyordu

bütün kitaplarım için yeni çalışma masam

ben

arabasının direksiyonunu tutan terli ellerim

bunu

sonu gelmek bilmeyen, birbirinin aynı akşamlarda kaputun önünde duruş

asla

sen en iyimizsin, sam

istemedim

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

İlk düşüncem, Sam'in bütün çelişkili duygularını çözümlemek için Beck'le konuşmaya ihtiyacı olduğuydu ve ikinci düşüncem de Cole'un kendi üzerinde denediği çeşitli bilimsel kavramlarla ilgili Beck'le konuşması gerektiği idi fakat üçüncü düşüncem, Geoffrey Beck'le neden konuşmamız gerektiğini gerçekten hatırlayan tek kişi olduğumdu.

"Beck," dedim ona seslenirken kendimi biraz tuhaf hissederek fakat diğerleri bunu yapacak gibi görünmediğine göre, ben yapmak zorundaydım, "kendini böyle hissederken sana sormamız gereken şeyler olduğu için üzgünüm."

Acı çektiği belliydi; Cole onu insana dönüştürmüştü ama zor dayanıyordu. Odada hâlâ kurtlara has bir enerji ve koku vardı; gözlerimi kapar ve gizli duyularımı Beck'e odaklarsam, onu zihnimde insan olarak canlandıracağımı sanmıyordum.

"Yapın," dedi Beck. Bakışları Cole'a, Sam'e, sonra tekrar bana döndü.

"Tom Culpeper bir hava avı için onay aldı. Bir hafta içinde." Daha fazlasını açıklamama gerek olup olmadığını anlamak için bu haberi sindirmesini bekledim.

"Lanet olsun," dedi Beck kısık sesle.

Başımla onayladım. “Sürüyü taşıyabileceğimizi düşünüyorduk. Nasıl yapacağımızı bilmemiz gerekiyor.”

“Günlüğüm...” Beck açıklanamaz bir şekilde bir elini omzuna bastırdı ve öyle kaldı. Sonra bıraktı. Kendi acındansa birinin acı çekişine tanık olmanın daha zor olduğunu düşündüm.

“Okudum,” diye karşılık verdi Cole, Beck’e yaklaşıırken. Beck’in rahatsızlığı onu benim kadar etkilemiyor gibiydi; belki de insanların acı çektiğini görmeye alışkındı. “Hannah’nın onlara liderlik ederek yerlerini değiştirdiğini yazmışsın. Nasıl? Gideceği yeri hatırlamayı nasıl başardı?”

Beck, Sam’in hâlâ merdivende sessizce durduğu yere baktıktan sonra soruyu cevapladı. “Hannah, Sam gibiydi. Kurtken düşüncelerini koruyabiliyordu. Hepimizden daha iyi şekilde. Sam’in yapabildiği kadar değildi ama benden iyiydi. O ve Derrick çok yakındılar. Derrick görüntüler göndermekte iyiydi. Hannah ve Paul, kurtları bir araya getirirken Derrick insan bedeninde kaldı. Gideceğimiz yerin görüntüsünü zihninde tutarak Hannah’ya verdi ve Hannah kurtlara, o da Hannah’ya liderlik etti.”

“Sam bunu yapabilir mi?” diye sordu Cole.

Sam’e bakmak istemedim. Cole’un buna zaten inandığını biliyordum.

Beck kaşlarını çatarak bana döndü. “İkinizden biri insan bedenindeyken görüntü göndermeyi başarabilirseniz.”

Dönüp Sam’e baktım ama yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ben insan bedenindeyken bana altın ormanı gösterdiği, klinikteyken ona görüntüler gösterdiğim ve menenjitli kanı enjekte ettiğim zamanlardaki kontrolsüz, kısa anlar sayılır mıydı acaba? En azından ikincisinde çok yakındık. Hemen yanındaydım. Ormandan koşarak çıkarken bir araba penceresinden ona görüntü göndermiyordum. Böylesine şüpheli bir plan için Sam’i bir kez daha kurt bedenine kap-

tırmak... Bu fıkirden nefret ediyordum. İnsan bedeninde kalması için çok savaştık. Kendini o kadar kaybetmekten hiç hoşlanmıyordu.

“Sıra bende,” dedi Beck. “Soru sorma sırası bende. Ama önce bir şey istiyorum. Tekrar dönüştüğümde beni ormana geri bırakın. Oradaki kurtlara ne olursa, bana da olmasını istiyorum. Yaşarlarsa ben de yaşarım. Ölürlerse ben de ölürüm. Anlaşıldı mı?”

Sam’in itiraz etmesini bekledim fakat bir şey söylemedi. *Hiçbir şey*. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yanına mı gitmeliydim? Yüz ifadesinde dehşet verici ve uzak bir şeyler vardı.

“Anlaştık,” dedi Cole.

Beck hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. “İlk soru. Bana tedaviden söz edin. Sam’in kurtlara liderlik etmesini istiyorsunuz ama o insan bedeninde. Yani tedavi işe yaramadı mı?”

“Yaradı,” dedi Cole. “Menenjit bir şekilde kurtla savaşıyor. Haklıysam, arada bir yine dönüşecek fakat sonunda duracak ve denge sağlanacak.”

“İkinci soru,” dedi Beck. Yüzünü acıyla buruştururken alnı kırıştı, sonra yüzü yine düzeldi. “Grace neden kurt oldu?” Ona sert bir bakış attığımı görünce yüzünde çarpık bir gülümsemeyle burnunu işaret etti. Her şeye rağmen adımı hatırladığını ve benim için endişelendiğini görmek güzeldi. Sam’in açısından baksam bile ondan hoşlanmamak zordu; şimdi karşımızda böyle dururken Sam’i inciteceğini düşünmek imkânsız geliyordu. Onunla sadece birkaç kez yüz yüze geldikten sonra *ben* böylesine etkilenebiliyorsam, Sam’in neler hissettiğini tahmin bile edemiyordum.

“Bütün cevabı dinlemeye zamanın yok,” dedi Cole. “Kısa cevap: Isırıldı ve tavuklar zamanla yumurtlamak için eve döner.”

“Pekâlâ, üçüncü soru o halde,” dedi Beck. “Onu tedavi edebilir misin?”

“Tedavi Jack’i öldürdü,” dedi Sam ilk kez konuşarak. Jack’in menenjit yüzünden kalbinin durduğunu, parmaklarının morardığını ve öldüğünü izleyen o değil, bendim.

Cole’un sesi rahattı. “Menenjitli insan bedenindeyken aldı. Bu savaşın galibi olmaz. Sen kurtken aldın.”

Şimdi Sam’in dikkati sadece Cole’a odaklanmıştı. “Haklı olduğunu nereden bilelim?”

Cole abartılı bir tavırla Beck’i işaret etti. “Çünkü henüz haksız çıkmadım.”

Ancak Cole daha önce haksız *çıkmişti*. Sadece her seferinde sonunda haklı olmayı başarmıştı. Bu önemli bir fark gibi görünüyordu.

“Dördüncü soru,” dedi Beck. “Onları nereye taşıyorsunuz?”

“Buranın kuzeyindeki bir yarımada,” dedi Cole. “Şu anda sahibi bir polis. Kurtları öğrenmiş ve yardım etmek istiyor. Sadece iyilik için.”

Beck şüpheci görünüyordu.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Cole. “Kararımı verdim bile; ondan satın alacağım. İyilikseverlik harika bir şey ama tapunun adıma olması daha iyi.”

İrkilerek Cole’a baktım. O da dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarıma karşılık verdi. Bunu daha sonra onunla konuşmamız gerekecekti.

“Son soru,” dedi Beck. Sesindeki bir şey bana, Jack beni rehlin aldığı zaman onunla telefonda yaptığım ilk konuşmayı hatırlatmıştı. Sesinde öylesine sempatik, öylesine nazık bir şey vardı ki beni hiçbir şeyin yapamadığı şekilde etkilemişti. Ve şimdi yüzündeki her şey bunu destekliyor gibiydi: Çenesinin dürüst köşeliliği; dudaklarında ve gözlerinde gülümsüyor gibi görünmesine neden olan çizgiler; kaşlarındaki endişeli çatıklık. Kumral saçlarını bir eliyle sıvazladıktan sonra Sam’e baktı. Çok acınası bir halde gibi görünüyordu. “Benimle konuşacak mısın?”

• SAM •

İşte Beck karşımda duruyordu ve kurda dönüş yolculuğuna başlamıştı bile. Bense hayatım boyunca öğrendiğim bütün kelimeleri unutmuş gibiydim.

“Ne diyebileceğimi düşünmeye çalışıyorum,” dedi Beck bana bakarak. “On sekiz yaşını göreceğini sanmadığım oğlumu büyütme için en fazla on dakikam var sanırım. Ne diyebilirim, Sam? Ne diyebilirim?”

Önümdeki tırabzanı parmak boğumlarımın beyazı görünecek kadar sıktım. Soru soran bendim, Beck değil. Cevapları verecek olan oydu. Benden ne bekliyordu ki? Bana bıraktığı izlere basmadan yürüyemezdim bile.

Beck bakışlarını benden ayırmadan ısıtıcılardan birinin önüne çömeldi. “Belki bütün bunlar bittikten sonra söyleyecek bir şey kalmaz. Ah, ben...” Başını hafifçe iki yana sallayarak yere baktı. Ayakları bembeyaz ve yaralıydı. Çocuk ayağına benziyorlardı.

Oda sessizdi. Herkes beni izliyor, bir sonraki hamleyi benden bekliyor gibiydi. Ama sorusu benimdi: On dakikada ne diyecektim? Söylenmesi *gerek* binlerce şey vardı. Artık bir kurda dönüşmüş Grace’e nasıl yardım edeceğimi bilmeyişim. Olivia’nın ölümü, polisin beni izleyişi, Cole’un yazgılarımızı şişelerde tutuşu, yaptıklarımız, kendimizi kurtarışımız, hem yazları hem de kışları Sam oluşumun benim için anlamı...

Konuşurken sesim kısık ve sertti. “Sen mi sürüyordun?”

“Evet,” dedi Beck kısık sesle. “Evet, bunu bilmek istiyordun, değil mi?”

Ellerim ceplerimdeydi. Bir yanım onları çıkarmak ve kollarımı göğsümde kavuşturmak istiyordu fakat gergin görünmek istemiyor-

dum. Grace hiç kıpırdamadan dururken bile hareket ediyormuş, kıpırdamak istiyormuş fakat ayakları bir türlü karar veremiyormuş gibi görünüyordu. Onu burada, yanımda istiyordum. Beck'in cevabını duymasını istemiyordum. İmkânsızlıklardan oluşuyordum.

Beck tekrar yutkundu. Tekrar bana bakarken yüz ifadesi teslim bayrağı çekmiş gibiydi. Gerçeğe teslim oluyordu. Kendini yargılanmaya açıyordu. "Arabayı Ulrik kullanıyordu."

Başımı başka tarafa çevirirken elimde olmadan bir ses –zorlukla duyulan bir ses– çıkardım. Zihnimdeki kutulardan birini alıp içine girmek istiyordum fakat bana o kutulardan ilk söz eden zaten Beck'ti. Bu yüzden onun yerine elimde başka bir şey vardı. Tenim gökyüzüne açılmış halde karların üzerinde yatıyordum ve Beck olan bir kurt vardı.

Bunu düşünemezdim.

Düşünmekten vazgeçemiyordum ki.

Gözlerimi kapıyordum ama hâlâ oradaydı.

Dirseğimde hissettiğim bir dokunuşla gözlerimi açtım. Grace dirseğimi camdan yapılmış gibi tutarak dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Arabayı Ulrik kullanıyordu," diye tekrarladı Beck ve sesi biraz daha yükseldi. "Paul ve ben kurttuk. Ben... Ben Ulrik'in odaklanabileceğine güvenmiyordum. Paul yapmak istemiyordu. Ben zorladım. Beni bağışlamak zorunda olmadığını biliyorum. Ben bağışlamadım. Sonrasında ne kadar *doğru* şey yapmış olursam olayım, sana yaptığım şey daima yanlıştı." Sustu ve uzun, titrek bir nefes aldı.

Bu Beck'i tanıımıyordum.

Grace kulağıma fısıldadı: "En azından ona bak, Sam. Onu bir daha ne zaman göreceğini bilmiyorsun."

O istediği için Beck'e baktım.

"Bir yılın daha olmadığını düşündüğümde, ben..." Beck sözünü tamamlamadı. Düşüncelerini netleştirmeye çalışır gibi başını iki yana salladı. "Ormanın seni benden önce alacağını hiç düşünmemiştim.

Ve bunu tekrar yapmak zorundaydım; bizimle ilgilenecek birini bulmalıydım. Ama beni dinle, Sam. Bu kez *doğru* yapmaya çalıştım.”

Vereceğim tepkiyi görmek için hâlâ beni izliyordu. Hiçbir tepkim yoktu. Orada bile değildim. Başka yerlerdeydim. Şimdi çabalarsam bir sürü kelimeyi şarkıya dökebilirdim. O şarkı beni bu andan sıyrıp başka bir yere sürükleyebilirdi.

Beck anladı. Beni kimsenin tanımadığı şekilde *tanıyordu*; henüz Grace’in bile tanımadığı şekilde. “Yapma, Sam,” dedi. “Gitme. Dinle: Sana bunu söylemem gerek. Tekrarlanmaya değer on bir yıllık anılarım var, Sam. Dönüşmek üzere olduğunu anladığın her seferinde yüzünde gördüğüm o ifadeyle geçen on bir yıl. Bu yıl gerçekten yapmak zorunda olup olmadığını her seferinde sorduğun on bir yıl. On bir yıllık...”

Aniden sustu ve elini ağzına bastırarak titreyen parmaklarıyla çenesini kavradı. Son gördüğüm Beck’ten çok farklı, çok daha *azdı*. Bu, yazları gördüğüm Beck değildi. Vücudunda o gücün zerresi bile yoktu artık; hepsi gözlerindeydi.

Cole’un sesi aniden odada yankılandı. “Sam, Beck beni bulduğunda kendimi öldürmeye çalıştığımı biliyorsun. Bu konuda başarılı olmak üzereydim.” Bakışlarını meydan okuyan bir tavırla gözlerime dikmişti. “O olmasa ölmüştüm. Beni zorlamadı. Victor’ı da. İkimiz de kendimiz seçtik. Senin gibi değildi.”

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Her zaman iki Cole olduğunu ve muhtemelen de olacağını biliyordum: Tek bir gülümsemesiyle kalabalıkları susturan Cole ve Alplerini bulma konusunda şarkılar fısıldayan Cole. Beck’in bir şekilde Cole’u sahneden çektiğini, o ikinci ve daha sakın Cole’u ortaya çıkararak ona bir yaşam şansı sunduğunu da biliyordum.

Bana da. Beck beni ısırmıştı ama beni asıl yok eden o değil, kendi ailem olmuştu. Ben tamamen buruşuk bir kâğıt gibi eline gelmiştim ve o beni düzeltmişti. Yeniden canlandırdığı tek kişi Cole değildi.

Bir sürü farklı versiyonu vardı. Bir şarkının sayısız versiyonu gibiydi. Oysa hepsi orijinaldi ve hepsi doğru, hepsi güzeldi. Bu imkânsız olmalıydı. Hepsini sevmem mi gerekiyordu?

“Pekâlâ,” dedi Beck kendini toparlamak için bir an duraksayarak. “Pekâlâ. Sadece on dakikam varsa, Sam, söylemek istediğim şey şu: Sen en iyimiz değilsin. Ondan da fazlasısın. Hepimizden daha iyisin. Sadece on dakikam varsa, sana gidip hayatını yaşamanı söylerim. Derim ki... Lütfen gitarını al ve şarkılarını olabildiğince çok insana söyle. Lütfen o lanet olasıca kâğıt kuşlarından bin tanesini daha yap. Lütfen şu kızı bir milyon kezöp.”

Beck aniden sustu ve başını dizlerinin arasına gömdü; elleri kafasının arkasında kilitlendi. Sırtındaki kasların gerildiğini ve seğirdiğini gördüm. Başını kaldırmadan fısıldadı: “Ve lütfen beni unut. Keşke daha iyisini yapabilseydim ama yapamadım. Lütfen unut beni.”

Kemiklerinin beyazı görünen elleri hâlâ başının arkasındaydı.

Veda etmenin bir sürü yolu vardı.

“İstemiyorum ki,” dedim.

Beck başını kaldırdı. Nabızı hızla atıyor, boynundaki damarın zorlandığı belli oluyordu.

Grace dirseğini bırakırken beni merdivenin dibine göndermeye niyetli olduğunu biliyordum. Haklıydı. Basamakları ikişer ikişer indim. Beck başarısız bir şekilde ayağa kalkmaya çalışırken aynı anda yanına çömeldim. Alınlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Beck şiddetle titriyordu.

Bundan önce birçok sefer ben yerde titrerken bu şekilde başıma eğilen Beck olmuştu.

Ben de o zamanlarda Beck kadar zayıftım. Sanki bütün kâğıttan turnalarımı açmış ve üzerlerine yazılmış yabancı bir şey bulmuştum. Hayatım boyunca hikâyemi tekrar tekrar düşünmüştüm: *Bir zamanlar bir çocuk vardı ve sevdiği şeyleri korumak için her şeyini riske atmak*

zorundaydı. Oysa hikâye gerçekte farklıydı: Bir zamanlar bir çocuk vardı ve korkuları onu canlı canlı yiyordu.

Korkmaktan bıkmıştım artık. O gece, gitarımla birlikte küvetteyken başlamıştı ve tekrar bir kurda dönüşmemle bitecekti. Bir daha korkmayacaktım.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Beck iç çeker gibi. Sıcakın, üzerindeki etkisi kayboluyordu. Alınlarımız bir kez daha birbirine değdi: Baba ve oğul, Beck ve Sam, her zaman olduğu gibi. O benim bütün şeytanlarım ve bütün meleklerimdi.

“Bana seni tedavi etmemizi istediğini söyle,” dedim.

Beck’in parmakları bembeyazdı, yere bastırırken kızardı. “Evet,” dedi sakince. Bunu sadece benim için söylediğini biliyordum. “Ne gerekiyorsa yapın.” Cole’a baktı. “Cole, sen...”

Ve derisi şiddetle yarılrken Beck sarsıntılar, spazmlar arasında yere serilmeden ısıtıcıyı önünden itmek için sıçradım.

Cole yaklaşarak ikinci bir iğneyi Beck’in dirsek içine sapladı.

O anda Beck’in yüzü tavana döndüğünde değişmeyen gözlerine bakarken kendi yüzümü gördüm.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

• COLE •

EPİNEFRİN/PSÖDOEFEDRİN KARIŞIMI 7

YÖNTEM: DAMAR ENJEKSİYONU

SONUÇ: BAŞARILI

(YAN ETKİLER: YOK)

(NOT: ÇEVRESEL ETKİLER HÂLÂ KURDA GERİ
DÖNÜŞÜMÜ ZORLUYOR)

ELLI YEDİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Beck'in kurda dönüşümünden sonra bir suç ortaklık etmişim gibi kendimi kirli hissediyordum. Daha önceki hayatımı, kışları gizlendiğim ve ailemin olduğu zamanı o kadar iyi hatırlıyordum ki düşüncelerimin beni korumak için zihnimden silindiğini hissediyordum. Görünüşe bakılırsa bu konuda yalnız değildim: Cole "arabayla dolaşmaya" çıktığını söyledi ve Ulrik'in eski BMW'siyle gitti. O gittikten sonra hayatım buna bağlıymış gibi yemeğimi hazırlarken Grace peşimden geldi ve onu ocağın başında bırakarak duş almaya gittim. Suyun anıları silip götürmesini istiyordum. Şimdilik bir insan olarak ellerime, bedenime ve yüzüme sahip olduğumu kendime hatırlatmak için.

Banyo kapısının açılıp kapandığını duyduğumda ne kadar süredir orada olduğumu biliyordum.

"Bu iyi," dedi Grace. Rahatça oturmaya çalışırken kapalı klozet kapağının gıcırdadığını duydum. "Aferin, Sam."

Onu göremiyordum fakat ekmegin kokusunu alabiliyordum. Ben akan suyun altında dururken onun yanımda olduğunu bilmek tuhaf bir şekilde sinir bozucuydu. O banyodayken duş almak seksten bile daha mahremmiş gibi. Koyu renk duş perdesinin arkasında olmama rağmen kendimi bin kat daha çıplak hissediyordum.

Elimdeki sabun kalıbına baktım ve göğsümü sabunladım. “Teşekkürler.”

Grace perdenin diğer tarafında, sadece santimlerce ötemde ve sessizdi. Onu göremiyordum; dolayısıyla o da beni göremiyordu.

“İyice temizlendin mi?” diye sordu.

“Ah, Tanrım, Grace,” diye karşılık verdim ve güldü.

Yine bir duraksama oldu. Parmaklarımın arasını yıkıyordum. Tırnaklarımdan biri gitar tellerine sürünmekten hırpalanmıştı. Bu konuda bir şey yapmam gerekip gerekmediğine karar vermek için inceledim; duş perdesinden süzülen turuncu loş ışıktaki düzgün bir teşhiste bulunmak zordu.

“Rachel yarın ailemi görmeye benimle geleceğini söyledi,” dedi Grace. “Yarın gece. O zaman boşmuş.”

“Gergin misin?” *Ben* gergindim ve Grace’in ricasıyla, gitmiyordum bile.

“Bilmem. Sadece yapılması gerek işte. Senin yakarı kurtaracak. Ayrıca, Olivia’nın cenazesinde resmi olarak hayatta olmam gerek. Rachel onun yaktıklarını söylüyor.” Sustu. Uzunca bir süre vücuduma çarpan sudan ve karolardan başka bir şey yoktu. “Bu ekmek harikaymış,” dedi Grace.

Anladım. Konuyu değiştirmesine izin vermiştim. “Onu yapmayı bana Ulrik öğretmişti.”

“Ne yetenekli adammış. Alman aksanıyla konuşuyor ve ekmek yapıyor.” Diğer taraftan perdeyi dürttü; çıplak kalçama değince aniden geri çekildim. “Biliyor musun, beş yıl sonra böyle olabiliriz.”

Vücudumda temizlenecek başka yer kalmamıştı. Perdenin arkasından havluma uzanmadığım ya da Grace’ten havluyu vermesini istemediğim sürece duşta hapis kalmıştım. Havluyu onun vereceğini sanmıyordum. “Alman aksanıyla konuşup ekmek mi yapacağız?” diye sordum.

“Aynen onu kastettim,” dedi. Sesindeki alaycılığı duymuştum ve hoşuma gitmişti. Anın avantajından yararlanabilirdim.

“Bana havlumu verir misin?”

“Kendin gelip almak zorundasın.”

“Cadı,” diye mırıldandım. Hâlâ sıcak su vardı. Altında durdum ve duş başlığının altındaki karoların düzensiz birleşme yerlerine baktım. Parmaklarım buruşmaya başlamıştı ve bacaklarımdaki tüyler sudan birbirlerine yapışarak ayaklarıma doğru bakan oklara dönüşmüşlerdi.

“Sam?” dedi Grace. “Sence Cole tedavi konusunda haklı mı? Menenjiti kurt bedenindeyken alırsan işe yaradığı konusunda? Sence ben de denemeli miyim?”

Bu, Beck’le geçirdiğimiz akşamdan sonra cevaplaması zor bir soruydu. Evet, onun iyileşmesini istiyordum. Ancak gerçekten işe yaradığı konusunda önce daha fazla kanıtı ihtiyacım vardı. Jack’in talihsiz yazgısının olası sonuçlar arasında düşük bir yüzdeye sahip olduğunu kanıtlayacak bir şey istiyordum. Ben bunun için her şeyimi riske atmıştım fakat konu Grace’e olunca, onun aynı şeyi yapmasını istemiyordum. Ancak aksi takdirde nasıl normal bir hayatı olabilirdi ki?

“Bilmiyorum. Bilgiye ihtiyacım var.” Daha çok Koenig’e söyleyeceğim türden, resmi bir şey gibiydi. *Daha fazla veri topluyorum.*

“Yani, zaten kışa kadar bunun için endişelenmek zorunda değiliz,” dedi. “Sadece senin iyileşmişsin gibi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.”

Ona ne diyeceğimi bilemedim. İyileştiğimi hissetmiyordum. Cole’un söylediği gibi hissediyordum; *neredeyse* iyileşmiş. Hayalet organı olan bir savaş gazisi gibi. Kurdun içimdeki varlığını hâlâ hissediyordum: Hücrelerimde yaşıyor, huzursuzca uyuyor, havanın, adrenalinin veya damarlarıma batırılacak bir iğnenin etkisiyle dışarı fırlamayı bekliyordu. Gerçek olup olmadığını da bilmiyordum. Bir gün kendimi insan bedenimde rahat ve güvende hissedip hissetmeyeceğimi, bunu doğal karşılayıp karşılamayacağımı bilmiyordum.

“İyileşmiş gibi *görünüyorsun*,” dedi Grace.

Duş perdesinin ucundan bana bakan yüzünü gördüm. O sırtırken bağırdım. Grace içeri uzanarak musluğu kapadı.

“Korkarım,” dedi duş perdesini ardına kadar açıp bana havlumu verirken, “bu, yaşlandığında katlanman gereken türden bir şey.”

Üzerimden sular süzülerek orada dururken kendimi son derece gülünç hissediyordum; Grace ise karşımda durmuş, meydan okuyan bir tavırla gülümsüyordu. Mahcubiyeti üzerimden atmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Havluyu almak yerine çenesini ıslak parmaklarımla kavrayıp onu öptüm. Saçlarımdaki sular yüzümden dudaklarımıza süzüldü. Üstünü başını ıslatıyordum fakat umurunda değildi. Böyle geçirilecek bir ömür o an çok çekici geliyordu. “Umarım bu bir vaattir,” dedim cesurca.

Grace çoraplı ayaklarıyla duşa girerek ıslak göğsüme sarıldı. “Garanti diyelim.”

ELLI SEKİZİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Kiler kapısının hafifçe vurulduğunu duydum. Çizmelerin, bir çapanın ve bir kuşyemi çuvalının üzerinden atlayarak kapıyı açtım.

Cole St. Clair ellerini ceplerine sokmuş, kapının siyah kirisinin diğer tarafında duruyordu.

“Beni içeri davet etsene,” dedi.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

• GRACE •

Rachel'la birlikte pazar gecesi ailemin evine ulaştığımızda hava iyice kararmıştı. Nefes kesici sürüş alışkanlıkları Minnesota Eyalet Polisi tarafından sürekli eleştiri konusu olan Rachel'in ehliyeti bile olmadığından, onu benim almam gerekmişti. Selam vermek yerine bana üzerinde gülen yüz olan boncuklu bir çanta gösterdi ve karanlıkta beyaz dişlerini göstererek sırıttı. *Ailemin evinin önüne yanaşmayı böylesine gerçekdışı gösteren şey karanlık*, diye düşündüm. Zira garaj yolunun köşesini ve sarmaşıkların önünü sadece veranda ışığı aydınlatırken, evle ilgili diğer her şey tıpkı oradan ayrıldığım geceki gibi görünüyordu.

Son arabamın sigorta parasıyla aldığım arabanın yanına park ederek el frenini çektim; aniden bir geyiğin Bronco'mun ön camından içeri girdiği ve Sam'i sonsuza dek kurtlara kaptırdığımı sandığım başka bir geceyi hatırladım. Aradan milyonlarca gece ama aynı zamanda sadece birkaç saat geçmiş gibiydi. Bu gece hem bir başlangıç hem de bitişti.

Rachel yanımda boncuklu ve gülen yüzlü çantasını açarak çilekli rujunu çıkardı. Kararlı bir şekilde o meyveli zırhtan iki kat sürdükten sonra çantasının fermuarını sertçe çekip kapadı. Savaşa hazırlanmış iki kız kardeş gibi ön kapıya doğru yürürken ayakkabılarımızın

betonda çıkardığı sesler tek savaş çılgıнымızdı. Anahtarım olmadığı için kapıyı çalmam gerekti.

Buraya kadar gelmiştim fakat aslında yapmayı gerçekten istemiyordum.

Rachel bana baktı. “Sen en sevdiğim ablam gibisin,” dedi “ve bu hiç mantıklı değil çünkü aynı yaştayız.”

Hoşuma gitmişti. “Rachel, tuhaf şeyler söylemekte üstüne yok,” dedim yine de.

İkimiz de güldük. Kahkahalarımız neredeyse sessizdi.

Rachel dudaklarını giysi koluna dokundurdu; güve dolu veranda lambasının sarı ışığında aynı şeyi daha önce defalarca yaptığının kanıtlarını gördüm.

Ne diyeceğimi düşünmeye çalışıyordum. Kapıyı hangisinin açacağını bilmiyordum. Saat dokuza geliyordu. Belki *ikisi de* açmazdı. Belki...

Kapıyı babam açtı. Kapıda duranın ben olduğumu anlamasına fırsat kalmadan annem salondan seslendi: “Kedi dışarı çıkmasın!”

Babam önce Rachel’a, sonra bana baktı ve aynı anda kahverengi bir kedi kapının aralığından fırlayarak bahçeye koştu. Kedinin varlığı gülünç bir şekilde bana ihanete uğradığımı hissettirdi. Tek kızları ortadan kaybolmuştu ve boşluğu doldurmak için bir *kedi yavrusu* mu almışlardı?

“Kediniz mi var?” dedim, o gece onlara söylediğim ilk şeydi.

Babam beni karşısında görünce o kadar şaşırmıştı ki düşünmeden doğrudan cevap verdi: “Annen yalnızlık çekiyordu.”

“Kedilerin bakımı kolaydır.” Sıcak bir karşılık sayılmazdı fakat onun da beni sıcak bir şekilde karşıladığı söylenemezdi. Nedense yüzünde yokluğumun kanıtlarını görmeyi bekliyordum; oysa her zamanki gibi görünüyordu. Babam pahalı gayrimenkuller satardı ve pahalı bir gayrimenkul satmış gibi görünüyordu. Seksenli yıllardan kalmış gibi görünen bakımlı saçları ve yüklü ön ödemeleri teşvik

eden bir gülümsemesi vardı. Ne beklediğimi bilmiyordum. Altında torbalar oluşmuş kan çanağı gözler, on yıl yaşlanmış bir yüz, belirgin bir kilo kazanımı ya da kaybı... sadece bensiz geçen zamanın onun için kolay olmadığını gösteren somut bir kanıt. İstediğim sadece buydu. Acılarının somut kanıtı. Bu gece onlarla yüzleşmekle yanlış yaptığımı kanıtlayan herhangi bir şey. Oysa hiçbir şey yoktu. O anda çekip gitmek istedim. Beni görmüşlerdi. Yaşadığımı biliyorlardı. Yapmam gerekeni yapmıştım.

Ancak o sırada annem koridorun köşesinde belirdi. “Kim gelmiş?” Donup kaldı. “Grace?” O tek hecede sesi öylesine çatladı ki içeri gireceğimi anladım.

Kucaklaşmaya hazır olup olmadığımı karar vermeye fırsat bulamadan kendimi, annemin boynumu sımsıkı saran ve yüzümü kazağına bastıran kollarında buldum. *Tanrı’ya şükür, Grace, Tanrı’ya şükür.* Ya gülüyor ya da ağlıyordu fakat geri çekildiğimde yüzünde ne bir gülümseme ne gözyaşı gördüm. Altdudağı titriyordu. Kendi titrememi bastırmak için kollarımı vücuduma sardım.

Geri dönüşün bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.

Sonunda kendimi mutfak masasında, karşımda annem ve babamla otururken buldum. Bu masada bir sürü anım vardı; genellikle tek başıma oturduğum ama yine de sevgiyle hatırladığım anılar. Nostalji. Ancak mutfak tuhaf kokuyordu; yenen, saklanan ve atılan çok fazla hazır yemek kokusu gibi. Yemek pişirmek için kullanılan bir mutfaktan beklenecek kokular değildi. Yabancı koku, deneyimi gerçekdışı kılıyor, aynı anda hem yabancılaştırıyor hem de tanıdık hale getiriyordu.

Rachel’in beni bırakıp arabaya gittiğini sandım ama ilk sessizlik anlarından sonra kucağında kedi yavrusuyla ön kapıdan geldi. Tek kelime etmeden hayvanı kanepenin üzerine bıraktı ve gelip arkamda durdu. Buradan başka herhangi bir yerde olmayı tercih ediyormuş

gibi görünüyordu. Aslında çok cesur davranıyordu ve bunu görmek içimi ısıtmıştı. Herkesin Rachel gibi arkadaşları olmalıydı.

“Bu çok şaşırtıcı, Grace,” dedi babam karşımda oturduğu yerden. “Bize çok şey yaşattın.”

Annem ağlamaya başladı.

O anda fikrimi değiştirdim. Artık acılarının kanıtlarını görmek istemiyordum. Annemin ağlayışını izlemek istemiyordum. Çok uzun zaman beni özlediklerini ummuş, yokluğundan acı duyacak kadar beni sevdiklerini dilemişim ama şimdi annemin yüzüne bakarken suçluluk duygusu ve anlayışla boğazımda bir şeyler düğümlendi. Sadece bu konuşmayı yapmak ve eve dönmek istiyordum. Bütün bunlar çok zordu.

“Size çok şey yaşatmak istememiştim...” diye başladım.

“Öldüğünü sandık,” dedi babam. “Oysa sen bütün bu süre boyunca onunla birlikteymişsin. Sadece bizi...”

“Hayır,” dedim. “Onunla birlikte değildim!”

“Sadece iyi olduğunu görmek bizi rahatlatmış,” dedi annem.

Babam henüz o noktada değildi. “*Arayabilirdin*, Grace,” dedi. “Sadece yaşadığını bilmemiz için bizi arayabilirdin. İhtiyacımız olan sadece buydu.”

Ona inanıyordum. *Bana* gerçekten ihtiyacı yoktu. Varlığının kanıtına ihtiyacı vardı. “Seninle konuşmayı denediğim son seferinde on sekiz yaşına gelene kadar Sam’i göremeyeceğimi söyledin ve beni dinlemeden...”

“Polisi arayıp senin burada olduğunu haber vereceğim,” dedi babam. Yerinden kalkmak için davrandı.

“*Baba*,” diye çıktım. “Öncelikle, zaten biliyorlar. İkincisi, yine yapıyorsun. Söyleyeceklerimi dinlemiyorsun bile.”

“Bir şey yaptığım filan yok,” dedi. Rachel’a baktı. “Rachel’ı neden getirdin?”

Adını duyan Rachel hafifçe yüzünü buruşturdu. “Ben hake-
mim,” dedi.

Babam insanların vazgeçiyorlarmış gibi göstermek istediklerinde yaptığı gibi ellerini havaya kaldırdıktan sonra bir seans yapıyormuşuz ve masa kıpırdıyormuş gibi ellerini masanın üzerine dayadı.

“Hakeme ihtiyacımız yok,” dedi annem. “Sevimsiz bir şey olmayacak.”

“Evet, olacak,” dedi babam. “Kızımız evden kaçtı. Bu bir suç, Amy. Minnesota kanunlarına göre gerçek bir suç. Olmamış gibi davranmayacağım. Erkek arkadaşıyla yaşamak için evden kaçmamış gibi yapmayacağım.”

O sözlerde aniden her şeyi bütün netliğiyle görmemi sağlayanın ne olduğunu bilmiyordum. Babam tam bir ebeveyn robotu gibi davranıyordu: Muhtemelen televizyon dizilerinden ve hafta sonu gösterilen filmlerden öğrendiği tepkisel davranışları otomatik pilota bağlamıştı. İkisini de inceledim: Annem kanepeden gelip kucasına çıkmış kedi yavrusuna sarılmıştı ve babam da beni tanıımıyormuş gibi bakıyordu. Evet, yetişkinlerdi ama ben de yetişkindim. Tıpkı Rachel’in ablası gibi olduğumu söyleyişi gibi. Ailem beni ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde yetişkinliğe ulaştırdığına göre, şimdi yetişkin oldum diye buna kızamazlardı.

Babamın duruşunu taklit ederek ben de ellerimi masanın üzerine dayadım ve uzun süredir söylemek istediğim şeyi söyledim: “Ben de arabanda neredeyse ölmüyormuşum gibi davranmayacağım, baba.”

“Ah, yapma ama,” dedi.

Öfkeden karnım alev alev yanıyordu. “Hayır, sakın *yapma* deme. Bu sadece bir semptom. Arabanda bir çocuk olduğunu unuttun. Ve ondan önce annem üst katta resim yaparken kurtlar beni salıncağımdan kapıp götürdü. Ve evet, burada yatağımı paylaşan bir erkek arkadaşım vardı ve bunu anlamanız haftalar sürdü. Burada uyuyup

uyumadığının bile farkında mıydınız ki? Bana koskocaman bir özgürlük alanı tanıdınız. Kullanmayacağımı mı sandınız?”

Rachel gergin bir tavırla rujunu tazeledi.

“Pekâlâ,” dedi annem. Kedi şimdi boynuna doğru tırmanıyordu. Onu kucağından alıp Rachel’a verdi ki bence bu hakem kurallarına aykırıydı. Ancak Rachel kediyi alınca biraz daha rahatlamış gibiydi. “Pekâlâ. Bu bizi nereye getiriyor? Ben artık kavga etmek istemiyorum. Tanrım, Lewis, onunla kavga etmek istemiyorum. Kızımın öldüğünü sanıyordum!”

Babam dudaklarını birbirine bastırdı ama çenesini açmadı.

Derin bir nefes alarak kendimi toparladım. Bu işi halletmek zorundaydım. “Ben evden ayrılıyorum.”

“Ayrılmıyorsun,” dedi babam hemen.

“İşte bu yüzden ayrılıyorum,” diye karşılık verdim. “Aniden bana ne yapıp ne yapmayacağımı söylemeye başlayamazsınız. Kendi ailemi, kendi hayatımı, kendi mutluluğumu seçmeye başlayana kadar bekleyip sonra da hayır, Grace, buna izin yok, diyemezsiniz. Haydi, yalnız, sefil ve bütün notları mükemmel olan öğrenci çocuk ol tekrar! Bu hiç adil değil. Rachel’in veya Sam’in ailesi gibi yanımda olsaydınız her şey farklı olurdu.”

Babam yüzünü ekşitti. “Onu öldürmeye kalkışan ailesi mi?”

“Hayır, Beck,” dedim. Bugün öğleden sonra bunu düşünmüştüm; Beck ve Sam kafa kafaya, yanlarında duran insanların bile görebildiği kadar güçlü olan o sessiz bağ. Sam’in davranışlarını, ellerini başının arkasına koyuşunu ve aynı hareketi Beck’in yapışını düşünmüştüm. Bende ailemden bir şey var mıydı yoksa kimliğim tamamen kitaplar, televizyon ve okuldaki öğretmenlerimle mi biçimlenmişti? “Sam, Beck’in ondan istediği her şeyi yapardı çünkü Beck daima onun yanındaydı. Benim yanımda kimin olduğunu biliyor musunuz? Ben. Tek kişilik aile.”

“Beni ikna edeceğini sanıyorsan,” dedi babam, “yanılıyorsun. Ve kanunlar benden yana, dolayısıyla ikna edilmem *gerekmiyor*. On yedi yaşındasın. Kararlarını kendi adına veremezsin.”

Rachel bana hakemlik yapmaya çalıştığını düşündüren bir ses çıkardı ama dönüp baktığımda sadece kedinin elini ısırdığını gördüm.

Babamı o kadar kolay ikna edeceğimi hiç sanmamıştım. Konunun prensip olduğunu artık görebiliyordum ve babamın geri çekilmeye niyeti yoktu. Midem yine sıkışırken sınırlarım iyice gerildi. “Anlaşma şu,” dedim kısık sesle, “liseyi bitirmek için yaz okuluna gideceğim ve sonra da üniversiteye. Şimdi gitmeme izin vererseniz, on sekiz yaşıma geldikten sonra da sizinle konuşmaya devam ederim. Ya da polis çağırırsınız, beni kalmaya zorlarsınız, o yatakta uyuyup bütün yepyeni kurallarınıza uyarım ve sonra da, doğum günümün akşamında odamı boş bulursunuz ve beni bir daha göremezsiniz. Sakın dalga geçtiğimi sanmayın. Yüzüme bakarsanız son derece ciddi olduğumu anlarsınız. Ve sakın bana kanunlardan söz etme, baba! Sen Sam’e *vurdun!* Sence kanun bu konuda ne der?”

Midem iyice altüst olmuştu. Daha fazlasını söylememek, kelimeleri içimdeki boşluğa itmek için kendimi zorladım.

Masaya derin bir sessizlik çöktü. Babam başını çevirerek pence-reden arka verandaya baktı ama orada simsiyah geceden başka görülecek bir şey yoktu. Rachel kediyi telaşla okşuyor, hayvan kaburgaları yarılacakmış gibi mırıliyordu; o kadar ki odadaki tek ses onunkiydi. Annem parmaklarını masanın kenarına dayamış, görünmez bir ipliği ölçüyormuş gibi başparmağıyla işaretparmağını birbirine bastırarak ellerini oynatıyordu.

“Bir uzlaşma önereceğim,” dedi annem. Babam ona öfkeyle baktı fakat annem karşılık vermedi.

İçimde derin bir hayal kırıklığı vardı. Kabul edilebilir bir uzlaşmayı hayal bile edemiyordum.

“Dinliyorum,” dedim duygusuz bir sesle.

“Amy!” diye patladı babam. “Uzlaşma mı? Ciddi olamazsın! Buna gerek yok.”

“Senin yöntemin işe yaramıyor!” diye bağırdı annem.

Babam anneme öfke ve hayal kırıklığıyla dik dik baktı.

“Buna göz yumduğuna inanamıyorum,” dedi babam.

“Bir şeye göz yumduğum filan yok. Ben Sam’le konuştum, Lewis. Onunla ilgili yanılıyorsun. Dolayısıyla şimdi konuşma sırası bende.” Annem bana döndü. “Önerim şu: On sekizini doldurana kadar burada kalacaksın ama sana bir yetişkin gibi davranacağız. Sam’le görüşebilirsin ve akşam belli bir eve dönüş saatin olmayacak...” Kendi şartlarını belirtmek için duraksamıştı. “Ancak yaz okulunu bitireceksin ve akademik hedeflerinin peşini bırakmayacaksın. Sam gece burada kalamaz fakat isterse bütün günü burada geçirebilir ve biz de onu daha iyi tanımaya çalışırız.”

Dönüp babama baktı. Babamın dudakları aralanıp kapandı ama sadece omuz silkti. İkisi de dönüp bana baktılar.

“Ah...” dedi annem. “Ve on sekizini doldurduktan sonra da bizimle konuşmaya devam edeceksin. Bu da anlaşmanın bir parçası.”

Dirseklerimi masaya dayayarak parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Sam’le gecelerimden vazgeçmek istemiyordum ama bu adil bir uzlaşmaydı; özellikle de ben herhangi bir uzlaşma yolu göremezken. Ancak ya dönüşürsem? Dengemi bulduğumdan emin olana kadar geri dönemezdim ki bu çabuk olmak zorundaydı. Belki de şimdi? Bilmiyordum. Cole tedaviyi iş işten geçtikten sonra bulabilirdi.

“Bu kuralları tekrar değiştirmeyeceğinizi nereden bileceğim?” diye sordum zaman kazanmaya çalışarak. “Sam pazarlığa açık bir konu değil. Onunla ilişkiye devam edeceğim. Sonsuza dek. Şu anda size söylüyorum. Benim için doğru kişi o.”

Babam yine yüzünü buruşturdu fakat bir şey söylemedi. Annem hiç beklenmedik bir şekilde hafifçe başıyla onayladı. “Pekâlâ. Çabalayacağımızı söyledim. Ve onunla görüşmene engel olmayacağız.”

“Ve bir daha yumruk atmak yok,” diye araya girdi Rachel. Ona bir bakış attım. Hakemlik görevini yerine getirmek için çatışmanın neredeyse sona ermesini beklemenin hile olduğunu düşündüm.

“Tamam,” dedi annem. “Grace, ne diyorsun?”

Etrafıma bakındım. Buradan mutfak ve kahvaltı masasını görebiliyordum ki bu bana tuhaf geliyordu. Bunun buraya son gelişim olacağını sanmıştım. Büyük bir kavga kopacağını, kapıyı arkamdan çarparak çıkacağımı ve bir daha dönmeyeceğimi sanmıştım. Bu eve ve eski hayatıma dönme fikri hem rahatlatıcı hem de yorucuydu. Sam’in iyileştigiğine inandıktan sonra bile sürekli dönüşmekten korkmasını düşününce durumu çok iyi anlıyordum.

“Bunu... Bunu düşünmem gerek,” dedim. “Bu gece düşünmek istiyorum.”

“Burada kalarak düşünemez misin?” diye sordu annem.

Rachel başını iki yana salladı. “Hayır, çünkü zaten beni eve götürmesi gerekiyor. Hakem böyle diyor.”

Seçenekleri ortadan kaldırmak için ayağa kalktım. En kötüsü geçmişken neden hâlâ bu kadar gergin olduğumu anlamıyordum. “Bunu düşüneneğim ve tekrar konuşmak için döneceğim.”

Annem de ayağa kalktı; o kadar hızlı kalkmıştı ki kedi korkarak Rachel’in kollarında tısladı. Sanki hapsirmiş gibi biri ses çıkarmıştı. Annem masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi ve bana tekrar sarıldı; öyle tuhaf ve sıkı bir sarılıştı ki bu geceden önce ne zaman sarıldığını hatırlayamadığımı fark ettim. Şimdi zamanı gelmişken ben ona nasıl sarılacağımı bilemiyordum. Bütün vücudu göğüslerden ve saçlardan oluşuyor gibiydi, bu yüzden ben de kollarımı sarıp vücudunu sıktım.

“Geri dönecek misin?” diye sordu kulağıma.

“Evet,” dedim ve ciddiye dim.

Babam ayağa kalktı ve yeterince çabalarsa benim vücudumun da anneminkine benzediğini anlayacakmış gibi sadece omzuma sarıldı.

“İşte kediniz,” dedi Rachel ve kediyi anneme verdi.

“Onu geri getirdiğin için teşekkürler,” dedi annem. Kediden mi yoksa benden mi söz ettiğini bilmiyordum.

Rachel omuz silkerek koluma girdi. “Benim işim bu.” Sonra beni evden çıkarıp arabaya götürdü. Biz geri geri çıkıp yola koyulurken annem ve babam kapıda durmuş, yüzlerinde hüznünlü ifadelerle arabayı izliyorlardı. Midem bulansa da içim kıpır kıpırdı.

Araba bir dakika için sessizdi.

“Senin yerine kedi aldıklarına inanamıyorum,” dedi Rachel sonunda.

Güldüm ama midem bulandı. “Ben de. Geldiğin için teşekkürler. Yani, teşekkür ederim. Sen yanımda olduğun için mantıklı davrandılar.”

“Mantıklı davrandılar çünkü senin öldüğünü sanıyorlardı. Sen... iyi misin Grace?”

Bir vitesi kaçırdım ve doğru vitesin yerini bulana kadar araba biraz silkelendi. Düz viteste pek başarılı değildim ve aniden fazla zor gelmeye başlamıştı. Karnım yine sıkıştı ve aynı anda kollarımdan yukarı bir titreme yayılırken sinir gerginliği sandığım şeyin çok daha kötüsü olduğunu anladım.

“Ah, hayır,” dedim midemin bulandığını hissederken. “Kenara çekmem gerek. Ben, özür dilerim, ben...”

Gece yol ıssızdı. Arabayı kenara çekerek kapıyı açtım ve hemen arabanın arkasına geçip kustum. Karanlıkta Rachel’in yüzü bembeyaz görünüyordu; onun da indiğini fark etmemiştim.

Telaşla ellerini salladı. “Ben ne yapabilirim? Düz vites kullanamam!”

Şimdi sertçe titremeye başlamıştım ve istemsiz sarsıntılarla dişlerim birbirine çarpıyordu. “Rach, üzgünüm, çok üzgünüm. Senin...” Aniden susarak arabanın kenarında büzüldüm. Ah, Tanrım, bu kıstımdan nefret ediyordum. Kemiklerim kırılıyordu. Hayır, hayır, hayır.

“Ne, ben ne? Grace, ödümü patlatıyorsun. Ah, hayır. Ah, hayır!” Rachel nihayet neler olduğunu anlamaya başlamıştı.

“Sam’i ara,” dedim zorlukla. “Ona dönüştüğümü ve gelip seni alması gerektiğini söyle. Cole... Ah. Cole diğer arabayı... ah... kullanabilir... Rachel... git... arabada bekle. Sakın...”

Dizlerim artık beni taşımıyordu. Gevşemeye ve başka bir şeye dönüşmeye başlamışlardı. Dönüşmemi izlerken aniden ne düşüneceğinden korktum. Arabada beklemesi gerekiyordu. İzleyemezdi; bu aramızdaki her şeyi mahvederdi. Derim başkasına aitmiş gibiydi. Şimdiden korkunç görünüyor olmalıydım.

Ancak Rachel bana sınıksı sarıldı ve yanağını benim gergin yanağıma yasladı. Kurt gibi kokuyordum ve canavar gibi görünüyor olmalıydım. Oysa bana o kadar sıkı sarılmıştı ki acımın arasında hissedebiliyordum. O kadar cesurdu ki yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

“Çok acıyor mu?” diye fısıldadı beni bırakırken.

Kararlı bir tavırla başımı iki yana salladım ve yumruklarımı vücuduma bastırdım. “Sadece seni seviyorum ve bu beni... beni...”

“Kurda dönüştürüyor,” dedi Rachel. “Biliyorum.” Elinin tersiyle burnunu sildi. “İnsanlar üzerinde böyle bir etki yaratıyorum.”

Başka bir şey söylemeye çalıştım ama dengemi kaybettim. Yıldızlar tepemde parıltıyordu ve başka bir geceyi hatırlıyordum: Sam’le birlikte yıldızların altındaydık ve Kuzey Işıkları’nı izliyorduk. Zihnimde o ışımaların pembe aydınlığı, Bronco’nun parçalanmış ön camının bütün parçalarından yansıyan ışığa dönüştü. Sam’le o camın arkasında birbirimize veda ediyorduk. Sonunda kırılan cam gibi parçalanarak ve yeni bir şeye dönüşerek geride sadece ben kaldım.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Grace'le böyle bir gece uykusunu kaçırmak tuhaf bir şekilde huzursuz ediciydi; aniden benden uzakta bir yerde dönüşmüştü. Rachel'ı bıraktıktan sonra onu aramaya gitmek istedim fakat Cole beni bunun işe yaramayacağı konusunda ikna etti; Grace bana gelmezdi ve ailesinin evinin yakınlarında dönüşürse, en azından nerede olduğunu bilirdi. Onsuz uykuya dalabileceğimi sanmıyordum ama Cole beni Rachel'ın onu bıraktığı yere gitmekten vazgeçirdikten sonra yatağıma uzanıp kâğıttan kuşlarıma ve Noel ışıklarına bakarak Grace'in yatağa gelmesini beklediğimi hayal ettim. Uzun günü geride bırakmıştım ve bütün olanları zihnimde tutamayacak hale gelince nihayet uyku çöktü.

Rüyamda odadan odaya geçerek evde dolaştığımı gördüm. Odaların hepsi boştu fakat dolu ve nefes alan bir boşluktu; her an dönüp baktığımda arkamda birini bulacaktım gibi. Ev, sakinleri az evvel hava almaya çıkmış ve birazdan dönecektim gibiydi. Yatak odalarında kesinlikle yaşam belirtileri vardı: Her yatağın üzeri giysilerle doluydu; bir bavul ya da sırt çantası, yanına özenle bırakılmış ayakkabılar ve dikkatle sıralanmış kişisel eşyalar vardı. Ulrik'in yatağının üzerinde dizüstü bilgisayar ile elektrikli tıraş makinesi duruyordu. Paul'ünkinin üzerinde bir yığın gitar penası ve daha önce hiç duymadığım DVD'ler vardı. Ranzaların durduğu odada bile yatakların üzerine malzemeler

sıralanmıştı: Derek'in kamerasının üzerine bırakılmış kulaklıkları ve Melissa'nın ayakkabılarının yanında duran resim defteri. Beck'in yatağı boştu.

Odadan odaya geçerken her seferinde ışıkları söndürüyordum. Daima boş olan Beck'in odasına veda ettim. Ulrik'in dizüstü bilgi sayarında korku filmi izlediğimiz odasına veda ettim. Kendi odama girmeden alt kata indim. Bir defasında neredeyse kurt halimle Grace'le birlikte kanepeye oturduğum ve Isabel'in Cole'un nöbetini durdur-
mama yardım ettiği salona veda ettim. Işığı kapadım. Cole'un kaldığı ve Jack'in öldüğü sarı odaya veda ettim. On yıldır uzak durduğum banyonun ışığı kapalıydı. Bütün dolaplarına fotoğraflarımızın asıldığı ve bantlandığı, her biri samimi bin gülümsemenin sergilendiği mutfağa veda ettim. Işığı söndürüp bodruma indim.

Burada, Beck'in kütüphanesinde kitaplarla sarılmış halde, Beck'in odasında olmayan eşyaları, bavulu ve ayakkabıları, okuma koltuğunun pufunun üzerinde duruyordu. Kravatı düzgünce yanlarına katlanmıştı ve onların yanında üzeri dallarla kaplı bir CD vardı. Tek beyaz alana CD'nin adı yazılmıştı: *Hâlâ Uyanıyorum*.

Beck her yanımdaydı ve okuduğu bu kitapların içinde yaşıyordu. Her sayfasında. Bütün kahramanlar, bütün hainler, bütün kurbanlar ve bütün saldırganlar kendisiydi. Her şeyin başlangıcı ve sonu oydu.

Die letzte aller Tören

*Doch nie hat man
an alle schon geklopft*

(Tüm kapıların sonuncusu

*Ama biri asla
diğer hepsini tıklamadı)*

Bu son vedaydı. Işığı kapadım.

Geriye tek bir yer kalmıştı. Merdivenlerden yavaşça çıkarak önce zemin kata, sonra üst kata çıktım. Koridordan geçerek odama gittim. İçeride kâğıt kuşların iplerinin ucunda titriyor, deprem oluyormuş gibi sallanıyordu. Kuşların barındırdığı anıların her birini, kanatlarında bir televizyon ekranı gibi sergilenen görüntüleri görebiliyor, her birinin daha önce söylediğim şarkıları söylediğini biliyordum. Çok güzeldiler ve korkuyla serbest kalmaya çalışıyorlardı.

“Kötü haber, Ringo,” dedi Cole. “Hepimiz öleceğiz.”

Telefonun sesiyle uyandım.

Ani ses yüzünden yarı uyuyan vücuduma adrenalin yayıldı ve ilk net düşüncem, açıklanamaz bir şekilde, *Ah, hayır, burada olmasın*, oldu. Yarım saniye sonra sesin telefondan geldiğini anladım ve neden böyle düşündüğüme bir anlam veremedim. Ahizeyi kaldırdım.

“Sam?” dedi Koenig.

Son derece kendinde ve uyanık gibiydi.

“Daha önce aramalıydım ama gece nöbetindeydim ve... neyse, fark etmez.” Koenig gürültülü bir şekilde nefes aldı. “Av öne alındı.”

“Ne?” Belki de hâlâ uyuyor olabileceğimi düşündüm ama turlarımın hiçbirisi kıpırdamıyordu.

“Yarın,” dedi Koenig daha yüksek sesle. “Şafakta. Saat beş kırk yedide. Helikopter aniden boşa çıktı ve tarihi erkene aldılar. Kalkın!”

Bana bunu söylemesine gerek yoktu. Bir daha uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Telefon çaldığında uyuyor sayılmazdım.

Saat gece yarısını biraz geçiyordu ve büyük ölçüde kendimi savunmak için uyuyordum. Av tarihi ve Kaliforniya tehdidi yaklaşırken Culpeper'ların evinde sinirler gergindi ve annemle babam son birkaç haftadır çok özlediğim bağrıışma maratonlarına geri dönmüştü. Görünüşe bakılırsa annem kazanıyordu –en azından son yirmi dakikadır babamdan daha fazla sayı yapıyordu– ama hâlâ önlerinde birkaç raunt var gibiydi.

Yatak odamın kapısı kapalıydı ve kulaklığım kulağımdaydı; dolayısıyla saldırgan sözlerle parazit yaratıyordu. Odam gün ışığı olmadığında daha az çarpıcı görünen pembe ve beyazdan oluşmuş bir kozaydı. Kendi eşyalarımın arasındayken, buraya taşındığımızdan beri geçen herhangi bir yılın herhangi bir günü olabilirdi. Koridordan geçip aşağı inebilir ve ben yokken köpeğimi çıkarmadığı için Jack'e bağırabilirdim. Kaliforniya'daki, beni hâlâ hatırlayan arkadaşlarımı arayıp geri dönüş komploları kurabilir, evlerine yakın kampüslere ziyaretler planlayabilirdim. Odamın böylesine değişmemiş ve gecenin böylesine hilekâr olması hem sevimli hem de ürkütücüydü.

Telefonum çaldığında neredeyse kaçırıyordum.

Arayan: BECK EV.

“Selam,” dedim.

“Tahmin et, ağağılık baban bu kez ne yapmış?” dedi Cole nefes nefese.

İçimden cevap vermek gelmedi. Cole’la bir dahaki telefon konuşmamın böyle başlayacağını ummamıştım.

“Bizi tam anlamıyla düzdü,” dedi Cole cevap vermemi beklemeden. “Hem de ithal bir arabanın motor kapağı üzerinde. Av şafakta başlıyor. Öne almışlar!”

O anda yatağımın yanındaki komodinin üzerindeki ev telefonu çaldı. Dokunmadım bile ama yattığım yerden bakarken arayanı gördüm: LANDY, MARSHALL. Yani babam ve ben aynı anda iki farklı insanla aynı konuşmayı yapıyorduk.

Alt kattaki bağrısmalar kesilmişti. Bütün bunları hazmetmek uzun zaman alıyordu.

“Ne yapacaksınız?” diye sordum.

“Eh, önce Sam’i harekete geçirmem gerek,” dedi Cole. “Grace bu gece dönüştü ve ormanda; dolayısıyla Sam kafayı yedi.”

İşte *şimdi* uyanmıştım. Kulağımda kalan tek kulaklığı çıkardım ve doğrulup oturdum. “Grace orada mı? Bu kabul edilemez.”

Bu ifade yetersizdi. Grace’le Centilmen Thomas Culpeper arasında bir savaşı asla görmek istemezdim çünkü nasıl biteceğini biliyordum.

“Biliyorum, prenses,” dedi Cole tersçe. “Hemen babana gitmeni, ona telefona sarılmasını ve buna son vermesini söylemeni istiyorum.”

Onun da nasıl biteceğini biliyordum.

“İşe yaramaz,” diye karşılık verdim. “Olay artık onu aştı.”

“Umurumda. Bile. Değil,” dedi Cole bir çocukla konuşur gibi yavaşça ve sabırla. “O alçağı bul ve onu durdur. Yapabileceğini biliyorum.”

Ses tonu beni de kızdırmaya başlamıştı. “Pekâlâ, öncelikle, sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin. İkincisi? Aşağı inersem bana nedensiz yere fazlasıyla kızacak ve şanslıysam, belki, neden aniden

kurtlara karşı böylesine dostça yaklaştığımı merak etmeye başlayabilir ve bu da başıma yılın geri kalanında uğraşmak zorunda kalacağım başka sorunlar açabilir. Ve ne diyeceğini biliyor musun? Artık elinden bir şey gelmeyeceğini söyleyecek. Artık senin yapman gerekeni yapmanın zamanı geldi.”

“Benim mi? Benim planım ancak Grace burada olsaydı işe yarardı. Grace olmadan elimde sadece duygusal açıdan dengesiz bir kurt ve bir de Volkswagen var.”

Ev şimdi daha önceki bağırışlara kıyasla mezar sessizliğine bürünmüştü. Aşağı inip babamla av konusunda yüzleşmeyi düşündüm ama üzerinde düşünülemez kadar gülünçtü.

“Bunu yapmayacağım, Cole.”

“Bunu denemeyi bana borçlusun.”

“Borçlu muyum?” Sert ve kısa bir kahkaha patlattım. Bir an için aramızda geçenler zihnimde belirdi ve söylediklerinde gerçeklik payı olup olmadığını merak ettim. Aklıma bir şey gelmedi. Her şeyden öte, o bana çok şey borçluydu. “Ben sana neden borçluymuşum?”

Cole’un sesinde hiç duygu yoktu. “Çünkü lanet olasıca baban, Victor’ı öldürüp cesedini önüme attı!”

Yüzümün alevlendiğini hissettim.

“Ben o değilim. Sana hiçbir bok borçlu değilim, Cole St. Clair. Bundan önce aşağı inip babamla konuşmayı düşünebilirdim fakat şimdi... umurumda bile değilsin!”

“Ah, çok güzel. Sorunlarınla başa çıkmak için çok olgun bir yaklaşım. Bir teknik detay bul, çarpıt ve başka birinin sorunu haline getir. Tam anlamıyla babanın kızıydın.”

Bu canımı yakmıştı. Güldüm. “Konuşana bak. Bütün bunlarla ilgili beni gerçekten şaşırtan tek şey senin ayık olman. İşler ters giderse her zaman kendini öldürebilirsin, değil mi?”

Telefonu kapadı.

Nabzım çok hızlı atıyor, tenim kavruluyordu ve aniden başımı dönmeye başlamıştı. Arkama yaslanarak ellerimi ağzıma kapadım. Odam aynen telefona cevap vermeden önce olduğu gibi görünüyordu.

Telefonumu duvara fırlattım. Alet havada uçarken onu kırarsam babamın beni öldüreceği aklıma geldi fakat telefon duvara çarptı ve hiçbir parçası düşmeden yere kaydı. Aynen fırlatmadan önceki gibi görünüyordu.

Hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir şey.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Cole fırtına gibi mutfağa daldı. Saat neredeyse birdi ve dört buçuk saat içinde kurtlar ölmeye başlayacaktı.

“Sonuçsuz, Ringo. Culpeper avı iptal edemiyor.” Gözlerinde sesine yansımayan bir kargaşa vardı.

Culpeper’in bunu yapacağını zaten düşünmemiştim fakat en azından denememek aptalca gelmişti. “İsabel geliyor mu?” Sesim şaşırtıcı bir şekilde normaldi, gerçek ben sesini kaybetmiş de sesim kayıttan çıkıyormuş gibi.

“Hayır,” dedi Cole. O kadar. Tek kelime. Nefesinin bir parçası gibi. Buzdolabının kapısını o kadar sert açtı ki kapağın raflarında duran şeyler birbirine çarptı. Buzdolabından süzülen soğuk hava ayak bileklerime vurdu. “Her şey bize kaldı. Arkadaşın Koenig geliyor mu?”

Güzel olurdu: Olaya benden daha az duygusal yaklaşan, konuya olumlu ve gerçekçi bakan bir kanun adamı harika bir şey olurdu. “Gece nöbetinde olduğu için haberi öğrenmiş. Vardiyası sabah altıda bitiyor.”

“Mükemmel zamanlama.” Cole bir eliyle bir avuç şişeyle şırıngayı kapıp önümdeki tezgâha bıraktı. Tezgâhın yüzeyinde kayıp döndüler. “İşte seçeneklerimiz.”

Kulaklarım uğulduyordu. “Birden fazla mı var?”

“Aslında tam olarak üç tane,” dedi Cole. Hepsini sırayla saydı. “Şu seni kurt yapar. Şu beni kurt yapar. Şu da ikimize birden kır/ geçirir.”

Ama üç seçenek filan yoktu. Sadece bir tane vardı. En başından beri sadece bir taneydi. “Aralarına girip onu bulmalıyım,” dedim.

“Geri kalanı?”

“Önce o.” Söyleyebileceğim en korkunç şeydi fakat diğer her şey yalan olurdu. Kurtken, başka bir şey kalmadığında hatırladığını tek şey oydu. Tutunabileceğimi bildiğim tek şey oydu. Tutunmak zorunda olduğum şey. Başarabilirsem diğerlerini de kurtarırdım ama önce Grace’e ulaşmalıydım.

Pek ikna edici olduğumu sanmasam da Cole başıyla onayladı. Hareketi her şeyi gerçek kıldı ve şimdi planımızın bu olduğunu anlayınca midem bulandı. Belli belirsiz filan da değildi; kulaklarımı uğuldatacak ve gözlerimde benekler yaratacak kadar netti. Kurda dönüşmem gerekiyordu. Uzak bir gelecekte değil. Hemen.

“Pekâlâ, işte plan, bir daha. Ben göle gideceğim,” dedi Cole. Kendisini kurda dönüştürecek şırıngayı pantolonunun cebine atarken havada hayali bir haritayla gideceğimiz yeri anlatan bir general olmuştu. “İki Ada Gölü’nün yanındaki park alanı. Sizi orada bekleyeceğim. Seni. Grace’i. Yanınızda getirebileceğiniz diğerlerini. Şafaktan önce ormanın kıyısındaki o açık alanı aşmak zorundayız. Yoksa keklik gibi avlanırsınız. Hazır mısınız?”

Tekrarlaması gerekti. Küvetin içine oturup gitarımı elime alarak “Hâlâ Uyanıyorum”u söylemeyi düşündüm. Grace’in elbisesini başının üzerinden geçirmeyi düşündüm. Cole’un bana herkesin beni dinlediğini söylediğini ama her zaman bir şey söylemediğini düşündüm. Beni *ben* yapan her şeyi ve onları kaybetmekten ne kadar korktuğumu düşündüm.

Kaybetmeye niyetim yoktu.

“Hazırım.”

Zamanımız kalmamıştı.

Dışarıda giysilerimi dikkatle çıkardım ve Cole köpükleri tepeye çıkarana kadar şırıngaya vururken bekledim. Burası şaşırtıcı ölçüde aydınlıktı; dolunaya daha neredeyse bir hafta vardı fakat bulutlar alçaktı ve sis bütün ışığı alıp her yere yansıtıyor, evin arkasındaki ormanı ürkütücü ve sonsuz gibi gösteriyordu.

“Bana ne düşündüğünü söyle,” dedi Cole. Kolumu tutup avcumu yukarı çevirdi. Yara izlerim ayışığında iğrenç görünüyordu.

Düşündüğüm şeydu: Grace’in elimi tutan eli, bodrumda titreyen Beck, Victor’ın gömülüğü ve insana dönüşmem. Bir yerlerde belki Grace’in de beni aradığını düşünüyordum. Yanımda götürmek istediğim düşüncelere odaklandım: “Ben Sam Roth’um. Grace’i bulacağım. Kurtları bulacağım. Onları göle götüreceğim.”

Cole başıyla onayladı. “Öyle yapsan iyi olur. Pekâlâ, bunun bir damara girmesi gerekiyor. Kıpırdama. Tekrar söyle. Dur, önce bana anahtarlarının yerini tekrar söyle.”

Kalbim gerginlik, korku ve umutla yerinden fırlayacak gibiydi. “Cebimde.”

Cole aşağı baktı.

“Pantolonum artık üstümde değil,” dedim.

Cole basamağa baktı. “Evet, değil. Pekâlâ. *Şimdi* kıpırdama.”

“Cole,” dedim. “Eğer ben...”

Ses tonumu duymuştu. “Hayır. Hepsi bitince görüşürüz.”

Cole dirseğimin içindeki yaraların arasında damarı buldu. Gözlerimi kapadım. İğneyi soktu.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Bir saniye içinde, saniyenin kısacık bir anında, bir nefes süresinde acı bütün düşüncelerimi zihnimden sildi. Damarlarım erimişti. Bedenim kendini yeniden biçimlendiriyor, yeni yollar yaratıyor, yeni kemikler planlıyor, önceki her şeyi ezip parçalayarak toza dönüştürüyordu. Değişmeyen tek bir parçam bile yoktu.

Acısını unutmuştum. Hiç merhameti yoktu. Dönüştüğüm ilk seferinde yedi yaşındaydım. İlk gören annem olmuştu. Şimdi adını bile hatırlayamıyordum.

Omurgam çatırdıyordu.

Cole şırıngayı basamağa fırlattı.

Orman kurt olarak bildiğim tek dilde şarkı söylüyordu.

Bunu son yaptığımda yanımda Grace vardı. Bunu son yaptığım da bir vedaydı.

Artık değil. Artık vedalar olmayacaktı.

Adım Sam Roth. Grace'i bulacağım.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

Cole telefonu kapadıktan sonra söylediği şeyin sandığım kadar kötü olmadığını anlamam beş dakikamı aldı. Onu hemen geri aramam gerektiğini anlamamsa on dakika sürdü. Telefona cevap vermediğini anlamam on beş dakika. Kendisini öldürmesinden söz etmemem gerektiğini anlamam yirmi dakika. Ona söylediğim son sözlerin bunlar olabileceğini anlamam için yirmi beş dakika geçmesi gerekti.

Neden söylemiştim ki? Belki de Rachel sürtük yorumunda haklıydı. Keşke silahlarımı *bağırsakları* değil yerine *uyuştur* kipine ayarlamayı bilseydim.

Avla ilgili bir şeyler yapmaya çalışmazsam kendime tahammül edemeyeceğimi anlamam için neredeyse gecenin yarısını geçirmem gerekti.

Cole'un ve sonra da Sam'in numaralarını son kez denedikten sonra –cevap yoktu– alt kata indim. Babama söyleyeceklerimi zihnimde planlamıştım. Önce tartışma, sonra yalvarma ve sonunda da Sam ve Beck'le ilgisi olmayacak şekilde endişelerimi haklı çıkarma çabası çünkü bunların babamda işe yaramayacağını biliyordum. Bu aslında hiçbir işe yaramayacaktı.

En azından Cole'a denediğimi söyleyebilirdim. Ve o zaman belki kendimden bu kadar iğrenmezdim.

Nefret ediyordum. Bundan nefret ediyordum. Başka biri yüzünden kendimi bu kadar kötü hissetmekten nefret ediyordum. Elimi sağ gözüme bastırdım fakat gözyaşım akmadı.

Ev karanlıktı. Merdivenden aşağı koşarken ışıkları yakmam gerekti. Mutfakta kimse yoktu. Salonda kimse yoktu. Sonunda annemi kütüphanede, elinde bir beyaz şarap kadehiyle deri kanepede rahatça uzanmış halde buldum. Bir hastane realite şovunu izliyordu. Normalde böyle bir şeydeki ironi beni güldürürdü fakat şu anda düşünebildiğim tek şey, Cole'a söylediğim son sözlerdi.

"Anne," dedim rahat görünmeye çalışarak. "Babam nerede?"

"Hmm?" Verdiği karşılıktaki bir şey beni daha da kararlı hale getirdi. Dünya yıkılmıyordu. Soru sorduğumda annem hâlâ *hmm* diyordu.

"Babam. Beni yapmak için seninle çiftleşen yaratık. Nerede?"

"Böyle şeyler söylemesen keşke," dedi annem. "Helikoptere gitti."

"Helikoptere. Gitti."

Annem bakışlarını televizyondan neredeyse ayırmadı. Sesimde onu tedirgin edecek yeni bir şey yoktu. "Marshall ona yer ayarlamış. Keskin nişancı olduğu için harcanamayacağını söylemiş. Tanrım, bu iş bittiğinde gerçekten rahatlayacağım."

"*Babam* kurtlara ateş eden helikoptere biniyor," dedim. Yavaşça. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Elbette ki babam bir silahla en önde olmak isteyecekti. Elbette Marshall onun için bunu ayarlayacaktı.

"Av berbat bir saatte başlayacak," dedi annem. "Bu yüzden kahve içmek için Marshall'la buluşmaya gitti. Televizyon da bana kaldı."

Çok geç kalmıştım. Kendi kendime düşünerek çok zaman harcamıştım ve artık iş işten geçmişti.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Denemeyi bana borçlusun, demişti Cole.

Hâlâ ona bir şey borçlu olmadığımı düşünüyordum. Ancak giderek artan huzursuzluğumu anneme belli etmemeye çalışarak

kütüphaneden sıvışarak evin içinde dolaşmaya başladım. Beyaz ceketimi, arabamın anahtarlarını, cep telefonumu aldım ve arka kapıyı açtım. Cole kısa süre önce bir kurt bedeninde burada durmuş, yeşil gözleriyle bana bakmıştı. Ona kardeşimin öldüğünü söylemiştim. İyi biri olmadığını. Kendisi için seçtiği bedenin içinde hapsolmuş halde, beni gözünü bile kırpmadan izlemişti.

Her şey değişmişti.

Yola çıkarken gaz pedalına o kadar sert bastım ki tekerlekler çakıl zeminde patinaj çekti.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

• SAM •

Adım Sam Roth. Grace'i bulacağım. Kurtları bulacağım. Onları göle götüreceğim. Adım Sam Roth. Grace'i bulacağım. Kurtları bulacağım. Onları göle götüreceğim.

Olanca hızımla koşarak ormana daldım. Patilerim kayaları dövüyor, adımlarım mesafeleri yutuyordu. Bütün sinirlerim adeta alev almıştı. Düşüncelerimi bir kucak dolusu kâğıt turna gibi koruyor, hepsine sımsıkı tutunuyordum. Ama ezecek kadar değil.

Adım Sam Roth. Grace'i bulacağım. Kurtları bulacağım. Onları göle götüreceğim. Adım Sam Roth. Grace'i bulacağım. Kurtları bulacağım. Onları göle götüreceğim.

Duyacak bin farklı şey vardı. On bin farklı koku. Bu ormandaki sayısız yaşam biçimine ait yüz milyon ipucu. Oysa benim sayısız ihtiyacım yoktu; tek birine ihtiyacım vardı.

Bir şekerleme dükkânının kokusunu içine çekerken bana yaslanmış halde duruyordu. Şimdi göremediğim renklerin hepsi etrafımızdaki duvarlarda ve etiketlerdeydi.

Adım Sam. Grace'i bulacağım. Kurtları bulacağım. Onları göle götüreceğim.

Yarımayın altında gece parlaktı; birkaç alçak buluttan ışık yansıyor ve siste dağılıyordu. Önümü rahatça görebiliyordum fakat bana asıl yardım eden görme duyum değildi. Arada bir yavaşlayarak dinliyordum. Onun uluması. Beni aradığından emindim.

Kurtlar uluyordu; penceresinde durup dışarı bakıyordum. Yabancıydık ama birbirimizi her gün yürüdüğümüz bir patika gibi tanıyorduk. *Yerde uyuma*, demişti.

Adım Sam. Grace'i bulacağım. Kurtları bulacağım. Onları göle götüreceğim.

Şimdi onun çağrısına cevap veren başka sesler vardı. Birbirlerinden ayırmak zor değildi. Asıl zor olan, onları *neden* birbirlerinden ayırmam gerektiğini hatırlamaktı.

Bir kurdun yüzünde onun kahverengi ve karmaşık gözleri.

Adım Sam. Grace'i bulacağım. Kurtları bulacağım.

Patilerim ıslak toprakta kayınca savruldu. Yakınlarda bir şeyin suya düştüğünü duydum.

Zihnimin derinliklerinde bana bir ses tısladı. Burada bir şey tehlikeliydi. Temkinli bir tavırla yavaşlayınca gördüm: dibinde boğucu su olan dev bir çukur. Dinlemeden etrafından dolaştım. Orman sessizleşmişti. Zihnim sendeliyor, bir şeyi arıyordu; başımı arkaya atarak içimdeki acıyı hafifletmek için uzun uzun uludum. Biraz sonra onun sesini duyunca yine harekete geçtim.

Grace'i bulacağım. Kurtları bulacağım.

Benim ilerleyişimle korkan bir kuş sürüsü aniden önümden havalandı. Simsiyah gökyüzüne doğru hızla yükseldiler ve kanatlarının tıpatıp aynı şekilde açılışı, havada asılı duruşları, arkalarında yıldızlarla kanatlarını çırpışları bana bir şeyi hatırlattı.

O şeye tutunabilmek için çabaladım ama elimden kayıyordu. Ne kaybettiğimi bilemesem de, kayıp ezici bir ağırlıktı.

Grace'i bulacağım.

Bunu kaybetmeyecektim. Bunu kaybetmeyecektim.

Grace'i bul.

Benden alamayacağınız şeyler vardı. Kaybetmeye, vazgeçmeye asla dayanamayacağım şeyler.

Grace.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

• COLE •

Sabah iki otuz dört.

Yalnızdım.

Göl park alanının yanında uzanıyor, dingin su yarımaya ayna gibi yansıtıyordu. Suyun diğer tarafında bir yerlerde Culpeper'ların evi vardı.

Bunu düşünmeyecektim.

İki otuz beş.

Yalnızdım.

Sam'in gelmemesi bir olasılıktı.

• ISABEL •

Saat üç yirmi birdi ve Beck'in evinde kimse yoktu. Arka kapının dibinde bir yığın giysi ve atılmış bir boş şırınga buldum. İçeride Sam'in cep telefonu mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu; aramalarıma neden cevap vermediğini anladım. Gitmişlerdi. Söylediğim şeyi yapmışlardı; yardımım olmadan Cole'un planını uyguluyorlardı. Çizmelerimin topukları sert ahşap zeminde takırdarken alt kattaki odaları dolaştım ama biri olsa, şimdiye kadar bana cevap verirlerdi.

Koridorun sonunda Jack'in öldüğü oda vardı. İçeri girip ışığı yaktım. Aniden oda önceden hatırladığım iğrenç sarı tonuna büründü. Buranın artık Cole'un odası olduğu belliydi. Yerde bir eşofman altı duruyordu. Bütün yatay yüzeyler camlar, kâseler, kalemler ve kâğıtlarla doluydu. Yatak bozulmamıştı ve buruşuk battaniyenin üzerinde günlük gibi deri ciltli bir defter duruyordu.

Yatağa girdim –güzel kokmak için uğraştığı o günkü Cole gibi kokuyordu– ve sırtüstü uzanarak Jack'in *tam burada* ölümünü düşündüm. Hatırlaması zor bir anıydı ve herhangi bir duygu yaratacak kadar güçlü değildi. Bu beni hem rahatlatmış hem de üzmüştü; onu kaybediyordum.

Biraz sonra uzanıp günlüğü aldım. Sayfayı işaretlemek için bir kalem konmuştu. Cole'un mahrem düşüncelerini kâğıda dökmesi düşüncesi bana tuhaf gelmişti; kâğıt üzerinde bile o kadar dürüst olacağını sanmıyordum.

Defteri açarak sayfalarını karıştırdım. Beklediğim hiçbir şeye benzemiyordu ama aynı zamanda da beklediğim her şeydi. Dürüstlük vardı ama duygu yoktu. Cole'un hayatının son birkaç ayının duygusuz kronolojisi. Kelimeler üzerime atlıyordu.

Nöbet. Titreme. Orta seviyede başarı. Ellerde yaklaşık iki saat kontrolsüz titreme. Yirmi yedi dakikalığına dönüşüm. Aşırı kusma; oruç önerilmeli mi?

Bu günlükten istediğim şey yazılmamış olmalı. İhtiyacım olan değil ama istediğim şey. Kayıtlarının daha duygusal hale gelip gelmediğini görmek için sayfaları karıştırmaya devam ettim ama hiçbir şey yoktu. Ancak ihtiyacım olan şeyi son sayfada buldum: *İki Ada park alanında buluş ve 169'dan kuzeye, Bıçak Gölü'ne.*

İki Ada Gölü'nde nereyi kastettiklerini anlamak biraz zaman alabilirdi çünkü çok büyük bir göldü fakat nereden başlayacağımı artık biliyordum.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Ve şimdi, sonunda buradaydı; bunca zamandan sonra onu hatırladığım gibi.

Beni bulduğunda beyaz kabuklu ağaçlardan oluşan bir ormanda duruyordum. Birbirimizi gördüğümüzde ulumalarımız sürüden iki üyeyi daha bize çekmişti. Yaklaştıkça daha da geriliyordum; sızlanmak yerine ulumak zordu. Diğerleri beni sakinleştirmeye çalışıyordu fakat onlara onun gözünden görüntüler göstermeye ve bir şey anlatmaya çalışıyordum. Gerçekten onun sesi olduğuna inanamamıştım; ta ki gözlerini görene kadar.

Sonra onu nefes nefese ve kararsız bir halde karşımda bulmuştum. Koşarak açıklığa girdi ve yanımdaki iki kurdu görünce tereddüt etti. Ancak kokusu onu tanımlarını sağladı ve aramızda bir sürü görüntü alışverişi oldu; o oynarken, avlanırken, sürünün arasındayken.

Kuyruğumu dikip kulaklarımı kabartarak heyecanlı ve sevinçli bir şekilde ona koştum. Bana öyle güçlü bir görüntü fırlattı ki olduğum yerde donup kaldım. Etrafımızdaki ağaçlar, beyaz ağaç gövdeleri, dallarından dökülen yapraklar ve aralarında duran insanlar.

Ona başka bir görüntü göndererek onu bulmak için buraya koştüğumu ve sesini izlediğimi anlattım.

Yine bana aynı görüntüyü gönderdi.

Anlamıyordum. Bu bir uyarı mıydı; bu insanlar mı geliyordu? Bir anı mıydı? Onları görmüş müydü?

Görüntü değişip büküldü: Ellerinde yapraklar olan bir erkek ve bir kız... Görüntü istek ve özlem kokuyordu. Çocuk benim kurdumun gözleriyle bakıyordu.

İçimde bir şey acıdı.

Grace.

Hafifçe sızlandım.

Anlamıyordum ve şimdi içimde aynı kayıp acısıyla sığılı hissediyordum.

Grace.

Hem hiçbir anlamı olmayan hem de bütün anlamları içinde barındıran bir sestir. Kurdum dikkatle bana yaklaşırken çenemi yalamadan ve burnunu kulaklarımda dolaştırmadan önce kulaklarımı kabartmamı bekledi. Onun burada olmasını bütün bir ömür beklemişim gibi hissediyordum ve bu duyguyla titriyordum. Ona dayanmaktan ve burnumu yanağına bastırmaktan kendimi alamıyordum fakat sorun değildi çünkü o da aynı ölçüde ısrarcıydı. Şefkat, dokunmayı ve itişip kakışmayı gerektiriyordu.

Sonunda bana anlayabildiğim bir görüntü gönderdi: Başlarımızı arkaya atmış halde birlikte şarkı söylüyor ve ormanın her yerindeki bütün kurtları çağırıyorduk. Ulumalarda telaş ve tehlike vardı. İşte bu iki şeyi tanıyordum.

Başını arkaya atarak uludu. Uzun, tiz, hüznü ve net bir ulumaydı; *Grace* kelimesini görüntülerinden daha iyi anlamamı sağladı. Bir an sonra ağzımı açarak ben de onunla birlikte uludum.

Birlikte seslerimiz daha da güçlendi. Diğer kurtlar sızlanarak ve tereddütlü bir tavırla bize yaklaştı ama sonunda onlar da ulumaya başladı.

Ormanda sesimizin ulaşmadığı hiçbir yer kalmayacaktı.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

• COLE •

Beş on beş.

O kadar yorgundum ki uyumayı bile hayal edemiyordum. O kadar yorgundum ki ellerim titriyor, görüş alanımda olmayan hareketler algılıyordum.

Sam burada değildi.

Ne kadar tuhaf bir hayattı; buraya kendimle ilgili her şeyi kaybetmeye gelmiş, onun yerine kendimden başka her şeyi kaybetmiştim.

Bu plan işe yaramazsa ne yapabileceğimi bilmiyordum. O anda, her ne zaman ve nasıl olduysa, Sam'in gerçekten yapabileceğini düşünmeye başladığımı fark ettim. Aksine inanan tek bir parçam, küçücük bir parçam bile olmamıştı ve şimdi göğsümde kükreleyen bu duygu, hayal kırıklığı ve ihanetti.

O boş eve dönemezdim. İçindeki insanlar olmadan orası anlamsızdı. New York'taki evime de dönemezdim. Uzun süredir evim bile değildi ki. Vatanı olmayan bir adamdım. Her nasıl olduysa, bir noktada sürünün kendisine dönüşmüştüm.

Gözlerimi kırıştırdım, sonra ovaladım. Görüş alanımın ucunda yine bir hareketlenme oldu ve bu loş alanda hayaller görmeye baş-

ladığımı sandım. Gözlerimi tekrar ovalayarak başımı direksiyona dayadım.

Oysa hareket gerçektir.

Bu Sam'di; sarı gözleri arabaya temkinle bakıyordu!

Ve arkasında kurtlar vardı!

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

• SAM •

Bu konudaki her şey tersti. Açıktaydık, bir aradaydık ve araca fazla yakındık. İçgüdülerim tüylerimi kabartıyordu. Ayın ışığı sisin içinde parıltıyor, dünyaya yapay bir aydınlık kazandırıyordu. Kurtlardan birkaçı ağaçların arasındaki karanlığa geri çekilmeye başlamıştı ama onları gölün kenarına doğru sürmek için koşturmayı başladım. Zihnimde anlık görüntüler canlandı: Biz, göl kıyısı, hep birlikte. Ben ve o. *Grace.*

Grace. kurtları bul. göl.

Bunları yapmıştım. Şimdi ne olacaktı? *Şimdi ne olacak* diye bir şey yoktu.

Grace endişemin kokusunu aldı ve burnunu burnuma değdirerek bana sokuldu ama teselli bulamadım.

Sürü huzursuzdu. Sürüden ayrılan birkaçını göle geri getirmek için yine koşturdum. Dişi beyaz kurt –Shelby– bana hırladı fakat saldırmadı. Kurtlar araca bakıp duruyordu; içinde biri vardı.

Şimdi ne, şimdi ne?

Bilinmezlik beni parçalıyordu.

Sam.

İrkildim. Birden tanıdım.

Sam, dinliyor musun?

Ve açıkça bir görüntü. Kurtlar yol boyunca özgürlüklerine doğru koşuyordu ve arkalarında bir şey... tehlikeli bir şey vardı.

Bilginin kaynağını bulmak için kulaklarımı oynattım. Tekrar araca döndüm; bakışlarım genç adamın gözlerine dikildi. Yine aynı görüntüyü aldım; bu kez daha da netti. Tehlike geliyordu. Sürü yolda koşuyordu. Görüntüyü aldım, netleştirdim ve diğerlerinin anlayacağı şekilde kurtlara gönderdim.

Benim işimi yaptığı yerde Grace'ın başı aniden kalktı: Bir kurdu ağaçların arasından geri getiriyordu. Hareket eden iki düzine vücudun üzerinden gözlerine baktım ve bir an göz göze kaldık.

Patilerimde yabancı bir şeyin titreşimini hissediyordum. Bir şey yaklaşıyordu.

Grace bana başka bir görüntü attı. Bir öneri. Sürü, başlarında ben, onları peşimizden gelecek tehlikeden uzağa sürüklüyordum. O da yanımda koşuyor ve diğerlerini sürüyordu.

Arabadan gelen o görüntüye güvensizlik edemezdim çünkü her seferinde aynı kelimeyle geliyordu: *Sam*. Ve bütün fikri zihnimde kavrayamasam bile, bu ne yapmam gerektiğini anlamama yetti.

Sürüye bir görüntü gönderdim. Bir rica değil. Bir emir: Hareket ediyoruz. Beni izliyorsunuz.

Aslında bütün emirleri veren, siyah kurt Paul olmalıydı ve diğerleri itaatsizliğin bedelini öderdi.

Bir an hiçbir şey olmadı.

Sonra neredeyse aynı anda koşmaya başladık. Sanki bir av peşindeydik ve peşinden koştuğumuz şey göremeyeceğimiz kadar uzaktaydı.

Kurtların hepsi beni dinliyordu.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

• COLE •

İşe yarıyordu.

Ancak Volkswagen'le onları izlemeye başladığım anda dağıldılar ve yeniden grup haline gelmeleri kısa bir zaman aldı. Neredeyse şafak söküyordu; arabaya alışmalarını bekleyecek zamanımız yoktu. Bu yüzden elimden geldiğince görüntü göndermeyi sürdürerek –giderek iyileşiyordum ama daha yakında olmalıydım– arabadan indim ve yaya koşturmayı başladım. Elbette onlara aptalca bir şekilde yaklaşmıyordum; yönümü kaybetmemek için çoğunlukla yol kenarında kalıyordum ve zaten onlarca metre ötedeydiler. Sadece yönlerini takip edebileceğim kadar yakın kalıyordum. Daha önce yavaşlıklarına küfredtiğime inanamıyordum. Daha odaklı olsalar, onlara yetişmem mümkün olmazdı. Oysa şimdi bir kez daha sürünün bir parçası olarak onlarla birlikte koşuyordum ve zayıflamaya başlayan ayışığında hep birlikte ilerliyorduk. Yorulduğumda ne olacağından emin değildim. Şu anda adrenalin vücudumu hareket ettirirken bunu düşünemiyordum.

Ve açıkçası, kolay etkilenmeyen biri olsam da atlayarak, sıçrayarak, eğilip birbirlerine sokularak koşturan kurtlar izlenecek manzaraydı. Sam ve Grace'i görmek de bambaşkaydı.

Sam'e görüntüler gönderebildiğim kesindi fakat anlamasını sağlamanın büyük çaba gerektirdiği ortadaydı. Diğer yandan ikisi

de kurt bedenindeyken Sam ve Grace'in arasında bu bağlantı vardı; Sam başını çok hafifçe çeviriyor, Grace hemen dikkat çekici bir kokunun peşinden giden bir kurdu toplamak için geri dönüyordu. Ya da Grace görüntülerimden birini kaparak kuyruğunun tek bir hareketiyle Sam'in anlayacağı bir hale dönüştürüyordu ve aniden istediğim gibi yön değiştiriyorlardı. Ve sürüyü etkisi altına alan bir telaş hissi olmasına rağmen, koşmaya devam ederlerken Sam ve Grace daima birbirlerine dokunuyor, çarpıyor, sokuluyorlardı. İnsanken hissettikleri her şey kurt diline tercüme ediliyordu.

Ancak bir sorun vardı: Sınır Ormanı'nın kuzeyinde sadece ender çalılarla kaplı büyük ve dümdüz bir alan vardı. Kurtlar diğer ağaçlıklara ulaşmak için orayı geçerken kolay hedef olacaktı. Daha önce yanından arabayla geçmişim ve çok büyük bir alan gibi görünmemişti fakat sonuçta o zaman saatte seksen kilometre hızla giden bir arabadaydım. Şimdiyse koşarken hızımız en fazla saatte sekiz-dokuz kilometre olmalıydı. Ufuk çizgisinin dibinde yüzünü gösterme konusunda tereddüt eden güneş ilk pembe ışıklarını gönderiyordu bile.

Fazla erkendi. Belki de biz fazla geç kalmıştık. Alan önümüzde kilometrelerce uzanıyordu. Kurtların güneş doğana kadar o alanı aşması mümkün değildi. Tek umudum, helikopterin harekete geçmekte yavaş davranmasıydı. Sınır Ormanı'nın uzak tarafından başlamalarını ve neden orada hiç kurt görünmediğini anlamaya çalışırken zaman kaybetmelerini umuyordum. Eğer şanslıysak, her şey böyle geliyordu. Eğer dünya adil bir yerse.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Volkswagen'i göl kıyısındaki otoparkta terk edilmiş halde bulduğumda şafak söküyordu. Sam'in telefonunu ve arabayı geride bıraktığı için Cole'a küfrettim fakat sonra sürünün çiylerin arasında izler bıraktığını fark ettim. Daha önce görmediğim kadar çok kurt izi vardı. Kaç taneydi? On mu? Yirmi mi? Bekledikleri yerde otlar ezilmişti ve izler yola geri dönüyordu. Günlükteki gibi. 169'a gidiyorlardı.

Doğru yolda olduğumu anlamak moralimi o kadar yükseltti ki izleri bu kadar net görebilmemin ne anlama geldiğini ilk anda anlayamadım. Güneş doğuyor ve dolayısıyla zamanımız tükeniyordu. Hayır, kurtlar ormandan iyice uzaklaşmadığı takdirde zamanımız *zaten* tükenmişti. 169, Sınır Ormanı ve Mercy Falls'tan uzaklaşırken kocaman, çirkin, boş bir araziden geçiyordu. Kurtlar oradayken yakalanırsa babama ve hevesli tüfeğine karşı açık hedef olurlardı.

Düşünebildiğim tek şey, işlerin ancak kurtlara ulaşırsam yoluna gireceğiydi. Bu yüzden gazı kökledim. Donuyordum; hava o kadar soğuk olmamasına, sadece sabah erken saatlerin normal ayazı olmasına rağmen bir türlü ısınmıyordum. Isıtıcıyı sonuna kadar açtım ve direksiyonu sımsıkı tuttum. Hiç trafik yoktu; sonuçta sabahın bu saatinde bu yolda kurtlar ve onları avlayan insanlar dışında kim olurdu ki? Bunun beni hangi gruba soktuğundan emin değildim.

Ve aniden kurtları gördüm. Şafağın ilk ışıklarında çalılık alanda siyah noktalar gibi görünüyorlardı ama yaklaştıkça gri ve siyahın farklı tonları belirmeye başlamıştı. Elbette ki ikili üçlü halde yan yana koşarak düzgün bir sıra oluşturmuşken mükemmel hedeftiler. Yaklaşırken Grace olan kurdu en önde gördüm –vücudunun şeklini, bacaklarının uzunluğunu ve başının açısını unutmam mümkün değildi– ve yanında Sam vardı. Beyaz bir kurt gördüm ve şaşırarak bir an Olivia olduğunu sandım ama sonra Shelby olması gerektiğini hatırladım; uzun zaman önce bizi kliniğe kadar kovalayan deli kurt. Diğer kurtları tanımıyordum; sadece kurtlardı.

Ve ileride, yolun yan tarafında bir insan koşuyordu. Alçaktaki güneş, gölgesini yüz kat uzun gösteriyordu. Cole St. Clair, yolun kenarındaki çerçöpten kaçınmaya çalışarak ve hendeklerin üzerinden atlayarak kurtlarla birlikte koşuyordu. Sıçrarken dengesini koruyabilmek için bir çocuk gibi kollarını iki yana açıyordu. Cole'un kurtlarla birlikte koşmasında o kadar etkileyici bir şey vardı ki ona söylediğim son sözler zihnimde çınladı ve hiçbir şey yapamazken, utanç ısınmamı sağladı.

Artık yeni bir hedefim vardı. Bütün bunlar bittikten sonra ondan özür dileyecektim.

O anda konsolumdaki bir şeyin takırdadığını fark ettim. Elimi önce konsola, sonra kapı paneline koyarak ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Ancak arabanın içinden filan gelmediğini o zaman anladım. Sürücü tarafındaki camı indirdim.

Orman tarafından yaklaşan helikopterlerin pervanelerini duydum.

• COLE •

Sonrası o kadar hızlı oldu ki olayları düzgün bir şekilde takip edemedim veya bir anlam çıkaramadım.

Helikopterin *pat pat pat* sesi geliyor, her patlama iki kez tekrarlanıyordu çünkü kalp atışlarım da kulaklarımda zonkluyordu. Bizimle kıyaslandığında hızlıydı ve bir patlamadan daha gürültülüydü. Bu ışıktaki gökyüzünde simsiyah görünüyordu; bir insan bedenindeyken bile gözüme bir canavar gibi geliyordu. İçimde ilkel bir dürtü harekete geçti. Pervanelerin ritmi eski şarkılarımdan birine uyuyordu ve sözleri aniden zihnimde yankılanmaya başladı. *Harcanabilirim*.

Kurtları hemen etkiledi. Önce sesi duydular ve birbirlerine sokulup ayrılarak düzensiz davranmaya başladılar. Sonra helikopter yaklaştığında koşarken başlarını kaldırdılar. Kulaklarını yatırmış, kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırmışlardı.

Korku.

Gizlenecek yer yoktu. Helikopterdeki insanlar beni görmemişti ya da gördülerse bile ilgilerini çekmemiştim. Sam'in başı yarı bana dönmüş, talimatlarımı dinliyordu. Grace yakınlarda, paniğe kapılan kurtları bir arada tutmaya çalışıyordu. Ben dikkatimi bu açık alanın diğer ucundaki ormanlığa ulaşmaya odaklamıştım fakat ağaçlar çok uzak görünüyordu.

Yeni bir plan yapmaya çalışarak kurtlara, helikoptere ve araziye baktım; onları yirmi saniye daha kurtarabilecek bir şey düşünüyordum. Shelby'nin arka taraflarda kaldığını gördüm. Kurtları arkadan güden Beck'le uğraşıyordu. Beck ona hırladı ama Shelby'nin vazgeçmeye niyeti yoktu. Bir sivrisinek gibi tekrar tekrar Beck'in üzerine gidiyordu. Çok uzun zamandır onun yüzünden sürüde kimseye meydan okuyamamıştı ve şimdi dikkati dağılmışken hamlesini yapıyordu. Beck'le birlikte sürünün bir hayli gerisinde kalmaya başlamışlardı. Keşke daha önce ormanda onunla karşılaştığımda daha iyi dövüşseydim. Keşke onu öldürseydim.

Sam, Beck'in geride kaldığını hissetmişti ve o da liderliği Grace'e bırakarak geri kalmaya başlamıştı. Beck'i izliyordu.

Helikopterin sesi o kadar yüksekti ki sanki her şeyi yutuyordu ve hayatım boyunca başka bir şey duymamışım gibi geliyordu. Koşmayı bıraktım.

İşte o anda her şey çok hızlı olmaya başladı. Sam, Shelby'ye saldırdı ve Shelby ona saldırmayı hiç umursamamış gibi Beck'i bıraktı. Bir an Sam'in otoritesinin üstün geldiğini sandım.

Ama Shelby tekrar Beck'e saldırdı.

Bir uyarı gönderdiğimi sanıyordum. Bir uyarı göndermiş olmalıydım.

Beni dinledilerse bile artık çok geç olacaktı.

Etraflarında toz toprak havalandı ve ben ne olduğunu anlayamadan Beck devrildi. Omurgasını ısırmaya çalışarak ayağa kalktı ama tekrar düştü. Helikopterin sesinin üzerinde başka bir çatırtı duyuldu ve bu kez Beck devrildiği yerde kaldı. Vücudu paramparça olmuştu.

Bunu düşünemezdim. Beck. Ayağa kalkmadan seğirip çırpınıyordu. Dönüşmüyordu. Ölüyordu. Vücudu kendisini iyileştiremeyecek kadar mahvolmuştu.

Bakamıyordum.

Başımı çeviremiyordum.

Sam aniden durdu ve ağzından, durduğum yerden duyamadığım bir inilti döküldüğünü fark ettim. İkimiz de donup kalmıştık; Beck ölemezdi. O bir devdi.

Ama ölmüştü.

Sam'in dikkatinin dağılmasından yararlanan Shelby ona yandan saldırarak yere itti. Yuvarlandılar ve çamura bulanmış halde ayağa kalktılar. Sam'e görüntüler göndermeye, ona Shelby'den kurtulup harekete geçmesi gerektiğini söylemeye çalıştım ama ya Beck'ten başka bir şey göremediği ya da Shelby bütün dikkatini üzerine çektiği için dinlemiyordu.

Shelby'yi öldürmüş olsaydım keşke.

Helikopter hâlâ yavaşça kurtların peşinden uçuyordu. Toprak yine havalandı ve sonra bir daha... fakat bu kez kurtlardan hiçbiri vurulmadı. Bir an, *Belki de vurulan sadece Beck olur*, diye düşündüğümde, sürünün ortalarından bir kurt adımının ortasında yuvarlanarak düştü ve sarsılmaya başladı. Helikopterdeki iki tüfeğin işi bitirmesi uzun dakikalar aldı.

Tam bir felaketti.

Kurtları yavaş yavaş, tek tek, yedi yavaş kurşunla ölmeleri için ormandan açık alana çıkarmıştım.

Helikopter yana yattı. Kovalamacadan vazgeçtiğini düşünmeyi çok isterdim fakat kurtlara daha iyi bir açıdan yaklaşabilmek için döneceğini biliyordum. Sürü korku yüzünden feci dağılmıştı; Sam ve Shelby dövüşürken ilerlemeyi neredeyse tamamen bırakmışlardı. Ancak ormana çok yaklaşmışlardı. Hareket ederlerse ağaçların arasına dalabilirlerdi. Sadece helikopter onları korkutmadan biraz zamana ihtiyaçları vardı.

Ne var ki o zamana sahip değildik. Sam ve Shelby sürünün kalanından ayrılırken, sıradakilerin onlar olduğunu anladım.

Beck'in ölümünü hâlâ görebiliyordum.

Bunun Sam'e de olmasına izin veremezdim.

Düşünmedim bile. Önümde uzanan gölgem elini pantolon cebime aynı anda attı. Şırıngayı çıkarıp ağzını dişlerimle açtım ve hemen damarıma sapladım. Düşünecek zaman yoktu. Kendimi asil hissedecek zaman yoktu. Sadece... içime yayılan hızlı bir acı ve dönüşmemi hızlandıran adrenalin. Acıyla kavrulurken bir an sonra kurda dönüşmüştüm ve koşuyordum.

Shelby. Shelby'yi öldür. Sam'i kurtar.

Hatırladığım sadece buydu ve Shelby'ye bütün gücüyle saldırdığımda kelimeler çoktan siliniyordu. Hırıltılar ve dişlerimden ibarettim artık. Ondan öğrendiğim gibi dişlerimi gözünün yakınına geçirdim. Bu kez ciddi olduğumu bilerek dönüp ısırmaya çalıştı. Saldırımda

öfke yoktu, sadece amansız bir kararlılık vardı. Önceki dövüşmemizin böyle olması gerekirdi.

Ağzıma dolan kan ya Shelby'nindi ya da kendi kanımdı. Sam'e bir görüntü attım: *Git*. Onun Grace'e yetişmesini istiyordum. Benden uzaklaşıp sürüye dönmesini, kıpırdamayan tek bir hedef olmak yerine gruba katılmasını istiyordum.

Neden gitmiyordu? *DEFOL!* Bu bir rica değildi. Onu ikna etmenin yolları vardı ama zihnim onları kaldıramazdı. O anda Grace'ten bir görüntü bize geldi. Ormana bu kadar yaklaşmışken yönünü kaybetmiş sürü dağılıyordu ve Sam olmadan Grace onları toparlayamazdı. Helikopter dönüyordu. Beck ölmüştü. Kurtlar dehşete kapılmıştı. O. *Ona* ihtiyaçları vardı. *Grace'in* ona ihtiyacı vardı.

Sam beni geride bırakmak istemiyordu.

Shelby'yi bırakarak bütün gücümle Sam'e saldırdım. Kulaklarını yatırarak hızla uzaklaştı.

Bütün benliğim onunla gitmek istiyordu.

Shelby onun peşinden gitmek için hamle yaptı ama dişi kurdu yine yere devirdim. Toz toprağın arasında yuvarlandık. Ağzıma ve gözlerime kum dolmuştu. Çok kızgındı. Tekrar tekrar bana aynı görüntüleri gönderiyor; korkusunun, öfkesinin, kıskançlığının ağırlığıyla beni neredeyse eziyordu. Tekrar tekrar görüntüler gönderiyordu. Sam'i öldürüşü. Grace'i öldürüşü. Sürünün tepesine yükselişi.

Onu boğazından yakaladım. Bu intikamda zevk yoktu. Çırpındı fakat bırakmadım çünkü bırakamazdım.

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Sürü yön duygusunu tamamen kaybetmişti. Başlangıçta kurdum bana görüntüler gönderiyordu ve tuhaf bir şekilde, bizimle koşan çocuk da aynı şeyi yapıyordu. Şimdi ikisi de yoktu ve onları elimden geldiğince toparlamaya çalışıyordum fakat ben o değildim. Kurt olmayı daha yeni öğrenmiştim. Onları toparlayan o olmalıydı. Ancak kendi acısı zihnimde çok güçlü uğulduyor, başka bir şeye yer bırakmıyordu. *Beck, Beck, Beck*; o adın düşen ilk kurda ait olduğunu şimdi anlıyordum. Kurdum, Beck'in cesedinin yanına dönmek istiyordu ama bana gönderilen mesajları görmüştüm. Vücudu parçalanmıştı ve canlı bir yaratık olduğunu gösteren hiçbir iz kalmamıştı. O artık yoktu.

Gökyüzünde simsiyah görünen gürültülü araç yine kulakları sağır eden bir sesle yaklaşıyordu. Hiç acele etmeden yaklaşan bir avcıydı.

Kurduma bizim rehberliğimizde dengesini toparlayan ve ağaçların arasına kaçan bir sürü görüntüsü gönderdim. Bütün bu süre boyunca en yakınimdaki kurtların etrafında koşuyor, onları yine harekete geçirmeye, ağaçlara doğru itmeye çalışıyordum. Kurdum bana doğru koşarken, görüntüleri yorumlayamadığım bir görüntü ve ses yumağıydı. Yüz tanesinin arasından tekini yakalayabiliyordum. Bir araya geldiklerinde hiçbiri anlamlı değildi ama canavar ağaçların üzerinden tekrar geliyordu.

Kurdum bana acil, dağınık bir düşünce gönderdi.

Cole. Shelby.

Belki düşüncenin gücünden belki de güneş beni ısıttığı ve içimde ben olan başka birinin gölgesini hissettiğimden, ne demek istediğini anlamıştım.

Hız kaybetmemek için yanlamasına koşmaya devam ederken omzumun üzerinden arkaya baktım. Gerçekten de Cole ve Shelby nefes kesici bir vahşilikle boğuşuyorlardı. Daha önce üzerinde olduğumuz düz bayırın çok aşağısında, neredeyse göremeyeceğim kadar uzaktaydılar. Ne var ki siyah yaratık arkalarında, havada belirdiğinde görüşümü engelleyecek bir şey yoktu.

Yukarıdaki gürültüden zorlukla ayrılabilen çıtırtılar duyuldu ve Shelby, Cole'u bıraktı.

Shelby körlemesine saldırmaya çalışırken Cole geri çekildi. Shelby yere devrilmeden hemen önce bana döndüğünde yüzü kıpkırmızıydı veya o kırmızılıkta artık bir yüz yoktu.

Helikopter alçaktan haklaşıyordu.

Bir saniye sonra Cole da devrildi.

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

• ISABEL •

İşlerin bu noktaya geleceğine nedense inanmamıştım.

Cole.

Beyaz kurt hâlâ çırpınıyor, arka bacaklarından biri zayıf bir şekilde tepiyordu ama Cole... Cole düştüğü yerde hiç kıpırdamıyordu.

Yüreğim ezildi. Babam tetiği tekrar tekrar çekerken sürünün arkasından minik toprak patlamaları göründü. Sam ve Grace şimdi bütün hızlarıyla koşuyor, asla ulaşamayacakları ağaçlara doğru ilerliyorlardı. Sürünün geri kalanı arkalarındaydı.

Zihnimden ilk geçen bencilce bir düşünceydi: *Bütün kurtlar arasında neden Cole? Neden benim için değerli olan?*

Ama o anda, cesetlerle dolu zeminde Cole'un düşen yarım düzineden sadece biri olduğunu fark ettim. Ve Sam'in tehlikede olduğunu görünce kendi kendine bütün bunların ortasına atlamıştı. Ne olabileceğini biliyordu...

Çok geç kalmıştım.

Helikopter geride kalan birini izliyordu. Güneş ufuk çizgisinin üzerinde kırmızı bir tabak gibiydi; helikopterin yanındaki harflerden yansıyordu. Kapılar açıldı ve pilotun arkasında iki adam silahlarını yere doğrultmuş oturuyordu; iki tarafa bakacak şekilde. Biri babamdı.

Kararımı vermiştim.

Cole'u... Cole'u kurtaramazdım.

Yine de Sam ve Grace'i kurtarabilirdim. Ormana neredeyse ulaşmışlardı. Çok ama çok yaklaşmışlardı. İhtiyaçları olan tek şey biraz daha zamandı.

Arkada kalan ölmüştü. Kim olduğunu bilmiyordum. Helikopter bir kez daha yaklaşmak için yavaşça geri savruldu. Cole'a baktım; kıpırdamadığını görene kadar kıpırdamasını ne kadar dilediğimi fark etmemiştim. Vücudunun neresinden vurulduğunu göremiyordum fakat etrafında kan vardı ve küçücük, dümdüz, ünden çok uzak bir halde yatıyordu. En azından diğer kurtlar gibi parçalanmamıştı. Buna dayanamazdım.

Hızlı olmuş olmalıydı. Kendi kendime çabuk olduğunu söyledim.

Nefesim sıkışıyordu.

Şimdi bunu düşünemezdim. Öldüğünü düşünemezdim.

Oysa düşünüyordum.

Aniden babamın bana kızacağını, bir milyon soruna yol açacağını, şimdiye kadar aramızda kaydettiğimiz ilerlemeyi batıracağını hiç umursamadım.

Bunu durdurabilirdim.

Helikopter tekrar yaklaşırken cipimi yol kenarındaki tümsekten atlatarak çalılık alana sürdüm. Muhtemelen arazi kullanımı için tasarlanmamıştı ve parçalanıyormuş gibi sesler çıkararak sekip duruyordu; bir an aksı kıracağımı sandım.

Ancak bütün o sarsıntılara rağmen kurtlardan daha hızlıydım ve iki sürü üyesinin arasından ortalarına dalarak onları ilerlemeye zorladım.

Aynı anda silah sesleri kesildi. Arkamda yoğun bir toz bulutu kalkarken helikopteri görüş alanımdan gizledi. Önümde kurtların Sam ve Grace'in arkasından birbiri ardına ormana daldıklarını gördüm. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Toz bulutu etrafıma indi. Helikopter tepemde asılı duruyordu. Derin bir nefes alarak tavan penceremi açtım ve gökyüzüne baktım. Aramızda hâlâ bir toz bulutu vardı fakat helikopterin açık yan taraflarından babamın beni gördüğünü biliyordum. Havada o kadar uzakta olmasına rağmen yüz ifadesini tahmin edebiliyordum. Şaşkınlık, dehşet ve utanç.

Artık neler olacağını bilmiyordum.

İçimden ağlamak geliyordu fakat son kurt da ormanda gözden kaybolana kadar öylece bakmaya devam ettim.

Yanımdaki koltukta telefonum titreşti. Babamdan bir mesaj gelmişti.

çekil oradan

Cevap yazdım:

önce sen

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

• SAM •

Son derece normalmiş gibi insan bedenime geri döndüm. Bir mucize değilmiş gibi. Sadece şu: Sırtımda güneş, günün sıcaklığı, dönüşebilir damarlarımda dolaşan kurtadam ve sonra da insan Sam.

Kulübedeydim ve Koenig bekliyordu. Çıplaklığımın ilgili herhangi bir yorum yapmadan bana arabasından çıkardığı bir tişörtle eşofman altı verdi.

“Yıkanmak istersen arkada bir tulumba var,” dedi ama kirli olamazdım. Şimdi vücudumu saran deri yeniydi.

Adımlarıma, ellerime, insan halindeyken yavaş atan kalp ritmime hayret ederek kulübenin arka tarafına dolaştım. Eski metal tulumbadan su dökülmeye başladığında, avuçlarımda ve dizlerimde kirli olduğunu fark ettim.

Üzerimi temizleyip giysileri giydim ve tulumbadan su içtim. O zamana kadar düşüncelerim geri dönmeye başlamıştı ve belirsizdiler. Başarmıştım; sürüyü buraya getirmiştım, tekrar bedenime dönmüş-tüm, kurt bedenimdeyken kendimi hatırlayabilmiş veya tam olarak olmasa da en azından kalbimde kendim olarak kalabilmiştim.

Bu imkânsızdı ama işte burada, kulübede, kendi bedenimde duruyordum.

Sonra Beck'in ölümünü hatırladım ve nefesim dalgaların arasında boğuşan bir tekne gibiydi.

Grace'in ormandaki görüntüsünü düşündüm; ikimiz de kurtken. Onun yanında koşma, onunla tanışmadan önce yıllar boyunca hayalini kurduğum şeye ulaşma hissini düşündüm. Kurt olarak birlikte geçirdiğimiz saatler hep hayal ettiğim gibi geçmişti; hiçbir kelimeye, söze gerek kalmadan. Kışları öyle geçirmek istiyordum fakat o soğuk kış aylarını ayrı geçirmenin kaderimiz olduğunu artık biliyordum. Mutluluk kaburgalarımın arasına saplanmış bir cam parçası gibiydi.

Bir de Cole vardı.

Bu imkânsız şey sadece onun sayesinde mümkün olabilmişti. Gözlerimi kapadım.

Koenig beni tulumbanın yanında buldu. "Sen iyi misin?"

Gözlerimi yavaşça açtım. "Diğerleri nerede?"

"Ormanda."

Başımila onayladım. Muhtemelen dinlenmek için yeterince güvenli bir yer aramakla meşguldüler.

Koenig kollarını göğsünde kavuşturdu. "İyi işti."

Ormana baktım. "Teşekkürler."

"Sam, şu anda bunu düşünmek istemediğini biliyorum ama cesetler için geri dönecekler," dedi Koenig. "Eğer sen onları almak..."

"Grace yakında dönüşecek," dedim. "Onu beklemek istiyorum."

Aslında Grace'e ihtiyacım vardı. Yanımda o olmadan oraya döne-mezdim. Dahası, onu *görmeye* ihtiyacım vardı. Onu görene kadar iyi olduğuna inanamayacaktım, kurt anılarıma o kadar güvenemiyordum.

Koenig beni zorlamadı. Kulübeye girdik ve arabasından bir takım daha giysi çıkarıp sunakmış gibi kulübe kapısının önüne bıraktı. Kendisinininkini içerken elinde kâğıt bardakta market kahvesiyle geri döndü. Tadı berbatı ama reddedemeyecek kadar minnettar bir şekilde içtim.

Sonra yeni evimizdeki tozlu koltuklardan birine oturup başımı ellerimin arasına aldım ve bakışlarımı yere dikerek kurt anılarımı düşünmeye başladım. Cole'un bana söylediği son şeyi hatırladım: *Öbür tarafta görüşürüz.*

Ve o anda kapı hafifçe vuruldu. Gelen Grace'ti; üzerinde biraz fazla büyük gelen bir tişört ve eşofman altı vardı. Ona söylemem gereken her şey –*Cole'u kaybettik. Beck öldü. Sen yaşıyorsun*– dilimin ucunda kalakaldı.

"Teşekkür ederim," dedi Grace, Koenig'e.

"İnsanların hayatlarını kurtarmak," dedi Koenig, "benim işim."

Sonra Grace bana yaklaşarak sımsıkı sarıldı ve yüzümü omzuna gömdüm. Sonunda Grace geri çekilerek iç çekti. "Gidip onları alalım."

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

• SAM •

O sabahki yolculuğumuzla kıyaslandığında, helikopterin bizi bulduğu yere dönmek hiç zaman almadı.

Ve Beck'in parçalanmış vücudu oradaydı. Etrafında sahip olduğunu hiç düşünmediğim her türde iç organ vardı.

"Sam," dedi Grace bana.

Vücudu o kadar düz ve zayıf görünüyordu ki içinde hiçbir şey kalmamış gibiydi. Belki de kalmamıştı. Belki de patlamada hepsi yok olmuştu. Ama o parçalar... Ölmeden önce beraberinde sürüklemişti. Shelby'nin garaj yolumuzda öldürdüğü kuşu hatırladım.

Sam.

Ağız aralanmış, dili dişlerinin üzerine serilmişti. Bir köpeğin dilini sarkıtacağı gibi değil; tuhaf, doğadışı bir şekilde. Dilin açısı bana vücudunun kaskatı olması gerektiğini düşündürdü. Tıpkı araba çarpmış bir köpek gibi; sadece sıradan bir hayvan leşi.

sam

bir şey

ama gözleri

söyle

gözlerinde bir şey vardı

sam

ve ona söylemek istediğim çok şey kalmıştı

beni korkutuyorsun

İyileşecektim. İyiydim. Onun öleceğini başından beri biliyormuş gibiydim. Ölmek. Ölü olmak. Cesedini böyle, parçalanmış halde bulacağımızı, benden koparılacağını ve parçalanmış şeyi bir daha asla birleştiremeyeceğimizi. Ağlamayacaktım çünkü olması gereken buydu. Gidecekti ama aslında daha önce gitmişti ve bu da farklı değildi; bu mutlak gidiş, sonsuza dek gidiş, baharın ve sıcaklığın onu bana geri getirme umudu olmadan gidiş.

Bir şey hissetmiyordum çünkü hissedecek bir şey kalmamıştı. Bu anı bin kez yaşadığımı hissediyordum; o kadar çok yaşamıştım ki artık sahneye getirecek enerjim veya duygum kalmamıştı. Fikri zihnimde evirip çeviriyor –*Beck öldü, Beck öldü, Beck öldü*–, gözyaşlarımın akmasını, bir şeyler, herhangi bir şey hissetmeyi bekliyordum.

Havada bahar kokusu vardı fakat kış gibi hissediyordum.

• GRACE •

Sam iki yanında sarkan elleriyle, sessizce titreyerek ve ayaklarımızın dibindeki cesede bakarak duruyordu. Yüzündeki korkunç bir şey sessiz gözyaşlarının birbiri ardına yanağımdan süzülmesine neden oluyordu.

“Sam,” diye yalvardım. “Lütfen.”

“Ben iyiyim,” dedi Sam.

Sonra nazikçe yere köktü. Ellerini başının arkasına kaldırmış, yüzünü dizlerine çekmiş, ağlamanın çok ötesine geçmiş halde büzülmüştü; o kadar ki ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Yanına çömelerek ona sarıldım. Sarsılıp duruyordu ama gözyaşları akmıyordu.

“Grace,” diye fısıldadı ve o tek kelimedeki acıyı duydum. Bir eliyle saçlarını tekrar tekrar sıvazlıyor, hiç durmadan buklelerini sıkıp bırakıyordu. “Grace, bana yardım et. Yardım et.”

Oysa ne yapacağımı bilmiyordum.

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

• GRACE •

Isabel'i aramak için Koenig'in telefonunu kullandım.

Sam, Koenig ve ben bir saat boyunca çalırların arasında dolaşmış, kurt cesetlerini saymakla uğraşmış ve Sam'in onları tanıyıp tanımadığını görmüştük. Beck dahil yedi kurt ölmüştü. Henüz Shelby veya Cole'un cesetlerine ulaşmamıştık.

Sam birkaç adım ötede duruyor, ellerini başının arkasında birleştirmiş halde ormana bakıyordu. Her zamanki gibi bu da aynı anda hem Sam hem de Beck olan bir hareketti. Sam'e bunu söylediğimi hiç hatırlamıyordum. Yardımı mı olur, yoksa onu incitir miydi, bilemiyordum.

"Isabel," dedim.

Isabel sadece iç çekti.

"Biliyorum. Orası nasıl?"

Isabel'in sesi yabancıydı. Belki de ağlamıştı. "Ah, her zamanki gibi. Hayatımın sonuna kadar evden çıkmama cezası aldım, yani gelecek haftaya kadar filan çünkü sonrasında beni öldürecekler. Çılgılık atıp bağırmaktan yorulduğum için şu an odamdayım."

Demek sesinin nedeni buydu.

"Üzgünüm," dedim.

"Olma. Oraya biraz geç geldim, değil mi?"

“Kendini hırpalama, Isabel. Yapmak istediğin şeyin bu olduğunu biliyorum fakat kurtlara hiçbir şey borçlu değildin ve yine de geldin.”

Uzun süre hiçbir şey söylemedi ve bana inanıp inanmadığını merak ettim. “Ve evi satana kadar beni büyükannemle kalmam için Kaliforniya’ya gönderiyorlar.”

“Ne?”

O kadar sert konuşmuştum ki Sam çatık kaşlarla dönüp bana baktı.

Isabel’in sesinde hiç duygu yoktu. “Evet. Son sınavlara gireceğim ve sonra eşyalarımı toplayıp uçağa bineceğim. Isabel Culpeper. Onun asil sonu. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp Kaliforniya’ya dönüyorum. Sence çekip gitmediğim için fazla mı zayıfım?”

Şimdi iç çekme sırası bendeydi. “Aileni koruyabileceksen bence bunu yapmalısın. Seni seviyorlar; baban hödüğün teki olsa bile. Bu gitmeni istemediğim anlamına gelmiyor.” Isabel Kaliforniya’da? “İnanamıyorum. Fikirlerini değiştirmeyeceklerinden emin misin?”

Alaycı bir tavırla hıhladı.

“Ona teşekkür ettiğimi söyle,” dedi Sam.

“Sam sana teşekkür ediyor.”

Isabel güldü. *Ha. Ha. Ha.* “Eyaletten ayrıldığım için mi?”

“Hayatlarımızı kurtardığın için.”

Bir an konuşmadık. Göl tarafında bir dalgıçkuşu öttü. Buraya bu sabah geldiğimi mantıken bilmesem hatırlamazdım. Kurtken buradaki her şey farklı görünüyordu.

“Herkesin hayatını değil,” dedi Isabel.

Buna ne diyeceğimi bilemedim çünkü doğruydı. Aslında onun hatası değildi fakat doğru olmadığını söyleyemezdim. “Arazideyiz,” dedim bunun yerine. “Cole’un... şey... yani...”

“Yolun kenarında bir tümsek vardı,” diye böldü. “Lastik izlerim olmalı. Ondan birkaç metre önceydi. Kapamam gerek. Benim...”

Hat kesildi.

İç çekerek telefonu kapadım ve bilgiyi aktardım. Onun talimatlarını izleyerek Shelby'nin cesedini bulduk. Yüzü dışında şaşırtıcı şekilde zarar görmemişti ama yüzü o kadar parçalanmıştı ki bakamıyordum bile. Çok kan vardı.

Ona karşı şefkat duymak istiyordum ama *Cole'un ölmesinin nedeni o*, diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Nihayet gitti," dedi Sam. "Bir kurt olarak öldü. Sanırım bu onu mutlu etmiştir."

Shelby'nin cesedinin etrafındaki otlar kıpkırmızı kana bulanmıştı. Cole'un ne kadar uzakta öldüğünü bilmiyordum. Bu onun kanı mıydı? Sam, Shelby'ye bakarak yutkunuyordu ve canavarın ötesindeki başka bir şeyi gördüğünü biliyordum. Ben göremiyordum.

Koenig mırıldanarak telefon açması gerektiğini söyledi ve bizi yalnız bırakarak uzaklaştı.

Sam'in eline dokundum. Etrafında o kadar çok kan vardı ki kendisi yaralanmış gibi görünüyordu. "Sen iyi misin?"

Kollarını ovaladı; güneş batarken hava yine soğuyordu. "Nefret etmedim, Grace."

Açıklaması gerekmiyordu. Adını hatırlamam bile mümkün olmamasına rağmen bir kurt bedeninde bana doğru koşarken hissettiği mutluluğu hâlâ hatırlıyordum. Sürünün önünde onunla paylaştığımız görüntüleri hatırlıyordum. Hepsi benim gibi ona güveniyordu. "Çünkü sen daha iyiydin," dedim kısık sesle.

Başını iki yana salladı. "Çünkü sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum."

Saçlarına dokundum ve bir sır kadar usulca beni öpmek için başını eğdi. Göğsüne yaslandım ve soğuktan korunarak öylece kaldık.

Uzun dakikalardan sonra Sam geri çekilerek ormana doğru baktı. Bir an dinlediğini sandım ama elbette Sınır Ormanı'ndan artık hiç kurt uluması duyulmuyordu.

"Ulrik'in bana ezberlettiği son şiiirlerden biri," dedi.

*“endlich entschloss sich niemand
und niemand klopfte
und niemand sprang auf
und niemand öffnete
und da stand niemand
und niemand trat ein
und niemand sprach: willkommen
und niemand antwortete: endlich”*

“Ne anlama geliyor bu sözler?” diye sordum.

Önce Sam’ın cevap vermeyeceğini sandım. Güneşte gözlerini kırmış, bir sonsuzluk önce kaçtığımız ormana bakıyordu; sonra bakışlarını bir sonsuzluk öncesinde yaşadığımız ormana çevirdi. İlk kez evimin arkasındaki basamaklarda kanlar içinde bulduğumda tanıdığım halinden çok farklıydı artık. O Sam utangaç, saf, nazık, kendini şarkılara ve kelimelere kaptırmış biriydi ve o halini sonsuza dek sevecektim. Ancak bu değişim iyiydi. O Sam bunu atlatamazdı. Gerçi eski Grace de atlatamazdı.

Sam, Sınır Ormanı’na bakarak konuştu:

*“nihayet kimse karar vermedi
ve kimse kapıyı vurmadi
ve kimse sıçramadı
ve kimse açmadı
ve orada kimse durmuyordu
ve kimse girmedi
ve kimse demedi: hoş geldin
ve kimse cevap vermedi: nihayet”*

Engelleyecek hiçbir şey yokken gölgelerimiz ağaçlar kadar uzundu. Bu çalılık alanda, günbatımıyla aynı turuncu ve pembe-

lerle parıldayan sığ su birikintilerinin kıyısında başka bir gezegende gibiydik. Cole'un cesedini başka nerede arayacağımızı bilmiyordum. Metrelerce alanda otların üzerine damlamış ve çukurlarda birikmiş kandan başka hiçbir iz yoktu.

"Belki de ormana doğru sürünmüştür," dedi Sam duygusuzca. "Ölürken bile sezgileri ona gizlenmesini söylemiştir."

Kalp atışlarım hızlandı. "Sence..."

"Çok kan var," dedi Sam. Bana bakmıyordu. "Bir baksana. Boynumdaki tek mermiyle bile kendimi nasıl iyileştiremediğimi hatırla. İyileşmiş olamaz. Sadece... Sadece ölürken korkmadığını umuyorum."

Aklımdan geçeni söylemedim: Ama hepimiz korkuyorduk.

Birlikte ne olur ne olmaz diye ormanın sınırını da taradık. Hava kararırken bile aramaya devam ettik çünkü koku duyumuzun bize gözlerimizden daha çok yardımcı olacağını ikimiz de biliyorduk.

Ancak ondan iz yoktu. Sonunda Cole St. Clair en iyi yaptığı şeyi yapmıştı.

Ortadan kaybolmuştu.

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

• ISABEL •

Bu eve ilk taşındığımızda piyano odası sevdiğim tek yerdi. Ülkemin iki okyanusundan da aynı ölçüde uzak bir eyalete taşınmak için Kaliforniya'dan ayrılma fikrinden nefret etmiştim. Evin eski, küflü kokusundan ve etrafındaki ürkütücü ormandan nefret etmiştim. Huysuz kardeşim daha da huysuz olduğu için nefret etmiştim. Yatak odamın eğimli duvarlarından, merdivenlerin gıcırdamasından ve eşyalar ne kadar pahalı olursa olsun, mutfakta karıncaların gezmesinden nefret etmiştim.

Ne var ki piyano odasını sevmiştim. Yarısı pencerelerden, yarısı koyu bordoya boyanmış kısa duvarlardan oluşan yuvarlak bir odaydı. Odada piyanodan, üç sandalyeden ve evin diğer aydınlatma sistemleri düşünülmürse hiç gösterişli olmayan bir avizeden başka hiçbir şey yoktu.

Piyano çalmıyordum fakat yine de sırtım piyanoya dönük halde taburesine oturmayı ve pencereden ormana bakmayı seviyordum. İçeriden, arama koyduğum güvenli bir mesafeden bakınca ürkütücü görünmüyordu. Ağaçların arasında canavarlar olabilirdi ama yirmi metrelik bahçe, iki buçuk santim kalınlığında cam ve bir Steinway'ı aşabilecek bir şey yoktu. Doğayı gözlemlemenin en iyi yolu olduğunu düşünüyordum.

Hâlâ bunun en iyisi olduğunu düşündüğüm günler yaşıyordum.

Bu gece odamdan çıkıp kütüphanede kısık seslerle konuşan anne babamla karşılaşmamaya çalışarak aşağı indim ve piyano odasına girdim. Ses çıkarmadan kapıyı kapadım ve taburenin üzerine bağdaş kurarak oturdum. Gece olduğu için arka kapıdaki lambanın ışığıyla aydınlanan kısım dışında pencereden bir şey görünmüyordu. Zaten ağaçları görmem de gerekmiyordu. Artık aralarında hiç canavar kalmamıştı.

Kapüşonumu başıma çekerek bacaklarımı göğsüme yasladım ve tabureye yanlamasına yerleştim. Minnesota'da hava hep soğukmuş gibi geliyordu. Yazın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum fakat hiç bu kadar uzak gelmemişti.

O anda Kaliforniya berbat bir fikir gibi gelmiyordu. Kendimi kumlara gömmek ve içindeki boşluğu hissetmez hale gelene kadar kış uykusuna yatmak istiyordum.

Telefonum çalınca irkildim ve dirseğimi piyanonun klavyesine çarptım; boğuk, acı dolu bir gürültü duyuldu. Telefonumun hâlâ cebimde olduğunun farkında değildim.

Çıkardım ve arayanın kimliğine baktım; Beck'in evi. Tanıdıkları Isabel gibi konuşmaya gerçekten hazır değildim. Neden bir gece olsun beni rahat bırakamıyorlardı ki?

Telefonu kulağıma götürdüm. "Ne?"

Hattın diğer ucunda hiç ses yoktu. Telefonda sinyal olduğundan emin olmak için ekrana baktım. "Ne? Alo? Orada kimse var mı?"

"Da."

Kemiklerimin vücudumdan çekildiğini sandım. Tabureden kayarak yere düşerken telefonu hâlâ kulağımda tutmaya çalışıyor, kaslarım kendi başlarına beceremediği için başımı dik durmaya zorluyordum. Kalp atışlarım o kadar acı verici bir şekilde kulaklarımda zonkluyordu ki başka bir şey söylemezse gerçekten duyduğuma inanamayacağımı bir an sonra anlayabildim.

“*Sen,*” diye hırladım çünkü aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemiştir. Cümlelerin geri kalanının kendiliğinden geleceğinden emindim. “Ödümü patlattın!”

O anda güldü; klinikte duyduğum o kahkaha. Ve ağlamaya başladım.

“Artık Ringo’yla ortak bir noktamız var,” dedi Cole. “Baban ikimizi de vurdu. Bunu kaç kişi söyleyebilir? Sen boğuluyor musun?”

Yerden kalkmayı düşünüyordum fakat bacaklarım hâlâ titriyordu. “Evet. Evet, yaptığım şey tam olarak bu, Cole.”

“Ah, arayanın o olduğunu söylemeyi unuttum.”

“*Neredeydin* sen?”

Baştan savma anlamında bir ses çıkardı. “Ormanda. Dalağımı filan yeniliyordum. Ayrıca bacaklarımın bir kısmını da. Bazı kısımlarımın hâlâ çalışıp çalışmadığından emin değilim. Buraya gelip kaputun altına bakmakta özgürsün.”

“Cole,” dedim, “sana bir şey söylemem gerek.”

“Gördüm,” diye karşılık verdi. “Ne yaptığını biliyorum.”

“Üzgünüm.”

Duraksadı. “Biliyorum.”

“Sam ve Grace senin yaşadığını biliyor mu?”

“Onlarla daha sonra mutlu bir kavuşma anı yaşayacağım,” dedi Cole. “Önce seni aramam gerekiyordu.”

Bir an kendimi o son cümlesine bıraktım. Daha sonra zihnimde defalarca tekrarlamak için ezberledim.

“Anneler yaptığım şey yüzünden beni Kaliforniya’ya geri gönderiyorlar.” Öylece söylemek dışında başka nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Cole bir an karşılık vermedi.

“Kaliforniya’ya gitmiştim,” dedi sonunda. “Sihirli bir yerdir. Kuru sıcak, ateş karıncaları ve büyük motorlu gri ithal arabalar.

Seni bir kaktüsün yanında hayal edebiliyorum. Eminim muhteşem görünürsün.”

“Grace’e gitmek istemediğimi söyledim.”

“Yalancı. Sen tam bir Kaliforniya kızısın,” dedi. “Burada sadece bir astronotsun.”

Gülerek kendimi şaşırttım.

“Ne?”

“Çünkü beni –ne kadar oldu?– sadece on dört saniye gördün, bunun yedisini koklaşarak geçirdik ve yine de benimle ilgili bu aptal yerdeki bütün arkadaşlarımdan daha fazlasını biliyorsun,” dedim.

Cole bunu düşündü. “Eh, çok iyi kişilik analizi yaparım.”

Onu Beck’in evinde otururken ve hayattayken düşünmek bile gülümsemek istememe yetmişti; sonra biraz daha gülümsedim, biraz daha ve kahkahalarla gülmeye başladım. Duramıyordum. Annem ve babam hayatım boyunca bana kızgın kalabilirlerdi.

“Cole,” dedim. “Bu numarayı sakın kaybetme.”

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

• GRACE •

Karların arasında yattığımı, kurtlar tarafından sarılmış küçük kırmızı bir nokta halinde soğuduğumu hatırlıyordum.

“Burası olduğundan emin misin?” diye sordum Sam’e. Ekim ayıydı, dolayısıyla soğuk gece yaprakların yeşilini çekmiş, onları kızıl-kahverengiye dönüştürmüştü. Küçük bir açıklıkta duruyorduk. O kadar küçüktü ki ortada durup kollarımı iki yana uzattığımda bir elimle bir huş ağacına, diğeriyle bir çamın dallarına dokunabiliyordum.

Sam’in sesi kararlıydı. “Evet, burası.”

“Ben daha büyük olduğumu hatırlıyorum.”

Elbette o zaman ben daha küçüktüm ve kar yağıyordu; karda her şey büyük görünürdü. Kurtlar beni lastik salıncaktan buraya sürüklemiş, yere devirmiş, kendilerinden birine dönüştürmüştü. Ölmeye çok yaklaşmışım.

Bir şeyler hatırlamayı, buranın gerçekten doğru yer olduğunu gösterecek bir şeyler görmeyi bekleyerek olduğum yerde yavaşça döndüm. Ancak orman sıradan bir ormandı ve açıklık da sıradan bir açıklıktı. Kendi başıma yürüyüşe çıksam, muhtemelen bir-iki adımda buradan geçer ve açıklık olduğunu bile düşünmezdim.

Sam ayaklarını yaprakların ve sürgünlerin arasına sürttü. “Yani ailen senin... İsviçre’ye gideceğini mi sanıyor?”

“Norveç,” diye düzelttim. “Rachel gerçekten gidiyor ve ben de güya onunla gidiyorum.”

“Sana inandılar mı sence?”

“İnanmamak için bir nedenleri yok. Rachel kandırma konusunda gayet başarılıydı.”

“Sıkıntı verici,” dedi Sam ama hiç sıkıntılı görünmüyordu.

“Evet,” dedim.

Söylemediğim ama ikimizin de bildiği şey, bana inanmalarının aslında önemli olmadığıydı. On sekiz yaşımı doldurmuştum ve yazın söz verdiğim gibi lise diplomamı almıştım; onlar da söz verdikleri gibi Sam’e nazik davranmış, günlerimi ve gecelerimi onunla geçirmeme izin vermişlerdi ve şimdi istediğim gibi üniversiteye gitmek ya da kendi evime çıkmakta özgürdüm. Aslında çantam Sam’in arabasının bagajındaydı ve o da ailemin evinin önünde duruyordu. Gitmek için ihtiyacım olan her şey.

Tek sorun şuydu: Kış. İçimde kıpırdandığını, midemi kastığını, beni kurda dönüşmeye zorladığını hissedebiliyordum. Üniversiteye gitmek, kendi evime çıkmak, Norveç’e taşınmak diye bir şey söz konusu değildi; insan bedenimde kalabileceğimden emin olana kadar.

Sam’in çömelişini ve orman zemininde yaprakları karıştırtışını izledim. Bunu yaparken gözüne bir şey ilişmişti. “Isabel’in evinin oradaki mozaigi hatırlıyor musun?” diye sordum.

Sam aradığı şeyi buldu; kalp biçiminde, parlak sarı bir yaprak. Yerinde doğrularak uzun sapından tutup yaprağı çevirdi. “Ev boşaldığı için ona ne olacağını merak ediyorum.”

Bir an ikimiz de sessizdik ve etrafımızda Sınır Ormanı’nın aşinalığıyla küçük açıklıkta birbirimize sokulmuş duruyorduk. Buradaki ağaçların odun dumanı ve göl esintisiyle karışan kokusu hiçbir yerdekine benzemiyordu. Yapraklar birbirlerine yarımadadaki yapraklardan

biraz farklı fısıldıyordu. O dallarda anılar, soğuk gecelerde ölüm ve kızılığın hatıraları vardı; diğer ağaçlarda olmayan bir şekilde.

Sanırım bir gün o orman ev olacak ve bu orman yabancı gelecekti.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Sam yumuşak bir sesle.

Elbette menenjitli kan çekilmiş, beni kulübede bekleyen şırıngayı kastediyordu. Sam’i kurtaran ve Jack’i öldüren yarı tedavi. Cole’un teorisi doğruysa ve bir kurt olarak menenjitle savaşırsam, içimdeki kurtadamlar yavaş yavaş savaşıyor ve beni tamamen insan bedenimde tutacaktı. Cole yanılıyorsa ve Sam’in hayatta kalması tesadüfse, çok ağır sonuçlarla karşılaşacaktım.

“Cole’a güveniyorum,” dedim. Bugünlerde onunla tanıştığım zamankinden daha büyük biri, daha büyük bir güçtü. Sam, Cole’un güçlerini kötülük yerine iyilik uğruna kullanmasına sevindiğini söylemişti. Kulübeyi şatosu haline getirdiğini görmek de benim hoşuma gitmişti. “Bulduğu diğer her şey doğru çıktı.”

İçimde kayıp hissi vardı çünkü bazı günler kurt olmayı seviyordum. Ormanı *tanıma*, onun bir parçası olma hissinden hoşlanıyordum. Bunun özgürlüğünden. Ancak daha büyük bir parçam belirsizlikten, bulanıklıktan, kafa karmaşasından, daha fazlasını öğrenme ama bunu yapamama açısından nefret ediyordu. Dolayısıyla kurt olmayı ne kadar sevsem de Grace olmayı daha çok seviyordum.

“Ben yokken ne yapacaksın?” diye sordum.

Sam cevap vermeden sol elime uzandı ve tutmasına izin verdim. Yaprığı yüzükparmağımın etrafına parlak sarı bir şerit gibi sardı. İkimiz de hayranlıkla baktık.

“Seni özleyeceğim,” dedi. Yaprığı bırakınca yaprak aramızda yere süzüldü. Cole’un yanıldığından korktuğunu söylemedi ama öyle olduğunu biliyordum.

Yüzümü ailemin evine doğru döndüm. Ağaçların arasından göremiyordum; belki kış geldiğinde görünür olacaktı fakat şimdilik sonbahar yapraklarının arkasında gizliydi. Gözlerimi kapadım ve bu ağaçların kokusunu bir kez daha içime çektim. Bu bir vedaydı.

“Grace?” dedi Sam. Gözlerimi açtım.

Elini bana uzattı.

YAZARIN NOTU

Yaklaşık dört yıl içinde yaşadığım bu dünyaya, hayatımı neredeyse tamamen değiştiren bu seriye veda etmek biraz tuhaf ama işte bu noktadayım. Artık sonuna geldiğime göre, hikâyemde kitabın sayfalarının dışında kalan bazı kısımlarla ilgili bazı şeyleri açıklamanın zamanı olduğunu düşünüyorum.

Öncelikle kurtlar.

Seri boyunca gerçek kurtların davranışlarını olduğu gibi yansıtmaya çalıştım (ama yakın zamanda biriyle öpüşmenizi önermem). Kurtların davranış özellikleriyle ilgili daha fazla bilgi edinmek isteyen okurlarıma *Living With Wolves* belgeselinin iyi bir başlangıç olacağını söyleyebilirim. Ulrik, Paul ve Salem'in rolleri gerçek bir kurt sürüsünde standarttır: Arabulucu, alfa ve omega. Sürü dinamikleri nefes kesici.

Bir kurdun dünyamızdaki yerinin son derece tartışmalı olduğu da bir gerçek. Tom Culpeper'in başlattığı av, Amerika Birleşik Devletleri'nin batısı ve Kanada'da kurtlarla çiftçiler arasında dengenin sağlanmaya çalışılmasında gerçekten düzenlenen kurt avlarına dayanıyor. Gerçekler değişmediği için –kurtlar güzel ama güçlü avcılar ve insanlar da bölgeleriyle geçim kaynaklarını korumak istiyorlar– daha çok kurt bir avcının silahıyla ya da bir helikopterin gölgesinde sonuyla karşılaşacak.

İkincisi, Mercy Falls, Minnesota.

Birçok okurum bana burayı harita üzerinde bulamadığından şikâyet etti ve üzgünüm. *Ürperti* aslında Ely, Minnesota'da geçiyor ve orası gerçek bir yer; sonra Bishop, Minnesota var –gerçek değil– ve son olarak Mercy Falls söz konusu. Mercy Falls benim zihnimde Ely ile Sınır Suları'na yakın. Zihnimin dışındaysa hiç yakın değil çünkü öyle bir yer yok. Ne var ki Minnesota'nın o bölgesinde hatırı sayılır bir kurt nüfusu var.

Kitaplardaki diğer gerçek yerler arasında şekerci dükkânı (Williamsburg, Virginia'daki Wythe Candy'ye dayanmaktadır), Kırık Raf (Fredericksburg, Virginia'daki Riverby Books'a dayanmaktadır) ve Ben'in Balıkçılık Malzemeleri (sahibi olan terli adamın kimliğini korumak için gerçek yerin açıklamayacağım) sayılabilir.

Üçüncüsü, insanlar.

Karakterlerden bazıları gerçek insanlara dayanıyor. Ses mühendisi Dmitra gerçek biri ama gerçek hayatında büyük bir burnu yok ve kadın değil. Grace'in ailesi gerçek ama benim ailem değiller. Ulrik de bir kurtadam olmamakla birlikte gerçek biri.

Dördüncüsü, şiirler.

Sam'in en sevdiği şair olarak Rilke öne çıkıyor fakat Mandelstam, Roethke, Yeats ve çeşitli Alman şairler de var. Benim gibi kesinlikle şiirden hoşlanmayan biriyseniz bile, Rilke'nin Stephen Mitchell çevirilerini ve editörlüğünü Charlotte Melin'in yaptığı *German Poetry in Transition, 1945-1990* (Geçiş Dönemi Alman Şiiri, 1945-1990)'ı tavsiye ederim.

Son olarak, aşk.

Sayırsız okurum bana yazarak Sam ile Grace'in ilişkisinin doğasını sorguladılar ve inanın bana, böyle bir ilişki kesinlikle gerçek. Daha azıyla yetinmeyeceğinize yemin ettiğiniz takdirde karşılıklı, saygıya dayalı, uzun ömürlü aşka her zaman ulaşabilirsiniz.

Böylece Mercy Falls'a veda ediyoruz. Artık yeni dünyalara yelken açma zamanı.

TEŞEKKÜRLER

Bu serinin ortaya çıkması için emek veren herkese teşekkür etmek mümkün olmayacak, dolayısıyla bunun sadece buzdağının görünen ucu olduğunu söyleyelim.

Seriye inanılmayacak kadar desteklediği ve kaprislerime hoşgörü-lü yaklaştığı için Scholastic'e teşekkür etmeliyim. Özellikle: Ben hepsini fırlatıp attıktan sonra köylüleri ellerinde yabalarıyla peşim-den göndermediği için editörüm David Levithan; kurnazlıkları için sürekli gülümseyen Rachel Coun ve pazarlamanın geri kalanına; kurabiyeleri, akli başındalıkları ve tuvalet molaları için Tracy van Straaten, Becky Amsel ve Samantha Grefe; beni olduğumdan daha akıllı gösteren Stephanie Anderson ve prodüksiyon ekibi; kusursuz tasarımları için Christopher Stengel; inanılmaz yabancı telif hakları ekibi Rachel Horowitz, Janelle DeLuise, Lisa Mattingly ve Maren Monitello (evden dört bin kilometre uzakta bana kendimi evimde hissettirmek kolay değildi ama her seferinde kesinlikle başardılar).

Ve Scholastic teşekkürleri dışında birkaç kişi.

Telefondaki sesiyle beni daima mantığa geri döndüren yayın hakları temsilcim Laura Rennert.

Bütün işaretler aksini yapmasını söylerken yaralı ceylanın yanında duran Brenna Yovanoff.

Loewe'de son anda kellemi kurtaranlar; Jeannette Hammerschmidt, Judith Schwemmlein ve Marion Perko. Size bir yolcu uçağının baş üstü dolaplarında taşıyabileceğimden daha fazla kurabiye borçluyum.

Kısa sürede okumaları yapan, elimi sıvazlayan ve gerektiğinde bileğime vuran Carrie Ryan ve Natalie Parker.

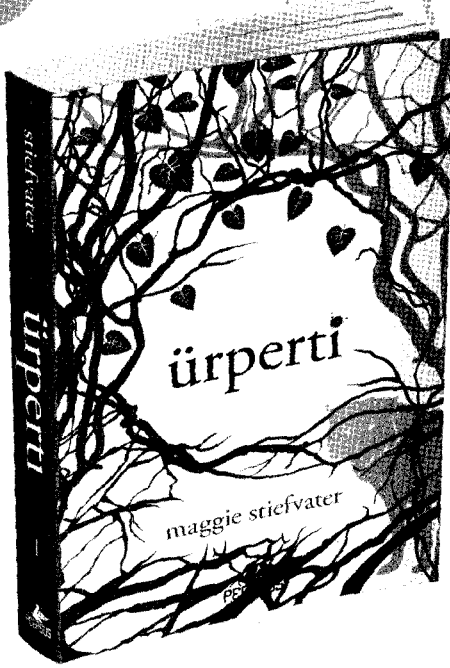
“Gidin başımdan, çalışıyorum!” dediğimde bunun, “Lütfen dadılığa gelin!” ve “Kurtarın beni ve dışarı çıkarın!” anlamına geldiğini bilen ailem ve kardeşlerim. Özellikle de Kate... okuması için yazdığım okurun sen olduğunu biliyorsun.

Tessa, sen de bu işle benimle aynı süredir evlisin ve yıldönümlerimizde hiç hediye göndermedin. Bunu asla unutmayacağım.

Bana çay yapan, bütün gece çalıştıktan sonra uyumama izin veren, yanımda benimle birlikte ter döken Ed; bunların hepsi senin suçun, biliyorsun yoksa neden bir aşk hikâyesi yazayım ki?

Son olarak, Ian. Bunu asla okumayacaksın ama yine de söyleyeceğim: Hatırlattığın için teşekkürler.

soğuk.
sıcak.
ürperti.

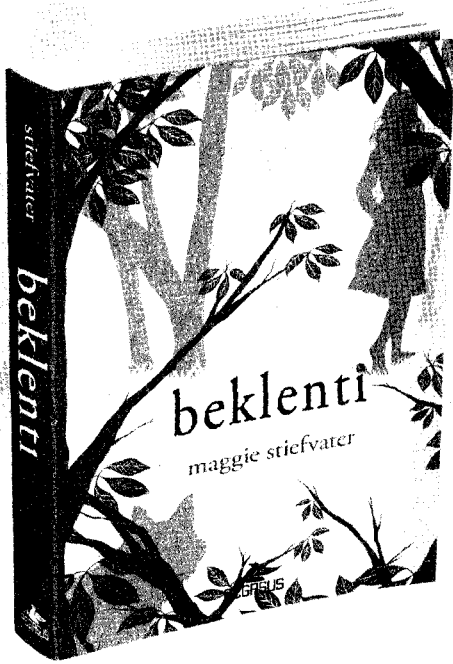
“*Ürperti* giderek gözler önüne serilen bir gizeme, hakiki bir macera hissine ve hem insanlardan hem de kurtlardan gelen tehlikelere dair bir kitap.”

The Sunday Telegraph

“Kimi zaman şairane bir hale bürünen, her yaşta okuru kendine bağlayacak, çok güzel yazılmış bir hikâye.”

Bookpage

özlem.
kayıp.
beklenti.

“Ürperti, hayranların daha fazlasını istemesine
sebepe olduysa, *Beklenti* onları kesinlikle yalvartacak.”

Romantic Times

maggie stiefvater

New York Times çoksatanı *Ürperti* üçlemesi, *The Raven Cycle* ve *The Scorpio Races*'in yazarı. Ressam. Tekerlekli şeyler sürücüsü. Ağgözlü okur.

Virginia'nın kuş uçmaz kervan geçmez bir köşesinde, müthiş derecede derli toplu eşiyle yaşayan Maggie, iki çocuğu, iki nevrozlu köpeği ve Loki isimli, 1973 model Camaro'suyla eksantrik bir hayat sürdürmektedir. Hakkında daha fazla bilgi için www.maggiestiefvater.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Kapak görseli & tasarımı: Christopher Stengel

Kâbus buydu.

*Etrafımdaki her şey simsiyahtı.
Geceleri odamın siluet dolu karanlığı
değil, hiç ışık olmayan bir yerdeki
mutlak, dipsiz karanlık. Çıplak
tenime su sıçırıyordu; önce yağmurun
ilk damlaları gibi başlamıştı ve şimdi
yukarıda bir yerlerdeki bir kovadan
boşalıyormuş gibi dökülüyordu.
Ormana yağın yağmurun sesi
her yanıma sarmıştı.*

İnsandım.

“Edebi bir uyuşturucu...Pençesinden kurtulamayacaksınız.”

Sunday Telegraph

“Bu büyüleyici kitabı elinizden bırakmanız mümkün değil.
Hem dişli, pençeli paranormal eserlere müthiş bir katkı
hem de incelikle kaleme alınmış bir aşk hikâyesi.”

VOYA

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-864-9

